

Giới thiệu Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!

Thể loại: ngôn tình, xuyên không, cổ đại...

Hải Đường - một cô gái từ thế kỉ 21, nhân duyên đen đủi, vô tình xuyên không tới một đất nước xa xôi kì lạ - Ngũ Thiên quốc. Ở Ngũ Thiên quốc, những vị hoàng tử tranh giành ngôi hoàng đế trong khi Nguyên Ân đã là người kế nhiệm, đứng đầu Ngũ Thiên Quốc. Cô được cả hai người đó là Vương gia Từ Khuyết và hoàng đế Nguyên Ân đem lòng yêu. Từ đây, những âm mưu, tâm kế, hoan lạc trong chốn hoàng cung khiến Hải Đường từ một thiếu nữ ngây thơ chuyển đi gây chuyện, tính cách bướng bỉnh trở thành một nữ nhân sắc sảo và toan tính.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

"Ào"

Bất trời trời đổ cơn mưa lớn xối xả!

"Thật là... đang đi mà trời đổ mưa vậy trời..."

Hải Đường nhăn nhó tức tốc chạy thật nhanh để tìm chỗ trú mưa, may sao có cửa hàng tiện lợi ở đó nên cô ghé vào tạm thời.

"Ồi cái bụng của mình, thôi thì đã vào đây rồi thì kiếm gì ăn cũng được, sẵn mua về nhà vài thứ luôn!"

Hải Đường đưa tay xoa bụng đang kêu réo của mình đi lòng vòng kiếm gì đó để ăn. Cô hào hứng bốc nào là sữa hộp, mấy gói mì rồi rong biển cho vào trong giỏ, trên môi lúc nào cũng nở một nụ cười thật tươi tỏa nắng.

"Suýt quên, lấy thêm bánh gạo cay nữa, xúc xích..."

Sau một loay hoay hốt đầy giỏ toàn đồ ăn vặt, Hải Đường đem tới tính tiền rồi bỏ vào trong cái balo to rộng vác đi.

"Ui trời mưa to thế này, chắc không tạnh nổi quá... kiểu này sao về nhà đây trời..." Hải Đường đứng than vãn, nhìn ngoài đường hàng triệu hạt mưa rơi không ngừng nghỉ.

Bất chợt có một nam thanh niên đội mũ lưỡi trai cụp xuống đưa cái ô vào trong tay Hải Đường, làm cô ngạc nhiên tròn tròn mắt ngạc nhiên nhìn anh mà thốt lên: "Ồi mẹ ơi, chẳng phải là Kỳ Phong, người thừa kế tập đoàn tập đoàn thương mại Luxury sao?"

"Cầm lấy đi, không cần trả lại!" Kỳ Phong đáp với vẻ mặt lạnh lùng rồi nhanh chóng chạy đi dưới trời mưa.

"Này, Kỳ Phong... như thế sao được... này..." Hải Đường vội bụng ô chạy đuổi theo.

Đúng lúc đó, Kỳ Phong đi qua đường nhưng vì cơn mưa nặng hạt nên không để ý gì chiếc xe ô tô đang lao tới.

"Coi chừng, Kỳ Phong!"

Hải Đường hét toáng lên, Kỳ Phong quay người lại nhìn khi nghe thấy cô gọi tên mình nhưng không nhìn chiếc xe ô tô đang phóng kia. Hải Đường vút cái ô đi mà chạy xông ra đẩy mạnh anh phía trước.

"Rầm"

Tại triều đại Ngũ Thiên quốc.

"Bộp"

"Ồi mẹ ơi!"

Hải Đường la lớn lên khi ngã bịch xuống làm vỡ cả mái ngói, bao nhiêu ngói vụn vỡ khắp sàn. Nàng nhắm nghiền mắt lại chợt choàng bừng tỉnh, đánh mắt nhìn xung quanh, lấy tay sờ người mình nhưng hình như sờ phải vật gì đó mềm mềm.

Hải Đường ngơ ngác nói: "Sao ta không thấy đầu chỗ nào vậy nhỉ? Rõ ràng bị xe tông cơ mà sao giờ lạnh lặn như thế này?... Cơ mà còn sống là may rồi..."

"Người đang đè lên người ta đấy. Còn không mau tránh ra!"

Một giọng nói vang lên đầy uy lực khiến Hải Đường giật mình đứng phắt dậy, đôi đồng tử giãn rộng hết cỡ, sững sờ khi nhìn thấy cảnh tượng xung quanh.

Hải Đường nhìn lại mình, trên người mặc bộ y phục dài màu đỏ có họa tiết hoa mẫu đơn, nàng lùi húi chạy loạn quanh cái phòng này. Vớ lấy cái gương soi, đầu tóc thì bó lên đeo trang sức rườm rà, môi đánh đỏ đậm.

"Bộ dạng của mình sao quái lạ thế này? Mặc đồ gì y trang cosplay tạo hình cổ trang vậy trời?... Chắc nằm mơ thôi!" Hải Đường nói giọng đều đều, cảm thấy mơ mơ hồ hồ mộng lung như một trò đùa, khẽ đưa tay véo má một cái: "Á, đau quá mẹ ơi! Sao tôi thui vậy phải tìm công tắc điện thôi, chắc mấy người trong bệnh viện giờ trò với mình rồi!"

Thế là Hải Đường cứ loay hoay tìm thật kĩ mà vẫn không thấy, tay thì kéo lấy cái tà váy dài phủ cả chân khiến nàng di chuyển một cách lộn xộn. Và hành động của nàng khiến người nam nhân đứng kia như ngờ ra vậy, chàng đi tới kéo phắt Hải Đường lại lớn giọng:

"Người đang làm gì vậy hả? Sao dám xông vào cung cấm của ta?"

"Ồ... Ờ mà sao mặc đồ gì màu trắng mỏng manh vậy trời? Tóc thì dài cột như nữ vậy? Anh Kỳ Phong cũng ở chung phòng bệnh với em sao?"

Hải Đường nhú mày hỏi với vẻ thắc mắc, ánh mắt nhìn thân hình của nam nhân trước mặt từ trên xuống dưới một cách khó hiểu.

"Người đâu!"

"Vâng, bệ hạ!" Một nam nhân khác bước vào khi nghe hoàng thượng gọi, ngài là Lâm Hắc Sát – tướng quân đi theo bảo vệ hoàng thượng.

"Bệ hạ?... Cái tên cầm kiếm mặc đồ cổ trang này có vấn đề gì không vậy? Thế kỉ 21 rồi chứ có phải thời xa xưa đâu mà bệ hạ... mặc cười ghê đó..."

Hải Đường vừa nói vừa cười một ngây ngô không biết gì vậy.

Nguyên Ân – tên của hoàng thượng, ngài gần giọng nói trong giận dữ: "Mau lôi nàng ta ra ngoài cho ta... phạt quỳ ở trước quảng trường, không được cho uống nước biết chưa. Đêm hôm khuya khoắc dám phá vỡ giấc ngủ của ta..."

Hắc Sát tuân lệnh đi lại lôi Hải Đường đi ra ngoài nhưng nàng cố nín lại vì chẳng hiểu chuyện gì xảy ra cả, nàng đẩy Hắc Sát ra chạy tới chỗ Nguyên Ân lớn giọng đáp:

"Này này... Rốt cuộc có chuyện xảy ra, các người nói gì vậy chứ? Bệ hạ là sao... anh Kỳ Phong anh có nhớ em, người anh đưa cho cái ô đấy?... Chắc lúc đấy anh mạnh quá nên bị đập đầu xuống đường giờ bị lú lẫn rồi phải không?"

"Mau lôi đi đi!... Tại sao ta lại bị ép lấy trứng một nữ nhân như vậy chứ? Hết chuyện để làm sao lại leo lên mái ngói làm gì không biết? Con gái thừa tướng khuê cát thực nữ là như vậy sao?"

Nguyên Ân than vắn, nhìn những mảnh vụn vỡ của ngói rồi ngược lên nhìn lỗ thủng của cái mái xuyên bầu trời đầy sao. Tay khẽ sờ lấy phía sau cột sống đau ê ẩm của mình.

...

"Oh my God, gì vậy trời?"

Hải Đường như há hốc mồm nhìn quang cảnh nơi đây đưa tay dụi mắt mình vì không tin đây là sự thật, khi cái kinh thành cổ kính này bỗng dưng về đêm không khác gì trên phim truyền hình cổ trang hay chiếu, thật chẳng biết nàng đang đến vùng thâm sơn cùng cốc nào nữa.

Chứng kiến tất cả các cảnh này, Hải Đường không thể đưa tay dụi mắt thêm lần nữa. Chuyện này là sao? Rốt cuộc nàng có còn ở hiện đại nữa không vậy?

"Tiểu thư quỳ ở đây đi! Là phận nữ nhi mà lại leo trèo tới chỗ bệ hạ như vậy sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của người với thừa tướng đấy!"

Hắc Sát lên tiếng nói giọng đều đều.

"Cái gì mà thừa tướng? Mà đây là đâu vậy? Có gần trung tâm thương mại mua sắm hay gần thành phố LA không?" Hải Đường rụt rè hỏi.

Hắc Sát bắt lực nhú mày, ngài ngẫm nghĩ một lúc mà không sao hiểu được ý nàng nói. Ngài hơi bất ngờ khi thấy tính cách cũng như hành xử của nữ nhi thừa tướng có chút không được bình thường.

"Đây là Ngũ Thiên quốc." Hắc Sát đáp nhanh.

"Ngũ Thiên Quốc?"

Hải Đường thốt lên, chạy tới trời đầu vào bức tường thành. Cảm giác đau là thật!

"Bây giờ tiểu thư chịu phạt đi, nếu để ta thấy người đứng đây là coi chừng ta đấy!" Dứt lời Hắc Sát nhanh chóng rời khỏi đây.

"Giờ vậy trời? hu hu... Khi không lại xuyên không tới cái nơi quái quỷ này chứ?"

Giờ thì Hải Đường phải chấp nhận sự thật rằng trên thế giới vẫn còn nhiều chuyện xảy ra không tưởng và việc nàng xuyên không về cổ đại là một ví dụ điển hình.

"Đang xông ra làm nữ hùng cứu nam nhân, tự nhiên bị xe tông bổ chốc té nhào xuống cung cấm của hoàng thượng ở Ngũ Thiên quốc cách đây hàng trăm năm. Chuyện này mà kể ra không khéo mình không bị tổng vô bệnh viện tâm thần mới lạ... Trời ơi, cái quái quỷ gì đang xảy ra vậy chứ?"

Hải Đường than vãn, ngồi xuống chồm hóm ôm chân khóc òa lên như một đứa trẻ bị lạc đường vậy.

...

Sáng, mặt trời bắt đầu mọc lên với những tia nắng đầu tiên, Hải Đường chợt bừng tỉnh. Nàng đứng dậy vuốt tay vươn người hít lấy một hơi thật sâu, nàng khẽ nhíu mày: "Ồi cái lưng, đau quá đi mất... Ồi mờ mắt ra vẫn là cái cảnh này... trên người vẫn là bộ trang phục này..."

Nàng đã mong sao đây chỉ một cơn ác mộng khi mở mắt ra vẫn là một thành hiện đại và cơn ác mộng này như chưa từng tồn tại. Nhưng không, vẫn như thế, mọi thứ vẫn hiển nhiên tồn tại như một giấc mộng hoang đường.

"Đói bụng quá đi, kiếm gì ăn rồi tính..."

Hải Đường ôm bụng lần mò đường đi, nàng giờ đây trở thành một kẻ mù đường vì nó quá rộng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

"Ước gì có cái Iphone ở đây trời, dò google map chứ kiểu này như đứa lạc mẹ vậy!" Hải Đường than thở, mày neo chẳng biết mình đang đi chôn nào trong cái cung rộng lớn này.

"Oh, mùi gì thơm thế nhỉ... Hình như phía trước là cái gian bếp của thời vua chúa thì phải!"

Hải Đường đánh mắt nhìn tứ phía đợi cho những cung nữ thái giám kia đi ra ngoài hết, nàng lên vào trong nhanh như tia chớp, mắt tròn tròn ngạc nhiên nhìn cái bàn bày đồ ăn trên bàn sáng mắt, nước bọt trực trào.

"Trời ơi thịt gà, bánh bao này..."

Nàng quơ tay bốc lấy cái bánh bao to cho vào mồm ăn ngấu nghiến, tiện tay xé luôn cái đùi gà ăn một cách ngon lành như chưa bao giờ được ăn vậy. nàng vừa cười vừa ăn: "Ngon quá đi, phải lót cho đầy cái dạ dày rồi tính tiếp!"

Hải Đường cứ thế chém sạch những đĩa đồ ăn trên bàn không chừa sót một cái nào, phải công nhận một điều nàng ăn khỏe thật. Sau khi ăn xong no căng bụng, nàng đưa tay vỗ lấy bụng mình chứa đầy đồ ăn, nàng đi lòng vòng tìm nước uống.

"Trời ơi cái gì đây, không lẽ mình phải uống nước trong cái lu này sao trời... Thôi thì uống đại cho rồi..."

Thế là Hải Đường cầm lấy cái gáo múc nước lấy nước ỉa uống ừng ực, chẳng giữ hình tượng của một nữ nhi thực nữ mỹ miều gì cả.

"Giờ đây? Đồ ăn mà các người nói chuẩn bị cho Hoàng thượng đâu? Sao chỉ toàn thấy đóng xương với những cái bánh như bị chuột gặm vậy?"

"Phụt"

Hải Đường gạt mình phun hết nước trong miệng ra khi nghe tiếng quát tháo của một vị công công, bên cạnh còn có một số thái giám và cung nữ nữa.

"Thật sự chúng con không biết ạ? Chúng con nhớ đã chuẩn bị hết rồi nhưng lúc quay lại thì nó như vậy đấy ạ thưa Bát công công." Một tên thái giám lên tiếng đáp.

Bát công công phẫn nộ gằn giọng nói: "Kẻ nào dám ăn trước hoàng đế bệ hạ vậy hả? Khi ệ hạ còn chưa đặt đĩa? Kẻ nào...?"

"Kẻ này... Là tôi..."

Hải Đường quay người đi ra khi nghe giọng nạt nộ của vị công công này khiến ai nấy đều bất ngờ trở mắt nhìn nàng, nàng chỉ gượng cười cho qua chuyện, miệng thì thầm: “Lần này mày chết chắc rồi Hải Đường ơi...”

“Là Hải Đường tiểu thư, con gái của thừa tướng đây mà. Không lẽ tiểu thư là người ăn hết đồ ăn này sao?”

Bát công công ngạc nhiên lên tiếng, tròn mắt nhìn trừng vào Hải Đường.

Nàng đưa tay gãi đầu cười “hì...hì...” như một con ốc vạy, nhanh chóng chần chỉnh lại ra dáng một tiểu thư đoan trang thùy mị đáp: “Chỉ là tôi đói quá nên kiếm gì đó ăn thôi, thấy đồ ăn trên bàn ngon quá kiểm chế không nổi nên tôi lỡ ăn hết mất rồi...”

“Trời ơi, tiểu thư có biết đồ ăn này là chuẩn bị cho hoàng thượng không hả? Sáng nay mà không có gì ăn chắc hoàng thượng cạo đầu tên này ra mất... Tiểu thư sắp trở thành Hoàng quý phi sao lại chẳng ý tứ gì cả...”

Bát công công trách móc, mặt mày nhăn nhó như con khi vạy, ánh mắt nhìn Hải Đường đầy sự bức tức những chẳng biết làm gì. Nàng cũng không tránh khỏi những ánh mắt của cung nữ và thái giám đang đứng nhìn nàng với vẻ kì lạ kia.

“Tên hoàng thượng kia có gì đâu mà sợ, chỉ là đồ ăn thôi mà...” Hải Đường nghĩ thầm một lúc, khẽ thờ phất một cái cung mặt lên đầy khí phách cất giọng nói:

“Các anh chị ở đây khỏi phải lo, nếu sợ tên kia à không hoàng thượng trị tội thì khỏi lo... Tôi ăn được thì nấu được, miễn sao có đồ ăn điểm tâm đem lên cho hần là được chứ gì...”

“Tiểu thư sẽ nấu sao?” Bát công công ngạc nhiên nhìn Hải Đường hỏi khi nghe nàng nói đầy hùng hồn như vậy.

“Không tin sao?... Được thôi, tôi sẽ trở tài nữ công gia chánh cho mọi người xem nhé...OK.”

Mọi người ngơ ngác nhúm mày nhìn Hải Đường không hiểu nàng đang làm chi kì lạ gì nữa, khi ngón cái ngón trỏ vòng lại thành hình tròn giờ thẳng ba ngón còn lại. Nàng bấu môi xua tay, chỉ thấy mấp cười khi nhìn thái độ ngơ ra của họ, cũng phải nàng là người hiện đại sử dụng ngôn ngữ hình thể cùng với mấy lời nói hiện đại kiểu nước ngoài họ hiểu mới lạ.

Nàng xua tay tiếp lời: “Làm phiền mọi người chuẩn bị nguyên liệu cho tôi nhé.”

Thế là mọi người đều cùng nhau chuẩn bị nguyên liệu theo yêu cầu của nàng, nàng xăng tay áo dài ngoằng này lên cho gọn bắt tay vào nấu ăn, đây đích thực là sở trường của nàng mà.

“Ước gì ở đây có cái máy đánh trứng, lò vi sóng nhỉ? Làm cái này chẳng biết khi nào xong nữa...” Nàng lèm bèm trong miệng, tay thì cứ kéo cái váy dài lê phè dưới chân khiến nàng di chuyển một cách bất tiện.

Bát công công thì chỉ biết đứng nhìn nàng làm với vẻ kì lạ, chưa bao giờ lại thấy một tiểu thư quyền quý như nàng lại nhúng tay xuống bếp nấu ăn đấy, toàn có kẻ hầu người hạ thôi. Công công thầm nói: “Nghĩ cũng lạ, lúc trước tiểu thư Hải Đường này nghe nói rất ngang tàng và ngông cuồng, còn lắm thủ đoạn sao giờ hiền vậy? Còn nói mấy câu khó hiểu nữa?”

Một lúc sau

“Xong rồi!” Hải Đường thốt lên, miệng nở một nụ cười thật tươi với vẻ đắc ý nhìn những món ăn do chính tay nàng nấu sau một hồi loay hoay, nét mặt nàng nhem nhuốc nhợt nhạt nhưng nàng không màn tới.

Bát công công với mọi người đều há hốc mồm nhìn những món ăn trong rất lạ lẫm như chưa từng thấy qua.

“Mọi người có thể đem lên cho hoàng thượng ăn được rồi đó!” Hải Đường lên tiếng.

Bát công công nhìn những món ăn đang bốc khói nghi ngút này thắc mắc nhìn nàng hỏi: “Đây là những món gì vậy tiểu thư?”

“À... à... Suýt quên không nói cho anh biết, à không Bát công công...hihi... thứ lỗi thứ lỗi...” Hải Đường nói cười tủm tỉm, tay chỉ vào từng món tiếp lời: “Đây là Tokboki!”

“Tok... bok... kì là gì món gì vậy? Tiểu thư tôi chẳng hiểu gì cả?” Bát công công nhúm mày khó hiểu.

“À... quên, là bánh gạo cay đó mà... còn đây là cơm chiên cuộn trứng, bánh mìn thầu... À còn nữa, đây là nước bí đao rất tốt cho sức khỏe đấy... Được rồi mau đem lên đi... Có gì ta sẽ chịu trách nhiệm cho...”

Hải Đường nói giọng đều đều, nàng cảm thấy phục mình khi làm được ra những món ăn như thế này đấy, phải rất mất công mới có thể nấu được vì nguyên liệu ở đây không sẵn có nên nàng tự động biến hóa đủ kiểu.

Cuối cùng mọi người cũng bung đồ ăn do chính Hải Đường nấu mang lên cho hoàng thượng để dùng bữa, trong lòng Bát công công cứ thấp thỏm lo âu vì không biết những món đó do cô tiểu thư nấu ra sao, mùi vị như thế nào, lỡ như Người ăn không được không khéo cho một trận lôi đình thì chết cả lũ hết.

Trong khi ở bếp, cung nữ thái giám đều ăn những món do nàng nấu rất ngon lành, ai cũng tóm tắt khen ngon khiến nàng vô cùng vui sướng.

“Mọi người cứ ăn đi, có gì hôm khác ta nấu cho mọi người ăn nha... hihi...”

“Vâng, bọn nô tài không dám đâu ạ. Được ăn như thế này quá sướng cho chúng nô tài rồi ạ, công nhận tiểu thư nấu ăn ngon lắm! Có gì tiểu thư chỉ dạy bí quyết cho chúng nô tài mở rộng tầm mắt ạ...”

Mọi người đều đồng thanh vui vẻ đáp.

“Mọi người làm tôi như muốn nổ lỗ mũi ghê đó!” Hải Đường đáp, miệng cười tủm tỉm.

“Tiểu thư... thì ra người ở đây, làm tiểu nữ đi tìm muốn ngu người luôn đấy... tiểu thư khiến nô tì lo chết được đi mà...”

Hải Đường như đứng ngơ ra khi bỗng dung cô gái này xuất hiện nhìn nàng nói một tràng không ngắt nghỉ gì, nét mặt vừa lo vừa bức. Nàng ngu ngơ lấp bắp hỏi:

“Cô là ai vậy? Cô biết tôi sao?”

Câu nói này của Hải Đường khiến cô gái này như đứng hình khi nghe nàng hỏi vậy, cảm thấy hoang mang khi mới đêm qua không gặp mà nàng lại thay đổi như vậy. Cô gái vội lên tiếng:

“Tiểu thư hỏi gì lạ vậy? Tiểu nữ là Ngọc Thổ, nô tì của tiểu thư đây. Tiểu thư giống như mới ở trên trời rơi xuống vậy.”

“Ừ thì ta từ trên trời rơi xuống mà, nên mới thành ra như vậy đấy! Mà cô là Ngọc Thổ, nô tì của ta sao?”

Hải Đường đáp với giọng thờ ngây vô cùng vô tư hồn nhiên như không biết gì vậy khiến Ngọc Thổ trở mắt nhìn nàng, mọi người đều ngừng ăn quay ra đón những ánh mắt khó hiểu dành cho nàng.

Ngọc Thổ vội đưa tay chạm lấy trán của Hải Đường với ánh mắt lo lắng đáp: “Người có bị đập đầu ở đâu không vậy? Sao đến tiểu nữ không nhận ra chứ?... tiểu nữ phải đưa người đi gặp thừa tướng thôi...”

Nói rồi, Ngọc Thổ nắm lấy tay Hải Đường kéo phắt đi khi nàng chưa kịp định thần chuyện gì đang xảy ra nhưng nàng cũng kịp vẫy tay chào tạm biệt mọi người: “Bye, có gì ta sẽ tới chơi với mọi người nhé!”

Tại cung cấm.

Nguyên Ân ngồi nhìn chăm chăm những món ăn trên bàn được bày ra với vẻ kì lạ lần đầu tiên nhìn thấy, vẻ mặt chàng không lạnh tanh không một cảm xúc gì, cảm đôi đũa trên bàn khuâng không biết có nên gắp hay không.

Điều đó khiến Bát công công thấp thỏm lo âu, cúi nhẹ đầu đi lại nói: “Sao bệ hạ không ăn đi ạ?”

“Đây là thứ gì?” Nguyên Ân trầm giọng nói.

“Cái này là bánh gạo cay, cơm chiên cuộn trứng, còn cái nước này gọi là nước bí đao! Bệ hạ dùng thử đi ạ!” Bát công công nói giọng đều đều, tim đập thình thịch khi nhìn vẻ mặt hăm hăm đầy khí lạnh của Nguyên Ân.

Nguyên Ân lưỡng lự một lúc rồi cũng gắp lấy một miếng bánh dài dài màu trắng thấm vị nước sốt màu đỏ cho vào miệng ăn thử, một mùi vị cay đậm của nước sốt và dẻo mềm của cái bánh gạo rất dễ ăn, chàng cảm thấy món này có vị rất lạ nhưng ngon không giống như những món mà chàng hay ăn mọi ngày.

“Cũng được đấy!” Nguyên Ân lên tiếng, tiếp tục sự nghiệp ăn uống.

“Cái này đều do một tay tiểu thư Hải Đường nấu đấy ạ!” Bát công công cắt lời.

“Người nói sao? Những món này do tiểu thư đó nấu sao?”

Nguyên Ân ngạc nhiên khi nghe Bát công công nói khi biết được sự thật rằng cái nàng tiểu thư lạ lùng từ trên mái ngói rơi xuống lúc chàng đang nằm ngủ, lại có thể nấu ra những món ăn kì quặc này nhưng mùi vị lại dễ ăn không đến nỗi nào.

Chàng cảm thấy mất hứng không muốn ăn khi nghĩ đến nàng ta tự tiện xông vào cung cấm của mình, chàng bỏ đũa xuống không ăn nữa mà đứng dậy đi khỏi thiện phòng.

“Tô đã nói là tôi bình thường mà, không bị gì cả... xin cô đẩy Ngọc Thổ à...” Hải Đường vừa chạy vừa ngoảnh đầu lại nói thờ không ra hơi nhưng cố chạy, trong khi Ngọc Thổ cứ ráo riết đuổi theo đòi lôi cổ đi đến ngự y viện.

“A...”

Hải Đường hét toáng lên khi không kịp phanh lại mà vấp chúng cái rễ cây nhấp nhô, đôi đồng tử giãn rộng nhìn dưới mặt đất chuẩn bị tinh thần ôm đất thì

chợt có một bàn tay nắm lấy tay nàng kéo phắt lại, vòng tay ôm lấy eo nàng, nằng nặng mắt nhìn người nam nhân đó mà thốt lên:

“Kỳ Phong!”

“Bệ hạ...” Ngọc Thổ như đứng khựng lại khi thấy Nguyên Ân, chỉ biết cúi gầm mặt mà không dám nhúc nhích gì, nàng thì thầm: “Đã bảo tiểu thư đừng có chạy đến đây rồi mà... thật tình...”

“Ui da... Đau quá đi mất...”

Tường chừng sẽ được soái ca nâng đỡ nhưng không một cách phù phàng thay, nàng bị Nguyên Ân thả tay làm cho ngã phịch xuống đất lấm lem cát bụi, khiến cột sống của nàng đau dữ dội.

“Này tên kia, anh là nam nhân mà sao lại phù phàng như thế vậy hả? Con trai gì chẳng biết ga lăng! Bệ hạ cái nỗi gì, chỉ được cái mã thì có!”

Hải Đường hần học nói trong tức giận đang sục sôi trong người, nét mặt nhăn nhó vừa đau vừa tức.

Nghe Hải Đường nói vậy Nguyên Ân đứng lại quay người chau mày nhìn nàng với ánh mắt sắc lạnh, trầm giọng nói: “Cái mã?”

“Phải cái mã? Cái bề ngoài nhìn thì được lấm nhưng chỉ toàn hàng mã thôi, làm hoàng thượng kiểu vậy mất hết hình tượng...” Hải Đường cương giọng lên nói đầy khí phách không một chút sợ hãi gì, cũng không phân biệt trên dưới.

Ngọc Thổ thấy vậy vội chạy tới nắm lấy tay áo Hải Đường kéo phắt lại với vẻ mặt hoảng hốt khi nghe những phát ngôn ngông cuồng của nàng, nói nhỏ: “Tiểu thư nói gì vậy? Người đứng trước mặt tiểu thư là hoàng thượng đấy... Sao tiểu thư lại nói như vậy chứ, lỡ như thừa tướng biết được sẽ mắng tiểu thư đấy...”

“Mắng cái gì? Tôi nói không đúng sao... Hoàng thượng khi thấy nữ nhân bị ngã thì phải nâng niu chứ ai mà lại đỡ rồi để cho té như trái mít ướt vậy không?”

Hải Đường tiếp tục nói với giọng điệu ngang tàn không một chút sợ hãi gì, vốn dĩ thời đi học nàng cũng dằn mặt như thế này đấy.

Nguyên Ân thờ phắt một cái, lòng kiên nhẫn của chàng cũng có giới hạn, cơn nóng trong người gần như đạt đến đỉnh điểm không thể nào hạ được, nhưng chàng vẫn cố gắng kìm chế cảm xúc của mình khi lần đầu tiên có một nữ nhi dám xúc phạm chàng như vậy. Chàng đi tới với vẻ mặt lạnh tanh nhìn thẳng vào mặt Hải Đường với ánh mắt không thể nào lạnh hơn buông một câu dứt khoát:

“Ngươi hãy về nói với đại thừa tướng rằng, nữ nhi của ngài dám vô lễ và lăng mạ ta, ta sẽ không cừ hành hôn lễ gì với nàng ta cũng như sẽ không sắc phong cho nàng ta làm Hoàng Quý Phi. Còn nữa, phạt nàng ta làm lao dịch ở Tân Dã phổ, đây là sự trừng phạt dành cho ngươi đấy...”

Dứt lời, Nguyên Ân quay người đi một mạch trong sự tức giận khi lại bị một nữ nhi như nàng ta si vả, mới sáng ra đã cảm thấy bực bội rồi.

“Lần này tiểu thư rước họa vào thân rồi thấy chưa? Kiểu này thừa tướng có mấy cái miệng cũng không nói đỡ cho tiểu thư được đâu. Đột nhiên tiểu thư thay đổi khác hẳn so với ngày hôm qua, không giống như tiểu thư hằng ngày một tí nào cả... Rốt cuộc thì tiểu thư bị sao vậy?”

Ngọc Thổ vừa giận dỗi than trách vừa không hiểu sao Hải Đường lại thay đổi thành một con người hoàn toàn vậy, không giống tích cách thường ngày của nàng.

Hải Đường như đơ toàn tập sau chẳng hiểu chàng ta nói gì quay sang nhìn Ngọc Thổ thắc mắc hỏi: “Lao dịch ở Tân Dã phổ, có phải là giặt đồ quét dọn này nọ phải không Thổ Thổ? Ta thấy trên phim cô trang hay có mấy cái cảnh như vậy đấy?...”

“Đạ đúng rồi thừa tiểu thư của tôi ơi... Sao tiểu thư thay đổi như một người ngốc nghếch vậy?...” Ngọc Thổ đáp nhanh, khẽ thở dài lắc đầu ngao ngán lo cho nàng.

“Hừ... cái tên này, sao dám bảo ta tới Tân Dã phổ chứ... Ta phải nói cho công bằng lý lẽ mới được...”

Hải Đường siết chặt hai tay thành nắm đấm trong tức giận hùng hổ nhắc chân đi thì bị Ngọc Thổ nắm lấy tay kéo lại giữ lấy, than thở: “Em lạy tiểu thư đừng có gây chuyện nữa được không? Kiểu gì ngay trong chiều nay đại nhân cũng vào trong cung gặp người cho coi...”

Hải Đường hất tay Ngọc Thổ ra gần giọng nói: “Ta không can tâm, hần i mình là bệ hạ thì muốn làm gì thì làm sao?... Ta nói đúng thôi mà có gì sai đâu, tôi qua gặp hẳn đúng là một sai lầm... Ở thời hiện đại đẹp trai ga lăng bấy nhiêu thì ở cái thời đại nguyên sơ như này hẳn lại cộc cằn, ấu trĩ bấy nhiêu... Em đừng can ta biết chưa...”

Dứt lời, Hải Đường đi nhanh làm Ngọc Thổ không kịp cản lại gì cả, lần này không biết sẽ có chuyện gì xảy ra nữa đây, trong cái thời đại này nàng cũng sẽ không sợ bất kì ai đối xử như vậy với nàng đâu.

“Bộp”

“Aiii ya...”

Bất chợt Hải Đường va phải một người cao ráo, đầu đụng trúng ngay vào ngực của một nam nhân. Nàng đưa tay xoa cái trán của mình nhíu mày nhăn

nhỏ, nàng đưa mắt nhìn nam nhân trước mặt với ánh mắt ngạc nhiên đầy sự ngỡ ngàng.

Nam nhân đó mặc một y phục màu đen bóng lủa, từ ống tay đến vạt áo đều được thêu với họa tiết hình con rồng mềm mại. Từ ánh mắt đến cái mũi cao, khuôn mặt đều không có góc nào chột trông rất vương giả và điềm tĩnh. Tóc cột một nửa còn một nửa xõa dài với cái cộng lông vũ màu đen gắn trên tóc trong vô cùng nhỏ nhả. Nàng như bị thu hút bởi nam nhân này.

Ngọc Thổ vội đi lại lùi Hải Đường lại cúi đầu hành lễ đáp: “Bái kiến vương gia!”

Ngài là Nhan Từ Khuynh – hoàng thúc của Nguyên Ân, là một vương gia có tính cách trầm ổn tĩnh lặng.

Hải Đường luống cuống không biết làm gì chỉ biết cúi gằm mặt xuống, lâu lâu đánh mắt nhìn Từ Khuynh một cái. Điều bộ của nàng khiến Từ Khuynh cảm thấy buồn cười nhưng nhanh chóng tắt đi ngay sau đó, ngài ôn tồn đáp:

“Hình như đây là Hải Đường tiểu thư, con gái của đại thừa tướng sắp chuẩn bị hôn lễ với bệ hạ, sắc phong làm Hoàng Quý Phi phải không?”

Ngọc Thổ vội lên tiếng đáp: “Dạ đúng rồi ạ thưa vương gia. Nhưng tiểu thư đã bị hoàng thượng tước hôn và bị đẩy tới làm lao dịch ở Tân Dã phổ rồi ạ!”

“Thì chính tên đó... à không hoàng thượng sai trước chứ bộ... anh à không vương gia, người thấy có ai đã đỡ nữ nhân rồi lại để cho ngã dưới đất không, còn nữa hôm qua phạt hần hần lại phạt ta quỳ cả đêm ở quảng trường đấy... Ta nói vậy có gì sai đâu, giờ ta phải đi tìm hoàng thượng nói cho ra nhẽ... Ta không sợ đâu!”

Hải Đường gân cổ lên nói một mạch trước mặt từ Khuynh khiến ngài chỉ thêm buồn cười trước hành động của nàng thôi.

Ngọc Thổ vội chấn chỉnh lại Hải Đường: “Tiểu thư tém tém lại dùm em, mắt mặt quá đi! Tiểu thư đừng làm lớn chuyện nữa. Vương Gia là huynh ruột của hoàng thượng đấy!”

Hải Đường xịu mặt xuống, thở dài buông xuôi đáp: “Thôi bỏ đi, giờ ở cái thời đại hoang đường này chấp nhận thôi... hơ hơ... sao số con xui dữ dần... I’m Fine!”

Nàng nói rồi quay người lững thững bước đi với vẻ mặt như chiếc bánh bao chiều bị ế, nở nụ cười gượng gạo cho qua chuyện, đưa tay tháo mấy cái trang sức trên đầu ra vứt đi.

Từ Khuynh chỉ biết đứng nhìn bóng dáng bé nhỏ ấy bước đi xa dần mà cảm thấy kì lạ bởi tính cách có phần ương bướng của nàng ấy, ngài lắc nhẹ đầu mỉm cười nói: “Thật là nữ nhân thú vị!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

“Á... Sao ông... à không phụ thân lại đánh con chứ? Đau quá đi mất thôi!”

Hải Đường vừa la ó lên vừa than vãn vì bị phụ thân cốc đầu, nét mặt nhăn nhó vì đau.

“Này ta nói cho con biết Hải Đường! Ta cũng đã cố gắng nài ni xin cho con thoát khỏi chốn Tân Dã phổ nhưng không được, cho nên con chấp nhận ở đó một tháng đi. Đây là trừng phạt cho con vì dám coi trời bằng vung...”

Thừa tướng Đồ Tăng la mắng Hải Đường, nét mặt vừa bức vừa thương đưa con gái ương bướng ngang tàng của mình, chẳng hiểu sao tính tình nó lại thay đổi nhanh như vậy khi chỉ mới vào trong cung có vài ngày, mất đi đâu cái đáng vẻ ngọc ngà thùy mị nét na rồi.

“Trời ơi, sao số mình khổ thế này... Sao xuyên không, không trúng thân phận làm Hoàng Thái Hậu luôn đi cho rồi, để giờ phải chịu kiếp cung nữ lao dịch ở Tân Dã phổ vậy trời... Trong khi mình là tiểu thư mà...” Hải Đường nghĩ thầm trong sự ậm ực bức mình nhưng cố kiềm nén, nét mặt mảy mềnh như con mèo vậy, than thân trách phận cho số phận bạc mệnh của mình.

Thừa tướng khẽ thở dài nặng nề, lắc đầu than: “Biết vậy, ta đã gả con cho Vương gia Từ Khuynh rồi... Cũng tại con cả đấy...”

“Sao tại con?”

Hải Đường nâng giọng đáp lại với ánh mắt thách thức nhìn ông.

“Cái này đều do con hết cả đấy, cứ một mực đòi chọn hoàng thượng trong khi ta thấy Vương gia có thể cho con cuộc sống bình yên hơn là cái chốn hậu cung tranh đấu đó đấy.”

“Con có đòi hỏi nào đâu? Ai thèm chọn gả cho cái tên hoàng thượng trẻ mặt lạnh như tảng đá kia chứ?... Phải người đẹp trai như Vương gia vừa gặp kia thì Ok liền...”

Hải Đường nhanh miệng đáp lại mà không biết mình đang vừa nói cái gì nữa, khiến cho thừa tướng và Ngọc Thổ như ngơ người trở mắt nhìn nàng. Lúc này nàng mới tím tím lại, đưa tay bịt miệng cười gượng gạo, né tránh ánh mắt của họ thẳm nói: “Minh vừa nói gì vậy trời...”

“Cái con bé này...”

“A... phụ thân à, sao cứ cốc đầu con hoài vậy, rồi con ngu ra thì sao...”

Hải Đường lại nhăn mặt cau có khi lại bị ông gõ vào đầu.

“Con ăn nói kiểu gì vậy hả Hải Đường?... Cái này là do con một mực nhất quyết đòi chọn hoàng thượng đấy, cũng chỉ vì cái mối tình đầu của con thôi...”

Ông đang cảm thấy bất lực với đứa con gái đột nhiên ăn nói chẳng ra đâu vào đâu thế này. Hải Đường chỉ biết im lặng không mở miệng nói thêm gì nữa vì những lời nàng nói ra đều hết sức khó hiểu đối với họ, vì dù sao thì cũng ở cái thời đại cổ này đầy rẫy những quy tắc và luật lệ hà khắc, nên nàng phải giữ mồm giữ miệng không khéo lại rước họa vào thân thì mệt, thôi thì nàng cứ trôi theo định mệnh sắp đặt đã an bài vậy.

...

Ngày hôm sau tại ở Tân Dã phố.

Tại khu vực giặt đồ, đây chính là nơi hành hạ khắc nghiệt nhất mà những cung nữ đất tội không thể tránh khỏi và nàng là trường hợp ngoại lệ, khi đường đường là một tiểu thư đài cát sắp trở thành Hoàng Quý Phi thì giờ lại làm cung nữ chịu phạt ở đây.

Mỗi ngày đều có hàng trăm bộ y phục từ các cung điện đều đổ dồn về đây, giặt qua giặt lại không mà không hết, cứ hết đồng này rồi có đồng khác chất chồng. Đám nữ quan canh gác xem chừng từng người một, ai lười biếng chậm chạp thì bị đánh toi bởi hoa lá và Hải Đường cũng không ngoại lệ.

“Nặng quá đi, hai bàn tay của mình đỏ tấy hết cả rồi, cứ kiểu này chắc nổi mẩn cục chai sạn mất thôi... Cái thời này không có máy bơm hay ống nước dẫn này, hành xác con người ta cong lưng đi xách nước mệt như gì đây...”

Hải Đường vừa đi vừa than thở với những bước chân nặng nề mệt nhọc, hai tay đều xách xô nước đầy để đem tới cho những cung nữ giặt đồ. Trên người nàng mặc bộ y phục của cung nữ đã bị nhăn nhúm, tóc nàng búi gọn gàng.

“Hôm nay ta phải dạy cho ngươi một bài học để xem còn dám lười biếng nữa hay không?”

Ở giữa sân phơi đồ, những người cung nữ ngưng làm việc tụ tập lại một chỗ để xem ma ma tổng quản trị tội một nàng cung nữ.

Nàng ta là Đằng Vân, chỉ vì bị say nắng ngồi nghỉ ngơi một tí đã bị mụ ta lôi ra để cho đám cung nữ không ưa gì nàng đánh cho một trận nhừ tử.

“Ô hô, một đáp ăn hiếp một người, như vậy mà chơi được sao...”

Hải Đường cảm thấy tức tối khi nhìn thấy cảnh tượng này, ánh mắt hùn hục ngọn lửa bùng cháy, nàng phải xả thân lấy lại công bằng cho nàng ấy, mặc dù chẳng quen biết gì, nhưng thấy như thế mà không cứu thì không được.

Nàng hạ một xô nước xuống còn một xô bung lên xông tới đổ ào lên người đám cung nữ kia, nàng dứt lấy cái roi trong tay mụ ma ma tổng quản quất túi bụi vào mấy người đó theo bản năng đến tím tái mặt xanh không còn giọt máu.

Hải Đường vội chạy tới đỡ Đằng Vân đứng dậy nhúm mày nhìn nàng ta hỏi: “Cô không sao đấy chứ?... Minh mảy đầy rẫy vết thương rồi này...”

Ánh mắt long lanh rướm rướm những giọt nước mắt nhìn Hải Đường đầy sự đau đớn lẫn sợ hãi của Đằng Vân, tay run run vùi chặt lấy cánh tay Hải Đường, cổ họng như nghẹn đắng cố gắng nói: “Tiểu thư mau đi đi, mặc kệ tôi! Cô làm như vậy thì bọn họ cũng sẽ chẳng tha cho tôi đâu!”

“Làm vậy sao được? Cô cứ để đó, một mình tôi chấp hết đám người này, tôi không sợ đâu! Gì mà cả đám ăn hiếp một người, công bằng đâu ra... nếu vậy có cung quy làm cái quỷ gì chứ?”

Hải Đường nói giọng đầy ức chế, ra mặt tức tối lắm sự phần nộ.

“Con ranh này, thật không biết trời cao đất dày là gì mà. Ngươi đừng nghĩ mình là con gái của đại thừa tướng mà ra vẻ, dám đắc tội với thánh thượng bị đây tới đây thì cũng xem như làm đám cung nữ ở đây thôi. Ở đây ta là chủ, không biết tôn trọng, kính trên nhường dưới nghe lời ta thì có chết!”

Mụ ta lên giọng đầy vênh vào ra vẻ ta đây, với cái nhìn đầy như con cáo già đầy khó ưa.

Hải Đường chột con mắt cười nhạt khi nghe mụ ta nói vậy, nàng bình tĩnh bình chân như vại thân nhiên đáp: “Bà nghĩ bà thì ai chết là chết sao? Bà là chủ nhưng chưa chắc mấy người ở đây xem bà là chủ nhé. Và đương nhiên tôi sẽ chẳng xem bà là chủ của tôi rồi, đến cả hoàng thượng còn chưa là gì cơ mà... Ở đây đều là con người với nhau chứ có phải súc vật đâu, con vật còn biết đau huống chi con người, vậy mà hờ ngời đặt mộng chưa được một phút bị đánh cho không thấy mặt trời đâu luôn...”

“Cầm mồi! Ngươi muốn chết sao?” Mụ ta quát tháo đầy tức giận như ngọn lửa sắp phun trào tới nơi rồi vậy khi nghe Hải Đường nói vậy.

“Hô hô... Ta đâu muốn chết, ta muốn sống là đằng khác... Vậy ta hỏi ngược lại bà nhé, bà có muốn chết không và đương nhiên là không, bà sợ chết là đằng khác... Tôi nói cho bà biết, hôm nay bà dám đụng một tóc của cô cung nữ tôi sẽ không để yên cho bà đâu...”

Từng câu từng chữ thốt ra từ Hải Đường đều đầy sự hạ huyết không một chút sợ hãi gì, ánh mắt sắc bén đầy quyết đoán.

“Được lắm, ngươi dám trả treo sao? Người đâu mau xử lý hai con ranh này cho ta!”

Mụ ta không thể kìm chế được con giận khi bị nói vậy, mụ ta ra lệnh cho người tới bắt Hải Đường và Đẳng Vân lại.

“Không được rồi, một hai kẻ mình còn đánh được chứ cả lũ như vậy thì tiêu chắc... Thôi giờ chỉ còn chạy là kế sách...”

Hải Đường nói thầm rồi nắm lấy tay Đẳng Vân guồng chân chạy đi thật nhanh mà không biết mình đang chạy về hướng nào nữa.

...

Tại điện Phù Dung, nơi những loại hoa phù dung đua nhau khoe sắc. Thời tiết hôm nay khá mát mẻ, sau khi giải quyết sau chính sự, Nguyên Ân thường đi tản bộ đến đây để nhớ lại những kỉ ức về mẫu hậu của mình.

“Bệ hạ!”

Một tiếng gọi nhẹ nhàng vang lên của ai đó khiến Nguyên Ân dừng bước quay người lại nhìn, chàng lơ đãng nhìn đi chỗ khác một cách đắm chiêu rồi lại tiếp tục bước đi khi nhìn thấy Du Lan – Du chiêu nghi đứng đầu cung tần. Nét mặt chàng lãnh lúng chẳng thể hiện cảm xúc gì.

Nguyên Ân không thích gì Du Lan, nàng ta lớn tuổi hơn chàng cũng hai hay ba tuổi, là quận chúa họ hàng xa bị Thái hậu bắt lấy để giữ mối quan hệ giữa hai dòng tộc.

Dung mạo của Du Lan kiều sa như giọt sương ban mai, với ánh mắt sáng long lanh có nét sắc sảo, đôi môi hồng cánh hoa lựu với giọng nói thanh thoát. Hôm nay nàng ta mặc bộ y phục lụa đào màu hồng mềm mại thướt tha, viền cổ và tay thêu hình hồ điệp. Đi theo phía sau còn có hai cung nữ đi theo.

“Thần thiếp đến cung cảm tạ bệ hạ nhưng người lại đang tản bộ ở điện Phù Dung này.”

Nàng ta nhẹ giọng nói, mỉm cười ủy mị cố gắng để Nguyên Ân chú ý nhưng dường như chàng chẳng hề liếc mắt nhìn nàng ta lấy một lần.

Nguyên Ân trầm giọng đáp: “Tìm ta có chuyện gì?”

“Chỉ là, phía gia tộc thiếp mới đem một loại trà hoa cúc rất thơm và ngon, nếu người không chê thì tiện đường ghé sang điện Thanh Trì của thần thiếp để thưởng thức trà được không?”

“Suy cho cùng thì tỷ cũng chỉ muốn ta đến điện của tỷ thôi phải không? Cần gì phải nói vòng vèo đến vậy?”

Nguyên Ân buông một câu thẳng thừng như tát gáo nước lạnh vào mặt Du Lan vậy, chàng vẫn không quay sang nhìn nàng ta.

“Sao bệ hạ cứ gọi thần thiếp là tỷ hoài vậy? Ta không thích bệ hạ gọi thần thiếp như vậy, dù sao thì thần thiếp cũng là thê tử của người mà.”

Du Lan nói, tỏ ra giận hờn vu vơ.

Nguyên Ân không chần chừ gì đáp nhanh: “Gọi tỷ là cách để chúng ta giữ mối quan hệ tốt nhất rồi đấy. Chẳng phải tỷ lớn tuổi hơn ta sao. Hay để ta gọi tỷ là quận chúa để giữ đúng mẫu hệ cung quy?”

Nói rồi Nguyên Ân nhanh chân bước đi một cách lạnh nhạt khiến Du Lan cảm thấy vô cùng hụt hẫng và ậm ục trong lòng, dù có làm gì để lấy lòng chàng đi chăng nữa cũng vô ích thôi.

“Mau đứng lại!”

Hải Đường cứ thế mà nắm lấy tay Đẳng Vân chạy thật nhanh tới chỗ Nguyên Ân, khiến chàng giật mình đứng khựng lại, gần căng đôi đồng tử nhìn nàng. Đám người kia như chôn chân dưới đất vội quỳ xuống trước mặt chàng hành lễ:

“Ô hoàng thượng kia... Chắc hẳn những người thấy hấn kiêu gì cũng rút lui... cô đừng lo, có tôi rồi không sao đâu!”

Hải Đường nói, không còn cách nào khác nàng phóng thật nhanh tới chỗ Nguyên Ân, khiến chàng giật mình đứng khựng lại, gần căng đôi đồng tử nhìn nàng. Đám người kia như chôn chân dưới đất vội quỳ xuống trước mặt chàng hành lễ:

“Bái kiến bệ hạ!”

Hải Đường hùng hổ lao tới đứng trước ngay mặt Nguyên Ân định gân cổ lên nói thì bị thanh kiếm của Hắc Sát kẻ ngay cổ, khiến nàng vội thụt lại, hơi thở hồng hộc.

Hắc Sát nhìn nàng lên tiếng đáp: “Tiểu thư quá đáng rồi đấy, sao thấy bệ hạ không hành lễ?”

“Giờ còn hành lễ cái nỗi gì chứ, bị bọn chúng rượt đuổi sắp chết tới nơi rồi, giờ ở còn suy bị thành kiếm của anh, à không của người làm cho đứt mạch cổ mà chết đấy...”

Hải Đường cãi lại một cách đồng dục, trông thấy Nguyên Ân nàng coi như tự dẫn thân vào chỗ chết chứ đừng nói chi là lời cầu cứu, nhưng thôi thì nàng vẫn thử biết đầu gặp cơ may mặc dù không ưa gì tên hoàng thượng này.

Đang định lên tiếng thì Nguyên Ân đã cất giọng đáp trước: “Người càng ngày càng không biết trời cao đất dày là gì rồi đấy.”

Hải Đường thở phắt một cái, đè nén sự khó chịu xuống lựa lời giải thích:

“Vâng thưa bệ hạ, sau đây hãy nghe ta giải thích. Chuyện là như này, bệ hạ nghĩ sao một đám người hòa vô đánh một người thừa sống thiếu chết đến như vậy, người thấy có công bằng không? Tôi vì cứu cô cung nữ này nên mới chạy trốn, bắt đất thì bệ hạ nên tới cầu cứu thôi, họ thấy người thì không làm gì chúng tôi.”

“Ta nhớ ta ra lệnh cho người tới đó chịu tội, còn chuyện gì xảy ra thì ta không quan tâm!”

Nói rồi Nguyên Ân quay người bỏ đi một cách phũ phàng, nét mặt lạnh tanh. Dường như chàng không muốn bận tâm đến mấy chuyện còn con con như thế này.

“Này tên hoàng đế chết tiệt kia, người nói vậy là sao chứ?”

“Thôi tiểu thư đừng nói nữa, không khéo lại đất tội đấy!” Đẳng Văn vội can lại Hải Đường lại nhưng vô ích, nàng sẽ không khuất phục mà tìm lại công bằng cho mình thôi.

“Để cho ta nói, thật bức xúc mà. Thấy chết mà không cứu cứ để vậy cho mấy mụ nữ quan phù thủy kia đánh chết à... Làm hoàng đế phải anh minh minh bạch và đối xử công bằng chứ... Người gì đâu vô tình như vậy chứ? Nếu ở thời hiện đại thì người như bệ hạ đây chắc không tồn tại nổi trong xã hội đâu... Người... Ô...”

Hải Đường như đứng đờ người khi bị Hắc Sát chĩa thẳng mũi kiếm về phía khiến tim nàng như nhói lên tức thời vì hoảng hốt, mặc dù sợ chết thật nhưng nàng vẫn tỏ ra cứng rắn trước mọi hoàn cảnh. Kiểu này thì nàng lại chuốc họa vào thân nữa rồi.

“Tiểu thư vừa nói ai chết tiệt vậy? Tiểu thư có biết người đứng trước mặt mình là ai không? Nếu không hối lỗi coi chừng cái mạng của tiểu thư không còn đâu.”

Hắc Sát nói giọng đều đều, nhấn mạnh từng chữ như ám chỉ.

Nguyên Ân quay người lại nhìn Hải Đường với ánh mắt sắc lạnh như lưỡi dao đến đáng sợ, khiến nàng cảm thấy rung mình mà e dè. Có vẻ như lời nói bông bột thiếu suy nghĩ của nàng đã vô tình châm ngòi thuốc nổ cho cuộc chiến không hồi kết lần này.

“Người vừa nói ta chết tiệt, người thật sự muốn chết sao?”

Nguyên Ân gằn giọng nói pha sự giận dữ.

“Lại thêm một người nữa khi nói câu này... Trời ơi, người ta muốn sống mãnh liệt thế kia, ai mà muốn chết chứ? Việc mấy mụ nữ quan kia đối xử với họ như thế nào thì bệ hạ đi hỏi mọi người sẽ biết rõ. Những lời tôi nói là sự thật, tin hay không tùy người!”

Hải Đường bình thản đáp lại không một chút lo sợ gì, vô cùng ngang ngạnh.

“Chuyện đó không đến lượt người. Người...”

“Ôi mẹ ơi... Vương gia... Vương gia giúp tôi với!”

Hải Đường vội núp phía sau lưng Từ Khuyên khi ngài xuất hiện đúng lúc, ngài như vị thần cứu tinh của nàng vậy và cắt ngang lời của Nguyên Ân đang nói chưa hết câu. Nàng thấp thòm nhìn biểu hiện của Nguyên Ân như thế nào.

Từ Khuyên cúi nhẹ đầu hành lễ với dáng vẻ thanh tú, nét mặt uy nghiêm đáp: “Tham kiến hoàng thượng! Có vẻ như người đang rất tức giận thì phải, có chuyện gì đang xảy ra sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Thấy Từ Khuynh xuất hiện ở đây Nguyên Ân không phản ứng gì, nét mặt vô cùng băng lãnh với ánh mắt đen huyền sắc lạnh.

Nguyên Ân trầm giọng đáp: “Chuyện này không liên quan tới hoàng thúc!”

“Này bệ hạ, tôi nói cho bệ hạ biết nhé! Người không xử công bằng cho tôi với cô cung nữ bị đánh đập tan nát da thịt này ở Tân Dã phổ thì tôi sẽ nhờ vị vương gia tôn kính đẹp trai, soái ca này giúp nhé. Không cần một người có chức có quyền như người, vô tâm mặc kệ người đó sống chết trong oan ức. Đẹp trai mà bản mặt như cục đá tảng thấy khó ưa rồi, vậy mà ở thời hiện đại Kỳ Phong rất anh tú mà còn ga lăng nữa...”

Hải Đường tuồng một bài ca bất hủ không ngắt hơi ngừng nghỉ trước mặt Nguyên Ân, điều đó càng làm cho Nguyên Ân càng cảm thấy tức giận hơn, nhưng chàng cố kiềm nén lòng kiên nhẫn đang muốn bùng nổ ngay tại đây.

Nguyên Ân chưa bao giờ thấy có một nữ nhi nào lại ngông cuồng, ăn nói không biết trên dưới với những từ ngữ khó hiểu, ra mặt một lời như con gái của đại thừa tướng. Chàng gần giọng nói:

“Người thật sự quá quái lắm rồi đấy, ta phạt ngươi đến Tân Dã phổ là sự nhân nhượng cuối cùng ta dành cho ngươi, chứ không phải để ngươi lo chuyện bao đồng.”

“Trời ơi, cái con người này... Này nhé, người không giải quyết, cứ lạnh lùng vô tâm như thế đi. Tôi đi nhờ người khác làm cho ra lẽ!”

“Ngươi...”

Nói rồi Hải Đường mặc nhiên nắm lấy tay Từ Khuynh kéo đi khiến ngài vô cùng ngạc nhiên, chưa kịp định thần lại mọi chuyện, rồi nàng còn lôi Đằng Vân lại trước mặt Từ Khuynh, giờ tay chỉ về phía đám người truy đuổi nàng và Đằng Vân đáp:

“Này vương gia, ngài nhìn cô ấy đi, vết thương bị những cung nữ với mụ nữ quan chần lữ ở Tân Dã phổ đánh đập đấy, tôi có thể làm chứng. Còn một số người khác cũng bị, phải oằn lưng ra chịu đòn, nghi ngại có một tí làm gì thấy ghê. Người chứ có phải máy móc đây mà làm vất kiệt sức họ như vậy. Vương gia thay tôi trị tội của họ đi, người cũng có chức vị cao ngang bệ hạ còn gì...”

“Lời tiểu thư nói sự thật chứ?”

Về mặt Từ Khuynh hơi trầm xuống rất điềm tĩnh khi nghe những gì Hải Đường nói, ngài cảm thấy cô tiểu thư rất mạnh mẽ và đôi chút bướng bỉnh nhưng ngây ngô.

“Ồ chẳng lẽ tôi nói dối chắc! Đừng nói ngài cũng vô tình giống như bệ hạ đấy nhé!”

Hải Đường nhú mày nhìn Từ Khuynh đáp.

Từ Khuynh chợt cười khi thấy thái độ nhăn nhó của Hải Đường, ngài đưa ánh mắt với cái nhìn chìm ưng nhìn đám lính đang đứng cúi gằm mặt khép nép sợ hãi đáp:

“Nếu Hải Đường tiểu thư nói là sự thật, có phải ở đó các người công tư lẫn lộn nghe lời người đứng đầu ở đó đối xử hà khắc hành hạ các cung nữ trong Tân Dã phổ phải không?”

Bọn quân lý run lên bần bật không dám nói gì chỉ gật đầu lia lịa.

Từ Khuynh quay sang nhìn Nguyên Ân mỉm cười nhu hòa đáp: “Mọi thứ đã rõ ràng, giờ chỉ chờ bệ hạ hạ lệnh, ta chỉ là một vương gia nên không có quyền phát quyết, chỉ là giúp họ lấy lại công bằng thôi.”

Nghe vương gia nói vậy Nguyên Ân cũng đành phải thuận theo, chàng lờ mờ mắt nhìn Hải Đường lạnh lùng đáp:

“Hắc Sát, truyền ta tới Tân Dã phổ! Nữ quan quản lý Tân Dã phổ coi thường cung quy, lòng dạ độc ác, không có tư cách tiếp tục quản lý sự vụ trong Tân Dã phổ, đuổi ra khỏi cung. Còn ngươi, thì vẫn phải chịu khổ dịch ở đó khi nào chưa có lệnh của ta, thì ngươi tuyệt đối không được rời khỏi đó nửa bước!”

“Tuân lệnh, bệ hạ!” Hắc Sát nhận lệnh.

Nguyên Ân quay phắt người rời khỏi đây với vẻ mặt lãnh khốc, cảm thấy có một sự bức xúc không hề nhẹ, đột nhiên chàng lại cảm thấy gặp phiền phức với cô tiểu thư không coi ai ra gì này.

“Cám ơn vương gia, ngài thật anh minh khi đã giúp tôi lấy lại công bằng cho cung nữ bị đánh đập...” Hải Đường riu rít vui mừng biết ơn Từ Khuynh, miệng cười thật tươi nhưng chợt tắt lụi đi xui mặt xuống như đóa hoa tàn, nàng than vãn: “Nhưng rốt cuộc thì ta vẫn bị khổ dịch ở đây... Thôi kệ đi, có gì tôi sẽ trả ơn cho ngài... Chúng ta đi thôi!”

Nói rồi Hải Đường nắm lấy tay Đằng Vân lững thững bước đi, Đằng Vân cũng đi theo nàng nhưng không quên ngoảnh đầu lại nhìn Từ Khuynh với ánh mắt tỏ ra sự ngưỡng mộ, dường như nàng đã bị tiếng sét đánh trúng mắt rồi.

Từ Khuynh lắc nhẹ đầu chột cười với những hành động biểu cảm của Hải Đường, thật sự cô nương này khiến ngài cảm thấy rất ấn tượng với tính cách mạnh mẽ lẫn sự ương bướng không chịu khuất phục.

...

Chưa vội về Tân Dã phổ sớm, Hải Đường cùng Đằng Vân nán lại ở điện phù dung ngồi ở trên cây cầu gỗ hai bên đều phủ những lá xanh và hoa sen rộng khắp.

“Đa tạ tiểu thư đã cứu ta!” Đằng Vân chân thành đáp, ánh mắt nhìn Hải Đường cảm thấy áy náy vô cùng, nếu không có nàng ấy thì giờ nàng đã ở dưới âm phủ rồi.

Hải Đường đưa tay ngắt lấy cành hoa sen nở tươi nhất đưa cho Đằng Vân cười “Hi hi” cất giọng đáp: “Không cần cảm ơn tôi đâu! Mà này cô tên gì, tại sao lại vào Tân Dã phổ vậy?”

Ánh mắt thắc mắc tò mò của Hải Đường nhìn Đằng Vân chằm chằm chờ đợi câu trả lời từ nàng ấy. Đằng Vân khẽ thở dài nhẹ giọng đáp:

“Cứ gọi ta là Đằng Vân! Thật ra ta là tiểu thư của gia tộc Bắc Triều, trong một lần tình cờ cùng cha đi vào cung gặp hoàng thượng để giao thương buôn bán quạ vãi, chỉ vì bất cẩn làm đổ ly nước vào người hoàng thượng đã vậy còn làm vỡ miếng ngọc bội nên người tức giận phạt ta tới Tân Dã phổ làm khổ dịch.”

“Chỉ có vậy thôi mà bị phạt sao? Thế cha cô không nói gì à?”

Hải Đường nhăn mặt nói, cảm thấy vô lý khi nghe Đằng Vân nói vậy.

“Cha ta chỉ là một tiểu buồng không có cấp bậc gì trong cung, với lại bọn ta đâu phải là người của Ngũ Thiên Quốc! Biết hoàng thượng lạnh lùng tính cách cộc cằn, có nói gì cũng không được nên chịu thôi!”

“Cái tên này thật là... tính cách của hần đúng là vô tâm vô đối thật chứ, lạnh như tảng băng vô cực mà cũng vô tình như thần chết! hey ya...”

Hải Đường nói giọng đều đều, lắc đầu với những ý định thuyết âm mưu trong đầu.

“Cô nói gì vậy? Thần chết là gì?”

Đằng Vân hỏi nhìn Hải Đường với ánh mắt khó hiểu.

“Tôi có cách trả thù tên hoàng thượng đó rồi! Đi theo tôi!”

Nói rồi Hải Đường nắm lấy tay Đằng Vân lôi đi, nhếch môi cười nham hiểm.

...

Tại bếp hoàng cung.

“Hello mọi người, tôi lại đến đây!”

Hải Đường vui vẻ vẫy tay nhìn mọi người nở nụ cười thật tươi.

“Hải Đường tỷ tỷ! Sao tỷ lại tới đây? Mà đây chẳng phải là tiểu thư Đằng Vân sao?”

Hồng Quân lên tiếng, vẻ mặt bất ngờ nhìn Hải Đường và Đằng Vân khi thấy sự xuất hiện của hai người.

Mọi người trong bếp đều ngạc nhiên khi thấy Hải Đường, họ cảm thấy vui vì nàng hay ghé tới nay để nấu những món ăn vừa lạ vừa ngon cho họ ăn và cũng tạo bầu không khí rất náo nhiệt, nhất là màn ca của nàng.

“Ta nhớ tiểu thư, bị hoàng thượng phạt tới Tân Dã phổ khổ dịch cơ mà. Cả tiểu thư Đằng Vân nữa, hai người gan cũng to đấy, sao lại trốn ra đây chứ?”

Bát công công cầm bánh bao vừa ăn vừa nói, nâng tách trà uống ừng ực.

Hải Đường đi lại giật lấy tách trà trong tay Bát công công tu một hơi không còn giọt nào, thờ phất một cái rồi đáp: “Giờ ta được tự do ra vào thoải mái ở Tân Dã phổ rồi!” nàng mỉm cười “hi hi” đánh mắt như con mèo con nhìn Bát công công như nhờ đỡ một việc, nàng tiếp lời: “Bát công công, ta muốn giờ công công một chuyện!”

“Chuyện gì? Có phải liên quan tới bộ hạ phải không?”

Hải Đường gật đầu lia lịa khi Bát công công lại hiểu ý nàng như vậy, miệng cười toe toét.

“Nhưng ta sẽ không giúp tiểu thư đâu! Vì nếu bộ hạ biết ta giúp tiểu thư thì chết chắc đấy!”

Bát công công từ chối thẳng thừng khi không cần nghe lý do Hải Đường nói, làm Hải Đường tuột cả hứng tất luôn cả nụ cười.

Hải Đường vúi lấy vạt áo của Bát công công giật giật vạt cái van nài: “Ta năn nỉ ngài đấy công công giúp ta đi, tại vì nhờ có bệ hạ nên ta mới thoát nạn ở Tân Dã phổ đấy, ta chỉ là muốn trả ơn thôi mà... Tiểu Quân Quân, nói hộ giùm tý đi!”

“Này, cô định làm gì đấy Hải Đường?” Đẳng Vân kéo Hải Đường lại hỏi nhỏ.

“Không sao đâu, tôi đang trả thù giúp cô và tôi đấy!” Hải Đường đáp nhanh quay mặt ra cười với Bát công công với biểu cảm nài nỉ.

“Thôi Bát công công giúp tý í đi, dù sao tý í cũng hay nấu đồ ăn cho chúng ta ăn mà! Chẳng phải công công luôn ăn trước bệ hạ sao, bệ hạ là người ăn sau cùng. Nếu như để bệ hạ biết được thì công công tiêu chắc đấy!”

Hồng Quân nhanh nhẩu đáp một cách lanh lợi và ranh ma.

Nghe Hồng Quân nói vậy Bát công công cảm thấy chột dạ liền đáp:

“Được rồi, ta sẽ giúp tiểu thư nhưng với một điều kiện!... Phải nấu cái món gì ấy nhỉ... Tokboki đấy...”

“Okk... Trường gì, ta sẽ nấu cho Bát công công ăn! Còn bây giờ thì ta phải tung chiêu thức mới rồi! Hôm nay tôi sẽ trở tài nấu món tàu hũ với khúc bạch... ha...ha! Tiểu Quân Quân, giúp ty chuẩn bị hạt đậu nành khô nha, mọi người phụ giúp tôi một tay...”

...

Ở phía ngoài vườn phúc bồn tử, Nguyên Ân đang mài chú mực vào quyển tấu chương trên tay, giờ phải căng mắt ra ngồi giải quyết những vấn đề mùa màng ở Quốc Châu Tự, ở vùng đó đất đen hòa lẫn đất đỏ nhiều nên không biết trồng cây gì để mang lại lợi ích cho dân. Nét mặt chàng vô cùng tập trung cao độ.

Hắc Sát đứng bên cạnh mài mực cho Nguyên Ân, thấy những ngón tay ở bên phải của người gõ vài nhịp lên bàn đá cẩm thạch, ngài cất giọng đáp:

“Bệ hạ đang gặp khó khăn gì sao?”

Lúc này Nguyên Ân mới dừng lại không đọc nữa để cuộn tấu chương qua một bên, khẽ vụt ra tiếng thờ dài trầm giọng đáp:

“Không có gì đâu, chỉ là ta đang vướng bận một số vấn đề ở làng Quốc Châu Tự thôi!”

“Này mau mang vào đi Bát công công!”

Hải Đường đang hỏi thúc Bát công công khi ngài đang bung trên tay khay để bát chè tàu hũ vô cùng bắt mắt. Hiện tại thì Hải Đường, Đẳng Vân và Bát công công đang đứng núp sau rừng cây phúc bồn tử quan sát trạng thái của Nguyên Ân đằng kia.

“Được rồi, giờ ta mang vô đây!”

Nói rồi Bát công công mang vào, Hải Đường đứng thập thò quan sát chờ đợi kết quả, miệng thầm nói: “Lần này để xem, đảm bảo tối nay hẳn bắn pháo hoa cả đêm cho coi. Vì ta đã cho thuốc nổ vào đấy mà!” nét mặt nàng hiện rõ sự thủ đoạn, miệng cười nham nhở.

“Hải Đường, cô làm vậy không có được đâu! Nếu để bệ hạ biết được thì sẽ không tha cho chúng ta đâu đấy!”

Đẳng Vân lo lắng nhìn Hải Đường nói.

“Hey Ya, đừng lo, có gì tôi sẽ chịu trách nhiệm cho!” Hải Đường nói giọng đầy dứt khoát, tiếp tục quan sát tình hình, nàng chợt nhận ra trước mặt mình là cây phúc bồn tử sai đầy quả chín đỏ mọng, nàng thốt lên: “Ồ phúc bồn tử này, chín quá trời luôn!”

Thế là nàng hái cho vào miệng ăn một cách ngon lành.

Bát công công đi một cách e dè tới chỗ Nguyên Ân đang ngồi, đặt bát tàu hũ khúc bạch xuống bàn trước mặt chàng đáp:

“Mời bệ hạ dùng thử món mới được nhà bếp nấu với công thức vừa nghĩ ra đấy ạ!”

Nguyên Ân đưa mắt nhìn bát tàu hũ nhũ này khi thấy có chút lạ vì ần đầu tiên nhìn thấy món này. Chàng cất giọng đáp:

“Đây là món gì? Ai nấu?”

Bát công công ấp úng lắp ba lắp nói: “Dạ thưa bệ hạ, đây là món có tên tàu hũ khúc bạch. Thật ra là do... do...”

“Do ai? Người đừng nói với ta là...”

“A.. mẹ ời con sâu!”

Hải Đường hét toáng lên chạy xông ra với sự hoảng hốt, mặt cắt không còn giọt máu khi nhìn con sâu to trên cây phúc bồn tử, vốn dĩ nàng rất sợ sâu.

Chính tiếng hét thất thanh của nàng đã làm cho kinh động nơi đây, Nguyên Ân với Hắc Sát và Bát công công có chút giật mình tròn mắt ngạc nhiên nhìn Hải Đường. Lúc này nàng mới nhận ra mình đã làm chuyện không nên làm.

Nàng nhăn mặt nhìn Đặng Vân phía răng cây phúc bồn tử, tư đưa tay đập vào trán mình thảm nói: “Mình đang làm gì vậy trời, chỉ là con sâu thôi mà... Kiểu này chưa thấy hần bị đau bụng chạy ra chạy vô thì đã tiêu tũng ngay tại đây rồi... Làm sao giờ ta...”

“Lại là nguoi, Hải Đường! Nguoi mau quay lại đây cho ta.”

Nguyên Ân nói giọng đều đều với vẻ mặt lạnh tanh.

“Lần này mình chết chắc rồi!”

Hải Đường đành quay người lại gương cười nhìn Nguyên Ân rồi chợt tắt lịm đi khi thấy vẻ như băng tảng Bắc Cực với ánh mắt sắc như dao của Nguyên Ân đang nhìn mình, nàng cúi gằm mặt xuống.

“Nguoi đứng núp sâu cây phúc bồn tử đó làm gì?” Nguyên Ân hỏi.

“Có làm gì đâu, chỉ muốn ăn phúc bồn tử thôi mà! Cây sai quả thế kia không hái ăn để hư hết uổng lắm!”

Hải Đường đáp nhanh không cần suy nghĩ gì, ánh mắt nàng nhìn Bát công công như sự cầu cứu nhưng dường như công công né tránh lơ đi vờ không biết gì.

Nguyên Ân đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi đi lại gần Hải Đường khiến nàng thật bước chân ra sau một cách dè chừng, không dám ngược mặt lên nhìn gương mặt thanh tú bình lặng Nguyên Ân.

Chàng phả ra hơi thở lạnh lẽo nàng có thể cảm nhận được, chàng hạ tông giọng đáp:

“Có phải bác tàu hủ khúc bạch kia do nguoi nấu? Tại sao nguoi nấu cho ta? Hay nguoi đang có ý đồ trả thù ta đây? Gan của nguoi to lắm rồi đấy!”

“Sao hần biết vậy trời! không được kiểu gì mình cũng phải bắt hần ăn cho bằng được!” Hải Đường thảm nghĩ và cuối cùng cũng đi đến một quyết định. Nàng ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt Nguyên Ân khiến chàng thoáng giật mình nhưng nhanh chóng trở lại bình thường. Hải Đường mỉm cười chuyển giọng điệu ngay lập tức:

“Không phải như vậy đâu bệ hạ! Chỉ là ta muốn chuộc lỗi với bệ hạ thôi.”

Nàng chạy tới bụng lấy bát tàu hủ tới trước mặt Nguyên Ân lên giọng tiếp lời:

“Bệ hạ mau ăn đi, ngon lắm đấy! hay là để tôi hát tiếng mèo kêu cho nguoi xem nha, để bệ hạ có hứng thú để ăn nha...”

Hải Đường đặt bát tàu hủ vào tay Nguyên Ân, hít một hơi thật sâu bắt đầu: “Chúng ta bắt chước tiếng mèo cùng nhau kêu meo meo meo... rồi lại nũng nịu trước mặt anh, aizo meo meo meo. Trái tim em đang đập thành thịch thịch say đắm nụ cười xấu xa kia, anh còn không nói yêu em em sẽ cứ meo meo meo... Có đôi khi em lười biếng như chú mèo, cảm thấy bức bối là giương nanh múa vuốt nhưng anh vẫn dịu dàng làm tan chảy cõi lòng em... Em muốn trở thành chú mèo con của riêng anh!”

Xong bài hát, Hải Đường nhìn nét mặt ai nấy cũng bơ ra nàng vì những hành động kì lạ của nàng, hát không ai hiểu ngoài trừ nàng bởi từ ngữ hiện đại. Hai tay nàng đang áp vào mặt của Nguyên Ân, nàng vội thật lại nói thảm:

“Hình như bài này không phù hợp với con người đứng trước mặt, bài này đáng lẽ ra mình dành để tỏ tình cho người mình thích vậy mà đem hát cho cái bức tượng không cảm xúc kia... Ôi mình đang cái gì vậy nổi hết cả da gà rồi này!”

“Hắc Sát, mau đưa nàng ta tới Tân Dã phố ngay lập tức cho ta. Đúng là đồ phiền phức mà! Còn cái át tàu hủ này, nguoi ăn đi Bát công công, nghe nàng ta hát xong ta cảm thấy buồn nôn!”

Nguyên Ân buông một câu phũ phàng, đặt bát tàu hủ xuống bàn cái “cạch”.

Nghe Nguyên Ân nói vậy khiến nàng vô cùng tức tối và ức chế đã vậy còn bị Hắc Sát lôi đi nhưng nàng vẫn cố gằn giọng nói vọng lại:

“Cái tên kia, ta hát hay vậy mà nguoi nói buồn nôn, người tìm khắp thành đô này không có ai hát được bài này đâu! Còn nữa người sẽ không ăn được món tàu hủ độc nhất vô nhị đó đâu... Tên đáng ghét! Hãy chờ đó đi...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

“Bệ hạ, người không định ăn thử món này hay sao? Ngon lắm đấy ạ, bọn nô tài cũng đã ăn thử rồi, thật sự Hải Đường tiểu thư rất khéo tay, mọi người ở bếp ai cũng thích nằng ấy cả, vớ lại...”

“Im lặng, đừng nói nữa ta không muốn nghe. Người ăn đi!”

Nguyên Ân cắt ngang lời của Bát công công khi nghe ngài nhắc đến cái tên Hải Đường, thật sự từ ngày gặp nằng ta toàn bị gặp phiền phức, đã vậy còn bị nằng ta sỉ nhục và bôi nhọ nữa.

“Vớ lại tiểu thư cũng hát rất đấy... Món này bệ hạ không ăn sẽ hối hận đấy, dù sao cũng là tấm lòng của...”

“Ta đã bảo người im rồi mà!”

Nguyên Ân gần giọng nói đầy phẫn nộ rồi quay người đi khỏi đây, có mỗi chỗ này yên bình cũng bị làm phiền.

Bát công công như im bất không dám lên tiếng chỉ biết đứng nhìn Nguyên Ân lặng lẽ bước đi và khuất dần sau trong rừng cây phúc bồn tử. Ngài nhìn bát tau hủ khúc bạch trông ngon như vậy cũng không nỡ đem đi đồ, ngài ngồi phịch xuống ghế cầm lấy thìa ăn một cách ngon lành.

“Bệ hạ không ăn thì mình ăn!”

...

Hải Đường cùng Đàng Vân dạo bước đi về Tân Dã phố vớ về mặt ầu xù như chiếc bánh bao chiều bị ế không bán được vậy. Hải Đường vừa đi vừa ngắt từng cánh hoa sen bỏ đi, khẽ thờ dài tức tối.

“Này Hải Đường, cô vẫn còn tức giận chuyện vừa rồi sao?”

Đàng Vân nhìn Hải Đường hỏi.

“Ừ, vì chẳng trả thù được tên hoàng đế đó mà thôi mặc kệ đi, không được lúc này thì còn lúc khác. Trời ơi lại về cái nói só chuột đó nữa hả trời!”

Hải Đường than thở vì lại nghĩ tới cái cảnh ở trong một nơi ẩm ướt, củ ki kia khiến nằng cảm thấy chán nản. Giờ nằng chỉ muốn thoát khỏi cái thời đại rắc rối và lạc lối này để trở về nơi mình thuộc về.

Nàng sức nhớ lúc nằng vượt thời gian tới đây là ở ngoài đường, bị chiếc xe ô tô kia tông trúng sao lại rơi ngay cung cấm của tên hoàng đế Nguyên Ân kia, còn Kỳ Phong lúc đó như thế nào thì nằng không biết nhưng lại là hoàng đế của Ngũ Thiên quốc này, tính tình lạnh lùng như hòn đá tảng, vô tâm như một thần chết.

Nàng trầm mặc suy nghĩ thầm: “Nếu như mình ngã từ trên mái ngói cung cấm của tên hoàng đế kia một lần nữa biết đâu mình sẽ trở về thì sao nhỉ? Đàng nào mình cũng phải thử!”

“Này cô đang nghĩ gì mà đờ người ra thế, Hải Đường?”

Đàng Vân nháu mày nằng thắc mắc hỏi khi thấy vẻ mặt thất thần của nằng.

“À... không có gì đâu, chỉ nghĩ vu vơ thôi mà... Mà này, đi đâu đó chơi đi, chứ định quay về cái Tân Dã phố giặt đồ à... Bọn mình đâu phải là cung nữ!... Ề hay là mình trốn ra ngoài chơi đi...”

Hải Đường ngộ ý dụ dỗ Đàng Vân cùng nằng ra khỏi hoàng cung, vì nằng rất tò mò không biết ở ngoài đó như thế nào và có cái gì, từ lúc xuyên không tới giờ nằng cứ quần quật ở một chỗ hoài.

Nghe nằng có ý định như vậy ngay lập tức Đàng Vân lắc đầu từ chối: “Không được đâu, nếu bị quân lính bắt lại thì không xong đâu! Nói chung không thể ra ngoài trừ có lệnh bài của những người có cấp vị trong hoàng mới được ra thôi. Từ bỏ ý định đó đi Hải Đường à!”

“Chỉ cần có lệnh bài thôi chứ gì, ăn trộm là được mà... Để xem ai được ta... Uhm, à Vương gia được đấy nhưng mà mỗi tội lại không biết chỗ Vương gia ở là chỗ nào, hay liều mạng xông vào cung cấm ăn trộm lệnh bài của tên hoàng đế đó chắc được!... Đàng Vân cứ chờ đó đi, ta có cách rồi!”

Dứt lời Hải Đường guồng chân chạy đi mất hút làm Đàng Vân không kịp nói gì cũng chẳng kịp cản nằng lại, Đàng Vân sợ nằng ấy lại gây chuyện nữa mất thôi, nhưng cũng nhờ có nằng ấy thì nằng mới có thể thành thạo hơn trong Tân Dã phố, biết đâu sẽ thoát khỏi nơi này trong thời gian không lâu.

...

Tối hôm đó tại cung cấm, trong thiện phòng của Nguyên Ân hiện giờ không có ai, thế là Hải Đường đã lên vào để lục lọi tìm lệnh bài. Giả như nằng đi vào buổi trưa thì tốt biết mấy, giờ trong phòng tối om chỉ le lói thứ ánh sáng của nến không đủ sáng để nằng nhìn rõ mọi thứ.

Nàng mò mẫm lục lại mấy cái học tủ để tìm, nàng há hốc mồm mắt sáng tinh khi nhìn những miếng ngọc bội đủ hình thù khác nhau, còn có thêm mấy chiếc nhẫn ngọc phi thủy, những viên ngọc trai bóng mịn hoàn mỹ.

Tự nhiên trong đầu nàng lại nghĩ ra một ý tưởng táo tợn buồn cười, nàng thì thầm: “Hay mình lấy vài món đem bán, chắc được nhiều tiền lắm đấy!”

Nàng nhặt lấy cái nhẫn ngọc phi thủy đó mang vào ngón áp út xăm xoi cảm thấy thích thú, không ngờ nó lại vừa vặn đến vậy. Nàng thôi không ngắm nữa tiếp tục sự nghiệp tìm lệnh bài, nàng định tháo cái nhẫn ra thì bất ngờ nàng có cảm giác lạnh tóc gáy, nàng quay phắt người lại thì bị một bàn tay bịt miệng:

“Im lặng, nếu không chết chắc đấy!”

Giọng nói khe khẽ vang lên. Là tiếng của một nam nhân. Nàng đã coi cảnh này trên phim, không cần suy nghĩ gì theo cảm tính nàng nắm lấy bàn tay đang giữ mình cần một phát thật mạnh.

Tên đó nhanh chóng thả nàng ra, trừng mắt nhìn nàng. Nàng vội thụt lùi ra sau vài bước chân, tròn tròn mắt ngạc nhiên nhìn hắn – kẻ thứ hai xuất hiện trong cung cấm của hoàng thượng. Nàng nhìn hắn từ trên xuống dưới, nhìn bộ y phục có thêu hình con rồng thì nàng đoán chắc là người trong hoàng tộc.

Nàng lên tiếng hỏi: “Người là ai?”

Từ Thiên nhú mày nhìn Hải Đường vừa xoa mu bàn tay in hằn vết răng mà nàng cắn đáp:

“Ta là Từ Thiên, tứ hoàng tử... Đáng lẽ ra cô phải biết chứ tiểu thư Hải Đường?... Mà sao cô lại vào đây làm gì? Ăn trộm đồ của hoàng huynh ta sao?”

“Ồ... thì ra hắn là tứ hoàng tử, biết mình nên mình phải cẩn thận mới được!” Hải Đường thầm nghĩ, nhìn Từ Thiên một cách dè chừng lấp bắp đáp:

“Ta... ta chỉ là... mà tứ hoàng tử vô đây làm gì? Có phải ngài cũng có ý định ăn trộm chẳng?”

Từ Thiên bất ngờ trố mắt nhìn Hải Đường khi nàng lại hỏi ngược lại ngài, khiến ngài có chút lúng túng. Cũng phải Hải Đường đoán đúng, ngài vào đây để lấy trộm thanh gươm có chuỗi ngọc trai chạm khắc hình rồng để ra ngoài hoàng cung tụ tập giới giang hồ.

Hải Đường nhún vai tặc lưỡi đi lại gần Từ Thiên đưa tay vỗ vai ngài vài cái vỗ về mặt tỉnh queo, gật đầu đáp:

“Thôi chúng ta trao đổi đi, chắc ngài cũng không ngu ngốc đến nỗi đến mức chạy tới chỗ hoàng thượng để tố cáo ta, vì ngài cũng là đồng phạm... thôi thì bao che cho nhau tí không chết đâu mà lo...”

Nàng thờ dãi buông xuôi đưa mắt nhìn xung quanh căn phòng rồi tiếp lời: “Thật ra ta chỉ muốn lấy lệnh bài của tên hoàng thượng này để ra ngoài cung chơi thôi mà!”

Từ Thiên chột cười tưởng chuyện gì, chỉ là muốn lấy trộm lệnh bài, ngài cảm thấy bản lĩnh to gan của cô tiểu thư Hải Đường này rất lớn, ngài đáp:

“Này củ cải đường, coi như chúng ta là đồng phạm. Đây là lệnh bài của ta ngươi có thể lấy mà đi ra khỏi cung bất cứ lúc nào, còn ta thì có được thanh gươm này!”

Hải Đường gơ tay chụp lấy cái lệnh bài của Từ Thiên, nàng chống nạnh cương mặt lên nói: “Này nhé, ta là Hải Đường chứ không phải là củ cải đường!”

“Thôi, ta không muốn ở đây lâu nên đi đây trước khi hoàng huynh ta trở về!”

Từ Thiên nói giọng đều đều, quay người đi khỏi.

Hải Đường ở đây không làm gì vì dù sao cũng có được lệnh bài rồi nên rời đi. Nhưng vừa nhấc chân được vài bước thì bị Từ Thiên nắm lấy tay cô kéo núp sau bức bình phong, khi vừa lúc Nguyên Ân bước vào.

Hai bên trao nhau cái nhìn đầy hoảng hốt. Hải Đường khẽ thì thầm:

“Tên Nguyên Ân về rồi sao?”

“Suýt... im lặng dùm đi củ cải đường, nếu không chết chắc đấy!”

Từ Thiên đáp nhanh, không dám ho hé gì phía bên ngoài khi mà Nguyên Ân ở đó. Kiểu này thì hai người gặp xui xẻo rồi khi Nguyên Ân về bắt từ như vậy.

Sau khi giải quyết việc triều chính xong, Nguyên Ân cảm thấy đầu óc mình nặng trĩu muốn được nghỉ ngơi. Chàng tháo thắt lưng ra bỏ trên bức bình phong, rồi cởi bỏ lớp áo choàng bên ngoài, sức nhớ đến những hành động kì lạ của Hải Đường lúc ở vườn phúc bồn tử, không hiểu sao chàng lại có cảm giác rất lạ chưa từng xuất hiện.

“Mình đang nghĩ gì vậy?”

Nguyên Ân thôi không nghĩ nữa mà đi vào bên trong để làm cơ thể thoải mái hơn.

“Mau đi thôi củ cái đường, trước khi bị phát hiện!”

Từ thiên thủ thi, từ từ bước chân ra ngoài một cách nhẹ nhàng nhất có thể để không phát ra tiếng động. Hải Đường cũng bước ra theo, cảm thấy tim mình như chợt ngừng đập lại vậy.

“Phịch”

“Kê nào?”

Nguyên Ân chợt giật mình khi nghe thấy tiếng động vội chạy ra xem thử thì chỉ thấy cái bóng thoáng qua ở ngoài cửa, liếc mắt nhìn qua cái kệ thì không thấy thanh gươm đâu cả và chàng cũng đoán ra ai lấy nó.

“Từ Thiên, ngươi chuẩn bị tinh thần đi, ngươi chết chắc rồi!”

Nguyên Ân thầm nói với nét mặt cau có khó chịu quay người đi vào lại đi vào trong nhưng chợt dừng lại ở bức bình phong, khi chàng thấy lấp ló cái vạt váy trắng lè phè dưới sàn, chàng vòng hai tay ra sau đàn xen những ngón tay lại đi tới.

“Chết con rồi, kiểu này khó thoát đây... Cái thằng quỷ trời đánh nhà mi, Từ Thiên! Dám bỏ mình mà tẩu thoát như vậy! Cái thằng quỷ, ta đây sẽ không quên nhà mi đâu!”

Nàng thầm nói trong tức giận, nín thở nhắc chân nhẹ bước đi khi Nguyên Ân đang ở phía sau. Thế nàng lui nhanh ngay vào bên trong căn phòng riêng tư của Nguyên Ân, chàng cũng nhanh chân chạy theo để bắt nàng lại.

“Hơ hơ...” Nàng kêu lớn lên khi không giữ được thăng bằng vì lỡ dẫm phải cái thảm

“Ào”

Nàng ngã nhào xuống hồ tắm của Nguyên Ân, nước bắn tung tóe khắp nơi. Nàng đứng phắt dậy, nước trên người tuôn xuống tóc tai tèm nhem, nàng ho sặc sụa.

Nguyên Ân chợt nhếch môi cười nhạt khi nhìn thấy cảnh tượng này, thật không ngờ lại có một nữ nhân to gan như Hải Đường xông ngay vào chỗ tắm của một hoàng đế như chàng, thật sự chưa có ai dám đặt chân vào này một lần và nàng là người đầu tiên.

“Trời ơi, nước gì thơm thế không biết? Hình như mùi hương gỗ sồi, quế với vỏ cam thì phải?”

Đến lúc này Hải Đường còn thần nhiên đứng dưới hồ phân biệt mùi hương mình ngửi được, trong khi ánh mắt sắc lạnh như con sói hoang đang gườm gườm nhìn mình.

“Ngươi vào cung cấm của ta để ăn trộm đồ phải không? Cái nhẫn ngọc phi thủy trên tay ngươi, ta chưa đeo cho bất kì nữ nhân nào mà ngươi dám đeo nó sao?”

Nguyên Ân gần giọng nói lớn với vẻ mặt lãnh khốc, khiến Hải Đường thoáng giật mình nhưng nàng chẳng tỏ ra chút sợ hãi gì.

Nàng giơ bàn tay trái nhìn ngón áp đang đeo chiếc nhẫn phi thủy đó rồi tháo ra bước chân lên khỏi hồ nước, đi lại chỗ Nguyên Ân đứng trước mặt ngẩng mặt lên nhìn với ánh mắt ngậy thơ vô số tội, nàng nâng giọng nói:

“Ồ thì ra đây là nhẫn để bệ hạ kết hôn với người mình yêu sao? Hô hô... Ta lỡ đeo nó mất rồi, giờ ta tháo ra trả người đây. Mục đích ta tới đây chỉ để lấy trộm cái lệnh bài để ra ngoài cung chơi phở thôi... nhưng giờ ta có rồi nên không cần nữa nên ta đi đây... Goodbye, see you again! À không đừng nên gặp lại thì tốt hơn!”

Nói rồi nàng thần nhiên vẫy tay đi lướt qua mặt Nguyên như đứng rồi vậy, kiểu như chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

“Đứng lại!”

Hải Đường đứng khựng lại khi nghe giọng nói lạnh lùng đầy nội lực của Nguyên Ân, nàng tự đưa tay đập vào trán mình vì biết mình sẽ chẳng yên thân mà thoát khỏi đây.

“Kiểu này mình tiêu rồi thật rồi!”

“Lần này ta nhất định phải trị tội ngươi! Ngươi gây đủ phiền toái cho ta rồi đây.”

Từng câu từng chữ được thốt ra từ miệng của Nguyên Ân như thể nàng sắp bị đưa tiễn đi qua thế giới bên kia vậy. Thế là nàng bị Nguyên Ân lôi đi ra ngoài trước khoảng sân rộng lớn, tại đây có một cây hoa lê trắng nở rộ thật đẹp với những cánh hoa bay lả xòa trong gió.

"Hu hu... không biết lần này hấn sẽ định làm gì con đây trời ơi..."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6

Hải Đường bị Hắc Sát giữ lại trói lại vào cây hoa lê trắng không thể chạy đâu cho thoát cả, tim nàng như đập loạn xạ, ánh mắt nhìn trừng trừng mũi tên đang cắm trong tay của Nguyên Ân.

“Tiểu thư đừng im đi, nếu cứ nhúc nhích sẽ bị bắn trúng đấy!”

Hắc Sát nói giọng nghiêm túc, quay mặt đi chỗ khác mỉm cười vì thấy biểu cảm mày nheo như con mèo của Hải Đường khiến ngài có chút buồn cười, nhưng đây cũng sự trừng phạt cho nàng vì dám lên lút vào trong cung cấm của hoàng thượng để trộm đồ.

Trên đầu Hải Đường đặt một quả táo đỏ để làm mục tiêu ngắm bắn của Nguyên Ân, chàng chưa làm gì thì nàng đã khóc ỉ ôi, nước mắt nước tầm nhem trong thấy tội, miệng không ngừng van xin:

“Bệ hạ ơi, mau tha cho tôi đi... thật sự tôi biết lỗi rồi mà... Đừng làm như vậy, lỡ như tôi chết rồi, thì linh hồn của tôi cũng vất vưởng ở đây bám lấy theo người để kéo người đi theo tôi đấy... huhu...”

“Ngươi nói gì, kéo ta đi theo? ... Đã đến nước này ngươi còn nói như vậy được sao? Ngươi ăn gan hùm rồi đấy!”

Nguyên Ân gần giọng nói, nét mặt lạnh lùng cùng với ánh mắt sắc như con chim ưng chuẩn bị sẵn sàng giương cung để bắn.

“Có gan hùm để ăn cũng đỡ đi! huhu... làm ơn tha cho tôi đi, tôi vẫn còn thanh xuân mà...”

Hải Đường cứ thế khóc sụt sùi nhưng chẳng có tác dụng gì, không thể làm lay chuyển được khối tảng băng Bắc cực kia. Giờ nàng cảm thấy cơ thể ớn lạnh theo từng cơn, tay chân run run, nóng lạnh bất thường.

“Lần này củ cái đường tiêu rồi, thôi cứ mặc kệ vậy! Dù sao cũng coi như nàng ta gặp xui xẻo đi cho rồi!”

Từ Thiên đứng phía xa quan sát, đành quay người lảng lạng bước đi coi như không biết gì.

“Tên hoàng đế kia, ta mà chết ta sẽ biến thành ma nữ ám ngươi, ta nhất sẽ không... A...”

“Phập”

Hải Đường như chết ngất tức thời trong vô thức khi mũi tên bay thẳng tới đâm thẳng vào thân cây sát sao ngay chiều cao của nàng, mặt cắt không còn giọt máu, mồ hôi chảy nhễ nhại trên trán, bờ môi tím ngắt như thể một xác chết trôi sông vậy.

“Tiểu thư Hải Đường... Tiểu thư...”

Hắc Sát lay lay người Hải Đường khi thấy nàng không có chút phản ứng gì, cúi gằm mặt xuống.

Nguyên Ân đứng nhìn về phía đó cảm thấy kì lạ nên lên tiếng hỏi: “Có chuyện gì với nàng ta vậy?”

“Hình như do sợ quá nên ngất đi. Cơ thể rất nóng có lẽ bị nhiễm phong hàn rồi thưa bệ hạ!” Hắc Sát nhìn Nguyên Ân đáp nhanh.

Cũng phải thôi Hải Đường bị như vậy do mới nãy bị ngã xuống hồ nước đã vậy còn đem ngoài đây nhiễm gió lạnh với sương nên bị nhiễm phong hàn là đúng rồi!

Nguyên Ân thấy vậy nên đi tới xem thử như thế nào, chẳng lẽ vì đe dọa một chút đã sợ đến hồn bay phất lạc hay sao? Chàng đưa tay nắm lấy cảm nhỏ của Hải Đường nâng lên, thì thấy vẻ nàng tái xanh. Chàng áp tay vào trán nàng cảm thấy nóng ran.

“Bị nhiễm phong hàn thật, tháo dây trói cho nàng ta đi!” Nguyên Ân trầm giọng nói, ánh mắt nhìn Hải Đường chỉ cảm thấy có chút nực cười vì biểu cảm sợ hãi của nàng vừa rồi, như vậy cho chữa cái tội gây phiền toái.

Hắc Sát nhanh tay tháo dây thừng ra khỏi người Hải Đường, nàng gục ngã xuống nhưng kịp thời được Nguyên Ân vòng tay ôm lấy, gục mặt vào lòng của chàng, khiến chàng bất chợt cảm thấy tim mình như thót lên một giây tức thời.

Gạt bỏ nó qua một bên, Nguyên Ân bế Hải Đường lên đi vào trong thiện phòng của mình.

“Bệ hạ đang bế nữ nhân nào vậy? Không lẽ bệ hạ đang qua với một nữ nhân mà ta không hề hay biết, nên bệ hạ mới không đến điện Thanh Trì của ta... Nếu để ả Tiếp dư Huyền Trân hay những ả nữ nhân khác biết được chắc chắn sẽ cười vào mặt ta cho xem...”

Du Lan cau có nói, với vẻ mặt thể hiện sự tức tối khi thấy hoàng thượng đang bế một nữ nhân vào ngay trong cung cấm của mình. Trước giờ nàng ta chưa thấy hoàng thượng qua lại với bất kì một nữ nhân nào mặc dù ngài có rất nhiều thiếp, nói trắng ra toàn do Hoàng thái hậu sắp đặt bắt cưới chứ hoàng thượng chẳng biết gì thậm chí không quan tâm. Với lại hoàng thượng còn quá trẻ, mới chỉ đôi mươi của thanh niên trai tráng đáng làm đệ đệ của các phi tần trong hậu cung.

“Du Chiêu nghi đừng lo, để tiểu nữ đi điều tra xem danh tính của nữ nhân đó là ai?”

Cô cung nữ đi bên cạnh Du Lan lên tiếng đáp.

...

Sáng hôm sau, Đổng Vân lén lút vào trong cung cấm của hoàng thượng để xem Hải Đường có ở hay không, cả tối qua không thấy Hải Đường về Tân Dã phổ nên nàng cảm thấy rất lo lắng. Nhân cơ hội sáng sớm, quân lính còn ngủ nàng đi vào bên trong một cách êm xuôi mà không bị ai phát hiện.

Đổng Vân vô cùng thấp thỏm và lo lắng đi qua các gian phòng mở cửa hé hé để xem có Hải Đường ở trong đấy hay không. Dừng ngay ở thiện phòng riêng của hoàng thượng, nàng mở cửa ra nhìn vào trong.

“Ồ... Hải Đường! Sao nàng ta lại nằm ngay trên giường của hoàng thượng chứ?... Phải lỗi nàng ta đi mới được nếu không lớn chuyện mất...”

Đổng Vân rón rén nhẹ bước đi vào, ánh mắt không ngừng quan sát canh chừng vì sợ phát hiện. Nàng ngồi xuống bên cạnh giường lay người Hải Vân, gọi nàng ấy dậy:

“Hải Đường... Hải Đường... mau dậy đi... Hải Đường...”

“Gi vậy nè... ai gọi tôi vậy?...”

Hải Đường giật mình tỉnh giấc sau một mê man trong sợ hãi, nàng ngồi bật dậy, đưa tay ôm lấy đầu mình lắc nhẹ vì cảm thấy hơi choáng váng, nàng than: “Sao đầu nặng như búa bổ vậy nè... Cơ thể bủn rủn như thể nhấc không nổi vậy?... Oh my god...”

“Gi vậy Hải Đường, làm giật cả mình! Cô bị sao thế? Cô có biết tôi lo cho cô lắm không? Mà sao cô lại nằm ngủ trong thiện phòng của bệ hạ vậy?”

Đổng Vân tròn tròn mắt nhìn Hải Đường, với vẻ mặt thắc mắc.

Hải Đường nhìn bộ y phục trên người mình, không phải là bộ y phục cung nữ mà là cái bộ màu trắng từ trên xuống dưới mỏng manh rộng thùng thình, tóc thì xòa lòa xòa... Nét mặt nàng đột nhiên trở nên hoang mang, nàng hét toáng lên:

“Cái tên Nguyên Ân kia, tối qua người đã làm gì tôi rồi hả?”

Đổng Vân vội đưa tay bịt miệng nàng lại khi nghe nàng nói giọng âm vang cả lên: “Trời ơi, làm ơn im lặng đi Hải Đường. Đây là cung cấm của bệ hạ đấy, chúng ta mau rời khỏi đây thôi! Đi mau...”

Đổng Vân vội nắm lấy tay Hải Đường lôi dậy nhanh chóng rời khỏi đây trước khi lớn chuyện, nhưng Hải Đường lại hất tay nàng ra chạy tới cầm lấy quả táo nắm chặt trong tay với vẻ mặt bùng bùng ngọn lửa sắp phục cháy.

“Cô định làm gì nữa đây Hải Đường?... Làm ơn đừng gây chuyện nữa... Nếu không sẽ bị hoàng thượng trị tội đấy...”

Đổng Vân nói giọng đều đều cố gắng thuyết phục Hải Đường.

Ánh mắt Hải Đường đầy nổi căm phẫn, nàng đáp nhanh lại: “Hắn đã trị tội tôi tối qua với màn dọa chết thoát tìm rồi... không biết hắn đã làm gì tôi mà bộ y phục của tôi không còn thấy đâu nữa... Mà mặc bộ đồ trắng như đi đưa tang thế này, chắc chắn hắn đã đụng vào người tôi rồi... Tôi phải đi trả thù! Cô đừng có cản ta, hôm nay ta phải quyết một sống một còn với hắn!”

Dứt lời Hải Đường hùng hổ nhanh chân bước đi với quả táo cầm trong tay thể hiện đầy sự quyết tâm. Hôm qua cô thật sự rất sợ khi bị Nguyên Ân đem ra làm trò đùa, mặc cho nàng có năn nỉ ỉ ôi, khóc hết cả nước mắt. Nàng đã làm gì sai chứ, chỉ là muốn có cái thẻ bài thôi mà.

Đúng lúc ngoài chính điện, Nguyên Ân đang cùng với Từ Khuynh vương gia, Từ Thiên – tứ hoàng tử cùng với Du chiêu nghi và Tiệp dư Huyền Trân, ngoài ra còn số mỹ nhân khác đang ngồi ăn điểm tâm do hoàng thái hậu mời đến.

Mọi người đều chăm chú xem màn ca múa của những nữ vũ công trong cung đình. Hôm nay không lên triều chính gì nên Nguyên Ân chỉ mặc bộ trang phục không quá cầu kỳ, màu đen làm tông màu chủ đạo, tóc nửa cột nửa xòa hờ hững, nhưng không làm lu mờ đi vẻ lạnh lùng cũng như sự quyền uy của mình.

Du Lan thật sự cảm thấy chán ngấy với cái màn múa của những vũ nữ kia, thật lòng chỉ muốn đuổi quách họ đi cho khỏi chướng mắt, ánh mắt nhìn Nguyên Ân mong muốn được người để ý một lần nhưng người cứ chăm chăm nhìn đi đâu đó với vẻ mặt trầm tư lơ đãng, ánh mắt đắm chiêu.

Nguyên Ân đang nghĩ đến Hải Đường, thật tình chàng chẳng muốn nghĩ đến làm gì cho phiền não nhưng những hình ảnh vừa ngây thơ ngông cuồng, sỗ sàng lẫn bùng binh của xuất hiện trong đầu chàng, đặc biệt là lúc nàng hát giả tiếng mèo kêu thật sự đã gây ấn tượng nhẹ cho chàng. Chàng nhanh chóng gạt nó qua một bên không nghĩ nữa mà quay sang nhìn Từ Thiên trầm giọng đáp:

“Từ Thiên! Đệ dám lên vào thiện phòng của ta để lấy thanh gươm, đệ to gan lắm rồi đấy!”

Nghe Nguyên Ân nói vậy Từ Thiên ho sặc sụa khi mới uống vài ngụm nước, vẻ mặt có chút lúng túng, gượng cười nhìn Nguyên Ân đáp:

“Chắc đệ hạ nhằm người rồi, đệ làm gì dám lấy!”

“Ngoài đệ ra còn ai dám hăm he tới thanh gươm của ta?... Nếu nó bị sức mẽ chỗ nào thì đệ coi chừng với ta... Hôm khác chỉ cần nói một tiếng ta sẽ cho mượn, chứ không cần phải lên lút như tên trộm đầu!”

Nguyên Ân nói giọng đều đều, với vẻ mặt uy nghiêm, nâng lấy bát trà hoa cúc uống vài ngụm, cảm thấy vị đắng chát trong cổ họng, khiến chàng nhúm mày vì khó uống.

Từ Thiên cười đáp: “Vâng thưa đệ hạ!”

“Thật vui khi mọi người đều có mặt đầy đủ ở đây! Đặc biệt là vương gia, ta rất vui khi thấy con tới đây, thật lâu rồi không gặp con!”

Hoàng thái hậu hiện từ lên tiếng, ánh mắt nhìn Từ Khuynh một cách trìu mến.

Từ Khuynh mỉm cười cúi nhẹ đầu kính cẩn đáp: “Con chỉ là đi ngao du thiên hạ nên ít khi trở về cung, về sau con sẽ thường xuyên ở lại trong hoàng cung hơn, nên tổ mẫu yên tâm!”

“Vậy thì ta vui rồi! Ta rất mong con sẽ hỗ trợ cho hoàng thượng để giúp giữ yên bình cho bách tính Ngũ Thiên Quốc, hoàng thượng với vương gia đều còn trẻ và cũng đều là bậc nhân tài của Ngũ Thiên Quốc cả, kể cả Từ Thiên. Ta rất mong các con sẽ cùng nhau giữ yên bề gia thế!”

Hoàng thái hậu đáp giọng đều đều, trên môi vẫn giữ nụ cười đầy phúc hậu.

“Vâng thưa mẫu hậu!” Cả ba đều đồng thanh đáp.

Không khí ở đây vô cùng hòa nhã với tiếng nhạc của dàn nhạc công, màn múa của vũ nữ chưa kết thúc mà vẫn diễn ra. Du Lan đứng dậy nhìn Nguyên Ân và hoàng thái hậu mỉm cười ủy mị cất giọng thánh thót:

“Bẩm đệ hạ, tổ mẫu! thần thiếp cũng có chút tài mọn muốn góp vui cùng với cùng mọi người, mong đệ hạ ân chuẩn!”

Nguyên Ân khẽ vụt ra tiếng thờ dài, thật ra chàng chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây không muốn xem tiếng đàn hay múa hát gì, nhưng vì tổ mẫu nên chàng mới nán lại. Chàng không muốn khó xử nên gật đầu đồng ý cho xong, để nàng ta muốn làm gì thì làm.

Du Chiêu nghi là tài nữ nổi tiếng cầm kì thi họa ở kinh thành, Huyền Trân cũng ngầm đoán nàng ta sẽ múa cung đình, nàng nhìn nét mặt không mấy thích thú gì của Nguyên Ân cũng đoán ra người không muốn xem, nàng cong môi cười khinh.

Huyền Trân đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi nhẹ giọng đáp: “Nếu vậy ta cũng muốn góp vui! Tiếng đàn của ta chắc sẽ phù hợp với điệu múa của Du Chiêu nghi đây.”

“Được đấy! Các con hãy biểu diễn cho mọi người cùng xem đi!” Thái Hậu vui vẻ đáp.

Huyền Trân cười đắc ý khiến Du Lan như hụt hẫng có chút bức tức nhưng nghiêng rãnh cho qua.

Từng ngón tay nhỏ của Huyền Trân bắt đầu lướt trên những sợi dây đàn, tiếng đàn ngân vang một cách du dương nhẹ nhàng, lúc trầm bổng lúc lắng xuống như giọt nước tràn ly. Du Lan khoác chiếc váy áo lụa đào mỏng manh, những bước chân uyển chuyển bước theo điệu nhạc, đôi tay dẻo rất mềm mại.

Nguyên Ân chỉ thấy nó nhạt nhẽo không mấy hay ho gì, chàng sức nhớ đến giọng hát trong trẻo ngọt ngào của Hải Đường đang lạc lõng trong đầu chàng.

“Nguyên Ân! Tên hoàng đế chết tiệt có khuôn mặt giống Kỳ Phong, người yêu trong mộng của ta kia...!”

Một giọng đầy nội lực vang lên làm phá tan những gì có trong đầu Nguyên Ân, Huyền Trân với Du Lan cũng dừng biểu diễn lại, ai nấy đều quay ra nhìn Hải Đường với ánh mắt ngạc nhiên.

“Củ cái đường tới đây làm gì vậy? Còn mặc bộ y phục gì vậy trời?” Từ Thiên thâm nói, nhúm mày nhìn Hải Đường.

Hải Đường gườm gườm mắt nhìn Nguyên Ân đang ngồi ở chính diện kia, hít một hơi thật sâu nâng guồng chân chạy tới khiến những đám vũ nữ đều né qua một bên, nàng phi thẳng quả táo vào mặt Nguyên Ân.

“Phịch”

Quả táo chưa nhắm trúng đích đã lăn xuống sàn, Hải Đường ngã sấp mặt vì chạy quá nhanh đã vậy dẫm ngay cái tà áo dài là phà quá khổ nên mới ngã như vậy.

Đặng Vân từ phía xa vội chạy vào đỡ Hải Đường đứng dậy lo lắng hỏi: “Cô không sao đấy chứ Hải Đường?...”

Bao Nhiêu con mắt đều đổ dồn vào hai người, không gian vui vẻ ở đây đều bị Hải Đường phá tan. Hải Đường đứng thẳng dậy nhăn mặt vì cú ngã đau đớn kia nhưng nàng coi như không có gì.

“Trời ơi, Hải Đường mau quỳ xuống hành lễ đi! Ở đây có hoàng thái hậu, vương gia, Tứ thái tử, Du chiêu nghi và Huyền Trân tiếp dư đây... Hoàng thượng nữa kia!”

Đặng Vân kéo ay Hải Đường nói nhỏ, vẻ mặt hiện rõ sự lo sợ.

Hải Đường hất tay Đặng Vân ra gần cổ nói: “Hey ya, cái gì mà hoàng thái hậu, chiêu nghi hay tiếp dư ở đây, vương gia nữa... Ta đều không sợ đâu! Ta đang thật sự rất tức giận cái tên hoàng đế sắc đá kia...”

Nàng cúi xuống nhặt lấy quả táo tưởng chừng sẽ ném Nguyên Ân nhưng nàng lại cho ngay vào mặt Từ Thiên, khiến ngài đưa tay xoa lấy cái trán một cách đau đớn. Nàng đập cái bàn trước mặt Từ Thiên cái “rầm” rồi chống nạnh gằn giọng đáp:

“Thằng quý nhà mi, đã là đồng phạm ăn trộm thì nên cưu mang đùm bọc lẫn nhau chứ? Sao lại bỏ chạy lấy mạng bỏ lại đồng đội như thế hả?... Từ ngày ở trong cung ai cũng ăn hiếp ta cả... Nhất là cái tên hoàng đế kia...”

Nàng lại chuyển hướng sang Nguyên Ân, nâng lấy tách trà hoa cúc đang uống dở của vương gia Từ Khuynh uống ừng ực không còn một giọt, khiến ngài ngơ ra nhìn nàng. Nàng xông thẳng tới chỗ Nguyên Ân đang ngồi nhưng chợt đứng khựng lại khi bị thanh gươm của Hắc Sát chĩa thẳng vào người.

“Tiểu thư càng ngày càng quá lắm rồi, không coi ai ra gì cả. Người trước mặt tiểu thư là hoàng thượng đấy! Mau quỳ xuống tạ lỗi đi!”

Hắc Sát gằn giọng nói với nét mặt dữ tợn. Hải Đường không sợ mà đưa tay hất thanh gươm của ngài ra.

“A! Đau quá đi, đứt tay rồi!”

Nàng kêu lên một tiếng đau nhỏ, nhíu mày nhìn ngón tay máu, ruom ruom nước mắt như con mèo vậy nhìn Nguyên Ân đáp:

“Tất cả đều tại ngươi, tôi qua dọa ta sợ chết khiếp... Còn nữa ngươi dám đụng vào người ta, có phải ngươi đã làm gì ta rồi phải không nên trên người ta mới ba bộ y phục này... Có phải ngươi cướp đi sự trong trắng của ta rồi không?”

Nguyên Ân chợt nhếch môi cười nhạt, tưởng chuyện gì thì ra chuyện này nên nàng ta mới làm lớn lên như vậy. Vẻ mặt trở nên vô cùng lạnh tanh, hạ giọng thần nhiên đáp:

“Đó là sự trừng phạt dành cho ngươi vì dám không coi ta ra gì! Hắc Sát, mau đưa hai cung nữ này nhốt vào nhà lao cho ta đi!”

“Thần tuân lệnh!”

Hắc Sát theo lệnh Nguyên Ân cho quân lính Hải Đường với Đặng Vân đi đến nhà lao. Trước khi đi Hải Đường còn nói thêm vài câu:

“Ngươi Nguyên Ân, nhà mi nữa chỉ được ăn hiếp ta thôi... chỉ có Vương Gia là không ăn hiếp bọn ta mà còn giúp bọn ta lấy lại công bằng...”

Thế là cả hai bị lôi đi mất hút trả lại bình yên cho chính điện. Thái hậu quay sang nhìn Nguyên Ân thắc mắc hỏi vì nãy giờ bà ngồi đờ ra nhìn mà chẳng hiểu gì:

“Có chuyện gì, mà tiểu thư Hải Đường – nữ nhi cừu thừa tướng lại dám cả gan ăn nói sỗ suất với bệ hạ như vậy?”

Nguyên Ân trầm giọng nói: “Không có gì đâu tổ mẫu, chỉ là nàng ta đắc tội với con thôi!”

“Bệ hạ, theo ta thấy thì tiểu thư Hải Đường chỉ là nhất thời nông nổi, tính cách mạnh mẽ chỉ muốn đòi lại công bằng thôi. Nếu phạt nhốt vào nhà lao có quá hay không?”

Từ Khuynh lên tiếng với vẻ mặt ôn hòa trầm tĩnh, ánh mắt tinh anh nhìn Nguyên Ân.

“Sao đột nhiên vương gia lại bênh vực cho nàng ta vậy?”

Nguyên Ân thắc mắc hỏi.

Vương gia đáp nhanh: “Chỉ là ta thấy nàng ta thật sự cũng không có gì sai, chỉ là do nàng ta có chút ngạo mạn thôi. Có thể dùng cách khác để dạy dỗ mà phải không bệ hạ?”

“Đúng đấy bệ hạ, đệ thấy cả cả đường à không tiểu thư ấy nói chuyện cũng đáng hoàng lắm, chỉ do tính tình nông nổi quá nên mới vậy thôi? Bệ hạ tha cho tiểu thư ấy được không?”

Từ Thiên cũng lên tiếng đồng tình với Vương gia Từ Khuynh.

Nguyên Ân im lặng không nói gì, cảm thấy mọi chuyện đang đi theo hướng tiêu cực, chàng cũng chẳng muốn làm lớn chuyện. Chàng đứng dậy đi rồi khỏi đây mà không nói một lời nào cả. Trong lòng chàng vừa dâng lên một cảm giác khó chịu, nhưng rồi cuộc khó chịu vì điều gì, khó chịu vì ai, chàng cảm thấy mong lung không biết...

...

Hải Đường và Đằng Vân bị nhốt trong ngục lao, bị ngăn cách bởi bức tường cao đã đóng rêu xanh, mạng nhện giăng khắp nơi.

“Hai tiểu thư sẽ phải ở trong này hồi lâu, khi nào có lệnh của bệ hạ hai người mới được thả ra. Mà này sao tiểu thư cứ thích gây chuyện thế nhỉ?”

Hắt Sắt nhíu mày nhìn Hải Đường đáp.

“Ta có gây chuyện gì đâu, chỉ tại hấn à không bệ hạ chộc tức ta trước đấy chứ... Nếu đêm qua ta bị mũi tên đó bắn chết thật thì sao... Đã vậy đêm qua chắc chắn hấn đã đụng vào người mình rồi!”

Hải Đường cầu nhàu, nét mặt hiện rõ sự bức tức.

“Nói cho tiểu thư biết rõ, đêm qua tiểu thư bị nhiễm phong hàn ngắt đi nên bệ hạ mới đưa cô vào trong thiện phòng riêng của mình, nhờ cung nữ chăm sóc thay y phục ướt nhẹp của cô ra. Chứ bệ hạ chưa hề và cũng chưa từng nghĩ đến việc sẽ đụng chạm vào người cô lấy một lần... Vốn dĩ người không có hứng thú với nữ nhân!”

Hắt Sắt kể lại ngon ngành cho Hải Đường nghe, ngài thật sự chưa từng thấy ai dám ra mặt với hoàng thượng như vậy đấy.

Nghe Hắt Sắt nói vậy Hải Đường vội lên tiếng đáp: “Ngài nói thật sao? Thật sự bệ hạ không làm gì ta sao?”

“Thôi cả hai tiểu thư ở đây đi! Ta đi đây!”

Nói rồi Hắt Sắt đóng cửa lại đi một mạch ra khỏi đây.

Nàng ngồi phịch xuống đồng rom rạ ở dưới nền, đặt tay lên bàn chống cảm thờ dài than vãn: “Hình như ta lại gây chuyện nữa rồi, nhưng cũng tại mấy người đó toàn ăn hiếp ta.”

“Ăn hiếp cô hay cô ngỗ ngược với họ mà ngay chính bệ hạ, một người như bức tượng ngàn năm không cảm xúc? Tại vì cán cô mà tôi cũng chung số phận với cô đấy! Ở đây còn tệ hơn cả Tân Đà phổ nữa.”

Đằng Vân đáp lại với giọng đều đều, tay cũng chống cảm giống như Hải Đường.

“Xin lỗi cô, Vân Vân! I'm so sorry! Tại ta mà cô bị liên lụy, cũng tại cái trời đánh kia cả... huhu...”

“Dù sao, cô cũng là ân nhân của tôi! Coi như cũng trở thành bạn đồng tâm chí cốt!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

“Chán quá mẹ ơi, làm gì cho hết chán đây... hey ya, I'm fine!”

Hải Đường than thở chán nản, gục đầu trên bàn vò đầu tóc rối. Còn Đằng Vân cũng không hơn là mấy cứ ngồi chống cảm than ngắn thờ dài. Bầu không khí trong nhà lao ảm đạm yên ắng kinh khủng.

“Ở đây chắc chết mất thôi, có ngày mọc rễ ở đây mất thôi! Tên hoàng đế đáng ghét kia, ta mà ra được khỏi đây thì người coi chừng tay ta!”

Hải Đường đứng phắt dậy hét toáng lên âm vang cả nhà lao, gây sự chú ý của bọn quân lính canh gác bên ngoài. Đằng Vân vội nắm lấy tay kéo phất nàng ngồi phịch xuống cầu nhàu.

“Này Hải Đường, cô im lặng đi nói nhỏ nhỏ thôi!”

“Mình phải tìm cách ra khỏi đây thôi Đằng Vân à!...”

Hải Đường thờ dài nói, nắm lấy bó rom tạo hình thành con người nộm hình nhân không mất mũi gì, chỉ biết gượng cười chán đời.

“Này... Hải Đường, ta có ý này!” Đằng Vân nói nhỏ, vẫy tay gọi Hải Đường gần sát lại chỉ về hướng tên lính đang đứng trước nhà lao của hai người tiếp

lời: “Hải Đường, cô có thấy chum chìa khóa mà hấn đeo không? Chúng ta lấy được nó, nhân cơ hội đêm nay bọn chúng ngủ mình trốn!”

“Ý kiến hay! Good... good! Để tôi nghĩ cách... À, cô lại gần đây nói nghe này...”

Hải Đường thủ thi mưu kế mà nàng mới vừa nghĩ ra cho Đăng Vân nghe.

...

“Hải Đường, cô có sao không vậy? Tỉnh lại đi...”

Đăng Vân vờ hoảng hốt kêu lên trong hoảng sợ, lay lay người Hải Đường. Nàng nháy mắt ra hiệu liếc liếc về phía tên lính kia rồi giả vờ ngất đi. Đăng Vân vội đứng dậy chạy tới gọi hấn đáp với giọng hoang mang:

“Này vị ca ca, mau vào xem cô ấy thử, ta không biết sao cô ấy lại ngất ra nữa... Cơ thể cô giật liên tục kia...”

Hấn liếc mắt nhìn vào trong, đúng như những gì mà Đăng Vân nói, Hải Đường đang bị co giật, người run bần bật. Hấn chần chừ rồi cũng đi vào trong xem thử như thế nào.

Hấn cúi xuống nhìn Hải Đường thoáng giật mình khi thấy nàng cứ giật người liên tục khiến hấn có chút lo sợ, nhìn giống như tàu hoa nhấp ma vậy. Nàng quơ tay tứ tay nắm lấy vật áo hấn cấu xé làm hấn hoảng hồn hất tay nàng ra nhưng cứ bị nàng giữ chặt lấy không buông.

“Nàng ta bị sao vậy? Bỏ ra...” Hấn gần giọng nói với vẻ mặt tái mét sợ hãi.

Nhân cơ hội Đăng Vân lên đưa tay giật phắt lấy chum chìa khóa ngay bên hông trái của hấn một cách nhanh gọn lẹ, mà hấn không hề hay biết gì. Nàng vội ngồi xuống ngăn Hải Đường lại, nắm tay nàng giữ lại kêu than:

“Hải Đường ơi, cô mau tỉnh lại đi, đừng làm ta sợ!”

“Bị gì ghê vậy chứ? Cô mau coi chừng nàng ta đi để ta đi gọi thái y... Ghê quá...”

Nói rồi hấn nhanh chóng chạy đi thật mạng.

Lúc này Hải Đường mới bật dậy cùng Đăng Vân ôm bụng cười “ha ha” như chưa bao giờ được cười vậy.

“Hấn đúng là một kẻ nhát gan mà...” Hải Đường vừa nói vừa cười soái cả quai hàm.

Đăng Vân đặt tay vỗ vai Hải Đường vài cái, gật đầu thán phục đáp: “Tôi không ngờ cô đóng kịch như thật vậy, đến tôi còn không tin là giả nữa là... Giờ có chìa khóa rồi, tối nay chúng ta có thể thoát rồi...”

...

Dưới tán cây hoa lên trắng, Nguyên Ân đang đứng ngược nhìn những cánh hoa rơi, trong lòng chứa đựng đầy sự trầm ảm, ánh mắt đen huyền thoáng buồn, có lẽ chàng đang nhớ tới mẫu hậu của mình, làn tóc bay lòa xòa trong gió. Dưới không gian mờ mờ ảo ảo này, đúng là không thể phủ nhận thân thái khí chất vương giả ngút ngàn.

“Bệ hạ đang suy nghĩ gì mà trong người sầu tư thế?”

Bát công công cúi người kính cẩn đáp, ánh mắt mê mẩn nhìn Nguyên Ân, thật sự đừng nói là nữ nhân mà một nam nhân như ngài còn mê vẻ đẹp như tạc tượng của người.

Nguyên Ân nghiêng đầu sang nhíu mày nhìn Bát công công trầm giọng đáp:

“Ngươi đi đâu từ hôm qua tới giờ vậy?”

Bát công công lúng túng ấp a ấp úng đáng hòng đáp: “Dạ thưa bệ hạ, cũng nhờ phước của Hải Đường tiểu thư kia, mà tiểu nhân đã ăn hết bát tàu hủ khúc bạch xong cứ chạy vô chạy ra trong nhà xí không yên... Một muốn là cả người...”

“Vậy tức là trong bát tàu hủ đó có thuốc... Hải Đường, lần này thì ngươi đừng hòng ra khỏi cái nhà lao kia...”

Nguyên Ân gần giọng nói với vẻ mặt thể hiện sự tức tối ức chế khi nghe Bát công công nói. Chàng chưa giờ thấy ai lại dám bày trò với một bậc quân vương như chàng cả.

Bát công công như im bật không dám nói gì khi thấy biểu cảm tức giận của bệ hạ như vậy, nên im là kẻ sách. Thật sự Bát công công cũng rất bức bối khi không ngờ rằng tiểu thư Hải Đường lại dám cho thuốc sỏ vào bát tàu hủ như vậy, bệ hạ thật là sáng suốt khi không ăn.

Đúng lúc tiếp dư Huyền Trân cùng với Du chiêu nghi đi tới điện kiến hoàng thượng, hai người tỏ ra thực nữ ủy mị nhẹ nhàng bước tới chỗ Nguyên Ân, trên môi nở nụ cười tươi nhưng cả hai đang cố tranh nhau tới chỗ chàng trước.

Cả hai đùn đẩy nhau thế là Du Lan nhanh hơn một bước tới chỗ Nguyên đang đứng nhưng không may bị Huyền Trân đâm vạt váy làm cho ngã sấp mặt.

Bát công công nhìn thấy chỉ bật miệng cười khúc khích, nhưng bất gặp ánh mắt gườm gườm của của Du Lan nên im bật. Đương nhiên Huyền Trân ngênh mặt vênh vao với nụ cười đắc ý nhẹ cúi đầu hành lễ nhẹ nhàng đáp:

“Tham kiến bệ hạ!... Chẳng may người có tâm trạng gì hay sao mà lại đứng đây một mình vậy?... Bệ hạ có muốn thần thiếp bầu bạn trò chuyện, uống vài chén rượu giải sầu tại điện Mộc Quế của thần thiếp không ạ?”

Nguyên Ân thờ phất một cái, nét mặt tỏ ra khó chịu, ngay cả khi muốn có một không gian yên tĩnh mà cũng làm phiền, chắc kiểu này có ngày chàng nhốt mình trong cung cấm cho lành, mà không bị ai làm quấy rối.

Chàng đáp nhanh: “Ta mệt rồi, người ở lại tiếp hai vị tỷ tỷ này đi! Ta không quen biết.”

Nói rồi Nguyên Ân lạnh lùng quay người bước đi thì bị chột đứng khựng lại khi bị Du Lan đứng chắn ngang ngay trước chàng, mỉm cười đáp:

“Nếu bệ hạ hay là để thần thiếp nấu canh gà hầm táo đen để bệ hạ tắm bổ. Ngày nào bệ hạ cũng lo việc triều chính, thần thiếp thấy người gầy hắc đi khiến thần thiếp cảm thấy lo lắng lắm đấy.”

“Bát công công!”

Nguyên Ân gằn giọng nói, nét mặt vô cùng lạnh tanh đến đáng sợ.

“Dạ thưa bệ hạ!”

Bát công công vội lên tiếng đáp, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt sắc lạnh như con sói hoang của Nguyên Ân. Chàng nhanh quay người nhanh chóng đi khỏi đây.

“Bệ hạ... Bệ hạ...”

Huyền Trân với Du Lan đều đồng thanh kêu lên nhưng Nguyên Ân không hề ngoảnh đầu lại, cả hai định theo thì bị Bát công công cản lại:

“Thưa tiếp dư và chiêu nghi nương nương, xin hai nương nương về điện của mình nghỉ ngơi cho. Trời cũng khuya rồi ạ! Nếu Du chiêu nghi có nấu gà hầm táo đỏ thì tiểu nhân xin nhắc người rằng, bệ hạ không thích ăn món đó đâu thưa nương nương. Bệ hạ chỉ thích ăn bánh mỳ thêu với bánh đậu đỏ thôi ạ... à còn nữa, món tên gì ấy nhỉ à à... com chiên cuộn trứng do tiểu thư Hải Đường làm đấy...”

“Cái gì, ăn mấy cái bánh đó sao?... Mà com chiên cuộn trứng là món gì vậy?”

Huyền Trân thắc mắc hỏi Bát công công.

“Mà người nói là do Hải Đường tiểu thư nấu sao? Có phải cô ta là cái người gây rối sáng nay không?”

Huyền Trân gặng hỏi, vói về mặt tò mò.

“Đừng rồi đấy! Tiểu thư Hải Đường nấu ăn rất là ngon, tuy bệ hạ không ưa gì nàng ta nhưng lại thích ăn những món là lạ do nàng ta nấu. Bởi bệ hạ là một người kén ăn và lười ăn, nên dạo gần đây ăn được nhiều cũng mừng rồi!”

Bát công công không ngần ngại nói tất tần tật cho Du Lan và Huyền Trân nghe, khiến hai người cảm thấy sục sôi con bực tức trong người.

...

Đêm đến đó tại nhà lao, nhân lúc những tên lính canh đều chìm trong giấc ngủ, Hải Đường và Đăng Vân cùng nhau mần mò mở cửa chuồng đi một cách lén lút.

Hai người vừa ra tới ra khỏi nhà lao thì chột đứng đờ ra, giãn căng đôi đồng tử há hốc mồm khi nhìn thấy hai tên lính canh chắn ngang ngay trước mặt.

“Làm sao đây, Hải Đường?” Đăng Vân vúi tay của Hải Đường nói với ánh mắt hoang mang.

Hải Đường nhìn hai tên đó gượng cười “hì hì” lúng túng đáp nhanh: “Đã ra tới tận đây không được quay đầu lại, thôi chạy là thượng sách!”

Dứt lời nàng đẩy Đăng Vân chạy xông tới xô hai tên lính đó guồng chân chạy thụt mạng, Đăng Vân cũng nhân cơ hội chạy lun.

“Mau bắt lại, có kẻ trốn ngục!”

Hai tên lính hét toáng lên kéo thêm vài tên nữa đuổi theo để bắt Hải Đường và Đăng Vân lại.

Hai người cứ thế mà chạy mà không biết mình đang chạy đi đâu trong cái hoàng cung rộng lớn này, trong khi bọn quân lính thì đang ráo riết đuổi theo phía sau.”

“Hải Đường, cứ chạy như hoài không được đâu!” Đăng Vân vừa thở vừa nói nhanh, đang dần cảm thấy đuối sức.

“Mệt quá đi, chạy hết nổi rồi này...” Hải Đường than, đứng ôm ngực thở hổn hển. Ngóảnh đầu lại nhìn phía sau thì thấy bọn chúng vẫn đuổi bắt nên nàng lại phải chạy tiếp, mà nhần mặt đáp: “Vân Vân ơi... chắc kiểu này dễ bị bắt lại như chơi thôi...”

“Cái gì? Không được, không thể về cái nhà lao đó được. Cố gắng đi!”

Đăng Vân cố lấy hơi để nói, chân thì cứ chạy hết công sức cố lôi Hải Đường đi, khi mà nàng đang dần cạn sức.

“Từ Khuynh, dạo này nhìn huynh thay đổi nhiều đấy. Đệ thật sự rất khâm phục tài nghệ của huynh!”

Từ Thiên nói giọng đều đều, tỏ lòng ngưỡng mộ dành cho Từ Khuynh.

Nghe Từ Thiên nói vậy, Từ Khuynh chợt cười một cách nhàn nhã, ôn nhu đáp: “Ta vẫn như vậy thôi, chắc do lâu ngày không gặp nên thấy vậy thôi!”

Cả hai đều cùng nhau tản bộ hóng gió gần đây, cùng nhau tâm sự về những điều diễn ra.

“Ồ... vương gia, vị cứu tinh đây rồi!”

Hải Đường thốt lên đầy mừng rỡ khi tình cờ lại gặp Từ Khuynh và Từ Thiên đang đi ở phía trước kia. Thế là nàng kéo Đăng Vân chạy tới chỗ hai người họ cầu cứu, nàng đẩy Đăng Vân về phía vương gia, còn nàng núp sau lưng Từ Thiên khiến hai người vô cùng bất ngờ không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Củ cái đường, sao cô lại ở đây? Chẳng phải cô đang bị giam trong nhà lao sao?”

Từ Thiên quay ra thắc mắc hỏi nhưng bị Hải Đường vúi lấy vạt áo phía sau lưng giữ lại, nàng gần giọng nói:

“Đứng yên đi! Làm ơn giúp bọn tôi, cái đám người kia đang đuổi bắt tôi với Đăng Vân kia!”

Đăng Vân vội cúi mặt ngẩn ngai khi đứng gần vương gia Từ Khuynh như vậy, nhưng trong tình cảnh như bây giờ nàng đành phải mặt dày thôi. Nàng cất giọng đáp:

“Xin vương gia hãy giúp hai bọn ta! Bọn ta sẽ đền đáp ngài và tứ thái tử!”

Từ Khuynh im lặng không nói gì với vẻ mặt điềm tĩnh, ngài nắm tay Đăng Vân đẩy ra sau, ngài đứng trước che chắn cho nàng với chiều cao nổi bật cùng bờ vai rộng rãi khiến nàng vô cùng ngạc nhiên, tim đập loạn nhịp.

Đúng lúc bọn lính chạy tới vội dừng lại cúi đầu hành lễ: “Tham kiến vương gia, tứ hoàng tử!...”

Từ Khuynh với Từ Khuynh nhìn nhau có chút bối rối nhưng nhanh chóng trở về bình thường. Dịch chuyển theo hướng mắt của bọn chúng đang dò la hai nữ nhân đang núp phía sau họ.

Một tên lính lên tiếng đáp: “Chúng tại hạ đang đuổi bắt hai nữ nhân vừa mới bỏ trốn, Vương gia và tứ thái tử có thấy hai người họ chạy ngang qua đây không ạ?”

“Uhm... ta với vương gia không thấy có nữ nhân nào chạy qua đây cả! Các ngươi tìm chỗ khác xem sao.”

Từ Thiên đáp nhanh, ánh mắt nhìn đi đâu vu vơ.

“Thứ lỗi cho chúng tại hồi, hai nữ nhân phía sau...”

“Cung nữ của bọn ta thôi!” Từ Khuynh trả lời cắt ngang lời nói của hắn.

Bọn chúng nhìn nhau một lúc rồi cũng cúi đầu đáp: “Vậy thì chúng tại hạ xin cáo lui, không làm phiền hai vị nữa!” nói rồi bọn chúng ráo riết chạy đi hướng khác.

Lúc này Hải Đường và Đăng Vân bước ra thở phào nhẹ nhõm, Hải Đường đi lại ôm Từ Khuynh khiến ngài như đứng đờ ra rồi nàng đi sang Từ Thiên, vỗ vào lưng ngài vài cái cười “hi hi” làm cho ngài đứng hình khi thấy hành động tự nhiên của nàng.

“Cám ơn hai người đã cứu tôi và Đăng Vân! Thật may lại gặp hai ở đây, nếu không chắc bọn ta lại bị bắt nhốt trong cái nhà lao kia rồi... Thank you so much!”

Hải Đường vừa cười vừa đáp với giọng chân thành, nàng nhón chân lên đưa tay xoa lấy đầu Từ Thiên như đứa em trai của mình, nàng tiếp lời: “Ôi trời... ăn gì mà cao thế, bờ vai rộng khỏi phải nói luôn, nên đứng núp sau vô cùng an toàn... Đây mới đúng chất là một sói ca, nhìn cậu giống Jungkook, gương mặt baby thấy cưng quá đi... còn vương gia thì đúng là đẹp giống như trai hàn vậy, oh hô nhìn kĩ có nét na ná Jin trong BTS...”

Đăng Vân, Từ Thiên và Từ Khuynh đứng đờ toàn tập nhìn Hải Đường với vẻ mặt ngây ngô không hiểu nàng nói gì nãy giờ, công nhận trong tình cảnh nào thì nàng vẫn tỉnh như ruồi vậy.

Lúc này nàng mới nhận ra những lời mình nói ra vừa rồi có chút ngớ ngẩn, nàng cười trừ cho qua, đưa tay gỡ đầu như một đũa ngọc vậy.

Thế là Hải Đường cùng Đằng Vân ở lại tạm thời trong phủ của vương gia Từ Khuynh rồi sau đó tính tiếp.

...

“Người nói gì, nàng ta trốn khỏi nhà lao rồi sao?”

Nguyên Ân ngạc nhiên nói khi nghe Hắc Sát báo lại, nét mặt từ bất ngờ nhanh chóng chuyển về lạnh lùng vốn có, tiếp tục lao đầu vào giải quyết đồng tấu chương này. Chẳng tiếp lời: “Thôi bỏ đi, nàng ta muốn làm gì thì làm! Ta không quan tâm”

Nói không quan tâm thì Nguyên Ân cảm thấy trong lòng khó chịu vô cùng, dường như sự quấy rối của Hải Đường cùng với món ăn kì lạ nhưng góp vui cho chàng vậy, làm màu cho cuộc sống vốn dĩ tẻ nhạt này.

“Kể ra thì nàng ta đúng là bướng bỉnh thật, nhưng dù sao thì cũng được định sẵn sẽ trở thành Hoàng Quý phi vì cả hai cũng có hôn ước rồi.”

Hắc Sát nói giọng đều đều, nhìn cử chỉ hành động cầm bánh màn thầu vừa ăn vừa chăm chú đọc tấu chương của Nguyên Ân khiến ngài có chút buồn cười. Ngài hiểu hoàng thượng muốn gì, miệng nói không tâm nhưng trước sau gì cũng cho người theo dõi cái nàng tiểu thư nghịch ngợm kia thôi.

“Người cười gì vậy?” Nguyên Ân trầm giọng đáp.

Hắc Sát vội nghiêm chỉnh lại đáp nhanh: “Không có gì thưa bệ hạ. Mà người có nghĩ ra kế sách gì giúp dân làng ở Quốc Châu Tự chưa?”

“Vẫn chưa, có lẽ ta sẽ đi đến đó một chuyến để xem xét tình hình như thế nào!”

Nguyên Ân đáp vói vẻ mặt trầm tĩnh, ánh mắt lạnh đậm. Thật tình chàng chỉ muốn gạt bỏ cái đồng này qua một bên thôi cho nhẹ đầu, làm hoàng đế tuy quyền lực nắm trong tay rất nhiều thứ nhưng chẳng vui sướng gì, suốt ngày cứ lao đầu vào mấy cái tấu chương này đến phán đoán, chỉ muốn tổng vào đồng lửa đốt cho rảnh nợ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Sáng hôm sau, một cung nữ vừa mở cửa bước vào phòng của Hải Đường và Đằng Vân của phủ Vương gia Từ Khuynh, đôi mắt giãn rộng nhìn cảnh tượng hết sức là buồn cười với dáng ngủ thoải mái nhất quả đất, chân gối vút lung tung, tay chân dang rộng, quần áo xộc xệch, đầu tóc thì rối bù nhưng vẫn ngủ rất ngon lành.

“Cả hai cô đường đường là tiểu thư danh giá với nét yêu kiều duyên dáng không ngờ tướng ngủ xấu đến thế, cảnh này để vương gia nhìn thấy chắc mắt mặt chết mất!”

Cô cung nữ thầm nói, bịt miệng cười lắc đầu ngán ngẩm rồi đi tới lay lay người Hải Đường và Đằng Vân dậy.

“Hải Đường tiểu thư, Đằng Vân tiểu thư! Hai cô mau tỉnh dậy đi, trời đã sáng rồi đấy!”

“Gi vậy? Trời sáng rồi sao?” Đằng Vân lơ mơ tỉnh giấc nhưng chưa tỉnh hẳn, mắt vẫn còn lim dim rồi lại ngủ nướng tiếp.

“Hai tiểu thư dậy đi, vương gia với tứ hoàng tử đợi hai cô ở phủ đấy!”

Cô cung nữ nói lớn giọng, tiếp tục lôi cả hai người dậy nhưng vô ích, chẳng ai chịu mở mắt mà vẫn ngủ ngon lành.

“Cô đi ra ngoài đi, bọn tôi ra giờ đấy!” Hải Đường lên tiếng đáp, mắt lúc nhắm lúc mở.

“Vậy thì hai tiểu thư nhanh lên đấy, y phục tôi để trên bàn hai tiểu thư thay nhanh rồi ra đứng để vương gia và tứ hoàng tử chờ lâu!”

Nói rồi cô cung nữ thở phào một cái rồi quay người đi ra ngoài một mạch.

Lúc này Hải Đường với Đằng Vân mới chịu kéo nhau tỉnh dậy, nhìn mặt ai nấy đều trông thật buồn cười như hai đũa ngọc tàu vậy. Hai người vội vàng lấy y phục được chuẩn bị sẵn mau chóng thay nhanh để ra ngoài.

...

“Đói bụng quá đi Vân Vân ơi!”

Hải Đường la than thở, nét mặt như thể thiếu sức sống vậy, nắm lấy tay Đằng Vân vừa đi vừa xoa bụng. Kể từ ngày xuyên không qua Ngũ Thiên Quốc tới giờ nàng chỉ toàn than ngắn thở dài ngao ngán, toàn gặp chuyện xui xẻo và gặp ngay oan gia ngõ hẹp.

“Tôi cũng đói chứ khác gì cô đâu! Này Hải Đường...”

Đằng Vân lên giọng, đứng khựng lại đưa tay chỉ về gian phòng mở cửa toan quan trước mặt với bàn đầy áp thức ăn được bày ra sẵn, đang bốc khói nghi ngút. Nàng tiếp lời: “Hải Đường, hay là chúng ta vào đó đi... Tôi đói quá không chịu nổi nữa rồi...”

Nuốt chửng nước bọt xuống cổ, Hải Đường mỉm cười với ánh mắt sáng lên như tia nắng mặt trời đáp nhanh: “Vây đi! Còn chán chừ gì nữa... Nếu không muốn trở thành ma đói thì xông lên mặc kệ ai nói gì, thì mình cũng đã lỡ rồi... Tới lúc đó tính tiếp... Đi thôi...”

Nói rồi Hải Đường cùng Đằng Vân nhanh chân chạy vô trong gian phòng đó, không chán chừ suy nghĩ gì cầm lấy đôi đũa gấp đồ ăn cho vào miệng ăn một cách ngon lành như chưa bao giờ được ăn vậy.

“Ngon quá đi... hìhì...” Hải Đường vừa ăn vừa khen ngon, cho thức ăn vào mồm đầy ăn nhai nhồm nhảm, không cần giữ thể diện thực nữ thủy mị gì cả và cũng không cần giữ thể diện.

“Có khi nào đang ăn có người vào đây bắt gặp chúng ta ăn trực không đây... Mâm đồ ăn này đâu phải dành cho chúng ta đâu Hải Đường à...”

Đằng Vân đáp, tay cái bánh bao ăn ngon lành nhưng mắt vẫn nhìn ra ngoài kia một cách dè chừng vì sợ có người bắt quả tang.

Hải Đường bẻ lấy cái đùi gà đưa cho Đằng Vân cười đáp: “Kệ đi mà, tới lúc đó thì mình ăn xong rồi sau đó bỏ đi, thì không ai biết đâu mà lo...”

“Hải Đường à... tới lúc mình bỏ đi chắc không được rồi... Vương gia, tứ hoàng tử và... và... còn có hoàng thượng đang đi tới đây kìa...”

Đằng Vân nói giọng hoang mang nhưng vẫn ăn bánh bao như bình thường. Lúc này nàng mới vội định thần lại những gì mình đang thấy phía ngoài xa xa kia, có bóng dáng ba người nam nhân đang tiến bước tới đây. Trong khi Hải Đường chẳng bận tâm mà cứ ăn như đứng rồi vậy.

“Không xong rồi Hải Đường ơi, mau trốn thôi, có người tới!...”

Dứt lời Đằng Vân kéo tay Hải Đường luống cuống không biết trốn cái ngõ ngách nào, nàng thì lúng túng bối rối còn Hải Đường thì vẫn cầm đùi gà ăn ngon lành. Thế là cả hai đành núp tạm sau cánh cửa vậy khi họ chưa bước vào đây mà còn nán lại ở phía trước nói chuyện.

Hải Đường quay lại nhìn Đằng Vân cau có: “Gi vậy mây mây à không nhầm... Vân Vân? Đang ăn mà...”

Đằng Vân vội bịt miệng nàng lại nói nhỏ: “Nói nhỏ thôi, họ đang đứng ở ngoài đấy!”

“À?”

Hải Đường ngo ngắc hỏi, ánh mắt ngây ngô nhìn Đằng Vân, cảm củ khoai lang luộc cắn ăn một cách tỉnh queo.

“Là hoàng thượng, vương gia với tứ hoàng tử đấy!”

Đằng Vân đáp nhanh, cảm thấy rối trí không biết làm gì để thoát khỏi đây nữa, sẽ rất là mất mặt khi họ thấy hai người ăn hết cả bàn thức ăn kìa.

“Hôm nay có việc gì mà đích thân bệ hạ tới đây vậy?”

Vương gia Tử Khuynh ôn nhu đáp, ánh mắt thắc mắc nhìn Nguyên Ân.

Nguyên Ân trầm giọng đáp với nét mặt lãnh đạm: “Trong ngay mai ta sẽ đi tới lang Quốc Châu Tự để xem vùng đất ở đó như thế nào. Ta biết hoàng thúc rất am hiểu thiên tài địa lợi nhân hòa nên ta muốn người giúp ta.”

“Hoàng thúc là người có tầm nhìn xa trong rộng sẽ biết ở đó cần gì, người hãy cùng bệ hạ đi xuống đó một chuyến xem sao?”

Từ Thiên lên tiếng đáp với giọng đều đều, trên môi nở nụ cười vui mừng khi thấy sự hòa hợp giữa hoàng huynh và hoàng thúc của mình.

Từ Khuynh mỉm cười ả ý đáp: “Nhưng bệ hạ quyết đoán hơn ta mà? Có rất nhiều hoàng tử thông minh xuất chúng sao lại chọn ta?”

Bọn họ cứ thế nói chuyện trong khi ở bên trong căn phòng, Hải Đường và Đằng Vân nhìn nhau thủ thỉ cứ thập thò nhìn ra ngoài.

“Họ đang mãi mê nói chuyện với nhau, tranh thủ đi thôi trước khi bắt quả tang!”

Hải Đường nhẹ giọng nói, nhìn Đằng Vân gật đầu. Nàng là người bước ra trước tiếp đó tới Đằng Vân bước theo sau, nàng nhẹ nhàng bước chân ra phía cửa.

“Ồi con chuột!”

Đặng Vân hét toáng lên khi đột nhiên có con chuột từ đâu chạy ra, bò ngay lên chân của nàng, khiến nàng hoảng hốt mà nhảy dựng cả lên.

“Oh my god!”

“Phịch”

Hải Đường vấp phải cái thanh gỗ chắn ngang cửa ở dưới chân ngã sấp mặt nền, khi bị Đặng Vân vô tình đẩy chúng, củ khoai lang đang ăn dở dang văng ra lăn xuống trúng chân Nguyên Ân. Nguyên Ân, Từ Khuynh với Từ Thiên quay lại nhìn với ánh mắt ngạc nhiên nhìn hai người.

Đặng Vân coi như đứng đờ như trời trồng nhìn ba người nam nhân đứng ngay trước mặt.

“Đau quá mắt thôi! Này Vân Vân, cô làm gì hét toáng lên vậy, đẩy tôi ngã ôm đất đây này!” Hải Đường nhăn nhó gằn giọng nói, chống tay ngồi dậy phủi phủi tay.

Đặng Vân dùng chân đá nhẹ vài cái vào chân Hải Đường, khiến nàng cảm thấy khó chịu ngược mặt lên nhìn nàng ấy nhử mày đáp:

“Cô làm gì mà cứ chọt chọt vào chân tôi vậy hả Đặng Vân?”

Đặng Vân vội kéo Hải Đường đứng phắt dậy đáp nhanh: “Cô không thấy bệ hạ, vương gia, tứ hoàng tử đang nhìn mình sao?... Thật xấu hổ quá đi!”

“Hơ hơ!” Hải Đường cười trừ, lúc này nàng mới nhận ra cáo những con mắt đang đờ ra nhìn mình, nàng quơ tay qua lại đi tới chỗ họ một cách thần nhiên đáp:

“Good morning! Vương gia với Thiên Thiên tới đây rồi sao?... Tôi với Đặng Vân cảm ơn hai người đã cho hai đứa tôi chỗ ngủ, còn được mặc trang phục đẹp nữa... mà nói cái này hai người đừng chửi bọn tôi nha, cái bàn đồ ăn trong kia đó, tại vì đói quá nên bọn tôi ăn hết rồi. . . Cũng tại cái tên hoàng đế đây này...”

Nàng lườm mắt nhìn Nguyên Ân như dằm mặt chàng vậy, khiến chàng nhử mày nhìn nàng với ánh mắt sắc lạnh. Nàng tiếp lời: “Nếu người không nột tôi vào nhà lao thì cũng chẳng có vụ xoi hết bàn đồ ăn kia đâu!”

Nguyên Ân im lặng không nói gì, cổ kim nén cảm xúc bức tức đang trào dâng của mình, thật sự thì hành động của Hải Đường làm chàng giận không được mà chỉ thấy mắc cười vừa rồi.

Từ khuynh chỉ biết cười với biểu cảm thẳng thắn của Hải Đường và Đặng Vân, thật sự hai nữ nhân một gây không gây chuyện thì không chịu được.

“Này củ cái đường, tỷ dám gọi luôn cả tên ta sao? Ta là hoàng tử đấy!”

Từ Thiên cương mặt lên nói với Hải Đường.

“Hoàng tử thì sao? Tên của hoàng đế ta còn gọi được cơ mà... Nguyên Ân phải không? Nguyên Ân có nghĩa là sự chu đáo, tỉ mỉ và sống biết yêu thương. Cái tên chẳng liên quan gì đến người cả, yêu thương gì như cục đá tảng vô tri vô giác thì có.”

Hải Đường nói giọng đều đều lách sang nói nghĩa tên của Nguyên Ân, như muốn dằm mặt chàng trước mặt mọi người vậy.

Ai nấy đều lơ đi chỗ khác ngoại trừ một người bị châm lửa là Nguyên Ân với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Hải Đường ngay tại đây vậy, ngay cả cái tên của chàng mà nàng còn châm chọc được thì chịu thua rồi.

Đặng Vân kéo Hải Đường lại nhét cái bánh bao vào miệng nàng cầu nhàu: “Sao cô cái gì cũng nói được vậy? Cả tên của bệ hạ mà cô còn không tha... Cô bớt nói lại, coi chừng cái miệng hại cái thân đấy biết chưa...”

Hải Đường im lặng không nói gì cầm lấy bánh bao ăn ngon lành như chưa hề có gì vậy.

Nguyên Ân hít một thật sâu rồi thở phất một cái không quan tâm những gì Hải Đường nói vừa rồi, coi như chàng chưa nghe thấy gì mà quay sang nhìn Từ Khuynh trầm giọng đáp:

“Ta sẽ trả lời câu hỏi của hoàng thúc vừa rồi, vì hoàng thúc nắm rõ lòng dân hơn ta và không ham mê quyền lực. Còn những vị hoàng huynh của ta đều mưu kế muốn lật đổ ta!”

Từ Khuynh nghe Nguyên Ân nói vậy cảm thấy như Người đang đặt lòng tin vào ngài vậy, vốn dĩ ngài cũng không muốn tham gia vào việc triều chính chỉ muốn ngao du với cuộc sống bình dị, nhưng trong cung ngoài hoàng thúc với Từ Thiên ra thì Người chẳng còn ai để tin tưởng cả, hầu hết cũng chỉ tham mưu quyền lực mà thôi.

“Ở Quốc Châu Tự đất đen đỏ lẫn lộn, mưa gây bùn lầy làm úng hết cây còn mùa khô thì đất trở nên cằn cỗi, chẳng biết chồng cái gì cho ra hồn để người dân có thể ổn định cuộc sống nữa.”

Từ Thiên than thở ngồi phịch xuống ghế đá gần đó, ngài cũng đang suy nghĩ để giúp Nguyên Ân tìm ra cách để cải thiện cuộc sống của người dân ở làng Quốc Châu Tự.

“Đất đen đất đỏ thì trồng quýt hoặc đào trong dài hạn, còn ngắn hạn thì trồng dưa hấu, trồng đậu này... cái này tôi học địa lý nên biết thôi!”

Hải Đường lên tiếng đáp khi nghe Từ Thiên nói những điều vừa rồi, khiến mọi người một lần nữa đổ dồn những ánh ngạc nhiên nhìn nàng.

“Cái gì nhìn tôi dữ vậy? Tôi nói sai sao, chẳng lẽ hồi học phổ thông thầy dạy đại nói trồng mấy loại cây này với những đất như đỏ và đen mang lại thu nhập cao là sai sao? Trời ơi có được mảnh đất như vậy, chắc mình mở ruộng cái nông trại làm giàu rồi...”

“Tỷ nói gì vậy? Địa lý là sao? Mà hình như tỷ biết nên trồng gì thì phải!”

Từ Thiên nhìn Hải Đường đáp với ánh mắt khó hiểu. Không chỉ mình nàng khó hiểu mà còn có vương gia Từ Khuynh, Nguyên Ân và Đằng Vân nữa, thật sự chẳng hiểu nàng đang nói cái gì nữa.

“Có nói cậu cũng chẳng hiểu đâu. Mà biết trồng cây gì phải xem chỗ đất đó với thời tiết khí hậu như thế nào, nguồn nước, địa hình ra sao mới biết chứ?”

Hải Đường đáp nhanh với những hiểu biết mình nắm được, mặc dù học y giải phẫu lồng ngực nhưng cũng am hiểu sơ sơ về nông nghiệp, nàng yêu thích trồng hoa nuôi bò sữa với cuộc sống bình dị, ngày ngày hai rau nấu cơm chẳng phải lo nghĩ gì, chẳng qua là do bị ép nên mới đi học cái ngành mổ thịt người để cứu chữa khi bị bệnh hay thương do tai nạn thôi.

“Tỷ thật sự biết thật sao?...” Từ Thiên đáp với giọng đầy sự hoài nghi.

“Nếu ta làm được thì sao?”

Hải Đường đáp với giọng hạ huyết đầy cứng rắn nhưng nàng vội suy nghĩ lại những gì vừa thốt ra: “Mình đang nói gì vậy trời?”

“Nếu như người làm được thì ta nhất định sẽ không bắt người về Tân Dã phổ nữa!”

Nguyên Ân lên tiếng đáp với vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt nhìn Hải Đường như sự thách thức vậy.

“Người nói thật sao?” Hải Đường như nhảy tưng lên nắm lấy tay Nguyên Ân khi nghe chàng đáp như vậy, được nước lấn tới nàng nói thêm: “Vậy thì bệ hạ cho ta tự do đi lại ra vào trong và ngoài cung đấy, cơ mà ta cực thích mùi hương ở chỗ hồ tắm của người. Mùi quế, vỏ cam còn có bạc hà nữa trời ơi thơm lắm...”

“E hèm!” Nguyên Ân khàn giọng khi nghe Hải Đường nói, ánh mắt nhìn bàn tay của mình bị nàng nắm chặt cảm giác rất ấm, ấm đến mức chỉ muốn nàng nắm chặt như vậy, tim chàng như thốt lên một giây tức thời rồi trở về bình thường. Chàng lên tiếng đáp:

“Người định nắm tay ta như vậy sao?”

“Ô hô... ta quên!”

Hải Đường vội buông ra mỉm cười nhí nhố, thấy Đằng Vân bụm miệng cười làm nàng thấy có chút xấu hổ khi tự tiện nắm tay nam nhân như vậy.

...

Tại điện Thanh Trì

“Cứ như trời đang giúp chúng ta biến Bệ hạ thành con rối vậy, cung may là thời tiết ở Quốc Châu Tự khác nghiệt. Mà người đang ăn gì vậy?”

Đô đốc đại nhân Khắc Tự - phụ thân của Du Lan hỏi, ánh mắt thắc mắc nhìn nàng ta.

“Con đâu có ăn gì, chỉ là uống trà thôi!” Du Lan đáp nhanh.

“Người nên chăm sóc bản thân mình sắp tới ngày họp phòng rồi đấy. Người phải mang thai thì mới có thể đứng đầu hậu cung, giúp nâng tầm quyền lực của gia tộc ta! Trở thành vua của đất nước này là ước mơ của ta đấy!”

Ông nói giọng đều đều với ánh mắt hiện rõ sự tham vọng nắm cả Ngũ Thiên Quốc trong tay mình.

Du Lan chỉ biết mỉm cười gượng gạo mà làm theo tâm nguyện của phụ thân mình thôi.

“Dù có cô làm một vị vua tốt thì Bệ hạ cũng chỉ là nam nhân trai tráng thôi. Ta đã chủ bị mọi thứ cho đêm họp phòng rồi. Người có nghe nói đến mê uyển được chưa?”

“Đây chẳng phải là bột của rắn kết đôi: thuốc kích dục...”

“Phải!” Ông cắt ngang lời của Du Lan đang nói rồi tiếp lời: “Khi bánh đậu đỏ và trà hoa cam thảo mang lên, Bệ hạ sẽ nó. Nếu bột được cho vào món bánh đó và trà... thì sẽ có tác dụng rất mạnh đấy... Cho nên con tranh thủ cơ hội đi...”

“Nhưng lỡ như bệ hạ không tới tìm con thì sao?” Du Lan gặng hỏi với ánh mắt có chút bối rối và lúng túng.

“Nếu như Bệ hạ không tới tìm người, thì người hãy tự mình tìm đến cung của bệ hạ!”

...

Tối tại cung cấm, Hải Đường thay Bát công công mang điểm tâm giùm ngài ấy vì ngài mắc chút chuyện đột xuất nên nhờ nàng đem tới cho Nguyên Ân. Thật ra nàng chẳng muốn tới đó đâu những vì Bát công công năn nỉ quá nên nàng mới đi thôi.

Nàng từ từ kéo cửa nhẹ bước vào bên trong thiện phòng riêng của Nguyên Ân nhưng không thấy chàng đâu, đành để cái đĩa bánh ngọt với trà xuống bàn ngồi phịch xuống đợi.

“Khát nước quá đi, đi từ bếp tới đây cũng xa chứ đâu có gần. Uống một chút chắc hẳn không biết đâu!”

Nàng nâng mở nắp nâng tách trà uống ừng ực đến nửa tách rồi đặt xuống, tiện tay bóc một cái bánh nhân đậu đỏ cho vào miệng ăn ngon lành, cho dù có no căng bụng lúc sáng thì nàng vẫn muốn ăn.

“Bánh ngon thật đấy, là mình nghĩ ra chứ ai. Công nhận họ làm y trang mình bày luôn, mùi vị đúng thật là tuyệt! Ăn thêm cái nữa chắc không sao đâu! Mà không biết hẳn đi đâu rồi nhỉ? Thôi mặc kệ, ăn nốt cái này rồi đi!”

Nàng mỉm cười nói, bóc thêm cái nữa vừa ăn vừa uống trà cho dễ trôi. Thoáng chốc trong đĩa bánh chỉ còn ba cái bánh.

“Du chiêu nghi nướng nướng tới thừa bệ hạ!” Tên thái giám ở ngoài nói vọng vào.

“Chết rồi, vợ của hắn tới mau kiếm chỗ trốn thôi!”

Hải Đường đứng dậy vội chạy ra phía sau bức bình phong đứng núp ở đó với nét mặt hoảng hốt khi Du Lan đến đây một cách bất ngờ như vậy.

Vừa lúc Du Lan từ ngoài cửa bước vào trong cùng là lúc Nguyên Ân từ phía trong căn phòng mật của mình đi ra, trên người chàng chỉ mặc bộ y phục màu trắng bằng lụa đào tơ, nói trắng ra thì chàng mới vừa từ hồ tắm lên xong sau khi nghe thái giám bên ngoài báo.

“Tham kiến bệ hạ!”

Du Lan nhẹ nhàng hành lễ, nàng ta hôm nay diện bộ y phục màu đỏ mỏng tang, tóc xõa dài với nét mặt trang điểm nhẹ, khẽ mỉm cười như muốn gọi tình vậy.

“Tối đây làm gì? Về đi, ta còn bận việc!”

Nguyên Ân buông một câu lạnh lùng, không hề liếc mắt nhìn Du Lan lấy một lần, mà chỉ ngồi xuống dưới bàn cầm chậu chương đọc, khẽ cầm lấy tách trà uống một hơi.

Điều đó khiến nàng ta cảm thấy có chút hụt hẫng nhưng nhìn thấy Nguyên Ân uống trà và đĩa bánh ngọt chỉ còn vài cái bánh mừng thầm, nàng đi lại gần chàng ngồi xuống bên cạnh cất giọng mật ngọt:

“Bệ hạ, người làm việc quá chăm chỉ để làm gì ạ? Cho dù có hạn hán hay dịch bệnh cũng không ảnh hưởng gì đến trong cung. Tổ mẫu cũng mong muốn có cháu bông bế rồi, chẳng lẽ bệ hạ cứ làm ngơ như vậy sao?”

Nói rồi Du Lan đưa tay tháo sợi dây trên áo ra nhưng bị Nguyên Ân nắm lấy tay giữ chặt lại lên tiếng đáp: “Tỷ định làm gì vậy?”

“Chỉ là thần thiếp muốn hầu hạ người thôi!”

Du Lan đáp lại, đưa tay vòng lấy cổ Nguyên Ân kéo sát lại định trao môi hôn thì ngay lập tức bị Nguyên Ân đẩy ra một cách phũ phàng. Chàng đứng phắt dậy, gần giọng đáp:

“Mau ra ngoài, ra ngoài ngay lập tức cho ta!”

Nét mặt Nguyên Ân trông lạnh tanh đến đáng sợ, ánh mắt hiện rõ sự giận dữ khiến Du Lan cảm thấy rợn người vội đứng dậy.

“Kỳ Phong... Kỳ Phong à...”

Hải Đường từ sau bức bình phong bước ra với vẻ mặt đỏ ửng nóng bỏng, ánh mắt lơ lơ dường như mất ý thức, hai tay đưa về phía trước tiến lại chỗ Nguyên Ân, khiến chàng và Du Lan vô cùng ngạc nhiên khi thấy sự có mặt của nàng ở đây.

Bất chợt nàng ngạc nhiên xuống, Nguyên Ân vội đỡ lấy nàng, miệng nàng không ngừng kêu tên: “Kỳ Phong... Kỳ Phong, em muốn...!”

Nguyên Ân lay lay người Hải Đường, ánh mắt có chút lo lắng nhìn nàng vội đáp: “Này Hải Đường, ngươi bị sao vậy hả? Sao mặt ngươi lại đỏ như vậy?”

Du Lan chợt cười trong sự bức tức khi biết nguyên nhân tại sao hoàng thượng lại không có chút phản ứng gì với nàng ta cả, nàng ta siết chặt tay tức tối bỏ đi ra ngoài mà không làm được gì cả, trong đầu in hằn khuôn mặt của nữ nhân đang ở bên cạnh người.

“Nóng quá đi mất thôi... Mở máy lạnh đi... nóng quá, ta chịu hết nổi rồi...”

Hải Đường nói, bất ngờ ngồi thẳng dậy cởi bỏ lớp áo choàng bên ngoài rồi đến lớp tiếp theo mà không biết mình đang làm gì.

“Ngươi làm gì vậy, Hải Đường? Ngươi cũng giống như ả ta sao?”

Nguyên Ân gần giọng nói với ánh mắt bức tức vội quay đi nhìn chỗ khác, không hiểu đã có chuyện gì xảy ra với nàng ta nữa.

Bất chợt nàng đưa tay áp lạnh hai bờ má của Nguyên Ân, trong bộ dạng lúc này của nàng chỉ còn lớp xiêm y mỏng tang với xương quai xanh quyền rũ cùng làn da trắng nõn. Nàng mơ mơ màng màng nói:

“Anh rất đẹp trai, anh làm trái tim em rung động... Em muốn hôn vào bờ môi của anh...”

Nàng đưa tay nắm lấy vạt áo Nguyên Ân kéo xuống trao nụ hôn, chàng vội đẩy Hải Đường ra khi thấy hành động quá đỗi tự nhiên của nàng, chàng nói lớn:

“Ngươi làm cái gì vậy Hải Đường, mau ra phòng ta ngay!”

Dường như lời nói của chàng vô ích vậy, Hải Đường không nghe thấy mà tiếp tục xông tới ôm chầm lấy chàng. Chàng lại buông ra nàng ra, cúi xuống nhặt lấy cái áo mặc vào cho nàng nhưng nàng lại hất đi.

Chàng khẽ thở dài đáp: “Ta mặc kệ ngươi, muốn làm gì thì làm! Mai ta sẽ tính sổ với nhà ngươi sau!”

Nói rồi Nguyên Ân cầm lấy tách trà uống một đến cạn rồi bỏ đi vào phòng bên trong, tạm thời thì tối nay chàng sẽ ngủ tạm trong hồ tắm vậy.

“Kỳ phong... anh đi đâu vậy? Chờ em với...”

“Nàng ta càng lúc không xem mình ra gì!”

Nguyên Ân thầm nói, cầm lấy cuốn tấu chương đọc đang đọc dở dang vừa rồi. Đột nhiên chàng cảm thấy trong người khó chịu vô cùng, cơ thể nóng lên như lửa đốt vậy. Chàng nghĩ chắc là do thời tiết thôi, chàng cởi áo ra để cảm thấy thoải mái lộ cơ bụng rắn chắc, nhưng chàng cảm thấy như càng lúc càng tệ hơn, đầu óc trống rỗng quay cuồng.

“Kỳ Phong... thì ra anh ở trong này!”

Hải Đường nở nụ cười tươi bước chân loạng choạng đi tới chỗ Nguyên Ân, dường như chàng không thể kiềm chế được nữa mà vòng tay ôm lấy eo nàng sát lại trao môi hôn nồng nhiệt nhất, cả hai dường như mất kiểm soát không còn nhận thức được điều gì.

Nguyên Ân chợt nhận ra hành động mình đang làm vội buông Hải Đường, chắc chắn là giữa hai người có vấn đề gì rồi. Chàng đẩy Hải Đường quay người gồng mình cố gắng chịu đựng vì không thể làm như thế được.

“Anh làm gì em vậy? Anh dám cướp đi nụ hôn đầu của em sao? Nhưng không sao, miễn là anh thì cái gì em cũng bỏ qua cả, Kỳ Phong à...”

Hải Đường nói giọng cao vút đầy mơ hồ, nửa tỉnh nửa mê rồi chợt ngã phịch xuống sàn bất tỉnh. Nguyên Ân thấy vậy nhưng không biết làm gì vì chàng thật sự chỉ muốn độc chiếm nàng mà thôi, nên cố lết bước tới hồ tắm bước xuống ngâm mình trong nước chắc có lẽ sẽ ổn hơn

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Ở phủ của vương gia.

Đặng Vân ngồi một mình trước bậc thềm cửa phòng ngồi chờ Hải Đường nhưng lâu quá mà không nàng ấy trở về phủ gì cả, nàng thờ dài thầm nói: “Chắc Hải Đường lại gây chuyện nữa rồi... Đi vào cung cũng hơn bốn canh giờ rồi mà không thấy về...”

Đêm xuống sương rơi tã mận thêm cơn gió thổi buốt lạnh, Đặng Vân vẫn ngồi đó tựa đầu vào cái cột đình ngủ gà gật lúc nào không hay.

Từ Khuynh tình cờ đi ngang qua đây thì thấy Đặng Vân đang ngồi dựa vào cái cột ngủ mê man, dường như sắp ngã người về phía trước, ngài vội nhanh chân đi tới đỡ lấy nàng. Nàng giật mình mở mắt, đôi đồng tử giãn rộng nhìn vương gia Từ Khuynh đứng ngay trước mặt, hai tay đang nắm giữ vai mình.

Cả hai nhìn nhau với ánh mắt chứa đựng những cung bậc cảm xúc lẫn lộn. Từ Khuynh vội buông nhẹ Đặng Vân ra nhìn đi chỗ khác, còn Đặng Vân thì đứng phắt dậy có chút lúng túng khi bất ngờ vương gia xuất hiện ở đây trong lúc cô đang ngủ gật, làm nàng hơi xấu hổ, hai bờ chột đỏ ửng cả lên.

“Sao tiểu thư/ Sao ngài...” Cả hai cùng đồng thanh hỏi, càng làm đối phương cảm thấy bối rối.

“Tiểu thư nói trước đi?” Đăng Vân nhẹ giọng đáp, mỉm cười ngược ngùng.

“Ta chỉ tình cờ ngang qua thôi. Tiểu thư đợi Hải Đường sao?”

Từ Khuynh ôn nhu đáp, nhưng không nhìn Đăng Vân. Mang tiếng tình cờ nhưng ngài lại muốn xem phòng đó còn sáng hay không, Hải Đường đã ngủ chưa thôi, có lẽ nàng ấy đang khiến ngài phải để tâm đến mà chẳng hiểu lý do gì.

Đăng Vân gật đầu vài cái rồi đáp: “Hải Đường vào trong cung lâu rồi mà chưa thấy về nên ta có chút lo lắng, chắc nàng ấy nán lại chơi cùng với Hồng Quân và mọi người ở trong đó rồi...”

“Vậy sao? Thôi tiểu thư nghỉ ngơi, trời cũng khuya lắm rồi đây. Ở ngoài đây coi chừng bị cảm lạnh đấy. Ta đi đây!”

Nói rồi Từ Khuynh quay người chậm rãi bước đi rồi khỏi đây, Đăng Vân dường dường cảm thấy ảm lòng khi nghe ngài nói vậy, làm trai tìm nàng nhất thời xao xuyến. Nàng mỉm cười nhìn bóng dáng ấy khuất dần sau khoảng tối vô định kia.

...

Sáng tại cung cấm.

Hải Đường lờ mờ tỉnh dậy, cảm thấy đầu óc nặng trĩu, nàng có thể ngửi thấy mùi quế với vỏ cam, bạc hà xung quanh đầu đây. Nàng chống tay ngồi dậy, đưa tay sờ lấy đầu tóc bù xù của mình, cơ thể như bùn rùn rã rời.

Nàng nhìn lại cơ thể mình với ánh mắt thần thần mà thốt lên: “Giờ đây, mình ăn vận kiểu gì vậy, sao có mỗi đồ trong không vậy với lớp váy áo mỏng tang vậy? Đồ của mình đâu rồi?... oh my god!”

Lúc này nàng mới chợt nhận ra mình đang ở trong hồ tắm của Nguyên Ân, nét mặt nàng trở nên vô cùng hoang mang khi nhìn thấy Nguyên Ân đang ngồi dưới hồ nước kia với mình trần mà không chút động tĩnh gì hết.

Nàng ôm lấy đầu lắc mạnh cổ gắng lực lòi những gì xảy ra hôm qua trong đầu, nhưng nàng chẳng nhớ gì cả ngoài ăn bánh ngọt với uống trà, còn gì xảy ra tiếp theo thì không nhớ.

“Chắc chắn tên kia đã làm gì mình rồi... Nguyên Ân...”

Nàng hét toáng lên đứng dậy hùng hổ đi tới, vừa lúc Nguyên Ân cũng giật mình tỉnh dậy khi biết tiếng hét của nàng làm cho giật mình.

Nét mặt Nguyên Ân tái nhợt trong thấy, mồ hôi lấm tấm trên trán, bờ môi tím tái. Ánh mắt chàng cố gắng mở ra nhưng dường chỉ muốn sụp xuống mà thôi, chàng chống tay vào mép hồ đứng dậy bước lên khỏi mặt nước với bộ dạng ướt sũng, tóc thì bết lại. Chàng bước đi loạng choạng như thể sắp ngã vậy, mọi thứ trước mặt đều nhòe đi, cảm thấy cơ thể ớn lạnh lên từng cơn.

Hải Đường hùng hổ đứng ngay trước mặt Nguyên Ân gân cổ lên nói:

“Tại sao tôi lại ở trong phòng của bệ hạ chứ? Rồi đồ của tôi đâu?... Có phải bệ hạ đã đụng vào người rồi phải không hả?”

Nguyên Ân cố gắng chịu đựng vì thật sự đầu óc cứ choáng váng quay cuồng, lắc đầu cố gắng định thần lại mọi thứ. Chàng trầm giọng đáp với hơi thở gấp gáp:

“Cái đây ta phải hỏi ngươi mới đúng?... Rốt cuộc hôm qua tại sao ngươi lại ở trong phòng ta?... Mà ngươi đã giờ trò gì trong tách trà mà ta đã uống phải không?”

“Trà?”

Hải Đường nhú mày thốt lên với vẻ mặt khó hiểu, sức nhớ ra hôm qua khi nàng ăn mấy cái bánh ngọt với uống ít trà thì có cảm giác lâng lâng, trong người nóng như lửa đốt, đầu óc mơ hồ nghĩ đến chuyện H+ với người tình trong mộng của mình.

Nàng chợt nhớ đến cảnh tượng nàng cỡi y phục, chủ động hôn tên Nguyên Ân đang đứng trước mặt kia, miệng không ngừng gọi tên “Kỳ Phong”, nàng đưa tay sờ lấy bờ môi mình cảm thấy rồi bời, mặt đỏ ửng lên như quả cà chua rồi diễn biến tiếp theo nàng chẳng nhớ gì cả.

“Không lẽ có người bỏ thuốc kích thích làm chuyện ấy vào trà với bánh hay sao?” Nàng hoang mang nhìn Nguyên Ân lên giọng hỏi: “Vậy tối qua hai chúng ta...”

“Không có làm gì cả... Vì ngươi mà ta phải ngâm mình dưới nước cả đêm đấy? Ta không phải thuộc thể loại đó... Nếu đã muốn thì không nhất thiết phải dùng thủ đoạn này...”

Nguyên Ân đáp nhanh, rồi đi vớ lấy bộ y phục treo trên giá để chuẩn bị xuất cung đi tới làng Quốc Châu Tự mặc dù trong người đang rất mệt mỏi.

Hải Đường đứng đờ ra khi nghe những gì mà Nguyên Ân nói, thật sự thì nàng vẫn còn nghi hoặc về chuyện này, nàng nhất định phải đi tìm Bát công công hỏi rõ chuyện này thôi, suýt là mất cái giá ngàn vàng rồi.

Thấy Hải Đường cứ đứng ngơ ra đó như trời trồng vậy, Nguyên Ân cất giọng đáp:

“Người định ở đây nhìn ta thay đồ à? Mau ra ngoài đi... Còn nữa chuyện này giữa ta và người coi như chưa hề có gì xảy ra cả, biết chưa.”

Hải Đường im lặng không nói gì chỉ gật đầu rồi nhấc chân bước đi ra ngoài, nhưng vừa bước ra khỏi cái cửa thì chạy vô lại khi nhìn thấy Từ Thiên ở ngoài phòng.

Nguyên Ân ngạc nhiên nhìn nàng hỏi: “Sao người còn chưa đi nữa?”

“Từ... Từ Thiên đang ở ngoài đó đấy... Nó biết được chuyện chúng ta kiểu gì cũng từ bé xé ra to cho mà coi... Hơ...”

“Hoàng huynh... Bệ hạ... huynh chuẩn bị xong chưa vậy...?”

Đúng lúc Từ Thiên bước vào nhìn thấy Nguyên Ân đang mặc y phục với nét mặt lạnh lùng, ánh mắt chàng nhìn Từ Thiên không có gì bất ngờ, trầm giọng đáp:

“Ra ngoài đợi đi, ta chuẩn bị sắp xong rồi!”

“Mà nhìn sắc mặt bệ hạ không được tốt cho lắm thì phải?”

Từ Thiên thắc mắc hỏi, khi nhìn thấy nét mặt trắng bệch của Nguyên Ân.

“Ta không sao! Đi thôi.”

Nguyên Ân đáp nhanh sau khi mang xong thất lưng rồi cùng Từ Thiên rời khỏi đây, chàng không quên đưa mắt nhìn vào trong.

Lúc này Hải Đường mới thở phào nhẹ nhõm, từ trong bức bình phong bước ra nhưng phải ở lại trong cái phòng này vì phải đợi họ rời đi thì nàng mới ra đó được mà lấy y phục để mặc vào.

“Bát công công, lần này nàng không xong với ta đâu!... Ở suýt chút nữa mình quên mất, hôm nay mình sẽ cùng với vương gia đi Quốc Châu Tự mà... Trời đất à, chắc muộn mất rồi phải nhanh đi thôi...”

Phải đợi Nguyên Ân với Từ Thiên đi khỏi thì nàng mới có thể đi ra nhặt lấy phục trang mặc vào rồi nhanh chóng rời khỏi cung cấm này.

Nàng bước đi với dáng gập gáp để về Vương phủ thì bất chợt đứng khựng lại khi bị Du Lan đứng chặn ngay trước mặt. Nàng thấy vậy mặc kệ đi lách qua bên trái của nàng ta nhưng nàng ta cũng chặn lại, nàng thờ phách một cái lách qua bên phải thì cũng bị một ả cung nữ đi theo cản lại.

Nàng đưa mắt nhìn Du Lan đáp: “Làm ơn tránh ra, tôi còn có việc gấp phải đi.”

“Vô lễ, thấy ta sao không hành lễ?”

Du Lan gằn giọng đáp với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Hải Đường vậy, trong lòng hậm hực không ngủ được cả đêm qua chỉ vì biết nàng đã ở bên cạnh hoàng thượng và chính nàng đã giấu phải thứ thuốc kích dục đó, mà đáng lẽ ra phải là hoàng thượng mới phải.

“Tại sao tôi phải hành lễ? Cô là ai? Là mẫu nghi thiên hạ hay là bà hoàng chốn hoàng hậu cung này?”

Hải Đường đáp lại với giọng thản nhiên, ánh mắt nhìn nàng ta một cách ngây ngô, ngỗ ngược không tỏ ra kính nể gì. Thực chất nàng biết nàng ta là vợ của tên Nguyên Ân ngọc ngà quý tộc, khô khan kia, nhưng chẳng biết tước vị gì, nên chẳng có lý do gì để phải hành lễ cả, coi như ngang hàng với nhau cho nhanh gọn.

Chính vì lời nói không kính trên nhường dưới của nàng khiến Du Lan vô cùng bức tức, gằn giọng đáp:

“Người thật là hỗn láo! Nói cho người biết, ta chính là Du chiêu nghi, đứng đầu cả cung tần này... Mà người dám vô lễ với ta sao? Tưởng mình là con gái của đại thừa tướng mà muốn lên mặt với ta, người không được dạy cách ứng xử sao cho đúng mực à?”

Hải Đường thở phắt một cái, đang vội vàng mà lại gặp ngay kì đà cản mũi. Nàng đặt hai tay chống hông đáp nhanh:

“Trời ơi khổ, rốt cuộc là cô muốn cái gì đây? Tôi với cô không quen biết nhau OK! Cô làm chiêu nghi kệ cô, không liên quan tới tôi. Tránh ra, ta không rảnh đây để mà gây sự với cô đâu!”

Dứt lời, Hải Đường đẩy Du Lan với ả cung nữ kia ra hiên ngang bước đi lướt qua mặt nàng ta một cách tự nhiên, nhưng bị hai ả cung nữ của nàng ta kéo giữ chặt lại.

Nàng gằn co gằn giọng quát: “Rốt cuộc các người muốn cái gì đây hả? Thà tôi ra!”

“Chát”

Du Lan vung tay tát mạnh vào mặt Hải Đường một cái nháng lửa, in hằn bàn tay đỏ ửng, khiến nét mặt nàng nhăn lại vì đau. Ánh mắt Du Lan đầy sự rục rủa quát tháo:

“Hôm qua có phải ngươi biết trong trà với bánh ngọt có thuốc mê uyên dược, nên nhân cơ hội này muốn chiếm lấy lòng hoàng thượng đúng không hả?”

“Mê uyên dược là gì? Không lẽ cái thứ thuốc kích dục đấy sao?”

Hải Đường nói thẳng ra trước mặt các cung của Du Lan với ánh mắt đa nghi, nếu nàng đoán không nhầm thì người bỏ thứ thuốc ghê tởm đó chính là nàng ta cho người bỏ vào, chỉ vì muốn có một đêm nặn nong với hoàng thượng để ngài là người chủ động nên mới làm vậy.

Nàng chợt mỉm cười khinh thường giương mắt lên nhìn Du Lan đáp:

“Thì ra là cô muốn được bệ hạ chiều chuộng đêm qua, nhưng rất tiếc điều đó không xảy ra rồi vì đã ngấm phải thứ thuốc đó mất rồi, kể cả bệ hạ nữa... Cô cũng thật cao tay đấy nhưng tại cô xuôi quá mà thôi nên mới không được...”

“Ngươi...”

Du Lan như cứng họng không biết nói gì khi nghe nàng nói như vậy.

“Chia buồn với Du chiều nghi nương nương đây, nhờ phước của cô mà tôi với bệ hạ đã phải vật vã như thế nào, mệt mỏi ra rồi, cơ thể bần rần, đầu óc choáng váng chẳng còn thể điều tiết cảm xúc của mình cứ thế mà lao vào nhau thôi, trên mình không mảnh vải che thân... Rất sung sướng đấy!”

Hải Đường than vãn nói một tràng không ngừng nghỉ, diễn tả cảm xúc đêm qua như thế nào, ánh mắt nhìn Du Lan dò thám cảm xúc của nàng ta mà thầm nghĩ: “Không ngờ khả năng chém giết của mình lại ghê gớm đến thế... trời ơi đầu óc của mình sao trở nên đen tối thế này...”

Du Lan nghe vậy càng thêm tức giận muốn điên người mà đồi dọa cả lên:

“Ngươi được lắm, tưởng được một đêm với bệ hạ là lấy được lòng của người sao? Cùng lắm chỉ là qua đêm cho thỏa cơn dục vọng thôi, bệ hạ cũng là nam nhân mà... Ngươi cũng chỉ là một tiểu thư thấp hèn không có một chức vị gì trong cung cả, cũng chẳng phải là thiếp của bệ hạ nữa...”

Du Lan lên giọng nói cao trào trong bức xúc với vẻ mặt kên kiệu cùng điệu cười trơ trẽn.

Hải Đường khề thờ dài ngoáy ngán khi nàng ta cứ thích thể hiện, nàng thật sự chẳng muốn dây dưa với nàng ta thêm một phút nào nữa, nàng nghĩ thầm: “Tôi xin lỗi bệ hạ, cho tôi mượn người làm bia chổng đạn một lát!” nàng lên tiếng đáp:

“Tiểu thư thấp hèn sao? Nói cho chiều nghi nương nương biết nhé, nhờ chiều bệ hạ tốt nên tôi đây được bệ hạ sắc phong cho làm Hoàng Quý Phi rồi nhé, cảm ơn cô vì thứ thuốc đó đấy... Hô hô, chiều nghi cô chỉ đứng đầu cửu tần còn ta thì đứng đầu các phi tần rồi nhé, không khéo sau này được đứng đầu hậu cung cũng nên...”

Nói rồi Hải Đường đẩy hai ả cung nữ kia ra hang nghiêng bước đi, biết những lời nàng nói ra chỉ là qua loa giả dối nhưng nàng chẳng còn cách nào khác.

Du Lan nghe xong không thể kìm chế được cơn nóng giận đã chầm đĩnh, nàng ta ra lệnh cho cung nữ của mình: “Mau bắt ả ta lại mau? Tưởng nói vậy ta sẽ tin sao? Hôm nay nhất định ta sẽ dạy ngươi một bài học, để xem còn dám vênh mặt với ta nữa hay không...”

Đám cung nữ nghe theo lệnh đuổi theo bắt Hải Đường lại.

“Gi vậy trời, nói vậy mà cô ta vẫn muốn bắt mình sao... thôi rồi bỏ chạy cho xong!”

Hải Đường guồng chân chạy đi thật nhanh khi đám người kia ráo riết đuổi theo phía sau.

“Trời ơi làm ơn tha cho con, mệt quá đi mất thôi... Mới sáng chưa ăn gì mà đã chạy thụt mạng tiêu hao hết năng lượng rồi...”

Nàng vừa chạy vừa than thở, không hiểu sao lần nào nàng vào trong cung cũng gặp rắc rối.

Đúng lúc ngay trước cổng cung cấm, Nguyên Ân cùng với Từ Thiên đứng đó chuẩn bị xuất cung, đội lính mang ngựa tới. Hải Đường coi như cứ cầm đầu chạy mà chẳng để ý gì mọi thứ trước mắt.

“Phịch”

“Ồi đầu quá đi mất thôi!”

Hải Đường kêu lên một tiếng rõ to, tay xoa lấy trán của mình khi lao đầu vào va phải Nguyên Ân, khiến nàng bật ngã nhào ra sau.

Từ Thiên tròn tròn mắt ngạc nhiên nhìn Hải Đường vội chạy tới nàng rồi đáp:

“Củ cái đường, sao tỷ bất cẩn quá vậy? Có sao không? Mà sao tỷ chạy như ma đuổi vậy?”

“Thì là cái đám ma phía sau đang đuổi theo kia kìa!” Hải Đường vừa thở vừa nói, đưa tay run run chỉ về phía Nguyên Ân tiếp lời:

“Cũng tại cái con người này cả, có vợ không biết quản gì hết trơn... Du chiêu nghi gì gì đấy... người ta muốn có một đêm với cái tên này nên mới cho mẹ uyển được gì gì đó vào trà với bánh, để hấn tăng sự hưng phấn mà có cái đêm mặn nồng với cô ta... Nhưng không được, xong tìm tỳ trách tội... chửi tôi xối xả, còn nói tỳ thấp hèn này nọ nên tỳ mới nói bừa là được bệ hạ sắc phong làm Hoàng Quý Phi, còn bịa chuyện của chúng ta đêm qua, tưởng thoát thân ai ngờ cô ta cho người đuổi bắt tỳ đây này...”

“Người nói gì, sắc phong làm Hoàng Quý phi?... người gan to lớn mặt lăm rồi đấy Hải Đường!”

Nguyên Ân gằn giọng đáp, nhướn mày nhìn Hải Đường với ánh mắt sắc lạnh, cảm thấy như bị năng lấy mình ra làm bệ phóng vậy.

“Ôi mẹ ơi, họ tới rồi... cái Du Chiêu Nghi gì đấy đang tới kia...”

Hải Đường thốt lên, lúng túng vội đứng núp phía sau lưng Tử Thiên.

Ngài chẳng hiểu có chuyện gì xảy ra với tỳ “củ cái đường” nữa, chỉ thấy buồn cười khi lúc nào cũng gặp tỳ trong tình trạng bị ăn hiếp thôi. Mang tiếng bị ăn hiếp chứ có mà tỳ ấy ăn hiếp họ thì có lý, tỳ lúc nào cũng đưa ra lý lẽ hết trơn.

“Cái người này thật là...”

Nguyên Ân như cạ ngôn không biết nói gì với những hành động mà Hải Đường gây ra, nhìn vẻ mặt nàng nàng như con thỏ trắng ngây thơ với ánh mắt long lanh thì chẳng thể nào mà ghét nổi, chỉ mỗi tội phát ngôn lẫn hành động có phần khác người.

Du Lan đi tới với vẻ hăm hăm như lò thiêu vậy khề lườm mắt nhìn Hải Đường, hành lễ trước mặt Nguyên Ân:

“Bái kiến bệ hạ, tử hoàng tử!”

“Tỳ tới đây làm gì vậy?” Nguyên Ân trầm giọng đáp với vẻ mặt lạnh lùng.

“Tỳ? Bệ hạ gọi Du chiêu nghi là tỳ sao?... À cũng phải thôi, tại lớn tuổi hơn hoàng huynh với lại cũng bị ép lấy thôi!”

Tử Thiên nói giọng đầy sự mỉa mai, có chút nực cười khi nghe Nguyên Ân gọi Du Lan là tỳ, vốn dĩ ngài cũng chẳng ưa gì nàng ta. Lúc ngài mới 12 hay 13 tuổi đã bị nàng ta đánh cho toi bời hoa lá rồi chỉ vì phá vườn hoa cúc của nàng ta, nên đâm ra ngài cũng chẳng ưa gì nàng ta cả.

“Tử Thiên! Ngài nói gì vậy?” Du Lan gằn giọng nói với ánh mắt đầy sự tức tối nhìn Tử Thiên khi nghe ngài nói vậy, ngài tắt nụ cười nhìn đi chỗ khác. Nàng ta quay sang nhìn Nguyên Ân tiếp lời: “Bệ hạ hãy rõ đi, người thật sự sắc phong cho nữ nhi của đại thừa tướng làm Hoàng Quý Phi sao?”

Nguyên Ân nghiêng đầu sang nhìn Hải Đường với ánh mắt đang hùn hực ngọn lửa bùng cháy, nàng chớp chớp mắt nhìn chàng còn chấp tay như nài nỉ. Nguyên Ân thờ phất một cái, nhìn Du Lan với ánh mắt nghiêm túc đáp:

“Phải! Ta đã sắc phong cho Hải Đường tiểu thư làm Hoàng Quý Phi, chính thất của ta! Vì hơi gấp gáp nên ta chưa thông báo gì. Vậy đi, giờ ta không có thời gian đôi co chuyện này. Chúng ta xuất cung thôi Tử Thiên!”

“Vâng thưa bệ hạ!” Tử Thiên gật đầu đáp, rồi nhanh chóng leo lên ngựa.

Hải Đường nhìn Du Lan cười đắc ý khiến nàng ta tức giận không thể nào chịu nổi, chỉ lại muốn xé sát nàng ra thôi nhưng không được vì có hoàng thượng ở đó. Nàng leo lên ngựa ngồi phía sau Nguyên Ân, rồi cùng đoàn quân rời đi.

“Hải Đường, người hãy chờ đó, ta sẽ không để yên cho người đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Tử Thiên cùng với Nguyên Ân và Hải Đường đang trên đường đi tới làng Quốc Châu Tự, đi được nửa đoạn đường thì họ dừng lại nghỉ ngơi. Hai bên đều là những rừng cây xanh, gió thổi xào xạc vi vu, nơi này vô cùng hoang vắng không có một cái nhà nào.

Lúc này Nguyên Ân mới bắt đầu dẫn mặt Hải Đường về chuyện vừa rồi, ánh mắt chàng sắc lạnh nhìn nàng khiến nàng thoáng giật mình mà cảm thấy rùng mình, ập a ập ứng đáp:

"Sao người lại nhìn tôi với ánh như con sói hoang vậy?"

"Người gan to lớn mặt lấm rồi đây Hải Đường, dám lấy ta làm bia chắn cho người tự tung tự tác. Làm Hoàng Quý Phi người tưởng dễ dàng lắm sao?"

Nguyên Ân gằn giọng nói với ánh mắt sắc lẹm.

"Thì tại lúc đó tôi bị quá nên mới nói như vậy thôi... Mà cũng do người thôi, có lắm vợ chi rồi không quản nổi... Để bọn họ tranh nhau muốn có một đêm với người bất chấp mọi thủ đoạn, chắc do người sắc đá quá nên họ phải dùng thủ đoạn vô biên để đêm mặn nồng với người đàn ông họ yêu... Đúng là cái thời này hoàng đế phải tam thê tứ thiếp, lắm vợ thật đấy..."

Hải Đường nói một câu lạc chủ đề không liên quan gì với nét mặt tỉnh bơ thản nhiên như đứng rồi vậy.

"Người..."

Chưa kịp nói hết câu thì Nguyên Ân bị Hải Đường cho nguyên quả táo đang ăn dở dang vào miệng của chàng, khiến chàng như đứng hình giãn căng đôi đồng tử nhìn nàng. Chưa bao giờ một hoàng đế như chàng lại bị một nữ nhân như Hải Đường lại dám chọc tức chàng như vậy, con lửa trong người như bùng cháy thật sự, chàng không kiềm chế lòng kiên nhẫn của mình. Hôm nay nhất định chàng phải dạy cho nàng ta một bài học.

Nguyên Ân ném quả táo đi định nắm lấy tay Hải Đường giữ lại xử cho một trận thì bị hất, nàng đã nhanh chân chạy tới lại trốn phía sau Từ Thiên, lấy ngài ra làm rào che chắn, hai tay ôm chặt lấy vòng eo của ngài khiến ngài như đứng đờ toàn tập.

"Tỷ cù cái đường làm gì vậy? Tỷ lại chọc tức hoàng huynh của ta nữa rồi chứ gì?"

Từ Thiên cất giọng đáp, khẽ thở dài lắc đầu ngán ngẩm vì lúc nào Hải Đường cũng gây sự cả, rồi khi có chuyện lại chạy tới núp sau tấm lưng vững chắc của ngài.

Nguyên Ân hùng hổ đi tới với ánh mắt hiện rõ những tia đỏ giận dữ thật sự, chàng gằn giọng đáp: "Này Từ Thiên, mau tránh ra để ta cho nàng ta biết thế nào là lễ độ."

"Thôi huynh tha cho tỷ ấy lần này đi, chỉ là tỷ ấy nói đùa thôi!"

Từ Thiên nói hộ giúp Hải Đường, ngài cũng có chút lo sợ khi nhìn thấy vẻ mặt lạnh tanh của hoàng huynh, lần này là huynh ấy tức giận thật sự.

"Nàng ta đùa không đúng người rồi đấy!"

Nguyên Ân đáp lại với ánh mắt gườm gườm nhìn Hải Đường.

"Lần này tỷ tự chút lấy hậu họa rồi đấy... ai bảo nói huynh ấy là hoàng đế tam thê tứ thiếp làm gì... Thật ra mấy mụ đó toàn lớn tuổi hơn hoàng huynh thôi, hoàng huynh chỉ mới 22 tuổi à, do bị ép lấy vì nền chính trị đại sự của Ngũ Thiên Quốc thôi... Còn nữa tỷ cũng là người có hôn ước với hoàng huynh, sẽ trở thành Hoàng Quý Phi trong tương lai nhưng đã bị tước hôn rồi đấy thì cũng do tỷ mà ra... Hoàng huynh của ta trước giờ không đam mê tửu sắc đâu..."

Từ Thiên nói một tràng cho Hải Đường nghe để nàng biết rõ Nguyên Ân là một người như thế nào, nét mặt ngài vô cùng nghiêm túc.

"Hải Đường, người đừng để ta thấy người nếu không ta sẽ không để người yên đâu!"

Dứt lời, Nguyên Ân quay người bước đi tới gốc cây cổ thụ gần đó ngồi tựa người vào đó, nhắm mắt lại vì chàng cảm thấy mọi thứ như quay cuồng, trong người nóng lạnh thất thường, mồ hôi nhễ nhại trên trán.

Lúc này Hải Đường buông tay ra nét mặt xịu xuống như chiếc bánh bao chiều, cảm thấy có chút có lỗi với những gì nàng nói ra vừa rồi, nàng đâu có biết cứ nghĩ rằng Nguyên Ân là kẻ hám sắc.

"Thôi tỷ nghỉ chút đi, lát nữa còn phải tiếp tục chặn đường đấy, còn khoảng một đoạn đường dài nữa mới tới Quốc Châu Tự. Chắc hoàng thúc đã sắp tới đó rồi đấy!"

Nói rồi Từ Thiên cũng đi kiếm một chỗ nào đó mát mẻ để nghỉ mệt, ngài nhìn Hải Đường với biểu cảm trên khuôn mặt hiện giờ chỉ thấy buồn cười thôi, mặc dù tính của tỷ thẳng thắn nhưng những lời tỷ nói ra đều thật lòng không giả dối, nên ngài thích tính cách của tỷ.

Hải Đường lững thững bước đi lòng vòng qua lại, cảm thấy chán ngấy nên đi xung quanh đây có cái gì hay ho không. Thế là Hải Đường đi vào bên sau những rặng cây thì bất ngờ nàng nhìn thấy phía đằng trước kia có một tên mặc đồ đen bịt kín mặt đang giương cung tên về hướng Nguyên Ân đang ngồi tựa gốc cây.

Hải Đường thấy vậy vội chạy tới chỗ Nguyên Ân mà hét lên:

"Nguyên Ân, coi chừng! Phía sau!"

Nguyên Ân với Từ Thiên giật mình đứng phắt dậy nhìn Hải Đường, khi nghe thấy nàng la toáng lên.

"Phập"

Nguyên Ân ôm lấy Hải Đường ngã phịch xuống, nét mặt chàng nhăn lại vì cái đau đột ngột khi bị mũi tên đâm trúng phía sau vai đến ứa ra máu. Hải Đường vì muốn cứu Nguyên Ân nên chạy tới để đỡ cho chàng nhưng nào ngờ chàng lại đỡ cho nàng.

Bọn chúng lập tức từ trong các bụi cây ần náu xông ra tấn công, Tử Thiên rút kiếm chống trả. Hải Đường lo lắng hoảng hốt nhìn Nguyên Ân, ánh mắt hiện rõ sự sợ hãi nhìn mũi tên nhìn chàng run run đáp:

"Không sao đây chứ?"

Nguyên Ân im lặng không nói gì, nghiêng răng chịu đựng đưa tay bẻ gãy mũi tên rồi cầm kiếm lao ra cùng Tử Thiên giải quyết bọn sát thủ này.

Hải Đường đứng như chết sững, chôn chân dưới đất, ánh mắt giãn căng đôi đồng tử nhìn những cái xác của quân lính nằm vất vưởng phía xa kia, mới biết bọn chúng đã mai phục sẵn ở đây và biết trước Nguyên Ân cùng với Tử Thiên sẽ đi ngang qua con đường này.

"Ôi chúa ơi! Chuyện gì đang xảy ra vậy?... Hơ, cứu...."

Hải Đường la toáng lên với vẻ mặt hốt hải khi có một đám sát thủ từ phía rừng cây bên phải lao ra tấn công nàng. Nàng như đứng hình không biết làm gì cả, nếu nàng có võ thì đã xông ra đánh từ lâu rồi, mắt nàng nhắm nghiền lại và nàng tự hỏi: "không mình sẽ chết ngay tại đây sao?"

"Xẹt... xẹt..."

Tiếng chém giết nghe đến rợn người, thanh kiếm cầm trong tay Nguyên Ân dính đầy máu, vương vãi vài giọt máu trên khuôn mặt lãnh khốc của chàng nhưng không làm phai đi vẻ anh tú vương giả đó. Những tên sát thủ đều gục xuống trước mặt chàng.

"Mau chạy đi!"

Lúc này Hải Đường mới mở ra ra tìm thốt lên một giây khi nghe Nguyên Ân cất tiếng, ánh mắt hoang mang nhìn chàng nhưng chỉ nhìn thấy phía sau chẳng thể nào biết được cảm xúc của chàng ngay lúc này.

"Còn không mau chạy đi! Ở đây là chết đấy!" Nguyên Ân tiếp lời khi thấy Hải Đường vẫn cứ đứng ngơ ra đó, trong khi chàng đang cố giữ bình tĩnh nhất có thể đối diện với đám sát thủ ngay trước mặt.

"Nhưng..."

"Chạy đi!" Nguyên Ân gần giọng nói, vẻ mặt vô cùng lạnh tanh.

Hải Đường chần chừ cảm thấy rối trí, bất lực đành quay lưng chạy đi thì "Phập" một phát. Nét mặt nàng nhăn lại vì cái đau đột ngột, ánh mắt nhìn mũi kiếm của tên sát thủ kia đâm vào bả vai của nàng rỉ máu.

Nguyên Ân quay người lại đỡ lấy Hải Đường khi nàng khụy xuống, nhanh tay cầm thanh kiếm đâm xuyên người hắn. Chàng để nàng ngồi đó tiếp tục chống trả với bọn chúng, trong khi chàng đang thất sự quá thấm mệt và đuối sức, ánh mắt lơ đãng không phân định rõ được những gì xung quanh.

"Hải Đường... mau chạy thôi..."

Đặng Vân từ đâu xuất hiện chạy tới nắm tay Hải Đường chạy đi khi nàng chưa kịp định thần chuyện gì đang xảy ra. Vương gia Tử Khuynh cũng có mặt vội chạy tới giúp Nguyên Ân và Tử Thiên.

Vì cứ ngỡ Tử Khuynh đi trước nhưng không ngờ ngài lại đi sau Nguyên Ân với Tử Thiên, chỉ vì ngài cùng Đặng Vân chờ Hải Đường mà không thấy nàng về Vương Phủ, hỏi mọi người trong cung thì mới biết nàng đã đi cùng hoàng thượng.

"Lần này, thì có thêm vương gia ra tay giúp đỡ, e rằng khó giết được tên hoàng đế này rồi. Hắn đã khó hạ gục giờ còn có thêm sự trợ giúp của vương gia với võ nghệ tinh thông, còn tứ hoàng tử thì đã nổi tiếng trong khắp kinh thành đến giang hồ còn nể phục."

Một tên tóc trắng dài đứng ần sau rừng cây nhìn ba người họ đánh nhau với đám sát thủ với ánh mắt dữ tợn.

"Vậy có cần cho người gọi thêm sát thủ nữa không ạ, Thanh Đô Vương?"

Một tên thân cận lên tiếng hỏi.

"Không cần! Coi như hôm nay không giết được hoàng đế. Nếu muốn hạ gục hắn thì trước tiên phải tiêu diệt vương gia và tứ hoàng tử đã!"

...

"Đặng Vân... tôi mệt quá, chạy hết nổi rồi, dừng chân một lát đi..."

Hải Đường nói giọng cao vút, hơi thở dồn dập vì chạy quãng đường dài trốn thoát khỏi bọn sát thủ kia.

Đặng Vân dừng lại nhìn Hải Đường đáp: "Hình như chúng ta tới làng Quốc Châu Tự rồi đấy! Đứng đây đợi bọn họ tới cũng được, bọn chúng chắc không

đuổi theo chúng ta nữa đâu... Cơ mà cô bị thương hay sao vậy Hải Đường?"

Nghe Đăng Vân nói Hải Đường mới để ý vết thương ở bả vai bị đâm vừa rồi, nàng nhú mày thắc mắc sao không có cảm giác đau gì cả, nàng vạch áo ra xem thử thì hoàn toàn chẳng có vết tích gì cả, làn da nguyên vẹn không có thấy chút máu nào. Ban đầu bị đâm nàng đau thấu tận mây xanh nhưng để ý kĩ lại thì về sau chẳng còn cảm giác gì cả.

Hải Đường thốt lên: "Quá lạ, Đăng Vân! Tôi nhớ vừa rồi tôi bị đâm ngay đây này, sao giờ chẳng thấy vết thương nào cả?"

Đăng Vân cảm thấy khó hiểu trước những gì Hải Đường nói nên lại gần xem thử, trên áo Hải Đường dính máu nhưng bên trong không hề có vết thương nào, nàng đáp:

"Kì lạ, không lẽ..."

"Không lẽ gì?" Hải Đường hỏi.

Đăng Vân rút lấy con dao thường hay mang theo bên mình ra, nắm lấy tay trái Hải Đường lật ngửa bàn tay ra dùng mũi dao rạch một đường đến ứa máu.

"A... Đăng Vân, cô làm gì vậy? Đau quá đi mất thôi!"

Hải Đường kêu lớn lên trong đau đớn đến ứa ra nước mắt, nắm lấy bàn tay đang rướm máu của mình mà nhăn mặt vì đau.

Đăng Vân giật phắt bàn tay của Hải Đường xem, ánh mắt của cả hai người đều ngạc nhiên khi nhìn vết rạch trên tay nàng đang tự lành lại.

"Chuyện gì vậy? Sao mình lại có khả năng tự lành vết thương vậy... không lẽ mình là ma cả rờng sao? Không thể nào... chắc làm thôi!"

Hải Đường lúng túng đáp với vẻ mặt hoang mang vô cùng.

"Không lẽ cô mang dòng máu bất tử có thể làm tái sinh vạn vật sao? Có thể chữa lành vết thương, bệnh tật cho người khác mà trong cuốn truyền thuyết Cổ truyền rằng, người mang dòng máu này sẽ cứu cả Ngũ Thiên Quốc vượt qua khỏi các tai họa khi gặp bọn quỷ dữ. Và người đó ắt sẽ là vật cúng tế cho bọn quỷ khi đại nạn thật sự xảy ra."

Đăng Vân nói giọng đều đều theo những gì nàng biết được thông qua cuốn truyền thuyết Cổ được trên lại cách đây mấy trăm năm trước.

Hải Đường ngờ ngác không hiểu Đăng Vân đáp: "Gi mà vật cúng tế? Thôi bỏ đi, tạm thời cô đừng nói cho ai biết chuyện này... Đợi sau khi giải quyết mọi việc ở Quốc Châu Tự, tôi sẽ về hỏi rõ ngọn ngành chuyện này với phụ thân của tôi..."

Tối chiều chạng vạng khi mặt trời đang dần khuất bóng, Hải Đường với Đăng Vân chỉ biết tựa vào nhau ngồi dưới tán cây hồng đội Nguyên Ân, Từ Khuynh với Từ Thiên. Nét mặt ai nấy đều bơ phờ, Hải Đường vẫn còn tâm trạng ngồi cảm trái hồng gặm ăn còn Đăng Vân thì cầm cái cây nhỏ về ngệch ngoạc dưới đất.

"Tỷ củ cái đường, Vân tỷ!"

Từ Thiên cất giọng đầy uy lực.

"Từ Thiên, vương gia, Nguyên Ân..."

Hải Đường thốt lên, đứng phắt dậy cùng với Đăng Vân chạy tới chỗ họ trong sự lo lắng buồn vui lẫn lộn.

"Vương gia, người không sao đấy chứ? Cánh tay của người bị thương rồi..."

Đăng Vân nhìn Từ Khuynh nhẹ giọng nói, ánh mắt nhìn Từ Khuynh thể hiện sự quan tâm.

"Ta không sao! Đừng lo." Từ Khuynh gượng cười đáp, ánh mắt ngài nhìn về phía Hải Đường, nhìn thấy vết máu dính trên vạt áo gần bả vai của nàng khiến ngài có chút lo lắng nên ngài hỏi nàng: "Hải Đường tiểu thư, vết thương trên vai nàng không sao chứ?"

Đăng Vân nhìn thấy ánh mắt quan tâm có phần sâu lắng của vương gia đối với Hải Đường, khiến tim nàng như chệch đi một nhịp, nàng chỉ biết xịu mặt xuống trong nỗi thoáng buồn.

"Ta không sao đâu, mọi người vẫn bình yên vô sự là ta yên tâm rồi... Thật sự lúc đó sợ muốn chết..." Hải Đường đáp nhanh, khẽ thờ phào nhẹ nhõm trong người. Nàng không quên sự cứu giúp của Nguyên Ân nên đi lại gần chỗ chàng với vẻ ngượng ngùng, ánh mắt nhìn bộ y phục bị chém rách vài chỗ thấm máu khiến nàng cảm thấy nhói lòng. Nàng tiếp lời:

"Bệ hạ ổn chứ?"

Nguyên Ân dường như không nghe thấy Hải Đường đang nói gì, chỉ cảm thấy mọi thứ xung quanh như nhòe đi, đầu óc cứ quay cuồng từ lúc chàng từ hoàng cung trên đường đi tới Quốc Châu Tự, cảm thấy lạnh run theo từng cơn, thật sự không thể chịu nổi, kèm theo sự đau rát của vết thương do trong lúc đánh nhau với bọn sát thủ.

Chàng ngã khụy xuống nhưng kịp thời được Từ Thiên đỡ lấy ngã lịm đi trong vô thức. Từ Thiên hốt hoảng lay lay người chàng mà thốt lên:

"Hoàng huynh... Hoàng huynh sao vậy?... Sao người lạnh ngắt thế này, mặt tái nhợt không còn chút máu vậy... Máu.... Huynh ấy bị đâm ở vùng hông lúc nào vậy chứ?"

Hải Đường đưa tay chạm lên trán của Nguyên Ân nhẹ giọng nói: "Sao sốt cao dữ vậy? Chắc do ngâm mình trong hồ tắm cả đêm qua nên mới bị nhiễm phong hàn, giờ còn bị thương đây mình nữa chứ?... Mau kiếm nhà dân nào gần đây đi, để tôi sơ cứu cho bề hạ..."

"Tỷ biết chữa bệnh sao?" Từ Thiên thắc mắc hỏi.

"Hey ya, tôi đồ thủ khoa trường đại học y quốc tế thuộc khoa giải phẫu lồng ngực và tim mạch... Ừa hình như không liên quan, nhưng không sao tôi vẫn biết cách xử lý vết thương và khâu lại mà..."

Hải Đường nói giọng dứt khoát với dáng vẻ đầy tự tin với năng lực của chính mình. Ánh nhìn ba con người đang đờ ra nhìn nàng với vẻ mặt khó hiểu vì chẳng hiểu nàng nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Tối.

Đặng Vân ở lại cùng với Hải Đường để giúp nàng chữa trị cho Nguyên Ân, hiện tại thì họ đang tá túc trong một nhà dân gần đó dùng chân qua đêm. Còn vương gia Từ Khuynh và hoàng tử Từ Thiên thì đi thăm dò tình hình xung quanh đây xem như thế nào.

Nguyên Ân đang nằm trên chiếc giường gỗ với mình trần đầy rẫy vết thương đang ứa máu, đặc biệt ở bên hông trái đang bị thương rất nghiêm trọng. Chàng đang mê man mất ý thức, hơi thở dồn dập gấp gáp, mồ hôi nhễ nhại trên khuôn mặt tái xanh của chàng.

Hải Đường dùng khăn trắng cầm máu ở vùng vết thương bên hông để Đặng Vân giữ lấy, cô cầm kim khâu hơ qua ngọn lửa của nến cho nóng lên, rồi xỏ sợi chỉ vào một cách nhanh gọn.

"Thời này không có bình truyền dịch nên sẽ khiến cơ thể dễ mất sức, đã vậy không có cồn sát trùng, dụng cụ khâu vết thương cũng không có đành phải lấy kim và quần áo..."

Hải Đường thờ dãi nói, rồi cầm kim đi tới ngồi xuống bên cạnh giường, nàng tiếp lời: "Được rồi, cô bỏ cái khăn ra đi Vân Vân!"

Đặng Vân bỏ ra theo lời nàng, nhú mày thắc mắc không biết nàng định làm gì nên lên tiếng hỏi:

"Cô định làm gì vậy Hải Đường? Cô có chắc mình làm được không vậy? Không khéo tiến bộ hạ qua bên kia thế giới luôn đấy."

"Cô nói gì vậy Vân Vân?... Yên tâm đi, tôi làm được mà..."

Hải Đường nhú mày đáp, ánh mắt tập trung nhìn vết thương đang rỉ máu bắt đầu đưa kim đâm vào để khâu lại. Đặng Vân chỉ biết đứng đó nhìn từng động tác cử chỉ mà nàng làm, đây là lần đầu tiên nàng thấy lấy chỉ mà khâu vết thương lại.

Một lúc sau, Hải Đường khâu xong cầm lấy kéo cắt sợi chỉ thừa, rồi dùng cuộn vải trắng băng lại một cách chuyên nghiệp. Sau đó nàng nghiêng người của Nguyên Ân quay mặt vào trong bức tường, đưa tay sờ lấy bả vai phía sau bị mũi tên đâm sâu vào trong.

Nàng cầm lấy con dao nhỏ rạch một đường ở miệng vết thương, máu chảy ròng rã. Nàng khéo léo gấp cái mũi tên dính máu ra rồi mau chóng mau khâu lại.

"Này Hải Đường, sao cô không thử dùng máu của mình để trị thương cho bề hạ nhỉ?"

Đặng Vân lên tiếng đáp, ánh mắt chăm chăm nhìn Hải Đường.

Nghe Đặng Vân nói vậy, Hải Đường cũng tò mò không biết thật sự máu của nàng có thể chữa lành vết thương cho người khác hay không.

"Vậy để tôi thử xem sao, cô mau đóng cửa lại đi, lỡ có người nhìn thấy đấy!"

Đặng Vân gật đầu "Ừ" rồi đi tới đóng cửa chặt lại. Hải Đường cầm con dao cứa một đường vào lòng bàn tay, nét mặt nàng nhăn mặt lại vì vô cùng đau. Nàng ấn mạnh cho từng giọt máu nhỏ xuống chỗ bị thương của Nguyên Ân, ngay lập tức nó lành lại không một dấu vết.

Hải Đường và Đăng Vân nhìn nhau với ánh mắt hết sức ngạc nhiên, không ngờ máu của Hải Đường lại trị thương cho người khác được.

Đăng Vân cảm thấy không vui mừng tí nào khi Hải Đường sở hữu dòng máu bất tử này mà có chút lo lắng cho nàng ấy, nàng nói nhỏ đủ để nàng ấy nghe thấy:

"Này Hải Đường, cô tuyệt đối đừng dùng máu của mình cứu người chỉ trường hợp khẩn cấp thôi. Tôi e nếu như người ngoài biết được sẽ truy lùng bắt cô để lấy máu với mục đích muốn trường sinh bất tử đấy..."

Hải Đường trầm mặt vài phút có hơi lo sợ nhưng nhanh chóng trở lại bình thường, nàng lên tiếng: "Đừng lo, sẽ không sao đâu!... Được rồi, cô về phòng trước đi, tôi ở đây một lát sẽ về sau!"

Đăng Vân chỉ gật đầu "Ừ" rồi quay người lẳng lặng bước đi khỏi đây.

Hải Đường khẽ thở dài, cầm lấy khăn lau đi mồ hôi trên khuôn mặt của Nguyên Ân, lúc này nàng mới thấy kĩ từng nét, tuy bề ngoài lạnh lùng khô khan và cộc cằn nhưng lại không tàn nhẫn chỉ hơi vô tâm thôi.

"Dù sao thì cũng cảm ơn bệ hạ, vì người đã cứu ta. Coi như không ai nợ ai!"

...

"Sao vương gia lại ngồi ngoài đây, Từ Thiên hoàng tử đâu rồi?"

Đăng Vân cất giọng đáp, đi lại ngồi bên cạnh Từ Khuyên dưới khúc cây gỗ lớn khi thấy ngài ngồi ngoài đây một mình, ánh mắt ngài nhìn lên khoảng trời rộng bao la đây sao kia một cách xa xăm vô định.

Ngài không quay lại nhìn Đăng Vân mà chỉ trầm giọng đáp:

"Tiểu thư vẫn chưa ngủ sao? Hoàng thượng sao rồi?"

"Ồn rồi! Mà tay ngài bị thương sao không bôi thuốc băng bó lại? Để ta vào trong lấy hộp thuốc bôi vết thương cho ngài!"

Đăng Vân đứng dậy định đi vào trong lấy thuốc thì Từ Khuyên lên tiếng đáp nhanh:

"Không cần đâu, chỉ là chút vết thương nhỏ không làm tổn hại gì ta đâu!"

Đăng Vân đành ngậm ngùi quay lại ngồi xuống, hai tay đặt lên gối chống cằm khẽ thở dài, lâu lâu đánh mắt qua nhìn Từ Khuyên, nét ngài mang sự trầm tư.

Bầu không trở nên im lìm khi không ai nói một lời nào cứ thế ngồi nhìn đi đâu đó, với dòng cảm xúc khác nhau.

...

Sáng hôm sau.

Nguyên Ân chợt giật mình tỉnh giấc, ánh mắt lơ đãng nhìn xung quanh căn phòng này một cách lạ lẫm, dường như chàng cảm thấy không còn chóng vánh hay đau nhói ở cơ nữa mà vô cùng bình thường khỏe mạnh. Chàng chống tay ngồi dậy thì thấy Hải Đường đang gục đầu dưới giường ngủ một cách ngon lành giống như mèo con vậy.

Giờ chàng mới để ý vết thương ở vai và vùng hông hoàn toàn không có cảm giác đau gì cả, vén vạt áo lên xem không có một vết tích gì. Chàng nhúm mày thầm nói:

"Kì lạ? Những vết thương biến đâu mất rồi, không thể nào lại lành nhanh như thế?"

"Ừa, bệ hạ tỉnh rồi sao?"

Hải Đường vừa nói vừa ngáp ngủ, đứng dậy vươn tay lên cao, duỗi người hoạt động tay chân, rồi nhìn Nguyên Ân tiếp lời: "Người thấy trong người sao rồi? Khỏe hơn chưa?"

Nguyên Ân rời khỏi giường đứng dậy với vẻ mặt vốn dĩ lạnh lùng không bộc lộ cảm xúc gì, trầm giọng đáp: "Mọi người đâu hết rồi?"

"Không biết nữa, để ta ra ngoài xem thử!"

Cắt lời Hải Đường quay người bước đi thì bất ngờ bị Nguyên Ân nắm tay kéo phắt lại khiến nàng tròn mắt ngạc nhiên nhìn chàng, tim nàng như thót lên một giây tức thời.

Nguyên Ân đưa tay lên kéo vạt áo bên phải của Hải Đường xuống với ánh mắt sắc lạnh, hành động của chàng khiến Hải Đường như đứng đứng người vội hất tay chàng ra, gằn giọng nói:

"Người định làm gì ta vậy hả?... Đừng nói định giờ trò bi ối với ta đấy nha?"

Nguyên Ân bất mãn đẩy nàng ra đáp nhanh: "Ta chỉ muốn xem vết thương của ngươi như thế nào thôi? Đầu óc ngươi suy nghĩ đen tối thì giỏi lắm."

Nói rồi Nguyên Ân quay người mở cửa đi ra ngoài đúng lúc gặp Từ Khuynh và Từ Thiên đang đi vào trong xem chàng như thế nào.

"Bệ hạ cảm thấy trong người thế nào rồi?"

Từ Khuynh ôn nhu đáp, ánh mắt nhìn Nguyên Ân thể hiện sự quan tâm nhưng không quên liếc nhìn vào bên trong để xem Hải Đường đang làm gì ở trong đó.

"Ta ổn rồi, không sao cả!"

Nguyên Ân đáp với giọng dứt khoát, với nét mặt nghiêm túc.

"Cũng may nhờ có tỷ Hải Đường chữa trị cho hoàng huynh đấy, không biết tỷ làm gì mà nhìn huynh trông da vẻ hồng hào, khỏe mạnh như thể chưa bị gì. Chẳng giống như hôm qua, nhìn huynh tưởng chừng như không chịu nổi nữa, người vết thương chảy máu rất nhiều. Đã vậy còn nhiễm phong hàn trước đó nữa vậy mà huynh còn gắng gượng được."

Từ Thiên nói giọng đều đều, cảm thấy vui khi thấy Nguyên Ân không sao là may rồi nhưng ngài cũng thắc mắc nếu có chữa trị vết thương thì giờ huynh ấy vẫn còn yếu, sao lại khỏe như thế??? Từ Thiên nhíu mày tò mò nhìn Hải Đường, không biết tỷ ấy đã dùng bài thuốc trị liệu gì lại khiến hoàng huynh của ngài bình phục nhanh như vậy.

Hải Đường từ trong đi ra định lủi khi nghe những gì Từ Thiên đang nói nhưng bị ngài chặn lại không cho đi. Ngài thắc mắc hỏi:

"Này củ cải đường, tỷ đã dùng y thuật gì mà trông hoàng huy của ta bình phục nhanh vậy? Hôm qua đánh nhau với bọn sát thủ bị đâm chém thương tích đầy mình như xác chết, giờ tràn đầy sức sống vậy?"

Nguyên Ân với Từ Khuynh cũng nhìn Hải Đường với ánh mắt như chờ đợi câu trả lời.

Hải Đường ấp a ấp úng cảm thấy lúng túng không biết trả lời sao, lắp bắp nói:

"Ồ... thì ta... thì ta..."

"Hải Đường, mau xuống giúp ta chuẩn bị đồ ăn cho mọi người thôi!"

Đằng Vân từ đầu xuất hiện nắm lấy tay Hải Đường lôi đi, nàng chỉ quay đầu lại nở nụ cười thật rạng rỡ rồi đi cùng Đằng Vân, khẽ thở dài nhẹ nhõm vì nàng chẳng biết trả lời sao.

"Cám ơn cô nha Vân Vân! Cũng may cô lôi tôi đi chứ tôi không biết trả lời họ sao luôn đấy!"

Hải Đường nói giọng chân thành.

"Ta hiểu mà!" Đằng Vân mỉm cười đáp.

...

"Thật sự không biết kẻ nào hôm qua muốn giết chúng ta nữa?"

Từ Thiên lên tiếng đáp với vẻ mặt có đôi chút lo lắng.

"Ta nghĩ là Thành Đô vương!"

Từ Khuynh đáp nhanh với vẻ mặt điềm tĩnh, nâng lấy tách trà hoa lài mà người trong gia đình cho tá túc chuẩn bị uống vài ngụm.

"Ta cũng nghĩ giống hoàng thúc, vì chỉ có Thành Đô vương mới có hiềm khích với ta... Ngay từ đầu ta lên ngôi, hẳn đã không hài lòng, kéo những quan đại thần về phe mình để âm mưu chống đối và lật đổ ta..."

Nguyên Ân nói giọng trầm thấp, nét mặt băng lãnh cùng với ánh mắt lạnh đậm.

Từ Thiên khẽ thở dài lắc đầu ngán ngẩm đáp: "Dù sao cũng người trong hoàng tộc sao nở lại giết nhau đến thế? Thúc ấy thật sự muốn có được ngai vị hay sao?... Thôi mặc kệ đi, giờ phải lo tình hình ở Quốc Châu Tỵ như thế nào."

"Ăn sáng thôi mọi người!"

Hải Đường nói giọng cao vút, trên môi lúc nào cũng nở nụ cười tỏa nắng. Nàng cùng với Đằng Vân đặt đĩa đồ ăn xuống bàn, ánh mắt ai nấy đều cảm thấy ngơ ngác nhìn đĩa đồ ăn. Nó bao gồm trứng được chiên giống như mặt trời, có vài lát dưa chuột và nước tương đậu, miếng thịt bò được chiên chín đều hai mặt, ngoài ra còn có bánh mì nóng hổi mà nàng đã phải nhem nhuốc đủ kiểu tốn công mới làm được, khoai tây chiên và bánh bao nhân thịt.

"Món gì mà lạ vậy tỳ?" Từ Thiên thắc mắc nhìn nàng hỏi.

Nàng cười một cách ngô nghê đáp: "Trời ạ, đây là trứng ốp la là trứng chiên đấy với bò bít tết ăn kèm với dưa chuột và bánh mỳ, nói thịt bò chứ thịt heo đấy nhưng miễn ăn được là được... Đẳng Vân ngồi xuống ăn đi... chúc mọi người ăn ngon miệng nha!"

Nói rồi, nàng cầm lấy ổ bánh mì gặm một cách ngon lành, còn chấm kèm nước tương với trứng ốp la.

Từ khuyển, Đẳng Vân với Từ Thiên nhìn Hải Đường ăn rất tự nhiên, rồi cũng lưỡng lự chần chừ ăn đại nhưng cảm thấy cũng dễ ăn chứ không đến nỗi nào. Riêng Nguyên Ân cứ ngồi bơ ra đó nhìn những đĩa đồ ăn mà không biết cái gì.

Hải Đường thấy vậy, vớ lấy cái bánh bao cho vào miệng Nguyên Ân khiến chàng chẳng kịp phản ứng gì cầm lấy bánh bao quay sang nhìn nàng. Nàng đáp:

"Ăn đi, ngon lắm đấy! Ta không bỏ thuốc độc vào đấy đâu mà lo!"

"Huynh ăn thử đi, ngon lắm đấy! Công nhận tỳ nấu ăn ngon thật, về hoàng cung nhất định phải ăn đồ ăn tỳ nấu!"

Từ Thiên mỉm cười đáp, ăn một cách ngon lành.

Hải Đường cười "hi hi" đưa tay xoa lấy đầu Từ Thiên như đứa em trai của mình vậy.

Nguyên Ân cũng đành phải ăn vì không thể để cái bụng đói được.

...

Sau khi ăn uống no nê, bọn họ bắt đầu đi lòng vòng xung quanh khu làng cũng như vùng đất ở Quốc Châu Tự. Hải Đường cùng với Đẳng Vân vừa đi vừa đùa giỡn với nhau rất vui vẻ.

Ở nơi đây nguyên một bãi đất trống ở hoang vắng có người dân nào trồng cây gì cả. Gần đây một con sông, ngày ngày họ chỉ đi bắt cá không thì lên núi bẻ măng, bắt thú rừng sống qua ngày. Ở ngôi làng Quốc Châu Tự ít được biết đến nên việc giao thương buôn bán cũng hạn hẹp mà còn cách xa kinh thành.

"Công nhận ở đây yên bình mát mẻ quá đi, mà sao nguyên khu đất rộng vậy mà bỏ hoang vậy trời..."

Hải Đường lên tiếng đáp, ánh mắt nhìn quanh đây với vẻ khó hiểu, khẽ cúi xuống xem đất như thế nào.

"Tôi qua đệ cô đi thăm dò, người dân ở đây nói cách đây một tháng trước có một con lũ quét qua khu đất này, khiến mùa màng mất trắng. Năm nào cũng vậy, nên họ cũng chẳng biết trồng cây gì để thu hoạch trước mùa lũ lụt diễn ra nữa. Còn thêm đất đỏ lẫn đến nên khi lũ qua sẽ tạo thành bùn không trồng được cây gì cả."

Từ Thiên nói giọng đều đều theo những gì mà ngài đã thu thập được từ người dân sống ở đây.

Vương gia Từ Khuyển nhắc chân đi vài bước với dáng vẻ khoan thai, ánh mắt quan sát xung quanh một cách rất tập trung, ngài ôn tồn đáp:

"Nếu lũ lụt vậy tại sao chúng ta không đắp đê từ đoạn con sông phía Tây kia, để cho dòng chảy đi hướng khác mà không làm ảnh hưởng đến đất cũng như mùa màng?"

Nguyên Ân nhanh chóng đáp lại: "Vậy thì ta sẽ cho người đắp đê ở đoạn sông phía Tây đó! Có lẽ sẽ cải thiện tình hình này!"

Sau khi xem xét mẫu đất ở đây với vốn hiểu biết hạn hẹp và kiến thức địa lý ít ỏi của mình, Hải Đường đứng dậy, một cơn gió thổi thoảng qua làm tà áo lay động, nàng cười cười thầm nghĩ: "Khổ, ước gì có chị google ở đây thì tốt biết mấy, thôi thì nói bừa vậy!"

"Tỳ có cao kiến gì không? Lúc ở Vương Phủ, tỳ có đưa ra một số loại cây trồng mà?"

Từ Thiên nhìn Hải Đường lên tiếng đáp.

"Ừ thì... Nói chung có đắp đê kiểu gì thì đất ở đây cũng vậy thôi, vì vốn dĩ nó là đất bùn và đầm lầy chứ không phải đất đỏ hay đất đen mà mọi người nói... Cho nên theo ta thì nên trồng khoai lang xen canh với đậu nành hay bí ngô... À khoan đất bùn thì sao không trồng sen hay súng nhỉ... Trời ạ, đúng rồi nên trồng sen với súng đi à còn nuôi thêm cá ở dưới đầm sen nữa vô cùng thích hợp... Chúng ta sẽ thu được rất nhiều thứ từ sen mà còn có cá nữa, có thể chế biến nhiều món ăn."

Hải Đường nói giọng đều đều theo sự hiểu biết của mình, cũng may cái này nàng đã coi qua TV nên chắc chắn có thể áp dụng được.

"Tỳ thật thông minh đấy, vậy mà không ai nghĩ ra cả!"

Từ Thiên tỏ ra lòng ngưỡng mộ với cao kiến này của Hải Đường.

Hải Đường chỉ biết mỉm cười ngược ngùng khi nghe lời khen của Từ Thiên, trước giờ ở cái thời đi học phổ thông ai cũng chê nàng học dốt với thành tích tệ hại, đầu óc bả đậu vậy mà nàng đã đậu thủ khoa đại học y khiến ai cũng phải ngỡ ngàng cả. Ở cái thời này nàng còn có thể vận dụng kiến thức mình biết sơ sơ vào cũng làm nên chuyện tốt.

"Được rồi, cứ làm theo lời của hoàng thúc cho đắp đê để ngăn lũ và trồng sen nuôi cá theo ý của Hải Đường đi!"

Nguyên Ân nói giọng dứt khoát với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc pha sự lạnh lùng.

"Trời ơi, ở đâu có cây táo xum xuê quả thế này... Từ Thiên mau mau lại hái giúp tý đi, tý muốn ăn!"

Hải Đường thốt lên khi phát hiện ra cây táo ở phía đằng kia nên kéo tay Từ Thiên lôi tới đó, bắt ngài hái cho bằng được.

Từ khuyển chỉ biết mỉm cười vì hành động ngây ngô của nàng, còn Nguyên Ân cũng cong môi cười vì có lẽ nhờ có Hải Đường nên mọi người mới có cảm giác vui vẻ như thế này.

Từ Thiên giơ tay với lấy quả táo chín đỏ mọng ngắt lấy đưa cho Hải Đường, cười đáp:

"Của tý đây, ăn đi! Có tý vui thật đấy, lần này về cung, đệ sẽ qua chỗ tý chơi thường xuyên luôn, được tý bà trò nấu những món cho ăn... À còn nữa được nghe tý hát!"

Hải Đường đưa tay xoa đầu Từ Thiên cười thật tươi, đưa tay định cầm lấy quả táo thì bị Nguyên Ân giật lấy đưa quả khác cho nàng, nàng đơ ra đáp:

"O, cái con người này thật là... Đổi cho ta quả xanh lè chua sao mà ăn?... Cho Vân Vân này! Từ Thiên hái quả khác cho tý đi!"

Hải Đường bỏ quả táo xanh vào tay Đàng Văn lờm mắt nhìn Nguyên Ân rồi kéo Từ Thiên đi chỗ khác. Đàng Văn ngo ngắc nhìn quả táo trong tay dờ dạc cười đáp:

"Táo xanh này sao mà ăn đây?"

"Ăn quả này đi!"

Từ Khuyển đổi cho Đàng Văn rồi lướt đi qua mặt nàng một cách chậm rãi, khiến nàng có chút ngạc nhiên chỉ biết mỉm cười nhìn bóng dáng phía sau ngài.

...

Ở trong cung

Du Lan đang ngồi tập trung ăn quýt do cung nữ bốc vò. Đôi khi, người ta dùng sự lạnh nhạt lẫn vẻ cao ngạo để phô trương thân thế của mình, Du Chiêu Nghi không dám phi tần kia ra gì chỉ đang tức tối một chuyện liên quan đến nữ nhi của đại thừa tướng – tiểu thư Hải Đường có đêm họp phòng với hoàng thượng, đã vậy còn được sắc phong làm Hoàng Quý Phi chính thất của ngài.

Gương mặt xinh như của nàng ta cười không nổi kể từ hôm qua đến giờ, kẻ tình ý còn nhìn thấy Du Lan bóp nát quả quýt trong tay, mọi cử chỉ hành động lẫn biểu cảm trên khuôn mặt của Du Lan đều không qua được Huyền Trân tiếp dư. Huyền Trân khẽ lên tiếng:

"Có vẻ như vì chuyện nữ nhi của đại thừa tướng được sắc phong làm Hoàng Quý Phi lan truyền khắp hoàng cung, khiến tỷ Du Chiêu nghi đây buồn lòng phải không? Thử cho muội nói thẳng, bệ hạ là nam nhân sẽ không cưỡng lại hồng nhan của nữ nhân đâu... Huống chi chúng ta, chỉ cần cố gắng là được rồi..."

"Tỷ có chuyện gì cần sai bảo chúng tiểu muội? Chỉ cần là việc của tỷ chúng tiểu muội sẽ giúp."

Đám phi tần chen vào nện hót nhưng không làm nguôi đi cơn ức chế của Du Lan. Nàng ta thờ dãi đáp:

"Ta không muốn ai được làm Hoàng Quý Phi cả, nhất là Hải Đường. À ta không xứng đáng đứng đầu tam phi!"

...

Tối hôm đó ở Quốc Châu Tự diễn ra lễ hội thả đèn hoa đăng rất náo nhiệt, từ trẻ nhỏ người lớn đến già đều nô nức đón lễ hội này để cầu bình yên hạnh phúc cho ngôi làng nhỏ ở đây, hầu hết mọi người đều tập trung ở sông phía Tây để thả đèn.

"Vui quá đi, đến đây đứng vào lễ hội thả đèn hoa đăng!"

Hải Đường thích thú nói, ánh mắt chăm chăm nhìn đèn hoa sen được làm thủ công với ngọn nến lung linh. Tối nay nàng sẽ ước điều mà mong muốn tại đây.

Nàng đi lại chỗ Đàng Văn đang đứng, thấy nàng ấy đứng thẩn thẩn nhìn chú mực gì đấy, nàng nhìn theo hướng mắt mà Đàng Văn đang nhìn, nhẹ giọng nói:

"Cô đang nhìn vương gia sao?"

Đặng Vân giật mình quay lại nhìn Hải Đường lúng túng cảm thấy có chút xấu hổ.

"Trời ơi, thích người ta thì cứ nói đại đi, đứng nhìn người ta hoài làm gì! Mà công nhận vương gia đẹp thần đấy, dáng người đỉnh đặc, vẻ đẹp mang hơi hướng nhẹ nhàng thấu đáo. Đôi lúc cũng cảm thấy lạnh lùng nhưng không lạnh lùng bằng ai kia."

Hải Đường nói giọng đều đều, nghiêng đầu sang nhìn Nguyên Ân đang đứng gần cây hoa bằng lăng tím kia, tim nàng như thót lên khi đứng với khoảng cách này nàng chợt nhận ra dáng người anh tú kia với nụ cười tươi ẩn giấu bao lâu nay vui đùa cùng với đám trẻ, ánh mắt vương vấn bụi trần lãnh đạm, với góc nghiêng thần thánh.

"Nếu nói được thì ta đã nói rồi, sợ trong lòng vương gia có người khác thôi! Với lại ta cũng chưa tiếp xúc gì nhiều với ngài ấy cả, nên cũng không biết ngài thích gì nữa...???"

Đặng Vân nói giọng đều đều, ánh mắt vẫn hướng về Từ Khuynh đang đứng nhìn mọi người thả đèn dưới sông.

"Mẫu người như vương gia nếu như ở thời hiện đại chắc chắn sẽ lắm gái theo, cũng như cái tên lạnh lùng vô tình kia. Nếu tôi chọn, tôi sẽ chọn theo đuổi Nguyên Ân, tuy lạnh lùng nhưng biết cách quan tâm người khác đúng mực, không nói được những lời mật ngọt nhưng thấu hiểu đạo lý... Cô đi theo ta..."

Hải Đường kéo Đặng Vân đi tới chỗ Từ Khuynh khiến nàng ấy chẳng kịp định thần gì cả, Từ Khuynh quay lại đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn hai người.

Nàng lấy tay Từ Khuynh và Đặng Vân đặt vào nhau mỉm cười lên giọng nói: "Chúc hai người tối nay hẹn hò vui vẻ... Tôi đang giúp cô tìm hiểu nhiều về vương gia đấy, hãy tranh thủ đi... Hy vọng sẽ có tiền triển tốt..."

Nói rồi nàng chạy đi một mạch làm hai con người như đứng hình nhìn nhau, vội buông tay vội về ái ngại.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Hải Đường sai chân đi lại chỗ Nguyên Ân đang vui đùa cùng với bọn trẻ, đưa ngọn đèn hoa trước mặt chàng khiến chàng có chút ngạc nhiên nhìn nàng. Nàng nhẹ giọng đáp:

"Cho người đấy, hãy thả nến rồi cầu nguyện điều mình muốn, sau đó thả xuống sông cho trôi đi về một nơi nào đó thật xa..."

Nguyên Ân nhận lấy cái đèn với nét mặt lạnh lùng, im lặng không nói gì hướng mắt về phía dòng sông với vẻ vô định. Làn gió thổi thoảng khẽ làm bay bay tóc chàng làm lộ đường viền hàm gần như hoàn hảo, những cánh hoa bằng lăng khẽ rơi xuống tạo nên khung cảnh huyền ảo.

"Huynh ơi, giúp muội hái chùm hoa bằng lăng trên đầu huynh được không?"

Một bé gái ngược đầu lên nhìn Nguyên Ân đáp, với ánh mắt ngây thơ hồn nhiên, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay chàng.

Nguyên Ân nhìn cô bé với ánh mắt đen huyền lãnh đạm, đưa tay xoa đầu nhỏ sau đó bế nhỏ lên để nhỏ với tay hái chùm hoa đó rồi thả nhỏ xuống.

"Đa tạ huynh, huynh thật tốt!" Nhỏ đáp với giọng trong veo.

Nguyên Ân khựng xuống khẽ nở nụ cười nhìn nhỏ, một nụ cười hiếm thấy mà lần đầu tiên Hải Đường nhìn thấy từ Nguyên Ân. Trước giờ nàng toàn thấy chàng với vẻ mặt lạnh tanh cùng với ánh mắt sắc lạnh, bề ngoài sắc đá như tảng đá vô tri vô giác nhưng thực chất chàng lại rất ôn nhu.

"Huynh có nụ cười đẹp thật đấy!" Nhỏ lại thốt lên với ánh mắt sáng long lanh vô tư ôm chầm lấy anh.

"Huynh ơi, chơi cùng với bọn em nữa nhé!"

Bất chợt có một đám trẻ ủa tới bao vây lấy Nguyên Ân nhón nháo cả lên, không biết chàng đã làm khiến bọn trẻ trả lại thích mình đến vậy, có lẽ đây chính là điều mà chàng cảm thấy vui vẻ xua tan mọi lo lắng, chi tiết là mai phải rời xa nơi này.

Hải Đường chỉ biết đứng mỉm cười nhìn họ chơi với nhau, nàng quay sang nhìn Từ Thiên, ngài ấy đang cùng với mọi người nghịch những con rối đồ chơi, trong khi vương gia Từ Khuynh với Đặng Vân thì ngại ngùng trò chuyện đôi ba câu.

Đôi khi cuộc sống chỉ như thế này là đủ, bình dị với những tiếng cười nói rôm rả, yên bình thoải mái. Vậy mà nàng đã cầu nguyện khi thả ngọn đèn xuống dòng sông rằng: "Minh hy vọng sẽ trở về gặp lại gia đình, bạn bè. Thật sự mình rất nhớ nhà!"

Thật ra nàng rất muốn trở về thời hiện đại nhưng không nỡ rời xa nơi này vì nàng cũng đã quen với lối sống ở Ngũ Thiên Quốc lạ lẫm này, suy cho cùng thì nàng vẫn muốn về vì nàng vốn dĩ không thuộc về nơi đây.

...

Ngày hôm sau từ Quốc Châu Tự trở về, Hải Đường đã lập tức trở về phủ của phụ thân mình để rửa ngọn ngành về dòng máu bất tử của mình, thật sự ở cái thời đại này nàng mang dòng máu hiếm thế này kiểu gì cũng có kết cục không hay thôi.

"Hải Đường, con về rồi sao?... Cái con bé này, còn lại gây ra chuyện gì nữa phải không? Sao hoàng thượng lại có thể sắc phong cho con làm Hoàng Quý Phi dễ dàng như vậy?"

Thừa tướng Đồ Tăng hỏi dồn dập, vui mừng khi thấy đứa con gái chuyên gây chuyện của mình trở về phủ, nhưng ông không quên gõ lên đầu nàng một cái, khiến nàng kêu lên:

"Đau quá đi mất, sao phụ thân cứ cốc đầu con hoài vậy? Còn nữa hoàng thượng không có sắc phong cho con làm Hoàng Quý Phi đâu, chỉ là giả thôi!"

"Giả gì ở đây, tin đó lan truyền khắp hoàng cung rồi đấy. Không có lừa thì sao có khó!"

Ông gần giọng nói, nhú mày thắc mắc nhìn Hải Đường.

Hải Đường thờ phất một cái, nhìn ông với ánh mắt nghiêm túc đáp:

"Bỏ qua chuyện đó đi, con muốn hỏi phụ thân một chuyện. Có phải phụ thân cũng biết con mang dòng máu bất tử phải không?"

Nghe Hải Đường hỏi vậy ông có phần bất ngờ khi nàng biết được điều bí mật này, ông khẽ vụt ra tiếng thở dài, đến lúc này ông cũng không giấu nàng nữa đành nói sự thật:

"Thật ra, lúc con còn nhỏ khoảng tầm tám tuổi. Vì nghịch ngợm ham chơi để bị lạc trong rừng sâu, mọi người ráo riết đi tìm con thì phát hiện con bị một con hồ ly chín đuôi cắn ngay bả vai, nó định ăn thịt con đấy..."

"Ăn thịt?"

Hải Đường thốt lên với nét mặt vô cùng ngạc nhiên khi đang nghe ông ấy kể chuyện tuơng chừng như ảo tưởng.

"Ta cùng với một số người chạy tới giết chết nó, vội đưa con về cứu chữa, nhưng kì lạ thay vết thương chảy máu rất nhiều trên người con lại lành lại không một vết tích gì."

"Ồ, theo khoa học đây chẳng phải là biến đột gen, thay đổi sắc tố trong máu sao?" Hải Đường nghĩ thầm, nhú mày khó hiểu. Thật sự nàng cảm thấy vấn đề này có chút mơ hồ và mông lung như một trò đùa vậy.

"Trong một lần khác, có một vị pháp sư lạ mặt tới phủ của chúng ta nhìn con nói rằng, con đang trong mình dòng máu bất tử có thể chữa lành vết thương cũng như bách bệnh, làm tái sinh vạn vật. Nhưng điều đó sẽ mới tai họa đối với con khi những người mang dòng máu này đều đã ấn định sẽ làm vật cúng tế cho bọn quỷ khi thực sự chúng thức tỉnh và đại nạn xảy ra với Ngũ Thiên Quốc. Chính vì thế ta mới giấu con, giấu mọi người vì ta sợ lỡ như họ biết được sẽ bắt con lấy máu uống để được trường sinh bất tử đấy."

Ông nói rõ sự việc cho Hải Đường nghe với ánh mắt lo lắng khôn nguôi, vì lo sợ ngày đó không xa sẽ đến với con gái của mình. Ông nghĩ rằng, đưa Hải Đường vào trong hoàng cung sẽ an toàn hơn khi ở ngoài thành, vì có quá nhiều kẻ đang lục lọi tìm kiếm người có cái bót hình hoa dạng niên đồ ở phía sau cổ.

"Không thể nào! Sao lại là con chứ?"

Hải Đường nói giọng run run, bắt đầu cảm thấy có chút bất an và lo sợ.

Ông khẽ đi lại ôm lấy nàng vào lòng, vỗ nhẹ vào lưng nàng trấn an:

"Không sao đâu con, mọi thứ sẽ ổn thôi! Đừng để ai biết tới chuyện này là được, cũng đừng để họ thấy vết bót hoa dạng niên phía sau cổ của con... thì mọi thứ sẽ yên ổn cả thôi!"

...

Hải Đường quay trở lại hoàng cung với tâm trạng bất ổn nhưng nàng cố gắng quên đi, dù sao thì tới đâu hay tới đó. Bất chợt có một đoàn người ồn bước vào điện Phù Dung, mà người đi trước vô cùng kiêu hãnh chính là Du Chiêu nghi và tiếp dư Huyền Trân cùng với một số phi tần khác.

Tất cả đều cúi đầu hành lễ trước mặt Nguyên Ân và Hoàng Thái hậu, chờ cái gật đầu của chàng mới được ngồi xuống, nét mặt chàng thật sự quá đỗi lạnh lùng khiến cho bầu không khí ở đây trở nên căng thẳng, không một ai dám lên tiếng.

"Tỷ cù cái đường, sao không vào trong điện mà đứng thần thờ ngoài đây nhìn vậy?"

Từ Thiên không biết từ đâu chui ra nói, khoác lấy vai Hải Đường, khiến nàng giật mình đẩy mạnh ngài ra gần giọng nói:

"Làm ta giật cả mình, mà đi đâu đây?"

"À ta tới gặp tổ mẫu với hoàng huynh. Tiện đường chúng ta vào trong điện thôi!"

Nói rồi, Từ Thiên lôi Hải Đường đi vào trong điện Phù Dung gặp mọi người làm nàng chẳng kịp phản ứng lại gì, cứ thế mà đi thôi.

"Vấn an tổ mẫu, hoàng huynh! Hôm nay có chuyện gì đông vui thế?"

Từ Thiên vừa cười vừa nói.

Hải Đường cung hành lễ cho cho phải phép. Sự xuất hiện của nàng sau tin tức được sắc phong làm Hoàng Quý Phi gây sự chú ý, có ngạc nhiên, có ganh ghét lẫn đố kỵ, chẳng có ánh mắt nào thiện cảm dành cho nàng cả.

"Chỉ là chuyện đang rầm rộ trong hoàng cung thôi, ta thật sự chẳng muốn dính dáng đến chuyện này!"

Nguyên Ân chán ghét lườm mắt nhìn Du Lan khiến nàng ta không dám ngược mặt lên nhìn chàng.

"Có phải chuyện huynh sắc phong cho tỷ Hải Đường làm Hoàng Quý Phi phải không?"

Từ Thiên đáp lại với giọng đều đều.

Hải Đường chỉ biết im lặng không nói gì rồi cùng Từ Thiên tới chỗ ghế còn trống ngồi xuống, nàng thầm nghĩ: "Nếu không Du Lan bỏ thuốc vào bánh với trà, thì không đến nỗi nào tôi lại nói bừa như vậy đâu. Cũng lỗi tại mình, ham ăn làm chi, khổ!"

"Bệ hạ, không thể phong cho nàng ta làm Hoàng Quý phi được!"

Huyền Trân đứng phắt dậy nói một cách thẳng thắn, không một chút suy nghĩ gì.

"Sao không thể?" Từ Thiên quay sang nhìn Huyền Trân đáp, với ánh mắt không ưa gì nàng ta, ngài tiếp lời: "Tỷ ấy giúp người dân ở làng Quốc Châu Tự trồng cây gì trên khu đất bùn bỏ hoang kia, đồng thời còn cứu hoàng thượng trong lúc bọn sát thủ tấn công. Huyền Trân tiếp dư đây nói tỷ ấy không xứng đáng, vậy thì tỷ xứng đáng hơn chắc? Đến nấu ăn còn không bằng tỷ củ cải đường mà cứ thích so đo!"

"Người muốn làm Hoàng Quý Phi sao?"

Nguyên Ân trầm giọng nói nhưng chứa đựng sự ám chỉ, ánh mắt lạnh tanh trừng lên nhìn Huyền Trân. Lúc trước chàng còn nể tình gọi tỷ còn giờ thì không.

Sắc mặt Huyền Trân như tái nhợt hẳn đi, nàng ta chỉ dám lí nhí: "Thần thiếp không dám!"

"Giờ bệ hạ hãy nói rõ cho ta biết rõ chuyện này đi!" Hoàng Thái hậu lên tiếng đáp với vẻ mặt nghiêm nghị.

"Tổ mẫu, việc này..."

"Tiểu nữ sẽ nói ra chuyện này!" Hải Đường bất ngờ đi ra chính giữa đối diện với Nguyên Ân và Hoàng Thái hậu lên tiếng đáp, cắt ngang lời nói của Nguyên Ân. Nàng tiếp lời:

"Thật ra chuyện sắc phong Hoàng Quý phi là không có thật, chỉ là do tiểu nữ bị dồn vào thế ép buộc nên buộc miệng nói ra thôi, không ngờ miệng đòi thể gian lại ghê gớm đến vậy."

"Người cũng to gan lớn mật lắm đấy Hải Đường, người đừng nghĩ là con gái của đại thừa tướng nắm giữ quân có quyền nói mình này nọ."

Hoàng Thái hậu cau gắt, nét mặt khó chịu lẫn bức tức khi nghe Hải Đường nói vậy. Hải Đường chỉ biết cúi gằm mặt nhận lỗi, bậm môi cảm thấy có chút mất mặt.

Du Lan nhếch môi cười khinh khi nghe nàng tự thú nhận, những phi tần khác cũng bịt miệng lại cười tủm tỉm cho rằng nàng tự kiêu, khi tự nhận mình là Hoàng Quý Phi.

Nguyên Ân thờ phất một cái, thật sự muốn rời ngay khỏi đây, chẳng muốn giải quyết cái chuyện phi tần này, chàng buông một câu mạch lạc:

"Chuyện này coi như qua đi không nhắc lại nữa. Còn nữa, vì Hải Đường tiểu thư giúp ta giải quyết vấn đề ở Quốc Châu Tự nên ta sẽ giữ lời hứa, cho người đi lại tự do trong cung. Không dưới quyền của ai cũng không được ai sai bảo Hải Đường ngoại trừ ta!"

Cắt lời Nguyên Ân rời khỏi đây một cách nhanh chóng với vẻ mặt lạnh lùng sau khi hạ lệnh. Điều đó khiến mọi người như đờ ra, đặc biệt là Du Lan và Huyền Trân, cả hai người dù giữ có chức vị cao thì cũng không có quyền nói này nọ sai bảo gì Hải Đường, chẳng khác nào là ngang hàng cả.

...

Hải Đường ngồi ở trong bếp hoàng cung cùng với Từ Thiên và Hồng Quân, gục đầu lên bàn than thở với vẻ mặt ỉu xìu như bông hoa úa tàn không được tưới nước vậy.

"Chán quá đi, biết vậy ở làng Quốc Châu Tự chơi luôn cho rồi! Không internet, không điện thoại để nghe nhạc lướt facebook, xem phim chán chết đi được."

Hải Đường thờ dài nói trong sự mệt mỏi, Từ Thiên và Hồng Quân bơ ra chẳng hiểu nàng đang nói gì chỉ biết là nàng đang rất chán và cũng vậy.

Từ Thiên lên giọng đáp: "Hay là tỷ nấu mấy món lạ cho chúng đệ ăn đi! làm vậy cho đỡ chán!"

Hải Đường khua tay, nhẹ giọng đáp nhanh: "Thôi mấy ăn mấy món cao lương mỹ vị đi, không thì ăn đại rau luộc chấm nước mắm với cơm không đi. Tỷ làm biếng lắm không muốn làm đâu!"

Nàng lại nhớ những nam thần soái ca mà nàng hâm mộ, lâu lâu ngâm nga vài câu hát mà nàng vẫn thường hay nghe lúc ở thời hiện đại: "Make me feel so high I'm so crazy... na na na..."

Bất chợt nàng đứng bật dậy khi nảy ra một ý tưởng, ánh mắt liếc nhìn Từ Thiên với nụ cười mỉm đầy ẩn ý, nàng đáp: "Sao mình làm cosplay thần tượng mình thích nhỉ?... Từ Thiên, lần này tỷ sẽ biến hóa đệ thành một cool boy chính hiệu... Hồng Quân mau chuẩn bị cho tỷ một sấp vải trắng, một sấp phải mà dày dày màu đen, kéo, thước dây và phấn màu ra đây..."

Hải Đường kéo Từ Thiên ra ngoài trời, ấn vai ngài ngồi xuống ghế, tháo phát dây cột tóc ra, làm tóc ngài xõa dài là phà dưới mặt.

"Tỷ định làm gì vậy?" Từ Thiên lên tiếng thắc mắc hỏi.

"Ngồi yên, tỷ sẽ làm đệ trở nên đẹp trai nhất kinh thành này." Hải Đường đáp nhanh, cầm cái kéo vắt trán suy nghĩ: "Nên cosplay ai đây ta? Ji Chang Wook, G Dragon hay là Lee Min Ho nhỉ? Thôi cắt đại cho rồi!"

Sau một hồi suy nghĩ không biết nên cosplay ai nên cầm kéo cắt đại theo gu thẩm mỹ của mình. Từng chùm tóc dài đen như than rơi xuống đất.

Một lúc sau, sau khi hoàn thành sự nghiệp làm thợ cắt tóc của mình, nàng cảm thấy vô cùng đắc ý và trầm trở trước diện mạo mới của Từ Thiên. Nàng khẽ thốt lên:

"Trời ơi, đệ đẹp trai quá đi mất thôi! Công nhận mình cũng khéo tay lắm chứ!"

Từ Thiên đưa tay sờ lên đầu tóc của mình, cảm thấy hoảng hốt khi làn tóc dài khi xưa đã biến mất, giờ chỉ còn lại mái tóc ngắn. Nét mặt ngài nhăn nhó gân cổ lên đáp:

"Tỷ đã làm tóc của ta vậy hả? Sao giờ nó ngắn quá vậy?"

"Đẹp mà! Chứ để tóc dài như nữ vậy, là thanh niên phải để tóc ngắn mới nam tính chứ? Yên tâm đi, chị sẽ thiết kế trang phục cho đệ, không lâu đâu! Đảm bảo đẹp 100 %!"

Hải Đường mỉm cười đáp, thật sự nàng đang mê mẩn vẻ đẹp mỹ miều của Từ Thiên có phần thư sinh, ngây ngô của thanh xuân vườn trường.

Đúng lúc Hồng Quân mang vải tới theo yêu cầu của Hải Đường, nhóc chợt ngớ người ra khi nhìn thấy diện mạo kì lạ của Từ Thiên khi tóc của ngài lại bị biến thành tóc ngắn không giống ai.

"Lần này mình sẽ may những bộ quần áo thật đẹp cho coi!"

Hải Đường nhanh tay lao vào cắt vải may vá đủ kiểu.

...

Sau một hồi khò lưng, căng mắt may vá lại những gì còn sót lại để thành bộ quần áo hoàn hảo nhờ có sự giúp đỡ của các cung nữ ở đây. Nàng đưa tay lau mồ hôi mỉm cười đứng dậy mỉm cười nói:

"Cuối cùng cũng xong rồi!"

Hải Đường đem đồ qua bỏ vào tay Từ Thiên tiếp lời: "Mau vào trong thay đi, tỷ cũng sẽ thay đồ để mặc tông xoẹt tông với đệ!"

"May mấy thứ này sao tỷ?" Từ Thiên nhú mày nói.

"Ừ! Mau đi đi!"

Hải Đường hối thúc đùn đẩy Từ Thiên nên buộc ngài phải đi trong sự ép buộc, còn nàng thì háo hức cầm bộ váy nàng tự thiết kế riêng cho mình nhanh chóng chạy đi thay.

Một lúc sau, nàng bước ra trong sự nhìn ngắm của mọi người có mặt ở bếp hoàng cung, ai nấy đều trở mắt khó hiểu với gu ăn mặc kì lạ của nàng. Nàng nở nụ cười thật tươi nhìn họ, trông nàng thật sự kiêu sa kiêu diễm trong bộ đầm xòe màu trắng trễ vai đuôi tôm, để lộ xương quai xanh trắng nõn. Tóc được nàng xõa dài để mái lệch, vén một phần tóc lên bên tai còn đội thêm cái vòng hoa xinh xắn trên đầu.

"Good evening! Mọi người thấy tôi mặc có đẹp không hả?"

Hải Đường đang tự sướng trước những ánh mắt tròn xoe đang nhìn mình.

Đúng lúc Từ Thiên bước ra càng khiến mọi người một phen ngỡ ngàng khi diện mạo bề ngoài của ngài quá khác, đến nỗi họ không nhận ra đây là Từ Thiên hoàng tử mà họ thường hay nhìn thấy.

Hải Đường tròn mắt ngạc nhiên nhìn Từ Thiên từ trên xuống dưới, nàng đáp:

"Trời ơi, nhìn đẹp còn hơn cả những nam thần Hàn Quốc, Trung Quốc nữa đấy! Giống như ma cà rồng vậy! Đúng là nam thần sơ mi trắng mà..."

"Tỷ ơi, thật sự mặc cái này thoải mái, kỳ kỳ làm sao đấy? Nhưng không sao, đỡ hơn mặc mấy lớp áo, nóng thấy mồ đi được."

Từ Thiên cười đắc ý có chút hài lòng về bộ y phục kì lạ này, nhưng hơi ngần ngại xấu hổ trước mặt mọi người.

Từ Thiên mặc chiếc áo sơ mi trắng cổ trụ cùng với quần ống suông màu đen, thật sự rất vừa vặn với ngài khi Hải Đường đã phải đo rất kĩ lưỡng mới có thể may được như vậy, đôi giày lười màu đen với chất liệu vải được nàng vẽ ra đưa cho thợ gia công. Thật sự nhìn ngài vô cùng lãng tử với mái tóc ngắn nam tính, cùng bộ quần áo hiện đại cực chất.

Hải Đường đi lại khoác tay Từ Thiên bước đi, nhìn hai người như một cặp tình nhân trong truyện ngôn tình bước ra vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Chúng ta cùng nhau mở party thôi!"

Hải Đường lên giọng nói, nở nụ cười đầy hào hứng nhìn mọi người nhưng ai nấy đều nhìn nàng với ánh mắt khó hiểu vì không hiểu nàng đang nói gì.

Từ Thiên ngờ ngạc nhìn Hải Đường hỏi: "Par party là gì thế tỷ?"

"À... à... là mở tiệc đấy, thời đây gọi là yến tiệc... nào nào mọi người cùng nhau chuẩn bị đồ ăn, đàn ca múa hát đi nào..."

Hải Đường đáp nhanh, hồi thúc mọi người đi chuẩn bị nhưng dường như họ cứ ngờ ngờ ra không chút phản ứng gì cả.

"À, nhắc mới nhớ, tối nay ở chính điện có mở yến tiệc chào đón sứ giả ở Bắc Triều đấy, suýt nữa ta quên. Ta phải tới đó thôi!"

Từ Thiên đáp nhanh khi chợt nhớ ra một chuyện cần làm nên giờ phải đi đến đó.

"Vậy thì cho ta đi theo cùng với!"

Hải Đường đáp với ánh mắt hơn hớn, nàng rất muốn tham gia yến tiệc đó trông như thế nào.

...

Trên đoạn đường đi tới đại điện, Hải Đường tung tăng vui vẻ với nụ cười tươi trên môi, hát véo von bài hát mình thích. Con gió thổi thoảng qua làm tung bay làn tóc đen dài của nàng, vẩy xòe rộng tựa nàng công chúa trong chuyện cổ tích vậy.

Từ Thiên đi phía sau chỉ biết nhìn Hải Đường mỉm cười vì độ hồn nhiên tươi vui của nàng, nhờ có nàng ấy mà ngài mới cảm thấy thoải mái và quên đi nỗi sầu muộn. Ngài cứ thế bước đi chậm rãi, ánh mắt nhìn sự vô tư của nàng thì bất chợt ngài vô tình nhìn thấy có vết bớt hình gì đấy ngài không nhìn thấy rõ lắm.

Ngài tò mò nên chạy tới hắt tóc Hải Đường lên xem làm nàng đứng ngây người ra ngạc nhiên. Ánh mắt ngài trở nên bất ngờ mà thốt lên:

"Tỷ có cái bớt hoa dạng niên? Không lẽ tỷ chính là người mang dòng máu bất tử mà nhiều người đang ráo riết tìm kiếm?"

"Suýt!" Hải Đường ra hiệu đưa tay bịt miệng Từ Thiên lại kéo tới một chỗ ít người qua lại, ánh mắt nhìn ngài một cách nghiêm túc đáp: "Đệ nói nhỏ thôi, lỡ như ai biết được thì tỷ chết chắc đấy..."

"Vậy lúc ở Quốc Châu Tự, hoàng huynh bị thương là tỷ dùng máu mình cứu huynh ấy sao?"

Từ Thiên nhíu mày thắc mắc hỏi.

Hải Đường gật đầu "Ừ" và tiếp lời: "Nếu đệ biết rồi thì giữ bí mật này giúp ta, đừng nói cho ai biết chưa... Tỷ mà tan xương nát thịt, thành cái xác khô là do đệ đấy..."

"Ta biết rồi! Ta sẽ không nói đâu!" Từ Thiên đáp với giọng chần chẫn.

"Vậy thì chúng ta đi thôi!" Hải Đường đáp, nét mặt lại trở về trạng thái tươi vui như ban đầu.

Đúng lúc hai người đang định rẽ vào đại điện thì gặp hai đoàn kiệu cũng đi cùng đường. Ngồi bên trong không ai khác chính là Du Chiêu nghi và Huyền Trân tiếp dư. Thế là bọn họ đều chạm mặt Hải Đường, ánh mắt hai người kia liếc nhìn nàng với vẻ khinh bỉ, nhíu mày khó hiểu với cách ăn mặc của nàng với Từ Thiên.

"Kia là thứ gì vậy?" Du Lan lên tiếng hỏi, tay chỉ về phía Hải Đường.

"Dạ thưa chiêu nghi nương nương, là tiểu thư Hải Đường và tứ hoàng tử ạ!"

Một cô cung nữ lên tiếng.

"Không ta hỏi thứ gì trên người hai bọn họ đấy, y phục kiểu gì kì lạ? Tóc tai lè phè không gọn gàng gì, ăn mặc hở hang. Còn tứ hoàng tử hôm nay ăn mặc kiểu gì vậy, tóc thì cắt ngắn?"

Huyền Trân cũng lên tiếng chen vào.

Hải Đường tặc lưỡi khi đi đâu cũng gặp phải đám kỳ đà này, nàng khoanh tay trước ngực với nét mặt thản nhiên lên giọng:

"Chắc chiêu nghi nương nương đây bị cận nên không nhìn thấy gì trên người ta với hoàng tử đang mặc, còn tiếp dư đây thì chắc không có gu thẩm mỹ rồi... Đây là kiểu phượng Tây sang trọng, quý phái thích hợp để đi dự tiệc... Thôi chẳng hơi sức đâu mà giải thích, chúng ta đi vào trong đại điện thôi Từ Thiên!"

"Chỉ ít, y phục của ta mặc còn hơn hai nương nương đấy. Trông lè loét như tác kè hoa vậy! Làm ơn hôm khác nếu đã đi thì đi luôn đừng nán lại làm gì, mặc công cảm thấy chướng tai gai mắt!"

Từ Thiên buông một câu phủ phàng hết sức mạch lạc, vẻ mặt chẳng ưa gì hai con người đang ngồi trên kiệu kia. Ngài đưa tay về phía Hải Đường một cách tinh tế để nàng khoác tay ngài bước đi với dáng vẻ kiêu hãnh.

"Hết lợi dụng hoàng thượng giờ sang tứ hoàng tử? Chắc tiểu thư Hải Đường cũng mèo mả gà đồng lắm nhỉ?"

Du Lan cất giọng đầy ám chỉ cùng nụ cười nhếch môi với vẻ mặt đầy kênh kiệu.

"Mèo mả gà đồng?" Hải Đường nói giọng cao vút với vẻ mặt hằm hằm khi nghe Du Lan nói vậy, nàng quay lại đi thẳng tới chỗ Du Lan nhưng Từ Thiên nắm lấy tay nàng cản lại đáp:

"Tỷ để đấy cho ta!"

Từ Thiên đưa ánh mắt sắc như sao lạnh hơn tuyết nhìn Du Lan pha sự bức tức, trên khuôn mặt tuấn mỹ kia không ai đủ bản lĩnh để nhìn ra dù chỉ một cảm xúc, ngài trầm giọng nói:

"Hay cho câu mèo mả gà đồng của chiêu nghi, nhưng ta thấy nó thích hợp với chiêu nghi hơn là Đường tỷ tỷ đấy. Nấu ăn, may đồ cho ta, chơi cùng với ta vậy là lợi dụng à? Hay là giúp hoàng thượng giải quyết vấn đề bãi đất hoang ở Quốc Châu Tự, cứu hoàng thượng và trị thương cho người cũng là lợi dụng sao? Mà đó có phải là mèo mả gà đồng đâu nhỉ? Chẳng như ai kia suốt ngày qua lại với Thành Đô vương mà không bị ai nói như vậy."

Nghe từng câu từng chữ thốt ra từ Từ Thiên khiến Du Lan cảm thấy chột dạ, như cứng họng không biết nói gì. Thấy nàng ta im lặng, ngài đắc ý lên tiếng:

"Chiêu nghi thấy ta nói có đúng không?... Ta nói cho những người ở đây biết cũng như Du Chiêu nghi và Huyền Trân tiếp dư, đừng có đụng gì đến Đường tỷ tỷ nếu không ta sẽ không dễ yên cho các người đâu."

Nói rồi, Từ Thiên quay người khoác vai Hải Đường đi thẳng một mạch để lại phía sau ánh mắt giận dữ của Du Lan và Huyền Trân. Mặc dù Huyền Trân không nói gì nhưng cũng bị vạ lây bởi câu nói thiếu suy nghĩ của Du Lan.

...

Tiệc sơ giao được tổ chức ở ngay Đại điện lớn. Bữa yến tiệc hôm nay được tổ chức để tỏ lòng hiếu khách, đoàn nhạc công của hoàng cung đã chuẩn bị những tiết mục rất đặc biệt, đồ ăn được chuẩn bị rất kĩ lưỡng vẫn mang đậm chất của Ngũ Thiên Quốc.

Hải Đường cùng với Từ Thiên bước vào gây sự chú ý không hề nhỏ từ tất cả mọi trong đại điện khi thấy ăn mặc kì lạ của hai người. Hải Đường nở nụ cười đầy tự nhiên, vẫy tay chào mọi người trong khi Từ Thiên cũng vô cùng tự tin khi có Đường tỷ bên cạnh.

"Bái kiến bệ hạ, tổ mẫu!"

Cả hai cùng đồng thanh hành lễ trước mặt Nguyên Ân và Hoàng Thái hậu.

"Từ Thiên, con ăn mặc kiểu gì kì hoặc vậy hả? Mà đầu tóc của con sao ngắn quá vậy?" Hoàng thái hậu lên tiếng đáp, không nhận ra đây là Từ Thiên nữa. Khẽ liếc mắt nhìn Hải Đường với vẻ hoài nghi vì bà nghĩ chắc chắn đây là trò của nàng.

"À cái này theo kiểu phương Tây đó mà, thưa thái hậu nương nương. Vừa gọn gàng lạ mang về sang trọng, quý phái!"

Hải Đường mỉm cười đáp vô cùng hồn nhiên.

"Kiểu phương Tây gì ở đây? Mất cả đáng vẻ của Ngũ Thiên Quốc rồi đấy!"

Thái hậu gần giọng nói trong sự bức tức với vẻ mặt hầm hầm khiến nụ cười trên môi của Hải Đường tắt lịm, nàng vội đứng nép sau Từ Thiên một cách dè chừng, không dám ngước mắt nhìn bà ấy.

"Con thấy mặc như vậy cũng thoải mái mà tổ mẫu! Phải không hoàng huynh?"

Từ Thiên đáp nhanh, đánh mắt nhìn Nguyên Ân gượng cười nhưng chàng đưa mắt đi nhìn chỗ khác với vẻ mặt lạnh lùng.

Thấy Nguyên Ân chẳng phản ứng gì, Hoàng Thái hậu cũng không nói gì nên Từ Thiên cùng với Hải Đường đi tới bàn trống ngồi đó. Nàng ngồi bên cạnh Đăng Vân với Từ Khuynh vương gia.

Đăng Vân nghiêng đầu sang nhìn Hải Đường khẽ nhẹ giọng đáp:

"Này cô ăn mặc giống người Bắc Triều của tôi lắm đấy, nhưng có điều có vài là lạ. Dù sao nhìn cô xinh đẹp thật đấy!"

"Thật vậy sao? Giờ tôi mới thấy cô mặc gần giống tôi đấy, Vân Vân à... Mà giờ tôi mới nhìn kỹ cô có nét lai Tây giống mấy người đang ngồi kia..."

Hải Đường nói giọng đều đều, ánh mắt nhìn Đăng Vân từ trên xuống dưới khi thấy nàng ấy mặc bộ đầm xòe dài màu xanh đen có đính những viên đá nhỏ lấp lánh trông thật kiều xa, tóc bó gọn có gắn một cái cài hoa nhỏ. Bình thường thấy nàng ấy toàn vẫn những y phục của Ngũ Thiên Quốc nên không được nổi bật, giờ thì nàng trong hoàn toàn rất mỹ miều.

Từ Khuynh nhìn Hải Đường chỉ mỉm cười rồi ung dung nâng ly rượu thưởng thức cùng với Nguyên Ân, hai người nhìn như bạn đồng chí hữu vậy. Lâu lâu mới ngước mắt lên hồ hững xem các nữ vũ công múa, không thể nhìn thấy được cảm xúc trên nét mặt của Nguyên Ân.

Đội khi ca vũ ngừng đi lúc này Nguyên Ân mới quay sang nhìn đoàn sứ giả Bắc Triều trầm giọng nói dăm ba câu cho có lệ:

"Đôn đại nhân không ngại đường xa tới đây, thay mặt Ngũ Thiên Quốc kính ngài một chén!"

Đôn đại nhân lịch sự nâng ly rượu trong tay lên cúi đầu kính cẩn ngửa cổ uống một hơi đến cạn, rồi ngẩng đầu lên cất giọng đáp:

"Ồ Ngũ Thiên Quốc này thật yên bình, không khí êm dịu thoải mái thật, kinh thành hoạt động buôn bán rất tấp nập. Được bệ hạ đón tiếp chu đáo, tại hạ vô cùng cảm kích. Mà công nhận nhìn bệ hạ với vương gia đây thật sự tuổi còn trẻ mà tài giỏi khiến ta cảm thấy nể phục."

Nguyên Ân với Từ Khuynh im lặng không đáp gì, nét mặt mỗi người mỗi vẻ, Nguyên Ân thì khiêm nhường còn Từ Khuynh thì trầm tĩnh. Nhưng họ lại có chung suy nghĩ: "Rốt cuộc tên Đôn đại nhân đây khen hay chê? Ngũ Thiên Quốc yên bình, không khí êm dịu thoải mái tên này muốn ám chỉ gì đây?"

Sau một lúc im lặng Từ Khuynh lên tiếng đáp như cho có lệ:

"Hình như đây là đầu đại nhân tới Ngũ Thiên Quốc? Trước đó chỉ có tiểu thư Đăng Vân tới mà thôi!"

Đôn đại nhân cười đáp: "Vương gia nói không sai. Ta lần đầu tiên tới Ngũ Thiên Quốc, trước đó ta cũng nghe nói ở đây đều giao thương rất tốt, người dân đều có gấm vóc gạo thóc đầy ắp. Hình như còn có chỗ núi đá quý rất giàu có!"

Nghe Đôn đại nhân nói vậy làm Từ Khuynh với Nguyên Ân cùng mọi người đều hướng mắt nhìn hẳn ta với vẻ có đôi chút ngạc nhiên, khi hẳn lại am hiểu tường tận Ngũ Thiên Quốc như vậy, hẳn còn biết có núi đá quý – nơi làm cho Ngũ Thiên Quốc thoát cảnh nghèo nói.

"Sao cái tên này hình như toàn nhắm vào nơi thế mạnh của Ngũ Thiên Quốc vậy? Hẳn có ý đồ gì sao?" Đăng Vân thầm nói, ánh mắt hoài nghi nhìn hẳn.

"Giả mà người dân đều có gấm vóc gạo thóc đầy ắp? Người dân ở làng Quốc Châu Tự khổ như gì, cơm không có mà ăn, đồ không có mà mặc... Có cái núi đá quý thì cũng rơi vào bọn quan lại trong hoàng cung hết rồi còn đâu. Chẳng phải đang định cướp của đấy sao?"

"Đường tỷ nói nhỏ thôi, không khéo họ nghe thấy đấy!"

Từ Thiên lên tiếng nhắc nhở khi nghe Hải Đường nói vậy.

Hải Đường thờ phất một cái, liếc mắt nhìn tên Đôn đại nhân đó với đoàn sứ giả của hắn cảm thấy có chút khó ưa nên nâng lấy ly rượu uống một hơi suýt sặc vì vị rượu cay xè và nồng.

Từ Khuynh vẫn điềm tĩnh không mấy tỏ ra khó chịu gì, trên môi nở nụ cười mỉm không thể nào thân thiện hơn đáp:

"Thứ cho ta nói thẳng, Ngũ Thiên Quốc làm sao bằng Bắc Triều được."

Đôn đại nhân rung đùi nhovn miệng cười đắc ý đáp: "Vương gia đây thật nói khéo thật đấy!" rồi hắn ta lại tiếp tục thưởng thức rượu với dáng vẻ ta đây với cái ý nghĩ trong đầu: "Cho dù Ngũ Thiên Quốc các ngươi có giàu có nhưng làm sao so bì với Bắc Triều bọn ta, đến cả lực lượng quân đội còn không bằng. Để xem khi đại quân chúng ta xâm chiếm, để coi hai tên nhà ngươi còn ra vẻ được không."

Màn ca múa lại tiếp tục diễn ra, giữa không gian trống rỗng rãi, Đẳng Vân bước ra thuần thực cuối chào quan khách trước khi cảm sáo trúc để bắt đầu thổi. Nàng đại diện cho Bắc Triều biểu diễn để tạo sự hòa hợp giữa hai nước.

Khi nàng thổi những nốt trầm bổng đầu tiên, khiến mọi người liên tưởng tới một giai điệu âm thanh sâu lắng, lúc cao trào ngân vang. Tiếng sáo thuần diệu ấy cứ lên xuống rất phiêu diêu dễ đi vào lòng người. Phong thái khi nàng thổi sáo thật nhàn nhã và ủy mị.

Đang phiêu nhạc trong tiếng sáo vi vu, Hải Đường chợt nghĩ ra một ý tưởng: "Sao mình không tận dụng để múa nhĩ, tạo thêm ấn tượng còn giúp cho tiết mục trở nên hoàn hảo hơn..." Nàng nở nụ cười tươi rồi nghiêng đầu sang nhìn Từ Thiên rồi đi tới lùi ngai đứng dậy, khiến ngài có chút ngạc nhiên. Nàng đáp: "Ra đây múa với tỷ. Tỷ nghe nói, trước đó đệ cũng thích học cảm ca mỹ nghệ lắm mà..."

"Ta..."

Chưa kịp để Từ Thiên lên tiếng thì ngài đã bị nàng kéo ra ngoài chính điện trước sự dòm ngó của mọi người, giữa lúc họ đang thưởng thức, không ngừng khen ngợi tiếng sáo của Đẳng Vân, điều đó cũng khiến cho nàng ấy cảm thấy có chút bất ngờ.

Hải Đường nhú mày nháy mắt ra hiệu cho Từ Thiên, nàng nhanh chóng bắt được nhịp sáo xoay một vòng khiến váy xòe ra thật vi diệu, vì ở thời hiện đại nàng cũng tham gia câu lạc bộ múa đương đại nên cũng biết chút ít, trên môi nàng vẫn giữ nụ cười thật tươi.

Từ Thiên đi tới vòng tay qua eo nàng, hai người có vẻ phối hợp khá ưng ý nên mọi thứ đều diễn ra suôn sẻ.

Nguyên Ân dường như bị thu hút bởi những điều kì lạ của Hải Đường, ánh mắt nhìn nàng một cách đắm chiêu với nét mặt lạnh nhạt. Riêng Từ Khuynh dường như chỉ thưởng thức tiếng sáo để cảm nhận sự tinh hoa trong đấy

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Một lúc sau, nhạc điệu dừng lại. Đẳng Vân bình thân buông cây sáo trúc xuống với nụ cười ủy mị trên môi. Hải Đường với Từ Thiên cũng ngưng điệu múa, nhìn nhau mỉm cười thích thú khi tạo được bầu không khí vui vẻ này.

"Nếu tiểu nữ thổi sáo không hay, mong bệ hạ và mọi người có mặt ở đây bỏ qua cho!"

Đẳng Vân nói giọng dịu nhẹ thể hiện sự từ tốn. Sự thật thì nàng là kiểu nữ nổi tiếng tinh thông cảm nghệ lúc còn ở Bắc Triều rồi sang Ngũ Thiên Quốc sinh sống, hằng ngày thổi sáo đàn ca trong lầu Hưng Bích để tỏ niềm đam mê của mình.

Nguyên Ân cong môi cười nhẹ trầm giọng đáp một câu ngắn gọn: "Tiểu thư thật khiêm tốn đấy!"

Tiếng sáo đã dứt nhưng để lại âm ảnh không nguôi, Đôn đại nhân gượng cười lên tiếng:

"Quả thật tiếng sáo của vị tiểu thư người Bắc Triều rất tinh tế thanh nhã, còn vị nữ nhân kia cùng với tứ hoàng tử thật sự múa rất điêu luyện đấy."

"Ngài quá khen... hi... hi..." Hải Đường cười đáp với nét mặt hồn nhiên.

Cả ba người đều quay về chỗ ngồi, Đẳng Vân khẽ đưa mắt nhìn vương gia Từ Khuynh nhưng dường như ngài đang hướng nhìn Hải Đường còn mỉm cười rất cảm xúc, điều đó khiến nàng có cảm giác hơi hụt hẫng, nàng chỉ chờ đợi câu nói của ngài với bài thổi sáo của nàng ra sao thôi vì bài sáo này nàng muốn dành tặng cho ngài, toàn bộ tình cảm thầm lặng nàng đều đặt vào trong đó cả nhưng chắc ngài không hiểu rồi.

"Ồ ô..."

Hải Đường bỗng kêu lên khi mắc chân phải cái thảm suýt ngã sắp mặt, cũng may Từ Thiên kịp giữ lấy nàng kéo lại, nàng sà vào lòng ngài một cách ngạc nhiên, ánh mắt nàng mờ to nhìn ngài khẽ thở phắt một cái rồi lên tiếng:

"Cám ơn đệ! Suýt nữa ngã rồi, mắt mặt chết được!"

Từ Thiên buông nhẹ Hải Đường ra, cầu nhàu: "Tỷ đúng là hậu đậu! Mau vào chỗ ngồi đi, mọi người đang nhìn mình kia..."

Hải Đường chỉ biết cười "hihi" trong ngại ngùng ngồi xuống ghế. Từ Thiên thấy nàng ngồi có vẻ khó khăn khi cứ khép nép lấy tay kéo phần vạt váy phía trước vì nó hơi ngắn, nên ngài đã sai cung nữ đem một tấm vải vuông nhỏ rồi tự ngài đi tới bỏ lên phần trước đùi của Hải Đường để che chắn, làm nàng hơi bất ngờ nhìn ngài nhẹ giọng đáp:

"Woa, soái ca là đây chứ đâu! Đệ ga lẳng thật đấy, ở thời này nhìn đệ chẳng khác nào như nam thần từ truyện ngôn tình bước ra vậy!"

Hành động quan tâm nhau của hai người như đập vào mắt mọi người vậy, vì sự ân cần đến những cái nhìn tình tứ ai nấy đang có mặt đều nghĩ rằng họ đang có quan hệ quá đỗi thân mật với nhau.

Nguyên Ân nhìn thấy có cảm giác rất khó chịu trong lòng không hiểu tại sao, nhũ thể chàng chỉ muốn Hải Đường dành cho riêng mình vậy.

Rượu thịt cứ thế được dâng lên khi vui đi. Yến tiệc bàn đãi sứ giả nước láng giềng cứ thế kéo dài đến bất tận. Trừ một số người cảm thấy ở đây không làm gì nên mượn cơ ra về sớm, số ở lại vẫn kiên trì cái đoàn sứ giả "ăn to nói lớn" kia hoành hoành tự đắc.

Nguyên Ân thật sự rất thiếu kiên nhẫn chỉ muốn cho thôi cái yến tiệc này đi nhưng cũng phải chịu đựng vì một phần nể tình thông giao bao lâu nay, phần còn lại muốn bách tích được yên ổn. Trong khi Từ Khuyên thì cũng chẳng thể nào cứ uống thêm ly rượu nữa, nhưng vẫn giữ điềm tĩnh.

Hải Đường cùng với Đặng Vân thì đã ăn hết cả đĩa bánh ngọt nhân đậu đỏ rồi, mà cảm thấy bầu không khí ở đại điện bỗng trở nên ngột ngạt hơn.

"Trên đường đi đến đây, tại hạ tình cờ đi ngang qua Sư Đồ Môn có treo một bức tranh ẩn chứa ý nghĩ sâu xa, nên mạo mạng đem vào đây để hỏi bệ hạ với vương gia đây về ý nghĩa của bức tranh này. Vì ở đó thầy và trò cứ cãi nhau chỉ chóc âm ỉ vì mỗi người một đáp án."

Đôn đại nhân lên tiếng rồi cho người mang bức tranh vào mở ra cho tất cả mọi người ở đây đều nhìn. Mọi người bàn tán trầm trồ nhìn bức tranh với họa tiết một nam nhân nằm dưới rất nhiều cánh hoa dạng niên thắm máu, phong nền chỉ là một màu đen le lói vài tia sáng mờ mờ màu vàng, còn có con dao dính máu mà nam nhân đó cầm trong tay đặt ở bên ngực trái, ngoài ra còn có một con hồ điệp màu xanh nữa.

Mọi người ghé tai nhau cùng bàn bạc, nhưng vẫn chưa ai có thể nghĩ ra câu trả lời cho bức tranh kì quái lần đầu họ nhìn thấy này.

"Quái bức tranh vẽ gì mà u ám kinh dị thế?... Mà khoan, hình như thấy quen quen... Mình nhớ có đọc trong cuốn sách nào rồi này..."

Hải Đường nói thầm, nheo mắt nhìn bức tranh đó, cố lục lại trí nhớ của mình vì ở thời hiện đại cô có đọc qua rất nhiều cuốn sách và một trong số đó có chứa bức tranh kia.

"Đây chẳng phải nói về "Nỗi đau" sao?... Không biết hần đang muốn ám chỉ điều gì khi đem bức họa này tới đây nữa?..." Đặng Vân thầm nghĩ trong đầu.

Đây tuyệt đối không phải chuyện tầm phào. Tên Đôn đại nhân đó đang muốn thử tài Nguyên Ân và Từ Khuyên, để xem họ thật sự có thông minh tài giỏi như đồn đại hay không.

Nguyên Ân nhìn trân trân với bức tranh đó với nét mặt lạnh lùng nghiêm túc suy nghĩ: "Hắn không đồ ở tiền triều mà lại làm khó mình với Hoàng thúc ngay tại đây. Thua ở đâu cũng là thua, chỉ cần mình với hoàng thúc giải không được thì hẳn sẽ cho rằng hoàng đế của Ngũ Thiên Quốc kém cỏi!"

Hải Đường chống cằm trầm tư suy nghĩ mãi không ra ý nghĩ ẩn ý trong bức tranh đó là gì, nàng quay sang hỏi Đặng Vân: "Này, cô có nghĩ ra gì không?"

Nhận lại chỉ là cái lắc đầu của nàng ấy. Du Lan với Huyền Trân ghé tai nhau thì thầm, đều lắc đầu không biết.

"Kì cục, chẳng hiểu tên nam nhân trong bức tranh đó sao lại cầm dao rạch ở bên ngực trái rồi nằm dưới đồng hoa dạng niên dính đầy máu thế kia?... đã vậy còn có con bướm bướm đầu ngay trên ánh mắt đầy nỗi tuyệt vọng đó... Có phải là sự trống rỗng, sự kết thúc, cái chết và khởi đầu không ta?"

Hải Đường nhíu mày, vắt óc suy nghĩ, nhìn bức tranh một cách đắm chiêu. Trong khi Từ Khuyên vẫn thản nhiên như có như không, nhưng thực chất ngài cũng đang vật vả vận động chất xám trong đầu giống như Nguyên Ân vậy.

Mọi người cứ thế bàn tán chán trường vì không biết ý nghĩ của nó là gì, Đôn đại nhân điềm nhiên lên tiếng: "Chỉ là một bức tranh bình thường không ngờ các vị lại hào hứng đến thế! Rồi hẳn quay sang nhìn Nguyên Ân và Từ Khuyên đáp lời: "Bệ hạ và vương gia đây, theo hai người nghĩ sao?"

Nguyên Ân trầm mặt một phút rồi nhìn hần với ánh mắt sắc bén lên tiếng:

"Sự trống rỗng, sự kết thúc, cái chết và khởi đầu."

Câu nói của Nguyên Ân làm cho hần cùng với mọi người đều ngạc nhiên. Điều đó cũng khiến Hải Đường bất ngờ vì những gì mà Nguyên Ân nói ra đều giống với cái nàng nghĩ vừa rồi.

Đôn đại nhân cười gượng gạo trong giây lát rồi lên tiếng: "Những gì bệ hạ nói vừa rồi có phải là ý nghĩa của bức tranh này?"

Bao nhiêu ánh mắt hoài nghi đều hướng về Nguyên Ân và cảm thấy khó hiểu với câu trả lời này. Nguyên Ân cũng chỉ "Ừm" một tiếng với vẻ chắc chắn.

Hải Đường theo đà đó mà đứng dậy đi ra đưa tay chỉ về phía bức tranh với dáng vẻ tự tin, mỉm cười đáp khi trong đầu nàng đã hình dung những gì cần nói:

"Hoa dạng niên tượng trưng cho sự thuần khiết nhưng lại có liên hệ với sự biệt ly và nó bị vấy bẩn bởi máu của nam nhân này. Còn con bướm bướm này... gọi là hồ điệp đấy, biểu tượng của linh hồn và cái chết. Màu đen của bức tranh thể hiện sự tuyệt vọng, nam nhân đã gây ra những tội lỗi và hứng chịu nỗi đau nên không chịu nổi nữa, đành cầm con dao đâm vào tim mình để kết thúc tang bĩ kịch này."

Đó cũng là những gì mà Nguyên Ân và Từ Khuynh đã nghĩ tới, họ không ngờ rằng nàng lại có thể hiểu rõ bức tranh đến thế. Đó cũng là nhờ đọc truyện sách tâm lý học nên nàng mới biết đây.

Không ai có thể phủ nhận với tài hiểu biết rộng thâm sâu của Nguyên Ân mặc dù tuổi còn trẻ như vậy. Không cần chờ đợi các quan thuộc bộ binh tìm ra nghĩa của nó thì chàng đã buông câu trả lời trong phút chốc rồi.

"Vậy Đôn đại nhân cảm thấy thế nào? Có đúng với những gì ngài nghĩ không?"

Nguyên Ân lên tiếng đáp với giọng đều đều, ánh mắt nghiêm túc nhìn hấn vì chàng biết hấn mang bức tranh này vào đây với dự ý, làm cho cười trước mặt các quan đại thần ở đây. Nhưng có vẻ hấn đã quá xem thường chàng rồi.

Hấn có phần lúng túng vì chỉ trong phút nhất thời hấn mới nghĩ ra khi mua bức tranh này tại Bắc Triều để làm mất mặt Hoàng Đế trẻ tuổi của Ngũ Thiên Quốc mà thôi, vì bên đó chẳng ai biết nghĩa sâu xa đằng sau bức tranh là gì cả.

Thấy hấn im lặng nên Từ Khuynh lên tiếng đáp: "Đôn đại nhân sao vậy? Hoàng Đế chúng tôi trả lời không đúng ý ngài sao? Hay là ngài quên mất ý nghĩa của nó rồi? Còn nữa bức tranh này ngài mang tới có dự ý gì vậy?"

Ánh mắt sắc bén của Từ Khuynh cùng nụ cười mỉm đầy mỉa mai dành cho Đôn đại nhân, khiến hấn cảm thấy như bị dồn vào thế bị động vậy. Bầu không khí cũng trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết.

Hấn lắp bắp đáp: "Ta chỉ là muốn biết các ngài nghĩ như thế nào về bức tranh này thôi mà. Dường như chúng ta đã đi quá xa rồi."

"Nếu ngài tới đây chỉ với mục đích hòa giao kết thân thì đừng nên thách thức chúng ta như thế? Không hay đâu."

Từ Khuynh nói giọng dứt khoát với vẻ mặt nghiêm nghị.

"Nói thẳng ra thì nhìn Đôn đại nhân này hình như không biết ý nghĩa bức tranh này nên mới đi đem đến để hỏi bệ hạ với vương gia vậy? Giống như muốn châm chọc vậy!"

Hải Đường chợt lên tiếng đáp chỉ trích Đôn đại nhân, khi nhìn thấy thái độ khinh thường nhoen miệng cười đắc ý của hấn lúc đầu dành cho Nguyên Ân với Từ Khuynh vậy.

Nghe nàng nói vậy ai cũng đứng hình khi nàng dám nói ra những lời thiếu tôn trọng với nước láng giềng như vậy. Đôn đại nhân nghe vậy tức sôi cả máu khi bắt đầu trở thành trò hề tại đây, nên con giận ngài đáp:

"Tiểu thư đây nói vậy e không hợp tình hợp lý!"

"Cái gì mà không hợp tình hợp lý? Tôi nói sai sao? Chắc ngài tưởng..."

"Chúng ta nên kết thúc tại đây thôi! Trời cũng muộn rồi, Đôn đại nhân cùng với đoàn sứ giả của mình về phủ nghỉ ngơi, chúng ta sẽ gặp lại nhau trong buổi triều chính vào sáng sớm mai."

Nguyên Ân cắt ngang lời Hải Đường, rồi nắm lấy tay nàng lôi đi một mạch ra khỏi đây, làm nàng chẳng kịp định hình lại. Mọi người nghe theo lệnh, bữa yến tiệc nhanh chóng tàn cuộc.

Nguyên Ân biết kiểu gì nàng cũng sẽ gây ra chuyện lớn nên mới đưa nàng rời đi, nếu không càng tên Đôn đại nhân sẽ không để yên chuyện này.

...

Tại điện Phù Dung

Nguyên Ân đang ngồi kề ven hồ nước, xung quanh đây trồng rất nhiều hoa phù dung nhưng đã tàn giống như những gì mọi người hay nói "hoa phù dung sớm nở tối tàn". Ánh mắt đen huyền nhìn về phía nào đó vô định với nét mặt chứa đựng một biểu duy nhất, không cảm xúc.

Còn Hải Đường không biết Nguyên Ân đưa nàng tới đây làm gì, nên cứ đứng ngịch những bông hoa phù dung đã tàn chơi mà thờ dài. Khẽ nhặt lấy hòn cuội nhỏ ném về phía Nguyên Ân, làm chàng có chút giật mình quay lại nhìn nàng.

Nàng lên tiếng đáp: "Này đưa ta tới đây làm gì vậy? Đã ở đây một lúc rồi, mà sao bệ hạ cứ im re như bức tượng vậy đó."

"Chỉ là không muốn người gây chuyện thôi. Mới nãy ta ngăn người, không cho người nói với tên Đôn đại nhân kia nữa, vì người đang chọc tức hấn đấy."

Nguyên Ân đáp giọng đều đều nhưng không nhìn nàng mà nhìn đi chỗ khác. Nàng ì ạch đi tới ngồi xuống bên cạnh ngài, tháo đôi hài cho chân xuống vẩy vẩy dưới nước. Trên tay còn cầm rất nhiều hoa phù dung đã tàn.

Nguyên Ân khẽ nghiêng đầu sang nhìn nàng trầm giọng đáp: "Hình như người rất thân với Từ Thiên thì phải?"

Nàng "Ừ" một cách thần nhiên rồi đáp: "Thì đệ ấy rất tốt với tôi, hay chơi với tôi lắm còn quan tâm tôi rất chu đáo. Từ Thiên lúc ngốc nghếch đáng yêu, lúc thì lạnh lùng. Nói chung thì tôi rất mến Từ Thiên!"

Nghe Hải Đường nói vậy khiến ngài cảm thấy như thật sự rất khó chịu hơn vừa lúc ở trong đại điện. Nguyên Ân thở phắt một cái quay mặt đi, nhặt lấy hòn đá ném xuống hồ.

"Hoa phù dung đẹp thật đấy, nhưng tiếc chỉ nở vào ban ngày, tàn vào đêm tối! Hoa Phù Dung mang ý nghĩa một chuyện tình yêu buồn, ngang trái. Cánh hoa đổi màu từ sáng đến chiều và hôm sau chỉ là một nhành cội xác xơ. Tình yêu cũng vậy, sẽ có những lúc thay đổi, lúc hạnh phúc lúc lạnh nhạt, rồi cuối cùng cũng tan vỡ theo quy luật tự nhiên mà thôi. Chính vì vậy hãy thôi trông chờ, nghĩ ngợi và hi vọng, càng trông ngóng thì sẽ càng hụt hẫng... Hey... Hỡi thế gian tình yêu là chi? Sao lại đau khổ đến vậy?..."

Hải Đường khẽ vụt ra tiếng thở dài khi nghĩ về ý nghĩa loài hoa này, nàng tò mò không biết hoàng thượng có yêu ai chưa. Nàng bắt chắp mặt dày quay sang hỏi Nguyên Ân:

"Này bệ hạ, người có yêu ai chưa? Chắc chắn trong đám hậu cung phi tần kia, ít nhất người cũng yêu một nữ nhân có nhan sắc khuynh đảo khuynh thành chứ, phải không?"

Nguyên Ân như ngờ ra nhìn nàng khi nàng hỏi vậy, ánh mắt nàng nhìn chàng chờ đợi câu trả lời. Chẳng biết sao nàng lại cảm thấy tim mình đập loạn nhịp thể này khi hỏi Nguyên Ân như thế nữa. Chợt nhận ra cảm thấy mình có chút ngớ ngẩn, nàng vội quay đi nhìn bằng quơ mọi thứ với vẻ lúng túng.

Nguyên Ân chỉ biết nhìn nàng chợt cười nhưng rồi nhanh chóng tắt đi, nhìn nàng với ánh mắt lãnh đạm, khẽ đưa tay vén lấy vài lọn tóc lên tai nàng. Điều đó khiến nàng càng cảm thấy ngượng ngùng hơn.

Chàng thâm nói: "Nếu biết trước gặp nàng sớm như vậy thì tốt biết mấy!"

"Bệ hạ coi như ta chưa nói gì hết đi..."

Nói rồi Hải Đường chống tay đứng dậy mỉm cười ngăn ngại, nàng định bước đi thì chợt đứng khựng lại khi bị Nguyên Ân nắm lấy tay giữ lấy.

Chàng đứng dậy đi lại gần nàng trầm giọng đáp: "Hùng đông, hẹn gặp người trước cổng thành, ta sẽ đưa người đến một nơi!"

Nói rồi, Nguyên Ân quay người đi khỏi đây trước. Hải Đường chỉ biết nhìn bóng dáng ấy khuất dần sau màn đêm tĩnh mịch kia.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Trong phủ ở phía Nam hoàng cung, Đôn đại nhân khẽ ngắm nghía thanh gươm trong tay từng giết chết bao nhiêu kẻ thù.

Từ lúc ở đại điện trở về, hấn vẫn luôn nghĩ tới câu nói cùng ánh mắt sắc lạnh của Nguyên Ân và vương gia Từ Khuynh, khi cả hai đã dồn hấn vào thế bị động. Có lẽ hấn đã quá xem thường hai người họ khi không những gì lời đồn đại. Cả tài trí lẫn bản lĩnh đều không thể coi thường.

Hấn nhất định sẽ chẳng dễ yên chuyện này khi về Bắc Triều mà đi tay không được. Ngay từ đầu hấn qua đây đều có âm mưu cả, chứ không phải là cuộc kết giao tình thâm.

...

Sáng sớm hôm sau trước cổng thành, theo lời hẹn của Nguyên Ân, Hải Đường đã có mặt tại đây và đứng đợi chàng. Nàng không biết ý định của Nguyên Ân là gì cả, ánh mắt nàng nhìn quanh quẩn nơi đây.

Hôm nay nàng chỉ mặc y phục bình thường để ra dáng một người của Ngũ Thiên Quốc. Y phục bằng lụa đào mềm mại màu trắng, cổ tay, viền cổ có thêu họa tiết hình hoa đào màu hồng, trông nàng cũng thùy mị dịu dàng hẳn. Tóc không cầu kì với những trang sức nặng nề như bao nữ nhân khác, chỉ đơn giản xõa dài với cái kẹp hoa nhỏ nhỏ xinh xinh gắn trên đầu là đủ rồi.

Nàng khẽ vén gọn tóc qua một bên vuốt lấy làn tóc xuân mượt của mình, mỉm cười chờ đợi. Nàng quên mất rằng phía sau gáy của nàng lộ ra cái bớt hình hoa dạng niên và điều đó đã bị Du Lan vô tình nhìn thấy.

Nàng ta xông tới như tia chớp, kéo Hải Đường lại, nắm tóc nàng để xem với ánh mắt vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy vết bớt này, điều đó làm nàng giật mình vội đẩy nàng ta ra.

Nàng gần giọng quát: "Cô đang làm cái quỷ gì vậy? Sao lại giật tóc của tôi chứ? Mới sáng ra mà đã muốn gây chuyện rồi sao?"

"Người có cái bớt hoa dạng niên? Không lẽ người chính là cái kẻ mà khắp cả kinh thành đang tìm kiếm, cũng chỉ để lấy máu của người để trường sinh bất tử... Và người cũng là kẻ sẽ khiến Ngũ Thiên Quốc gặp tai họa như lời đồn?..."

Hải Đường cảm thấy có chút hoang mang lẫn sợ hãi khi để Du Lan phát hiện cái bớt hoa dạng niên trên cổ mình, nhưng nàng nhanh chóng trở về bình thường, gượng cười bình thản đáp trả:

"Chiêu nghi nói gì nghe khó hiểu vậy? Cái này chỉ là hình xăm thôi mà, ta thích thì ta xăm cho đẹp thôi. Sao Chiêu nghi nói quá lên vậy?"

Du Lan nhếch môi cười đáp: "Hình xăm? Người tưởng ta không phân biệt được đâu là hình xăm với vết bớt sao?..." Nàng ta tắt nụ cười, nét mặt chuyển sang hầm hầm, nàng ta nắm chặt lấy cổ tay Hải Đường tiếp lời: "Chắc chắn người là hồ ly chín đuôi hành tinh vào kinh thành tạt quai tạt quai phải không?"

"Chật" Hải Đường tặc lưỡi cảm thấy tức cười khi nàng bị nàng ta xem là hồ ly chín đuôi. Nàng chỉ là nhập vô thân xác của cái cô tiểu thư có ngoại hình giống nàng mà thôi và bị con hồ ly gì đó cắn, nên mới thành ra như vậy. Theo y khoa chứng minh, đây là chứng biến đột gen thôi.

Hải Đường hất tay của Du Lan nhưng bị nàng ta giữ chặt lấy không chịu buông nên nàng đành đẩy mạnh vai nàng ta ra, không may để nàng ta ngã nhào ra sau trước mặt các cung nữ, khiến nàng ta nhăn mặt đau đớn cộng thêm sự bức tức.

"Tôi xin lỗi, tôi không có cố ý đâu. Nhưng vì cô gây chuyện với tôi trước. Nói cho biết, tôi là người bình thường chứ không phải hồ ly chín đuôi, và cũng không mang dòng máu bất tử gì cả, tùy cô nghĩ sao thì nghĩ."

Hải Đường nói giọng dứt khoát với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc hơn bao giờ hết. Nàng quay phắt người định bỏ đi, thì nàng ta hùng hổ đứng dậy nắm tóc nàng kéo phắt lại. Khiến nàng kêu lên một tiếng "A" vì đau nhói ở phần da đầu, chiếc kẹp tóc rơi xuống bị dẫm nát.

"Người dám đẩy ta sao? Hôm nay ta sẽ không để yên cho người nữa đâu, ta nhìn người lâu lắm rồi đấy Hải Đường à."

Du Lan quát tháo, trừng mắt nhìn nàng, tay vẫn giữ lấy nắm tóc nàng siết chặt lại.

"Bỏ tôi ra... Đau quá đi mất thôi... Mau bỏ ra nếu không đừng trách tôi ra tay..." Hải Đường vừa nhăn mặt vừa nói.

"Ra tay?" Du Lan cảm thấy nực cười khi nghe Hải Đường nói vậy. Từ trước tới giờ bất kỳ các phi tần nào trong cung, chưa một ai dám vô lễ với nàng ta nhưng kể từ ngày Hải Đường xuất hiện, thì xem nàng ta không ra gì. Nàng ta nhếch môi đáp: "Để xem người có thoát khỏi tay ta không?"

Hải Đường thờ phắt một cái, tức mình dùng cùi trỏ tay động mạnh vào phần bụng của Du Lan, quay người vung chân đá vào bụng nàng ta một phát chí mạng, làm nàng ta ngã lăn ra ôm bụng vật vã.

Đám cung nữ đứng trơ mắt này giờ xông lên tấn công Hải Đường thì đúng lúc vương gia Từ Khuynh xuất hiện đứng trước mặt nàng, khiến nàng vô cùng ngạc nhiên. Đám cung nữ đó vội quỳ rạp xuống trong run sợ không dám ngước mắt lên nhìn về mặt vừa lạnh vừa trầm tĩnh khó đoán của ngài.

Du Lan khó nhằn đứng dậy loạng choạng, cảm thấy tức giận trong người nhưng vì sự xuất hiện của Từ Khuynh nên nàng ta kìm nén lại, vội hành lễ nhưng lại liếc mắt nhìn Hải Đường.

"Tham kiến vương gia!"

"Các người đang làm gì vậy?"

Từ Khuynh lên giọng đáp với ánh mắt sắc lạnh đến đáng sợ.

Du Lan lấp ba lấp bắp cảm thấy bức tức, đưa tay chỉ thẳng vào mặt Hải Đường xấn giọng lên nói:

"À ta là hồ ly thành tinh đầy thừa vương gia... À là kẻ có dòng máu bất tử bị nhiều người truy tìm, ai nấy đều đồn rằng á sẽ là tai họa của Ngũ Thiên Quốc đấy... Á có vết bớt hoa dạng niên vết sau gáy nên không thể nào làm được."

Từ Khuynh nhíu mày nhìn Du Lan khi nghe những gì nàng ta nói nhưng ngài vẫn tỏ ra bình thường, nét mặt tỉnh bơ như có như không. Ngài trầm giọng đáp một cách nghiêm túc:

"Đã là một hậu cung, một Chiêu Nghi thì đừng nên có những phát ngôn thiếu suy nghĩ như vậy. Ta nghĩ Chiêu nghi đây sẽ hiểu ý ta!"

Nói rồi Từ Khuynh nắm lấy tay Hải Đường rồi đi khỏi đây một cách nhanh chóng, khiến cho Du Lan thật sự vô cùng tức giận không thể nào chịu đựng

nói.

...

Đi được nửa đoạn thì Hải Đường bỗng buông tay Từ Khuynh ra, khiến ngài có đôi chút ngạc nhiên nhưng ngài chợt nhận ra mình đã nắm tay nàng đi đâu đó này giờ không hay.

Ngài mỉm cười điềm đạm đáp: "Thứ lỗi cho ta, ta có chút vô ý!"

"À không đâu, vương gia!" Hải Đường quơ quơ tay cười đáp, vẻ mặt nàng hiện lên sự nóng vội vì sợ Nguyên Ân tới cổng thành không thấy nàng đâu. Nàng nhìn Từ Khuynh tiếp lời: "Đa tạ vương gia đã giúp tôi vừa rồi...Giờ tôi phải đến một nơi, có gì gặp lại ngài sau nhé! Tạm biệt!"

Nói rồi, Hải Đường quay phắt người nhanh chân chạy đi với dáng vẻ vội vàng, làm Từ Khuynh chưa kịp hỏi gì thì nàng đã chạy đi mất. Ngài nhàu mày nghĩ lại những gì mà Du Chiêu nghi nói vừa rồi, ngài thì thầm:

"Vết bớt hoa dạng niên? Thật sự nàng ấy là nười mang trong mình dòng máu bất tử sao? Đó chẳng phải là mối hiểm họa với Ngũ Thiên Quốc?... Không thể nào..."

...

Hải Đường hồng hộc chạy tới khi nhìn thấy Nguyên Ân đã đứng ở cổng thành với dáng vẻ thanh tú trong bộ y phục đơn giản hết sức bình thường màu đen nhưng không làm phai đi khí chất vương giả có của chàng. Tóc nửa cột nửa xỏa bay nhẹ trong gió với góc nghiêng mỹ miều.

Nàng nhanh chóng điều hòa lại hơi thở, ngược ngừng đi tới chỗ Nguyên Ân nhẹ giọng đáp:

"Này, tới rồi sao? Xin lỗi bệ hạ, tôi tới muộn!"

Nguyên Ân nhìn nàng với ánh mắt đen huyền ẩn chứa nhiều cảm xúc khó phân định, chàng trầm giọng đáp: "Đi thôi!"

Đó là một buổi sáng mùa xuân bình lặng, nắng gió vẫn âm thầm đùa nghịch trên từng ngọn cỏ. Những hàng cây hoa anh đào trắng cùng nhau khoe sắc, dịu dàng rơi những cánh hoa xuống mặt nước sông trong veo. Tuy vắng lặng nhưng đủ chạm tới lòng người với khung cảnh trữ tình như thế này.

Hôm nay Nguyên Ân cùng Hải Đường xuất cung mà không vương bận bất cứ điều gì trong cung, ở đây chỉ để cùng nhau thưởng thức sự tự do thanh bình không ngột ngạt ở chốn cung điện.

"Đây chính là nơi ta từng sinh ra và lớn lên, trước khi vào trong cung trở thành Hoàng Đế. Tính ra ta cũng mới đăng cơ được hai năm thôi!"

Nguyên Ân nói giọng đều đều, khẽ vụt ra tiếng thở dài, ánh mắt nhìn đi đâu đó một cách xa xôi không điểm dừng. Dường như chàng đang hồi tưởng lại những kí ức tuổi thơ của mình khi gắn bó ở đây.

"Vậy sao?" Hải Đường chỉ mỉm cười đáp. Nhìn khung cảnh nơi này, nàng có cảm giác khá quen thuộc, giống như bản thân nàng đã từng bước chân tới đây rồi nhưng không tài nào nghĩ ra, nàng thôi không nghĩ nữa bỏ đi. Nàng tiếp lời:

"Vậy bệ hạ đưa ta tới đây làm gì vậy?"

"Chỉ là muốn cùng nhau tản mộ thôi! Sẵn tiện ta muốn ngươi gặp một người!"

Nguyên Ân đáp khiến Hải Đường cảm thấy tò mò không biết người mà chàng muốn cho nàng gặp là ai.

Hai người cứ thế bước đi trong khoảng không tĩnh lặng chỉ nghe thấy tiếng chim hót, tiếng con gió xào xạt thoảng bên tai. Đôi khi, Hải Đường nghĩ mình dường như vốn dĩ thuộc về nơi này hơn là ở thế kỉ 21, có cảm giác mọi thứ dần trở nên quen thuộc, hiện rõ mồn một trong phần kí ức tưởng chừng không tồn tại này. Kể từ ngày trong cung, nàng luôn gặp từng cơn ác mộng kì lạ lắm chưa thể diễn giải được, nàng cần phải ngồi lại và sắp xếp lại từ đầu những chuỗi sự việc mà nàng nhìn thấy trong cơn mơ.

Lúc này đây khi đi bên cạnh Nguyên Ân, nàng thật sự cảm thấy rất quen thuộc như thể hai người đã từng gặp nhau từ lâu rồi vậy. Nàng nghiêng đầu sang nhìn Nguyên Ân thầm nghĩ: "Có khi nào ta với bệ hạ gặp nhau rồi mà không nhận ra nhau không? Kì thực thì nhìn bệ hạ rất giống anh Kỳ Phong mà mình thân trọng."

"Ngươi cảm thấy sống trong hoàng cung như thế nào?"

Nguyên Ân quay sang nhìn Hải Đường hỏi phá tan dòng suy nghĩ trong đầu nàng. Nàng vội quay đi nhìn chỗ khác khi thấy ánh mắt chàng đang nhìn mình. Nàng ấp úng đáp:

"Thì trong hoàng cung được ăn sung mặc sướng nhưng thị phi nhiều quá. Đôi lúc cảm thấy ngột ngạt như thế nào đấy nhưng cũng có cái hay và thú vị của nó... chẳng hạn như các yến tiệc, ca múa hát linh đình..."

Nguyên Ân trầm mặt một lúc rồi lên tiếng đáp: "Đôi lúc ta từng nghĩ buông bỏ những gì mình đang có để trở về cội nguồn sống những tháng an nhiên. Nhưng luôn có những điều ràng buộc ta, đó là bách tính và lời hứa của mẫu hậu."

"Trở về cội nguồn sao?"

Hải Đường thầm nói trong mơ hồ, khi nghe những gì từ một đế vương nói ra, những lời ấy nàng có thể hiểu đó là sự thành thật. Nàng cũng muốn trở về nơi mà mình sinh ra lớn lên và gắn bó, chứ không phải một nơi xa lạ như thế này. Không ba, không mẹ, không bạn bè người thân.

Vài tháng trôi qua thật nhanh, nàng cũng dần quen với cuộc sống nơi này.

"Trở về?" Hai từ này khiến nàng cứ băng khuâng không dứt. Thật sự nàng không biết nàng đang muốn gì, điều gì mới thật sự khiến nàng cảm thấy thanh thản nhất đây?

Nguyên Ân và Hải Đường cuối cùng cũng dừng chân tại một ngôi mộ ở trên ngọn núi Ngọc Vân, cỏ mọc xanh mơn mẫm với những bụi hoa phù dung trắng nở rộ. Tấm bia đá khắc dòng chữ rần rờ "Tù Ngọc Vân".

Hải Đường thắc mắc hỏi: "Tù Ngọc Vân là ai vậy?"

"Mẫu hậu của ta! Đây là người mà ta muốn nguoi gặp."

Nguyên Ân đáp nhanh, nét mặt tuy lạnh lùng nhưng trong ánh mắt chứa nỗi nhớ đầy vui thoáng buồn.

Hải Đường ngạc nhiên khi nghe Nguyên Ân đáp, cảm thấy có chút rợn người nhưng đó chỉ là nhất thời. nàng dần có cảm giác như mình đã từng đứng ở đây vậy, thấp thoáng trong đầu những kí ức mập mờ. Hình ảnh cô bé mặc y phục màu hồng phấn chạy chơi đùa cùng một cậu bé chạc tuổi, ở đó có một người phụ nữ đứng đó nhìn.

Hải Đường kính cẩn khấu đầu ba lần để tỏ lòng kính trọng đối với người đã khuất.

"Sao mẫu hậu của người chết vậy?"

Hải Đường thắc mắc hỏi và cũng tò mò không biết tại sao một hoàng hậu lại chôn ở nơi hoang vắng thế này. Theo nàng coi trong những bộ phim cổ trang hay đọc tiểu thuyết, thì những người thuộc dòng dõi hoàng tộc khi mất sẽ được chôn cùng với gia tộc của mình hoặc lập miếu để thờ tụng kính on.

Nguyên Ân đi lòng vòng dọn cỏ xung quanh mộ, khẽ ngắt đưa tay bẻ một cành hoa anh đào đến bên Hải Đường không nhanh không chậm đưa cho nàng, ôn nhu đáp:

"Mẫu hậu ta chết vì bị Hoàng quý phi của Thanh Đô Vương, hoàng huynh của vương gia Từ Khuynh vu oan giả họa, là quỷ hút máu người. Năm đó trong cung liên tục có rất nhiều người chết, trong khi mẫu hậu ta lại là người sở hữu dòng máu bất tử có vết bớt hoa dạng niên sau gáy. Một tên đạo sĩ đã cho rằng bà ấy là mối tai họa của Ngũ thiên Quốc, là người của quỷ khiến ai nấy đều sợ hãi. Mặc cho bà ấy có ra sức giải thích nhưng không ai tin, sở dĩ dòng máu lạ của cô thể chữa bệnh tật, làm cây cỏ hồi sinh nhưng người đời đâu ai hay, cứ nghĩ đó là xấu."

Nguyên Ân quay người lưng thững bước đi với nét mặt lạnh buồn, ánh mắt dường như ngăn đọng những giọt lệ nhưng cố ngăn không cho chảy ra. Thật sự nghĩ lại chàng chỉ càng thêm uất hận mà thôi.

Hải Đường nghe Nguyên Ân kể cảm thấy có chút chột dạ trong lòng, bèn chồn nồn nao không dứt. Nàng nghĩ: "Có khi nào mình cũng sẽ có kết cục như người phụ nữ hồng nhan bạc mệnh này không?... thôi bỏ đi, mình phải dùng cái đầu lạnh suy nghĩ tích cực hơn!"

Hải Đường chạy tới đi bên cạnh Nguyên Ân, tay sờ lấy những cánh hoa anh đào một cách thích thú và nàng muốn tiếp tục nghe tiếp câu chuyện về mẫu hậu của Nguyên Ân, nên nàng cất lời:

"Chắc mẫu hậu của người rất đau lòng và sợ hãi phải không?"

"Phải! Lúc đấy người bà chỉ có thể tin tưởng nhất là phụ vương của ta, nhưng ông ấy đã phủ đi lòng tin của bà, khiến bà ấy vô cùng đau khổ và tuyệt vọng. Vào đêm trăng rằm hôm đó, bà đã tự dùng dao dao gỗ tự làm đâm vào tim mình, rồi bỏ thế gian này, bỏ lại ta một mình khi ta vừa trong mười tuổi. Xác bà bị vứt ở ngoài rừng, nhờ có phụ thân của nguoi và tổ mẫu của ta cùng với hoàng thúc đem bà ấy đến đây chôn cất. Vì vốn dĩ bà sống ở đây và ta cũng được sinh ra tại đây. "

Không hiểu sao nàng lại cảm thấy cay cay ở mắt, không hiểu vì lý do gì hay bụi bay vào mắt nữa, vì có chút cảm động cho tuổi thơ đầy bi thương của Nguyên Ân. Chỉ ít nàng còn có tình thương của ba lần mẹ, còn chàng thì thiếu vắng vòng tay ấm áp của mẫu hậu khi còn nhỏ như vậy.

Hai người cứ thế bước đi giữa chốn núi rừng hoa anh đào nở khắp chốn, thật sự ở đây quá đối bình yên rời xa cái hoàng cung đầy rẫy những cuộc tranh đấu ấy.

"Hoa anh đào mọc nhiều nhất ở đây, bây giờ là mùa xuân nên hoa nở nhiều! Ta nghĩ nguoi sẽ thích nơi này."

Nguyên Ân nói giọng hài hòa, dễ dàng khiến người đối diện có cảm giác được sự tinh tế. Nếu sớm đã quen biết Nguyên Ân thì Hải Đường đã đổ gục chàng từ lâu rồi.

Đứng giữa rừng hoa anh đào, Hải Đường cảm thấy lòng mình nhẹ bẫng, hòa mình vào thiên nhiên quang đãng này. Nàng đưa mắt sang nhìn Nguyên Ân, khi chàng vẫn giữ nguyên dáng trầm mặt sâu tư. Nàng đi lại buông một câu nói đùa:

"Thật ra thì tôi đã từng nghĩ, trong hoàng cung có gì tốt đẹp? Trăm người con gái đẹp cùng chung một chồng, giống như hiện giờ bệ hạ cũng vậy đấy. Nào là Du Chiêu nghi, Huyền Trân tiếp dư, còn cả mớ phi tần và mỹ nhân nữa. Ai cũng muốn được sự sủng ái của hoàng thượng, hứng thú với người này người kia qua ánh đèn trong màn đêm tối, cho đến khi sáng mai lại chẳng còn hào hứng, đó là một người trần hoa."

"Nhưng ta không phải loại người như vậy!"

Nguyên Ân cất giọng đáp một cách nghiêm túc khi nghe những gì Hải Đường nói. Chàng quay lại nhìn nàng với ánh mắt sâu lắng, điều đó khiến nàng cảm thấy tim mình đập loạn nhịp nhưng nhanh chóng trở về bình thường.

Nguyên Ân lấy trong áo ra một sợi dây màu đen có một miếng bạch ngọc hình tròn, chàng nhắc chân tiến lại gần Hải Đường đeo nó vào cho nàng, khẽ thì thầm bên tai nàng:

"Đừng làm mất, đây là thứ quan trọng của ta và tiểu thư cũng vậy!"

Nói rồi chàng đứng thẳng người định quay đi thì bất ngờ Hải Đường vấp lấy vạt áo của chàng kéo lại, làm chàng đứng khựng lại, nàng nhíu mày nói:

"Quan trọng vậy? Sao còn không nắm tay ta đi cùng, định đi một mình như thế sao?"

Đột nhiên có tiếng không khí bị xé nát ra làm đôi, kể đó một mũi tên xé gió lao thẳng tới chỗ hai người. Nguyên Ân kịp thời ôm lấy Hải Đường kéo sang một bên, mũi tên chệch mục tiêu đâm xuống sông.

Liên sau đó từ mọi ngóc ngách sau những rừng cây, một đám người áo đen xông ra một lúc. Bước chân của bọn chúng chậm dần, di chuyển tới trước mặt Nguyên Ân mới dần lại.

Hải Đường sợ hãi đứng phía sau Nguyên Ân, khi bị bọn chúng bao vây. Những mũi kiếm sắc nhọn lóe sáng dưới cái ánh nắng chói chang kia.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Hải Đường đang vô cùng hoang mang không khỏi hoảng sợ, nắm chặt lấy cánh tay Nguyên Ân mà run run. Trong khi Nguyên Ân vẫn điềm tĩnh cố gắng giữ bình tĩnh nhất có thể với nét mặt lạnh tanh, thực chất trong lòng chàng cũng cảm thấy có chút lo sợ vì trong tay chàng không có vũ khí, còn chúng thì đều cầm kiếm. Thôi thì chàng tự lượng sức mình vậy, dù biết rằng bọn sát thủ không phải dạng vừa.

Khi Nguyên Ân xuất cung không nói cho ai biết, chỉ đi một cách thâm lặng. Quân hộ giá cũng không đem theo.

Chắc chắn bọn chúng đã theo giới hành tung của chàng với Hải Đường từ lúc rời khỏi hoàng cung tới đây, mục tiêu chính là muốn loại bỏ chàng.

"Nguyên Ân!" Hải Đường nhìn Nguyên Ân thốt lên với bờ môi run run.

"Đứng yên đi phía sau ta!"

Nguyên Ân trầm giọng nói trấn an.

Từ phía đằng xa bên kia dòng sông, có một kẻ tóc trắng ra lệnh. Nhận được ám thị của Thành Đô vương, cả đám sát thủ không chần chừ gì nữa, chìa kiếm xông về phía Nguyên Ân, bắt đầu cuộc chiến.

Nguyên Ân đẩy Hải Đường ra, đáp trả bọn chúng bằng tay không. Bọn chúng tấn công Nguyên Ân rất gắt gao không chừa một kẻ hở, tiếng kiếm cheng cheng nghe chói cả tai, tấn cả đều chỉ muốn đoạt mạng chàng mà thôi.

"Xẹt"

Nguyên Ân bị một tên chém trượt qua cánh tay ứa máu, khiến chàng nhíu mày đau đớn. Hải Đường như chết sững khi nhìn thấy, chân nàng cứng đờ kiểu chôn chân dưới đất vậy, không biết làm gì.

Chàng lùi lại một bước về phía Hải Đường, tạo thế phòng thủ. Ánh mắt lạnh lẽo như sói hoang dò xét từng con mồi trước mặt. Bọn sát thủ này được huấn luyện rất lâu năm và còn chuẩn bị trước rất kĩ công, để đối phó với một người võ nghệ nhạy bén như Nguyên Ân.

Một khi chưa được mũi tiêu thì bọn chúng sẽ không bỏ cuộc mà về tay không được. Bọn chúng lại tiếp tục tấn công Nguyên Ân, hết tên này tấn công đến tên khác, cứ thế mà dồn dập làm Nguyên Ân chẳng kịp trở tay, cứ né tránh đủ kiểu để tránh lưỡi kiếm cạ vào người. Vừa còn phải che chắn cho Hải Đường.

Trong tình thế này, Hải Đường không biết võ công chỉ có Nguyên Ân một chọi cả đám sát thủ kia.

Hơi thở Nguyên Ân nặng nề, dồn dập. Mồ hôi thấm đẫm trên trán. Dù thấm mệt nhưng không làm phai đi khí chất lạnh lùng của chàng.

Thấy Nguyên Ân cứ che chắn cho Hải Đường, một tên thừa cơ hội chia mũi kiếm lao tới nhắm vào Hải Đường.

"Phập"

Mũi kiếm của hắn đâm ngay vào bả vai của Nguyên Ân, nét mặt chàng nhăn lại đau nhói thấu tận da thịt. Dù đang khó nhằn chống đỡ kẻ địch nhưng chàng vẫn nhận ra dụng ý của đối phương nhờ phản xạ nhanh nhạy của mình.

Nguyên Ân nghiêng rặng, đưa hai tay nắm lấy mũi kiếm cố gắng chịu đau giữ chặt lại, ánh mắt in hằn tia đỏ giận dữ. Chàng dùng chân đá mạnh vào bụng hắn, khiến hắn ngã nhào ra sau, chàng vội cúi xuống nhặt lấy thanh kiếm cầm chắc trong tay.

"Người không sao đấy chứ? Bả vai của người chảy máu rồi kìa..."

Hải Đường nói, ánh mắt lo lắng nhìn Nguyên Ân khi nhìn thấy phần áo đen ẩm ướt bởi máu mặc dù không thấy rõ, nhưng cũng biết đó là máu.

"Cứ đứng yên ở đây, không được ăm gì đại đột. Ta không đảm bảo sẽ giữ an toàn cho tiểu thư đâu. Nếu được thì cứ chạy đi!"

Dứt lời, Nguyên Ân hùng hổ lao tới như vũ bão. Lần này chàng sẽ không tránh né như trước nữa. Kiếm thuật của chàng cực kì nhanh, xuất chiêu tấn công chí mạng, chỉ trong ngắn ngủi đã hạ gục được mười tên.

Nhưng tưởng chừng sẽ không còn kẻ nào, thì bất ngờ còn một đám khác xông ra. Bọn chúng nhắm vào điểm yếu của Nguyên Ân là Hải Đường mà tấn công. Chàng không có đủ sức để đánh trả bọn chúng, vì vừa đã tổn rất nhiều sức mới có thể giết những tên sát thủ vừa, giờ lại thêm nữa kiểu gì cũng có kẻ ở lại người ra đi thôi.

Đứng phía bên kia bờ sông, Thành Đô vương vẫn ung dung quan sát tình hình đang diễn ra bên kia. Ánh mắt như con chim ưng sắc bén đầy mưu mô. Hắn nở nụ cười nhạo đáp:

"Nguyên Ân, người cứ chống trả đi. Để xem người chống cự được bao lâu. Hôm nay sẽ ngày dỡ của người, cũng sẽ ngày ta lấy lại ngai vàng vốn dĩ thuộc về ta."

Bọn chúng chia ra thành hai nhóm, một nhóm tấn công Nguyên Ân còn nhóm kia thì tiếp cận Hải Đường.

Nguyên Ân vẫn tiếp tục gắng chiến đấu, mặc cho vết thương ở tay và lưng đang chảy máu một lúc một nhiều.

"Nếu cứ thế này, thì Nguyên Ân sẽ nguy mất thôi. Sao mình giống như hòn đá tảng cản đường vậy."

Hải Đường trầm nghĩ mà ươn ướt nước mắt trong nỗi sợ. Đột nhiên một tên sát thủ tấn công trực diện về phía nàng, trong khi Nguyên Ân vẫn đang chống trả với những tên ở phía trước.

"A...."

Nàng hét lớn lên một tiếng âm vang cả không khí như tiếng sóng âm, như có một lực phản ra khiến cho những tên sát thủ đều gục ngã. Nguyên Ân đánh rơi kiếm gục xuống, đưa tay bịt tai mình lại vì không thể chịu nổi tiếng gào hét thất thanh của nàng.

Lúc này nàng mới dừng lại với hơi thở phập phồng ở lồng ngực, ánh mắt nàng chợt lóe lên màu đỏ, gân xanh nổi chằng chịt ở cổ và trên mặt. Tóc bay lòa xòa trong cơn gió xào xạt, làm tung bay những cánh hoa anh đào. Nét mặt nàng trở nên băng lãnh cùng ánh mắt sắc bén vô hồn nhìn những tên sát thủ tấn công vừa rồi.

Ngay lập tức nàng lao tới tấn công bọn chúng. Không cần vũ khí chỉ cần những móng tay sắc nhọn đã khiến chúng phải gục ngã. Tên sát thủ cúi xuống, đồ dẫn nhìn bàn tay nhỏ nhắn bị những móng tay của nữ nhân có đôi mắt đỏ đáng sợ này ấn sâu vào bụng mình, chưa đầy một giây sau hắn đã ụp xuống đất.

Nguyên Ân giãn căng đôi đồng tử nhìn Hải Đường khi thấy sự khác lạ của nàng, ánh đèn vô tư hồn nhiên kia đã biến mất thay vào đó là ánh mắt đỏ như mặt trăng máu vậy. Chàng còn thấy vết bớt hình hoa dạng niên thoáng qua ở phía sau cổ của Hải Đường.

...

Chuyến biến đột ngột lạ thường với phía bên kia bờ sông khiến Thành Đô vương không thể nào bàn hoàng hơn, hắn cũng chịu tác lực bởi tiếng hét kinh hoàng vừa rồi phát ra từ bên đó. Chân mày hắn khó chịu nhíu mày nhìn kẻ tưởng chừng là điểm yếu của Nguyên Ân, nhưng bây giờ lại hỗ trợ cho nó.

"Hôm nay ta không lấy được mạng của tên hoàng đế kia, ta không can tâm. Đưa cung tên cho ta."

Hắn gằn giọng đáp, ra lệnh cho tên tay chân của mình.

Tên đó tuân theo, rồi đi lấy bộ cung tên có tấm kịch độc đưa cho hắn. Hắn cầm lấy gương cung nhắm về phía kẻ đang giúp Nguyên Ân với vẻ mặt vô cùng tập trung.

...

Đám sát thủ tập trung toàn lực tấn công về phía Hải Đường, từng bước ép nàng tới mép sông. Nguyên Ân mấy lần định chạy tới giúp nàng như bị bọn chúng kìm chân lại nên không thể nào tiếp cận được nàng. Đánh bại đám này thì lại có đám khác, giả như có ai đó tới giúp họ thì tốt biết mấy.

Nguyên Ân quay đầu về phía Hải Đường thì vô tình nhìn thấy có bóng dáng kẻ đang giương cung về phía Hải Đường. Vừa lúc mũi tên xé toạt con gió bay về phía nàng.

Phía sau là dòng sông chảy xiết về hướng con thác sâu thẳm không một lối thoát. Không còn cách nào khác, Nguyên Ân chạy tới ôm lấy Hải Đường, vừa lúc mũi tên lao nhanh như chớp đâm ngay phía sau lưng chàng, rồi cả hai lao người ngã xuống dòng nước sâu thẳm.

Cùng lúc đó, Thành Đô Vương ném cung tên xuống đất, nghiêng răng cắn môi ôm lấy cánh tay đang rỉ máu của mình. Chỉ vì phút sơ sẩy, hắn đã để Hải Đường nhìn thấy nhưng không hiểu làm cách nào mà hắn lại bị thương ở tay nữa, trong khi rõ ràng hắn thấy nàng ta không hề ném bất cứ vật gì sắc nhọn cả chỉ thấy ánh mắt đỏ trừng trừng nhìn hắn.

...

Tại bếp hoàng cung, nơi mọi người hay tụ tập tám chuyện xuyên lục địa do Hải Đường lập nên. Có vẻ nơi này chính là nơi náo nhiệt và đông vui nhất hoàng cung. Nhưng có vẻ không khí sáng nay ở đây phần hơi im lìm hẳn đi, do không có Hải Đường ở đây.

"Hắc xì..."

Đằng Vân đang ngồi chống cằm trước vườn hoa với vẻ mặt chán trường. Sáng ra nàng đi tìm Hải Đường nhưng không thấy nàng ấy đâu cả. Con gió đầu xuân tiết trời thay đổi nên nàng hắc xì này giờ, đỏ cả cái mũi. Cầm bánh bao ăn nhâm nhi này giờ chưa hết.

Còn Từ Thiên ngồi nhìn xung quanh với ánh mắt ngáo ngơ, ngài cảm thấy trong lòng cứ bồn chồn lo lắng kiểu gì không thể tả được.

"Này, Vân Vân tỷ! Tỷ có biết từ sáng tới giờ Đường tỷ đi đâu không?"

Từ Thiên nghiêng đầu sang nhìn Đằng Vân đáp.

Đằng Vân lắc đầu, thờ dãi đáp: "Ta không biết nữa. Sáng nay đã không thấy đâu rồi! Chắc lại đi tìm hoàng thượng thôi!"

"Lúc sáng đi qua chỗ hoàng huynh mà không gặp. Có khi nào hai người đấy hẹn nhau xuất cung rồi không?... À mà đúng rồi, hôm nay là ngày dỗ của Từ Ngọc Vân hoàng hậu, mẫu hậu của hoàng huynh. Chắc có khi hai người đi lên đó rồi cũng nên... Đi mà không rú gì hết tron..."

Từ Thiên nói than thở, ném bông hoa bị bức hết cánh chỉ còn trơ lại cái nhụy hoa còn sót lại trên cuống xuống đất.

...

Dưới hồ đá với mặt nước xanh thẳm, từ dưới ngói lên. Hải Đường khó nhằn đưa Nguyên Ân lên bờ. Ánh mắt nàng hoang mang nhìn toàn thân đầy rẫy vết thương của Nguyên Ân đang rỉ máu, nét mặt tái nhợt hẳn đi.

Cả hai người đều ướt sũng cả. Nàng cố gắng đưa Nguyên Ân vào bên trong một cái hang đá gần đó với dòng thác chảy dữ dội, nhiệt độ ở dưới đây vô cùng thấp nên nàng cảm thấy có chút se lạnh.

Thật sự bây giờ nàng mới biết khả năng của nàng là gì, những điều diễn ra vừa rồi thật sự không làm khó được nàng. Chẳng qua do nàng không biết mình sở hữu những thứ năng lực đó thôi.

Nàng đưa mắt quanh quần nhìn cái nơi hoang vu này cảm thấy có chút lo sợ. Nàng gạt bỏ qua điều đó mà vội xem tình hình của Nguyên Ân như thế nào.

Nàng nghiêng người Nguyên Ân lại, cởi bỏ cái áo ra khỏi người chàng, rút phách mũi tên ra. Đôi đồng tử nàng giãn rộng khi nhìn vùng bị tên bắn trên người chàng lại tụ máu bầm nhiều đến như vậy. Nàng có thể nhìn thấu rõ từng tế bào máu đen đang ngưng tụ lại.

"Nguyên Ân bị trúng tên độc? Không thể được... nếu cứ như vậy sẽ chết mất thôi..."

Nàng hốt hải nói, bàn tay run run vùi chặt vào vạt váy của mình.

Hơi thở của Nguyên Ân ngày một yếu đi, hoàn toàn mất ý thức. Nàng luống cuống cả lên:

"Làm sao đây? Không có dao, không có thuốc khử trùng, cũng chẳng có thuốc kháng sinh nữa... Cứu kiểu gì đây... Sao lại rơi vào tình cảnh ngặt nghèo này chứ?"

Không còn cách nào khác, Hải Đường quyết định sẽ hút hết máu độc của Nguyên Ân ra, chỉ có như vậy mới cứu vãn được tình hình thôi. Còn lại nàng sẽ dùng máu để chữa lành vết thương trên người của Nguyên Ân.

Nàng cúi xuống dùng miệng của mình hút độc, hút tới đâu phun ra tới đó. Giọt máu tanh động lại trên môi nàng.

Sau khi hút hết độc, có vẻ như vùng vết thương chỗ đó khảm khá hơn. Nàng quay sang nhìn vết thương ở cánh tay và trên bả vai của Nguyên Ân mà cảm thấy xót xa. Một vị hoàng đế thì không nào tránh khỏi việc bị ám sát cũng chỉ vì cái ngai vàng kia.

Nàng đưa tay sờ lấy mà thấy tim mình như nhói đau. Nếu như khả năng trong nàng không bộc phát thì giờ Nguyên Ân sẽ còn như thế nào.

"Ta xin lỗi, vì ta chẳng giúp gì cho bệ hạ được cả."

Nàng nghẹn ngào nói, ánh mắt ươn ướt như con mèo vậy. Nàng vẫn chưa trở về trạng thái như cũ, vẫn mắt đỏ cùng gân máu nổi đầy trên cổ và mặt, móng tay dài sắc nhọn. Tóc nàng còn dài thêm vài phân nữa.

Nàng dùng móng tay mình cứa mạnh vào lòng bàn tay, nghiêng răng cắn môi chịu đựng cơn đau. Từng giọt máu ứa ra, nàng bóp mạnh để máu chảy ra nhiều hơn, nhỏ từng giọt xuống vùng vết thương trên người Nguyên Ân. Chẳng mấy chốc những chỗ đó nhanh chóng lành lại không một vết tích gì.

Về mặt của Nguyên Ân cũng trở nên hồng hào hơn vừa rồi, Hải Đường vội mặc lại áo cho chàng. Vừa lúc Nguyên Ân tỉnh lại, nàng vội đứng dậy quay phắt đi chỗ khác vì sợ chàng cảm thấy khiếp đảm khi nhìn thấy bộ dạng lúc này của nàng.

Nguyên Ân mệt nhọc chống tay đứng dậy, nhìn trên người mình không còn bất kì vết thương gì, cũng không đau đớn gì cả. Chàng nghĩ Hải Đường đã dùng máu của mình để chữa trị cho mình. Chàng từng bước đi tới chỗ Hải Đường.

"Người đừng qua đây! Ta không muốn thấy người nhìn thấy bộ dạng chẳng khác nào yêu nữ của ta đâu."

Hải Đường gằn giọng nói, nhưng không quay người nhìn Nguyên Ân. Nhưng Nguyên Ân như phớt lờ lời nói của nàng, vẫn đi tới đưa tay hất tóc nàng qua. Vết bớt hoa dạng niền giống như mẫu hậu của chàng cũng từng có cái vết bớt này.

"Nàng..."

Chưa kịp để Nguyên Ân nói kịp điều gì thì Hải Đường quay phắt người lại, nhìn chàng với ánh mắt với con ngươi màu đỏ lấp động những giọt lệ. Nàng nghẹn giọng đáp:

"Ta không phải yêu nữ giống như Du Chiêu nghi nói... Ta chỉ là mang trong mình dòng máu có thể cứu người người, làm hồi sinh vạn vật thôi mà... Chẳng qua ta chỉ là có chút khác biệt so với mọi người thôi... Chẳng qua do hồi nhỏ ta bị lạc trong rừng rồi bị hồ ly chín đuôi cắn thối, nên mới thành ra như vậy đây..."

Nguyên Ân im lặng không nói gì. Chàng tiến lại gần Hải Đường nhưng nàng lại lùi bước chân ra sau như muốn né tránh chàng vậy. Chàng đi nhanh lại, nắm lấy tay nàng kéo phắt lại ôm chặt lấy nàng, khẽ phá ra hơi thở lạnh lẽo.

Nguyên Ân trầm giọng đáp: "Ta đã biết trước đó bí mật của nàng rồi, lúc ở Quốc Châu Tự. Nàng giống như mẫu hậu của ta, bà ấy cũng mang dòng máu giống nàng và cũng có vết bớt hoa dạng niền này..."

Lúc này ánh mắt Hải Đường mới trở lại màu đen vô tư hồn nhiên như ban đầu, gân máu cũng dần biến mất, nhưng tóc của nàng thì vẫn dài ra qua tận hông. Lúc này về mặt của nàng trông sắc sảo hơn nhiều so với lúc đầu.

Nàng buông nhẹ Nguyên Ân ra quay lưng đi tới đứng trước mỏm đá nhìn dòng thác chảy với ánh mắt vô định, cảm xúc rối bời. Lúc vừa rồi ở phía trên chống trả bọn sát thủ, có kẻ đã nhìn thấy bộ dạng thật của nàng khi đó, nàng cảm thấy có chút lo sợ.

Hải Đường nhẹ giọng đáp: "Bây giờ ta bắt đầu cảm thấy lo sợ rồi... Ta sợ hôm nay khi trở về sẽ có nhiều kẻ bắt ta để lấy máu vì muốn bắt từ... không thì sợ hãi và cho rằng ta là yêu nữ cũng nên."

Nguyên Ân đi bên cạnh Hải Đường nhưng không nhìn nàng, hạ giọng đáp:

"Ta còn sợ hãi hơn nàng. Mất mẫu hậu đã là nỗi đau thương của ta, nếu nàng rời xa ta giống như bà ấy, làm sao ta chịu nổi."

Nghe Nguyên Ân nói vậy, Hải Đường quay sang nhìn Nguyên Ân với ánh mắt chứa đựng những cảm xúc khó tả, vội ôm chặt lấy chàng xúc động không nói lên lời.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Tại điện Phù Dung

Tại điện Phù Dung.

Hoàng hôn như một tấm rèm màu tím hồng nhẹ nhàng phủ lên vạn vật, không khí trong hoàng cung bây giờ bỗng trở nên ngột ngạt đi trông thấy.

Tựa lưng vào cột đình, Đằng Vân cứ nhìn lên bầu trời với vẻ mặt lo lắng sốt vó vì không biết Hải Đường đi đâu từ sáng sớm đến giờ này không thấy quay về. Nàng không đành lòng nên chạy tới phủ Vương Gia Tử Khuynh nhờ sự giúp đỡ.

"Vương gia, không biết Hải Đường đi đâu từ sáng đến giờ không thấy về phủ mà trời cũng sắp tối rồi, ta cảm thấy lo lắng. Nàng ấy đi không nói là đi đâu cả."

Đằng Vân nói giọng đều đều, ánh mắt lo lắng nhìn Tử Khuynh.

Tử Khuynh khẽ vụt ra tiếng thở dài, nhìn Đằng Vân với ánh mắt điềm tĩnh đáp:

"Đừng lo, chắc nàng ấy lại tung tăng ở đâu đấy thôi!"

"Ừa Vân tỷ đến đây hỏi nào vậy?... " Tử Thiên thốt lên, ngạc nhiên khi nhìn thấy Đằng Vân cũng ở đây. Ngài đến đây gặp Tử Khuynh cũng với vẻ mặt như Đằng Vân, ngài cảm thấy trong lòng bồn chồn day dứt, nhìn Vương gia chau mày tiếp lời: "Hoàng Thúc, hoàng huynh đi lên núi Ngọc Vân lâu như vậy. Thường thì huynh ấy sẽ đi về rất sớm, con e có chuyện không hay đã xảy ra với huynh ấy rồi..."

"Nếu vậy, thì chúng ta phải mau đi lên đó xem như thế nào thôi. Đạo gần đây sứ giả Bắc Triều cũng đang âm thầm quỷ kế đa đoan, ta e chúng sẽ cho người sát hại Nguyên Ân và ta cũng là mục tiêu của chúng."

Tử Khuynh đáp nhanh với vẻ mặt nghiêm túc. Trong đầu ngài dường như đang suy tính một điều gì đó khó đoán.

...

Tại điện Chiêu Đức.

"Ta thật sự không hiểu cái ả tiểu thư Hải Đường có gì hơn ta chứ? Vậy mà hết Tứ hoàng tử đến Vương Gia Tử Khuynh đều bênh vực bao che cho ả ta. Đã vậy còn được hoàng thượng đề tâm, trao cho cái quyền không được lãng mạ hay sai bảo gì nàng ta. Sáng nay ta nghe Bát công công nói, bệ hạ đã xuất cung từ sớm đưa ả ta đi cùng lên núi Ngọc Vân gì đấy... Vì hôm nay là ngày đỗ của Tử Ngọc Vân hoàng hậu đấy."

Du Lan than ngắn thở dài, chán nản vì chẳng được Nguyên Ân sủng hạnh đã vậy chưa bao giờ nàng ta nghe từ chàng một từ "Nàng" mà toàn là "Tỷ".

Huyền Trân nhắc lấy tách trà hoa nhài uống vài ngụm lắc đầu đùng đùng đáp:

"Ta cũng chẳng khá khẩm gì hơn Chiêu nghi nương nương đây đâu!"

Nàng ta cười nhạt ngán ngẩm tiếp lời:

"Giờ trong mắt bệ hạ chỉ có Hải Đường tiểu thư mà thôi. Tất cả chúng ta đều không bằng một móng tay của nàng ta nữa là..."

"A, sao ta lại quên mất chuyện này nhỉ..."

Du Lan chợt thốt lên khi sực nhớ ra chuyện lúc sáng mà nàng ta phát hiện điều bí mật của Hải Đường, định phanh phui dẫn mặt nàng ta thì bất ngờ Vương Gia Tử Khuynh xuất hiện nên Du Lan chẳng làm được gì, chỉ ôm cục tức trong bụng.

Điều đó khiến Huyền Trân suýt tí nữa đánh rơi tách trà vì giật mình.

Du Lan vẫy tay gọi Huyền Trân ghé sát lại thủ thi điều gì đó cho nàng ta nghe, ánh mắt hiện rõ thâm độc.

...

Buổi tối trong hang động dưới chân thác nước chảy dữ dội. Mù sương bắt đầu buông xuống se lạnh buốt cả da thịt, có vài cái lá vàng khô cuốn theo ngọn gió lác đác rơi xuống mà hồ đá nổi lên lênh đênh. Vầng trăng chiếu sáng rọi xuống nơi đây, nghe tiếng nước thác chảy thật êm tai. Tiếng kéo kẹt của những những rễ cây nghe đến rợn người.

Nguyên Ân đang ngồi trên tảng đá với vẻ mặt trầm tĩnh nhìn dưới mặt trăng in bóng dưới mặt nước. Trong khi Hải Đường đang nằm co người tựa đầu lên đùi Nguyên Ân ngủ rất ngon giấc không hay biết gì, chắc có lẽ nàng đã quá thấm mệt rồi.

Nguyên Ân cúi đầu nhìn Hải Đường với ánh mắt đen huyền vô vàn cảm xúc, khẽ đưa tay vén vài lọn tóc là phà trước mặt nàng gọn qua một bên. Chàng thầm nói:

"Tại sao càng lúc ta càng cảm thấy nàng giống cô bé ta gặp lúc nhỏ thế này... Nụ cười tươi năm đó, ta không thể nào quên được..."

Trong cơn mơ màng giữa cơn ngủ say của Hải Đường, phía chân núi Ngọc Vân có tiếng truy binh hò reo khắp chốn cùng tiếng vó ngựa âm vang. Một người phụ nữ có khuôn mặt phúc hậu đầm đìa nhưng lại vẻ thống khổ sợ hãi vô cùng. Đôi chân trần bị rỉ máu khi chạy trên con đường mòn đầy đá nhon.

Bà ấy bị đám quân lính kia rượt đuổi không ngừng cho tới cơn ngộ cụt không còn lối thoát, bà nhìn đứa trẻ trong tay mình với ánh mắt đau thương đến quặn lòng không gì tả nổi. Giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt thấm mệt không còn sức của bà, nỗi uất hận dù có bóp nát cả bầu trời đen tối kia cũng chẳng thể nào bằng.

"Hải Đường, con nhất định phải sống.. Con chính là công chúa cuối cùng của Bắc Triều chúng ta..."

Bà đặt đứa con bé bỏng của mình trong bụi cây rậm rạp che chắn lại, bất chợt đứa trẻ òa khóc cả lên. Bà không nỡ rời xa nhưng không còn cách nào khác, bà ngoảnh mặt chạy đi.

"Phập"

Mùi tên xé toạt gió đâm xuyên vào bụng bà, bà ngã người lao mình xuống vực thẳm, trong khóe mắt giọt lệ tuyệt vọng tuôn rơi.

Hải Đường chợt giật mình bừng tỉnh, chống tay ngồi dậy với ánh mắt mờ to đầy hoang mang. Con ác mộng này thật kì lạ, có cơn mơ nào lại chân thật đến lạ như thế này... Một giọt nước mắt chợt vô thức tuôn rơi trên bờ má nàng mà chẳng hiểu tại sao. Nàng đưa tay đặt phía bên ngực trái của mình, tại sao nàng lại có cảm giác đau đến xé lòng thế này.

Nàng thầm nhớ lại câu nói vang vọng nàng nghe được trong cơn mơ quá đổi kì lạ:

"Công chúa cuối cùng của Bắc Triều là sao? Rốt cuộc người phụ nữ mờ mờ ảo ảo rơi xuống vực kia là ai?... Sao lại năm lần bảy lượt xuất hiện trong giấc mơ của mình vậy..."

Nguyên Ân nhìn nét mặt hoảng hốt của Hải Đường cùng với những giọt mồ hôi nhễ nhại trên trán nàng, chàng đưa tay lau đi mồ hôi cùng giọt nước mắt của nàng nhíu mày hỏi:

"Năm mơ thấy gì sao?"

Hải Đường gượng cười lắc đầu "không" nhẹ giọng đáp: "Bây giờ chúng ta rời khỏi đây được không?"

Nàng nhìn Nguyên Ân với ánh mắt như nai nỏ, vì nàng có cảm giác bất an khi ở lại đây, không gian lạnh lẽo ở khu rừng này giống như trong mấy bộ phim cổ trang nàng xem khiến nàng cảm thấy rùng mình.

"Trời cũng đã tối rồi, hay đợi trời sáng chúng ta rời đi. Nếu mệt thì ngủ tiếp đi, ta thấy nàng không hề ổn tí nào đấy."

Nguyên Ân nói giọng đều đều, ánh mắt lo lắng lẫn quan tâm nhìn Hải Đường.

Nàng chỉ biết gật đầu đáp rồi tựa đầu vào vai Nguyên Ân, đưa mắt nhìn xuống hồ đá dưới kia, cảm thấy trong lòng hoàn toàn rồi bởi cùng đầu óc trống rỗng. Nàng chợt thốt lên một câu:

"Nếu như ngày mai trở về hoàng cung, mọi người xem ta là quý hay yêu nữ xưa đuổi ta, thì người sẽ như thế nào?"

Nguyên Ân nghiêng đầu sang nhìn Hải Đường khi nghe nàng hỏi vậy, khẽ phả ra hơi thở lạnh lẽo trong màn sương tĩnh mịch. Chàng nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của nàng trầm giọng đáp:

"Nàng đừng bi quan thế, nàng không phải là yêu nữ. Chỉ là nàng có một chút khác biệt so với họ mà thôi. Ta không chắc sẽ bảo vệ được nàng tới đâu nhưng ta sẽ không bỏ rơi nàng."

Nàng mỉm cười cảm thấy cũng được phần nào an tâm khi nghe câu nói này từ Nguyên Ân, tuy chàng lạnh lùng thẳng tính nhưng lại biết cách quan tâm người mình xem là quan trọng.

Nhưng nàng có cảm giác như duyên mệnh giữa nàng và Nguyên Ân, dường như là sự sắp đặt sẵn trước đó vậy. Nàng lại cảm thấy sự bất ổn không thể nào diễn tả được.

Bất chợt ở phía kia, heo hút trong khu rừng rậm u tối kia, le lói vài đốm sáng vàng vàng càng lúc càng tiến lại gần đây. Đâu đó trong không gian này, cả hai có thể nghe thấy tiếng gọi thất thanh.

"Đường tỷ tỷ... Hoàng huynh... hai người ở đâu vậy?..."

"Hải Đường... Hải Đường, cô ở đâu..."

Hải Đường và Nguyên Ân đều đứng phắt dậy, khi có người tới đây. Nàng có thể nhận ra đó giọng của Từ Thiên và Đằng Vân.

Từ Thiên cùng Đằng Vân và Từ Khuynh đem theo quân lính đi tìm hai người khắp nơi đây. Họ cũng phát hiện ra có rất nhiều xác chết của những tên sát thủ ở phía trên đoạn đường gần bờ sông.

Khi nhìn thấy Đăng Vân, Hải Đường đã lập tức chạy tới ôm chầm lấy nàng ấy khóc nức lên thành tiếng như trẻ con bị lạc mẹ vậy. Nàng vừa khóc vừa nói:

"Vân Vân ơi, tôi tưởng sẽ không còn được gặp cô nữa chứ... Tôi sợ lắm đấy..."

Đăng Vân đưa tay vỗ lưng Hải Đường trấn an: "Không sao rồi! Đừng sợ!"

Mặc dù biết Hải Đường ở bên cạnh mình nhưng Nguyên Ân vẫn biết nàng đã rất sợ hãi như thế nào, nàng sợ chính bản thân của mình, sợ bị mọi người biết được hình dáng thật sự của nàng.

Từ Thiên vội chạy tới chỗ Nguyên Ân xem thử như thế nào, ánh mắt không khỏi lo lắng nhìn chàng cất giọng đáp:

"Hoàng huynh không sao đấy chứ? Tìm được hai người thật là may. Làm đệ lo sốt vó cả lên. Đi mà không nói một lời nào cả, cũng may đệ biết hôm nay là ngày dỡ của mẫu hậu huynh nên cũng đoán chắc huynh lại lên núi Ngọc Vân thăm Người."

"Không sao là tốt rồi. Mà đã có chuyện gì xảy ra sao? Ta thấy có rất nhiều xác chết gần bờ sông."

Từ Khuynh nhìn Nguyên Ân thắc mắc hỏi.

Nguyên Ân trầm mặc một phút rồi lên tiếng đáp: "Ta cũng không biết là kẻ nào đứng sau dọt dây nữa? Ta nghĩ một là Thành Đô Vương không thì là đoàn sứ giả Bắc Triều thôi."

Nghe nhắc tới kẻ sát hại, Hải Đường chợt nhớ đến mình đã thấy thoáng qua sơ sơ bộ dạng của hắn lúc đấy, nên đi tới nhìn bọn họ nhẹ giọng đáp:

"Tuy ta không nhìn thấy rõ mặt nhưng ta đặc biệt nhớ rõ, hắn có tóc màu trắng."

"Tóc trắng? Không lẽ lại là Thành Đô Vương sao?"

Từ Thiên thốt lên đầy ngạc nhiên sau khi Hải Đường nói về đặc điểm của tên muốn hành thích Nguyên Ân.

"Vậy thì chúng ta cần phải tìm cách phải khiến hắn chịu tội thôi!"

Từ Khuynh đáp với nét mặt điềm tĩnh.

Nguyên Ân im lặng không nói gì, chỉ cảm thấy lo cho Hải Đường mà thôi, vì bọn chúng cũng đã thấy được những gì diễn ra lúc đó. Có thể, chúng đã thấy được hình dạng kì lạ của Hải Đường rồi.

...

Sáng hôm sau, khi vừa trở về hoàng cung, Hải Đường được Nguyên Ân cho ở lại ở điện Hưng Đức – nơi chỉ dành cho hoàng hậu mới được phép ở để nghỉ ngơi. Đăng Vân cũng được ở cùng với Hải Đường tại đó. Xung quanh nơi này được trồng rất nhiều hoa cát tường đủ màu sắc.

Hải Đường không thể phủ nhận nơi đây thật sự rất đẹp và còn yên bình hơn hẳn, không có mối lo ngại nào. Mục đích Nguyên Ân để ở điện Hưng Đức chỉ là để nàng an toàn.

Hiện tại thì nàng cùng với Đăng Vân đang ngồi ở gần bờ hồ, ngắm vừa hoa cát tường nở rộ. Nàng cứ liên tục thở dài với những khuất mắc trong lòng. Nàng nghiêng sang nhìn Đăng Vân cất giọng hỏi:

"Vân Vân này, cô là người Bắc Triều chắc biết công chúa cuối cùng của triều đại Bắc Triều phải không?"

Đăng Vân nhún mày thắc mắc có chút ngạc nhiên khi nghe Hải Đường hỏi vậy, nàng đáp:

"Sao tự nhiên cô lại hỏi công chúa Bắc Triều làm gì vậy?"

"Tôi cũng không biết nữa... Tại vì từ lúc ở Ngọc Vân trở về, đánh một giấc ngủ dài thì tôi lại nằm mơ thấy có một người phụ nữ nói là cái gì nhi... à... con chính là công chúa cuối cùng của Bắc Triều rồi gì gì nữa đấy... rồi bà ấy rơi xuống vực... Giấc mơ này cứ lặp đi lặp đi lặp hoài trong đầu tôi..."

Hải Đường nói lại những gì cho Đăng Vân nghe, thật sự nàng cảm thấy như có người báo mộng cho nàng vậy và muốn hỏi thúc nàng biết được điều bí mật gì đó.

"Vậy sao? Kì lạ vậy?" Đăng Vân đáp với vẻ mặt khó hiểu rồi nàng tiếp lời: "Ta cũng không biết rõ lắm, nghe nói đâu công chúa cuối cùng của Bắc Triều chúng tôi đã mất tích lâu rồi, không rõ tung tích. Còn người sinh ra nàng ấy là hoàng hậu Chiêu Linh thì bị truy đuổi do phạm tội tày đình nên đã gieo mình xuống vực thẳm trong lúc bị truy đuổi."

"Hoàng hậu Chiêu Linh? Vậy cô có biết tên công chúa là gì không?"

Hải Đường nhìn Đăng Vân hỏi.

Đặng Vân chỉ biết lắc đầu vì nàng cũng không biết rõ chuyện này cho lắm, chỉ nghe nói vậy thôi.

Hải Đường lại thờ dài chán nản, kiểu này nàng phải quay về hỏi phụ thân mình là chắc nhất. Dù sao thì nàng cũng thắc mắc không biết mẫu thân của nàng là ai, vì lúc xuyên không qua đây nàng chỉ thấy phụ thân chứ không thấy mẫu thân đâu cả.

Nàng nhìn thấy có một khóm hoa cát tường màu tím lác lõng trong đám hoa mẫu đơn kia, nàng vô thức đưa tay ngắt lấy nó, khẽ đưa lên mũi ngửi để cảm nhận mùi hương đặc biệt của loài hoa này.

"Này cũng trưa rồi, hay là chúng ta tới bếp hoàng cung kiếm gì đó ăn thôi. Chắc mọi người đang đợi chúng ta đây."

Đặng Vân lên tiếng đáp, kéo tay Hải Đường đứng dậy, hồi thức nàng đi.

Nàng chỉ mỉm cười rồi cùng Đặng Vân lững thững đi bộ tới đó.

Nghe tin Hải Đường được hoàng thượng chuyển tới ở điện Hưng Đức chỉ dành cho hoàng hậu, Du Lan cùng với Huyền Trân và một số phi tần tỏ lòng ganh tị khi nàng chưa là gì của hoàng thượng mà lại được sở hữu điện rộng lớn này. Mọi người ngầm đoán hoàng thượng đã có ý định đưa Hải Đường lên làm hoàng hậu.

"Nhìn xa cứ tưởng quý nhân nào, thì ra là một con yêu nữ hồ ly tinh!"

Giọng nói đầy mỉa mai lẫn ám chỉ của Du Lan khi tình cờ gặp Hải Đường và Đặng Vân ở đây. Nàng ta nhếch môi cười đầy khinh rẻ, tỏ ra rất nghiêm trang nhưng trong ánh mắt như chứa đựng mưu kế thâm độc.

Nhận ra Du Lan, Hải Đường ném ánh mắt chán ghét nhìn nàng ta. Nàng cảm thấy có chút không an tâm khi nàng ta biết bí mật của nàng. Nàng không muốn dây dưa với loại người như Du Lan nên đi lướt qua nàng ta.

"Này ta thật lòng khuyên ngươi một câu, cô nên biết thân biết phận thì nên cuốn xéo ra khỏi hoàng cung ngay lập tức đi, trước khi ai đấy biết cô là kẻ có dòng máu ác quỷ gì đấy nhì..."

Hải Đường chột đứng khựng lại khi nghe Du Lan nói giọng đầy khí thế mang tính chất đe dọa như vậy. Nàng quay người lại nhìn Du Lan với vẻ mặt thản nhiên không tỏ ra một chút lo sợ gì.

"Tại sao tôi lại phải rời khỏi nơi này chứ? Du Chiêu Nghi có quyền gì bảo tôi phải cuốn xéo khỏi đây. Hoàng thượng còn chưa nói tôi đi thì cô cũng chẳng có cơ gì phải nói tôi đi nhé. Và tôi nói cho biết, tôi không phải là yêu nữ hay hồ ly tinh."

Dứt lời, Hải Đường quay phắt người đi khỏi đây một mạch.

Từ trước đến nay, phi tử trong hậu cung có thể công kích và đá xéo nhau, châm chọc nhau nhưng tuyệt nhiên chưa ai dám nói thẳng như tát gáo nước lạnh vào mặt như Hải Đường. Tuy nàng không có thân phận gì trong cung nhưng nàng được có được tiếng nói riêng.

Du Lan chỉ biết siết chặt tay chịu đựng thầm nói: "Để chờ xem ngươi còn dám vênh mặt được bao lâu, ta sẽ phải khiến ngươi hiện nguyên hình thôi."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Yêu nữ

"Này Hải Đường, nàng ta nói cô là yêu nữ hồ ly tinh là sao vậy? Không lẽ nàng ta biết được bí mật của cô sao? Nếu chuyện này là thật thì cô sẽ gặp nguy hiểm đấy. Hay là nói sự thật cho hoàng thượng biết, biết đâu ngài ấy sẽ có cách giúp cô thì sao?"

Đặng Vân vừa đi vừa nhìn Hải Đường nói giọng đều đều với ánh mắt lo lắng.

Hải Đường thờ dài trầm mặt một lúc, nắm chặt lấy bàn tay của Đặng Vân. Đặng Vân cúi xuống nhìn cũng biết nàng đang rất lo sợ. Nàng ngược mặt lên tiếng đáp:

"Chuyện này thì Nguyên Ân đã biết rồi. Chẳng ấy biết khi ở Quốc Châu Tự đấy và chàng sẽ nói bảo vệ ta nên ta cũng yên tâm một phần nào... Cả Từ Thiên cũng biết rồi..."

Đặng Vân mỉm cười nhìn nàng trấn an: "Thôi đừng lo, tất cả mọi người đều sẽ bảo vệ cô. Dù sao thì cô cũng là một người đặc biệt, có thể cứu đáng chúng sanh... Không phải loại yêu nữ gì như Du Chiêu Nghi kia nói đâu..."

"Nhưng lúc mà ta hiện nguyên hình sẽ trong đáng sợ lắm đấy!"

Hải Đường đáp nhanh lại, cảm thấy chán nản cho chính bản thân mình. Chẳng biết khi nào mới có thể tránh khỏi kiếp nạn éo le này. Vừa rồi nghe Du Lan nói nàng là yêu nữ, trong lòng nàng chợt dâng lên dự cảm không lành. Rồi nàng cảm thấy mơ hồ tận sâu trong bóng tối, có rất nhiều cặp mắt đang nhìn nàng của sự né tránh và sợ hãi từ nhiều cung nữ, thái giám.

Con gió khẽ thổi xào xạt cuốn theo những cái lá khô, làm làn tóc đen càng lúc càng dài của Hải Đường tung bay theo gió.

"Ào"

Bất ngờ có một xô nước nói đúng hơn là xô huyết đỏ thắm dội thẳng vào người Hải Đường, khiến nàng đứng đơ ra như chết sững. Từng giọt máu vương vẩn trên khuôn mặt trắng ngần của nàng, giờ thì chuyển sang mặt cắt không còn giọt máu. Ánh mắt nàng to tròn ngạc nhiên nhìn tên đàn ông mặc đồ đạo sĩ màu trắng đen đứng trước mặt nàng, chính ông ta là người đã dội huyết vào người nàng. Mùi vị tanh nồng của máu xộc lên tới mũi.

Đằng Vân như đứng hình khi chứng kiến những gì xảy ra vừa rồi, nàng hằm hằm thay cho Hải Đường khi vô duyên vô cớ làm như vậy. Nàng vênh mặt lên nhìn tên đạo sĩ kia gằn giọng đáp:

"Này, ông là ai? Sao lại tát huyết vào người Hải Đường như vậy hả? Ông không có mắt sao hả?"

Huyền Trân tiến lên vài bước nở nụ cười không thể nào trơ trên hơn, cất giọng thánh thót:

"Chỉ là sáng nay, ta nghe trong hoàng cung đồn thổi rằng, ở cung Hưng Đức mà Đường tiểu thư mới về chuyển tới nay có yêu nữ... Nên ta gọi Tây đạo sĩ đây tới để trừ yêu tà thôi mà."

"Này Tiệp dư nương nương, nương nương đã có được sự cho phép của hoàng thượng chưa mà dám mời tên đạo sĩ này tới lăng mạ Hải Đường ha?"

Đằng Vân lớn giọng đáp, ánh mắt hiện rõ sự bức tức khi nghe Huyền Trân nói vậy.

Trong khi Hải Đường im lặng không nói gì, ánh mắt trần trần nhìn những con người trước mắt đang muốn dẫn mặt nàng. Vừa lúc đó Du Lan cũng từ phía sau Hải Đường đi tới để nghe ngóng tình hình, vẻ mặt tỏ ra điềm tĩnh đầy sự nham hiểm.

Hải Đường nhìn thấy sự xuất hiện của Du Lan, Huyền Trân cùng với một số phi tần, quân lính trong cung, nàng biết rằng mình đang nằm trong sự chèn ép của bọn họ. Họ muốn nàng hiện hình thật sự.

"Tiểu thư đây thật sự không hiểu chuyện, bản đạo tận tâm tận lực truy tìm yêu nữ để giúp hoàng cung cũng như bá tính thái bình thượng thế thôi."

Tên Tây đạo sĩ đó lên tiếng nói, ra vẻ ta đây có khả năng diệt trừ yêu nữ hồ ly thành tinh.

"Vậy người cho rằng ta là yêu nữ nên mới tát huyết vào người ta?"

Lúc này Hải Đường mới lên tiếng, ánh mắt hiện rõ sự bức tức khi nghe ông ta nói vậy. Nàng thề rằng nếu hôm nay nàng không tống khứ tên đạo sĩ giả tạo này đi ngay lập tức không thì cho ông ta một trận hả dạ, nhưng tình thế bây giờ hoàn toàn bất lợi với nàng. Nàng thật sự không biết bọn họ sẽ làm gì nàng đây.

"Phịch"

Chợt Hải Đường ngã phịch xuống nền một cách đau đớn khi bị Du Lan xô một phát. Đã vậy còn bị tên đạo sĩ kia lại lấy lọ huyết đỏ lên đầu nàng, khiến nàng vô cùng tức giận, tia mắt in hằn tia máu trong con mắt. Từng giọt máu chảy dọc xuống mặt nàng, chảy vào miệng khiến nàng cảm thấy cơ thể mình như nóng ran, nhìn những con người đứng đây. Nàng có thể nhìn thấy rõ từng giọt máu chảy qua các huyết mạch của họ. Nàng cảm thấy khát lắm, thèm những giọt máu đó.

Nàng cúi gầm mặt, tóc rũ xuống phủ cả khuôn mặt, ánh mắt nàng đã chuyển sang màu đỏ sắc lạnh pha sự giận dữ, bàn tay nàng bất giác nắm vạt váy siết chặt lại. Vì nàng đang cố gắng chịu đựng, vì không muốn để lộ nguyên hình thật sự của mình. Nàng thẳm trong miệng:

"Làm ơn, mau đi đi! Đừng lại gần tôi, tôi sợ lắm!"

Đằng Vân thấy vậy vội chạy tới đỡ Hải Đường nhưng bị Du Lan đẩy mạnh qua một bên, nắm tóc hải Đường hất qua. Cương giọng nói:

"Đẩy mọi người nhìn đi, à ta có cái bốt hình hoa dạng niên, chứng cứ rành rành đây. À ta đích thị là yêu nữ sẽ mang tai họa tới cho Ngũ Thiên Quốc đấy. À ta dám đốt lột con người để tra trộn trong cung, mê hoặc hoàng thượng nhằm lật đổ hoàng cung này đây. Dội một lát nó sẽ hiện nguyên hình đấy..."

Tên đạo sĩ nhanh tay dán miếng bùa vào đầu Hải Đường, còn bày vẽ quơ kiếm chém một nhát ngay tay của nàng, khiến nàng chau mày vì cái đau đột ngột nhưng vết thương đó nhanh chóng lành lại ngay tức khắc.

Mọi người đều hoảng sợ khi thấy như vậy, nhưng Hải Đường vẫn ngồi bất động không hề ngẩng mặt lên, trong lòng nàng đang bùng sôi ngọn lửa cháy. Chỉ cần những con người này chọc tức nàng thì nàng sẽ chẳng nhận nhin nữa mà ra tay, mặc cho nàng như thế nào.

"Ta đã dùng huyết chó sống và yểm bùa con yêu nữ này rồi, chỉ một lát thôi nó sẽ hiện hình. Mau giữ nó lại nếu không nó sẽ lộng hành đấy!"

Ông ta lên tiếng nói với vẻ mặt nghiêm nghị, chia kiếm về phía Hải Đường.

Dùng huyết chó sống chính để Hải Đường ngửi thấy máu tanh sẽ hiện nguyên hình là kẻ sách của Du Lan nói cho hắn biết, vì nàng ta đã đọc trong cuốn truyền thuyết có nói lại và nàng ta cũng biết được trước kia Từ Ngọc Vân hoàng hậu cũng giống như Hải Đường vậy.

Ngay lập tức hai tên lính tới lời nàng đứng dậy giữ chặt lại. Lúc này ai nấy đều tá hỏa khi nhìn thấy bộ dạng thật của Hải Đường, ánh mắt đỏ như loài quỷ hút máu người, gân máu nổi chằng chịt ở cổ và mặt, móng tay dài nhọn hoắc, làn tóc đen dài thướt lợt hơn móng. Bộ y phục trắng của nàng bê bết máu.

Huyền Trân với Du Lan đều dè chừng tránh xa nàng vì cảm thấy ghê sợ. Các phi tần khác cùng với mọi người có mặt ở đây đều khiếp đảm khi biết tiêu thư Hải Đường, ngọc nữ của đại thừa tướng lại là yêu nữ sống trong cung bấy lâu nay không ai biết.

"Bẩm Du Chiêu Nghi, Tiếp dư nương nương! Nô tài vừa phát hiện thấy ở vườn hoa trong điện Hưng Đức có xác người chết bị phân xác, rìa thịt ả, máu me vương vãi dưới nền... Vô cùng ghê sợ!"

Một thái giám chạy đến trước mặt báo với nét mặt hoảng hốt.

Nghe tên đó nói vậy làm mọi người vô cùng sợ hãi, mặt cắt không còn hột máu. Cả loạt đều đồng thanh: "Mau giết con yêu nữ đó đi, nếu không nó sẽ ăn thịt hút máu chúng ta mất thôi."

"Chuyện đã tới nửa này rồi, xem ngươi còn dám to gan ăn thịt người nữa không? Thịt và máu người chính là loại đồ ăn yêu thích của yêu nữ nhà ngươi. Ta dám chắc ngươi đã đói khát nên ăn thịt người trong cung."

Tên đạo sĩ đó được nước lấn tới, hùng hổ nói.

"Ngươi cảm mến, Hải Đường không bao giờ ăn thịt người. Ta chắc chắn, vì ta ở cùng với hải Đường. Ngươi cấu kết với những kẻ ở đây để hại nàng ấy, chỉ vì đỉnh vàng kia phải không. Còn các phi tần hậu cung ở đây đều ganh ghét nàng ấy nên muốn hãm hại nàng ấy, chỉ vì nàng ấy được sự sủng hạnh của hoàng thượng."

Đằng Vân không thể nhịn nổi cơn tức giận này mà sổ một tràng với nét mặt nghiêm túc hơn bao giờ hết.

Du Lan nhếch môi mỉm cười khinh khỉnh nhìn Đằng Vân đáp: "Thì ngươi cùng phe với ả ta nên bênh vực chứ gì? Không khéo ngươi cũng là đồng loại với con yêu nữ này..."

"Ngươi..." Đằng Vân như cứng họng khi nàng ta nói vậy. Nàng ta vênh vao vẩy tay ra hiệu cho hai tên lính tới lời nàng đi, để không cho nàng dám xác suất.

"Bỏ ta ra... Bỏ ta ra... Nhất định hoàng thượng sẽ không để yên cho ngươi đâu..."

Mặc cho Đằng Vân cứ gằn co thì mấy con người đó vẫn tiếp tục hại Hải Đường.

"Để xem hoàng thượng khi thấy cảnh tượng này có còn mê mẩn ả yêu nữ này nữa không?"

Huyền Trân mỉm cười nói với giọng đắc ý.

"Ta không phải yêu nữ, ta chỉ có chút khác biệt so với các người thôi!" Hải Đường cố gắng nói câu không rõ chữ, lồng ngực phập phồng với hơi thở gấp gáp khi nàng đang cố nhẫn nhịn những gì đang diễn ra. Nàng lờ mờ nhìn từ Du Lan đến Huyền Trân, những con người đang nhìn mình với ánh mắt sợ hãi, nàng đánh mắt nhìn tên Tây đạo sĩ kia gượng cười chán ghét tiếp lời:

"Tên đạo sĩ giả mạo kia, ta nói cho nhà ngươi biết! Hải Đường ta không phải là yêu nữ. Nếu ngươi còn hăm dọa cấu kết với mấy con người lòng dạ hiểm độc kia, thì ắt sẽ gánh lấy hậu quả khôn lường đấy."

"Chát"

Một cái tát nháng lửa giáng vào mặt Hải Đường từ bàn tay của Du Lan, khóe môi nàng rỉ máu. Nàng gờm gờm ánh mắt đỏ sắc lạnh nhìn Du Lan khiến nàng ta thoát giật mình mà cảm thấy rợn cả người, nhưng vẫn tỏ ra không sợ đáp:

"Lần này để xem ngươi còn dám mạnh mẽ nữa không? Yêu nữ! Ngươi cứ giãy giụa đi, hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi..."

Không chân chừ suy nghĩ gì nhiều, ngay lập tức tên Tây đạo sĩ vung kiếm lao thẳng về phía Hải Đường. Ai nấy đều căng mắt ra nhìn.

Ông ta nhưng đứng khựng lại, khi mũi kiếm đã bị Hải Đường dùng hai bàn tay nắm chặt lại để không cho hắn đâm trúng mình. Hai tên lính giữ nàng vừa rồi đã bị nàng hất văng ra xa trong tích tắc.

Bàn tay nàng rỉ máu, chảy ròng ròng xuống dưới nền. Lần này nàng sẽ không nhường nhịn nữa, vì nàng không muốn chết như trong tủ nhục khi bị bọn họ sỉ vả ghê tởm nàng như vậy.

"Quân lính đâu, mau giết chết ả yêu nữ kia đi!" Huyền Trân gằn giọng ra lệnh cho viện binh, nét mặt hiện rõ sự sợ hãi.

Ngay lập tức có một tốp quân xông lên tấn công Hải Đường. Nàng chẳng muốn làm họ bị thương nhưng bị dồn vào thế này nên nàng bắt buộc phải ra tay, đó là do tự chuốt lấy thôi chứ không phải do nàng, có trách thì trách những kẻ cầm đầu kia.

Nàng hung hãn không còn nhận thức gì dùng móng tay cào xé bọn chúng, làn tóc bay bay khiến nàng hiện rõ nét đẹp sắc sảo của một nữ nhân mang trong mình thứ yêu lực hiếm có.

"Coi chừng!"

"Phập"

Thanh kiếm đâm thẳng vào phía của Nguyên Ân khi một tên lính bất ngờ tấn công Hải Đường, vì nàng chỉ tập trung đánh những tên phía trước mà không để ý tới phía sau mình.

Từ Thiên thấy vậy công tới đá cho hắn một cú chí mạng, hùng hổ đi tới nắm áo tên đạo sĩ xử một trận như từ.

Vừa trông thấy Nguyên Ân, cả đoàn người vội vàng quỳ rạp xuống hành lễ trong vẻ lo sợ. Nguyên Ân cùng với Từ Thiên đi tới điện Hưng Đức để thăm Hải Đường thì không ngờ lại có chuyện xảy ra với nàng.

Nguyên Ân ôm lấy Hải Đường, đôi đồng tử của nàng giãn rộng, ánh mắt từ màu đỏ nhanh chóng chuyển về màu đen như bình thường. Chàng buông nhẹ nàng ra nhìn nàng với ánh mắt lo lắng, không màng tới vết thương phía sau lưng đang rỉ máu, vì không sâu lắm nên chàng có thể chịu đựng được.

Nhìn bộ dạng máu me bê bết của Hải Đường làm Nguyên Ân cảm thấy vô cùng xót xa. Bất giác nàng ngất lịm đi trong vô thức trong vòng tay của Nguyên Ân. Chàng lay lay người nàng thốt lên:

"Hải Đường... Hải Đường... nàng tỉnh lại đi... Hải Đường..."

"Đường tỷ sao vậy hoàng huynh? Mà huynh bị thương rồi đấy!"

Từ Thiên đáp, nhíu mày nhìn Nguyên Ân và Hải Đường.

Nguyên Ân đẩy Hải Đường cho Từ Thiên, nét mặt hiện rõ sự lạnh tanh đến đáng sợ, ánh mắt in hằn sự dằn dứ nhìn những con người đang quỳ ở kia. Chàng trầm giọng đáp:

"Đệ mau đưa Hải Đường về cung cấm của ta đi! Hôm nay ta phải giải quyết những kẻ ở đây ngay lập tức!"

Từ Thiên gật đầu tuân lệnh rồi bế Hải Đường nhanh chóng rời khỏi đây.

Đằng Vân uất ức nẩy gờ chạy xông tới chỗ Nguyên Ân với ánh mắt hiện rõ sự phẫn nộ, giờ tay chỉ về hướng Du Lan và Huyền Trân cùng với những phi tần khác gần giọng đáp:

"Thưa bệ hạ, chính Du Chiêu Nghi cùng với Huyền Trân tiếp dư và tên đạo sĩ này cấu kết với nhau để hãm hại Hải Đường đấy!"

"Người có bằng chứng gì hả? Đừng có mà mạnh miệng như vậy!" Du Lan quát lớn, trừng mắt nhìn Đằng Vân phân bua rồi quay sang nhìn Nguyên Ân tiếp lời: "À ta chính là yêu nữ đấy, bệ hạ cũng thấy hình hài của ả ta lúc vừa rồi đấy. ả ta còn ăn thịt người nữa chẳng lẽ bệ hạ..."

"Im đi!" Nguyên Ân gằn giọng đáp, với ánh mắt sắc bén nhìn Du Lan khiến nàng ta cảm giật mình cúi gằm mặt xuống. Chàng tiếp lời: "Ta nói cho các người biết, nàng ấy không phải yêu nữ. Chính nàng ấy đã dùng máu cứu ta trong lúc ta suýt mất mạng... Các người nói nàng ấy là yêu nữ chẳng nhẽ các người cũng nói mẫu hậu ta là yêu nữ..."

Ai nấy đều im thin thít không dám mở miệng cất lời một tiếng nào. Đằng Vân chỉ biết đứng nhìn những con người mưu mô xảo quyệt ở đây với cái nhìn khinh bỉ.

"Hất Sắt, mau đem tên đạo sĩ ở đây chém đầu cho ta. Nếu các người còn dám đụng tới người của ta thì coi chừng cái mạng của người đấy!"

Dứt lời Nguyên Ân quay phắt người khỏi đây với vẻ mặt hằm hằm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Sau khi những gì đã xảy ra ở điện Hưng Đức, việc Hải Đường để mọi người chứng kiến hình dạng của nàng lúc đó đều đã loan truyền khắp hoàng cung lẫn kinh thành

Sau khi những gì đã xảy ra ở điện Hưng Đức, việc Hải Đường để mọi người chứng kiến hình dạng của nàng lúc đó đều đã loan truyền khắp hoàng cung lẫn kinh thành. Họ cho rằng nàng là yêu nữ ăn thịt người, thuộc về loại quỷ và cũng là lúc quỷ thức tỉnh. Nhưng sâu trong góc khuất đó, sẽ có nhóm người ẩn mật đang dò tìm nàng cho bằng được, vì họ biết rằng nàng không phải là yêu nữ mà sở hữu dòng máu bất tử, chỉ cần uống máu sẽ được trường sinh bất tử.

Tên Tây đạo sĩ bị buộc tội bôi nhọ danh phẩm người của Hoàng Đế nên bị xử tội chết. Nhưng điện Hưng Đức mà Hải Đường chưa ở được bao lâu đã bị nguyên rửa.

Tại cung cấm ở hoàng thượng.

"Đường tỷ tỷ, hãy mở miệng nói gì đi. Tỷ cứ im lặng ngồi bất động như vậy đệ lo lắm đấy!"

Từ Thiên nhìn Hải Đường cất giọng đáp, ánh mắt lo lắng nhìn nàng khi nàng cứ ngồi co ro ôm chân vào một góc vùi về sợ hãi mà không nói bất cứ một lời nào. Mái tóc dài che phủ cả mặt, không thể thấy được ánh mắt đỏ đang trào dâng sự hoảng sợ của nàng.

Lời nói của Từ Thiên dường như không có tác dụng vì không thấy nàng phản ứng gì cả.

Ngài cũng ngạc nhiên khi thấy hình dạng thật sự của Đường tỷ khi hiện nguyên hình ở điện Hưng Đức, nhưng ngài không sợ dáng vẻ đó của Đường tỷ. Ngược lại ngài thấy Đường tỷ có khí chất tiên tử thì đúng hơn, chẳng qua do bị bọn người kia bôi nhọ sỉ vả cho nên Đường tỷ mới có những hành động tức giận có phần đáng sợ đó.

Từ Thiên xích lại gần chỗ Hải Đường, đưa tay chạm lấy vai nàng nhưng nàng lại né tránh, ngài đành thu tay lại khẽ thở phất một cái đầy nặng nề. Ngài đáp:

"Đường tỷ... Tỷ đừng sợ gì cả, đã có đệ, hoàng huynh, hoàng thúc và có cả Vân tỷ nữa, sẽ bảo vệ cho tỷ mà... Xin tỷ hãy nói gì đi... Chỉ cần nói tỷ đau chỗ nào hay không sao đâu cũng được..."

Vẫn vậy, đáp lại lời Từ Thiên cũng là sự im lặng của Hải Đường khi mà nàng vẫn cứ như vậy, không chút phản ứng gì. Bộ y phục của nàng bê bết máu, ngài đã năn nỉ nàng để cho cung nữ thay y phục mới nhưng không được.

Bây giờ nàng cảm thấy vô cùng lo sợ với những ánh mắt đầy cay nghiệt đó, những lời nói lăng mạ nàng, họ muốn giết nàng. Nàng thật sự rất sợ điều đó.

Từ Thiên lắc đầu bất lực vì khuyên nhủ trấn an này giờ vô ích, ngài đành chờ hoàng huynh tới chắc có lẽ sẽ tốt hơn. Ngài đứng dậy quay người bước đi, mở cửa ra ngoài vừa lúc Nguyên Ân tới, vội về mặt hiện rõ sự lo lắng khôn cùng.

"Huynh tới rồi, thật may quá!" Từ Thiên khẽ vụt ra tiếng thở dài, nhìn Nguyên Ân với ánh mắt nghiêm túc rồi ngài tiếp lời: "Huynh vào trong với Đường tỷ đi, chắc có lẽ sẽ trấn an được tỷ ấy đấy. Đệ có nói cỡ nào thì tỷ ấy cũng không chịu mở miệng nói dù chỉ một câu. Có vẻ tỷ ấy đang rất sợ hãi."

Nguyên Ân trầm giọng đáp nhanh: "Được rồi! Đệ về phủ đi, có gì cần nhờ ta sẽ nói với đệ sau!"

Nói rồi, Nguyên Ân đi vào trong thiện phòng. Bước chân chàng chợt dừng lại, bước đi một cách chậm rãi có phần cứng nhắc khi thấy thấy Hải Đường đang ngồi co ro một góc, không một chút động đậy gì. Chàng không thể thấy cảm xúc của nàng ngay lúc này bởi làn tóc dài xổ xuống nền của nàng đã che mắt, nhưng chàng cũng hiểu nàng đang rất sợ.

Nguyên Ân lại gần chỗ Hải Đường khụy xuống, đưa tay hất nhẹ mái tóc của nàng qua. Theo phản sợ, nàng vùng tay đẩy Nguyên Ân ra khiến chàng bật ra sau, nàng bắn loạn mà hét toáng lên:

"Xin đừng giết tôi... Tôi không phải là yêu nữ, tôi cũng chỉ là một người bình thường thôi mà... Làm ơn đừng giết tôi..."

Nguyên Ân nhìn nàng với ánh mắt xót xa khi thấy ánh mắt đỏ như vàng trắng máu chất chứa sự khản kiệt hoang mang, gân máu nổi chằng chịt trên mặt và ở cổ, móng tay dài tím sẫm.

Nguyên Ân nhướn người lại gần Hải Đường, nắm lấy hai tay nàng giữ chặt lại, nhìn thẳng vào mắt nàng hạ giọng đáp:

"Nhìn thẳng vào mắt ta đi, là ta, Nguyên Ân!... Sẽ không có ai hại nàng vì có ta ở đây rồi!"

Lúc này Hải Đường mới định thần lại những gì trước mắt, nhìn Nguyên Ân với ánh mắt đỏ đầy rung động rồi nhanh chóng chuyển về màu đen bình thường, gân máu và móng tay cũng dần biến mất khi nàng nhận ra đó là Nguyên Ân, người mà đã nói sẽ bảo vệ nàng.

Nàng đưa tay chạm lấy khuôn mặt mang vẻ lạnh lùng của Nguyên Ân với giọt nước mắt hoen mi chảy dọc xuống trên gò má nàng. Bất giác nàng vòng tay ôm chặt lấy chàng òa khóc nức nở nức lên thành tiếng.

Nàng vừa khóc vừa nói không rõ chữ: "Thật sự ta đã rất sợ... Họ sẽ giết ta phải không?"

Nguyên Ân ôm chặt lấy nàng, với nét mặt trầm tĩnh đáp: "Sẽ không có giết nàng cả, vì có ta rồi. Nàng yên tâm!" Chàng buông nhẹ nàng ra, nhìn nàng với ánh mắt sâu lắng đáp: "Bây giờ nàng hãy thay y phục đi, rồi ăn một chút gì sau đó nghỉ ngơi, quên đi những gì đã xảy ra hôm nay. Được không?"

Hải Đường gật đầu đáp, nắm chặt lấy tay Nguyên Ân, nàng cảm thấy an toàn hơn khi ở gần chàng. Nguyên Ân đỡ nàng đi vào hồ đá thì "rầm", bất ngờ có một tảng đá đột nhiên xông vào thien phòng riêng của chàng.

Nguyên Ân nhú mồm với vẻ khó chịu gần giọng đáp:

"Các người làm gì vậy hả? Cả gan xông vào cung cấm của ta khi không được sự cho phép!"

"Nhưng được sự cho phép của ta!"

Giọng nói đầy uy lực cất lên. Hoàng thái hậu từ ngoài bước vào với dáng vẻ nghiêm trang, ánh mắt gườm gườm nhìn về phía Hải Đường, khiến nàng thoáng giật mình vấp lấy tay Nguyên Ân, đứng nép phía sau lưng chàng.

Nguyên Ân cảm thấy bức bối khi Hoàng thái hậu lại ra lệnh cho quân lính vào trong cung của mình, cuối cùng cũng chỉ để bắt Hải Đường đi mà thôi, sau khi nghe được những gì đã xảy ra ở điện Hưng Đức. Chàng thẳng thắn lên tiếng:

"Tổ mẫu về cho, con không tiếp người!"

"Hoàng thượng định giữ cái ả yêu nữ kia bên mình hay sao hả? Ắt ta là mối tai họa cho Ngự Thiên Quốc chúng ta đấy, hoàng thượng có biết không?..."

Bà lớn giọng đáp với vẻ mặt bức tức khi thấy Nguyên Ân đứng ra bảo vệ cho Hải Đường. Bằng mọi giá bà phải diệt trừ mối tai ương này cho Ngự Thiên Quốc và càng không thể để nó mê hoặc bậc đế vương được.

Bà vẫy tay ra hiệu cho quân lính lên giọng đáp: "Mau bắt con ả yêu nữ đó lại ngay lập tức cho ta. Bệ hạ có hai sự lựa chọn, giữa bách tính và ả ta. Là một bậc quân vương phải đặt bách tính lên hàng đầu có biết không? Đừng chỉ vì tình yêu của bản thân mà đưa thân dân vào chốn loạn lạc. Ắt hoàng thượng sẽ phải trả cái giá thật đắt cho sự lựa chọn sai lầm của mình đấy!"

"Nhưng..."

"Nguyên Ân! Tổ mẫu nói đúng đấy." Hải Đường cất tiếng đáp cắt ngang lời nói của Nguyên Ân. Nàng buông tay Nguyên Ân ra mỉm cười nhìn chàng với ánh mắt chứa đựng những cảm xúc khó tả, lắng đọng những giọt lệ tuôn rơi, nàng nghẹn ngào đáp:

"Bệ hạ còn có bách tính nữa, Chi vì ta mà người dân trong Ngự Thiên Quốc sẽ trở nên bạo loạn hoảng sợ khi biết một được chuyện yêu nữ hút máu ăn thịt người không có thật này."

"Hải Đường à..."

"Nếu bệ hạ vì ta thì hãy giúp ta trấn an người dân đi, làm họ cảm thấy yên tâm khi biết ta đã bị bắt. Có như thế hoàng cung cũng như Ngự Thiên Quốc mới được yên bình hơn đấy."

Hải Đường nhẹ giọng đáp đều đều, ánh mắt nhìn Nguyên Ân không rời xa vòng tay của chàng, nhưng nàng không còn cách nào khác đành phải vậy thôi. Chàng là Hoàng Đế, còn có bách tính trong tay, nàng không thể ích kỷ như vậy được. Cho dù nàng có giải thích thế nào đi chăng nữa, thì họ cũng cho rằng nàng là yêu nữ thôi.

Ở ngoài kia đầy rẫy những kẻ đang truy lùng vì muốn có được máu của nàng, mặc khác người dân Ngự Thiên Quốc sẽ muốn nàng chết. Không biết mai đây nàng sẽ như thế nào... nàng bắt đầu cảm thấy khoảng trời trước mắt là một đen mù tịt giăng đầy lối đi, không một con đường mòn để thoát cả.

"Còn chần chờ gì nữa, mau bắt ả ta lại đi!" Hoàng thái hậu gần giọng đáp.

Ngay lập tức hai tên lính mang xích tới còng tay Hải Đường lại lôi đi một cách phũ phàng. Nguyên Ân định lao tới đánh những tên lính này thì bị Hải Đường cản lại, nàng đáp:

"Xin bệ hạ đừng làm thế! Chỉ cần bệ hạ nhớ ta là đủ rồi."

Rồi Hải Đường cứ thế bị đưa đi. Nguyên chỉ biết đứng nhìn mà không làm được gì khi tổ mẫu đang ở đây, hai tay chàng siết chặt lại, cảm thấy lòng đau quặn thắt khi Hải Đường nói vừa rồi. Ánh mắt chàng nhìn tổ mẫu với vẻ sắc lạnh, trầm giọng đáp:

"Bằng mọi giá, con sẽ minh oan Hải Đường và để nàng đường đường chính chính trở thành Hoàng Quý phi của con. Mặc cho tổ mẫu có chửi từ thì con cũng không quan tâm. Miễn sao, con không làm ảnh hưởng gì đến bách tính. Tổ mẫu đừng chen vào chuyện của con nữa, con đã là Hoàng Đế nên con biết mình cần làm gì."

Dứt lời Nguyên Ân đi lướt qua mặt Hoàng thái hậu nhưng chợt đứng khựng lại khi bà lên tiếng đáp:

"Ta sẽ không để cho điều đó xảy ra. Hãy nên nhớ những gì mẫu hậu của con từng gánh lấy đấy. Rồi sẽ có một ngày con sẽ như phụ hoàng của con thôi. Và kết cục của nàng ta cũng sẽ như vậy."

Chàng ngoảnh mặt lại đáp lại với giọng vô cùng nghiêm túc: "Con sẽ không giống như phụ hoàng của mình. Bởi phụ hoàng không yêu mẫu hậu của con thật sự và không tin bà ấy. Nhưng con thì khác!"

Nói rồi Nguyên Ân đi thẳng một ròi khỏi đây trong sự lạnh nhạt. Tạm thời chàng phải tìm cách lấy lại sự trong sạch cho Hải Đường, chàng không thể nào để nàng chịu sự bất công như thế được.

...

Hải Đường bị biệt giam tại nhà ngục đá, đám lính canh truyền tai nhau rằng họ thấy nàng ngồi bất động giữa gian phòng rộng với bốn mặt đều là bức tường bám đầy rêu xanh. Hai mắt nàng đen láy xoáy sâu trong không gian mù tịt bất định, vẻ hoạt bát vô tư ngày nào của nàng đã biến mất thay vào đó sự u buồn lẫn sợ hãi vô hồn như bức tượng.

Cứ như thế nàng ngồi lặng yên nhìn ngọn lửa nhấp nhô của ngọn đuốc thấp sáng gần trên bức tường kia. Tóc của nàng chẳng hiểu lý do gì, nó một ngày càng dài ra sau lần nàng hiện nguyên hình ở điện Hưng Đức, khiến nàng cảm thấy đầu mình nặng trĩu.

Nàng đưa tay xoa bụng mình vì nó kêu lên nãy giờ, nàng đã chưa ăn gì nguyên cả ngày hôm nay rồi. Nàng than van: "Đói bụng quá đi mất thôi... Sao số mình lại khổ như thế này chứ?..."

"Á... đau quá đi thôi..."

Một tên lính kêu la lên đau đớn khiến mấy tên còn lại đang say trong giấc ngủ lẫn Hải Đường phải giật mình mà bừng tỉnh. Khi thấy lét cái chân cà nhát chạy vào chảy máu tề le với nét mặt đau đớn, tái xanh không còn hột máu.

"Người bị sao vậy? Sao chân bị chảy máu nhiều thế kia?" Một tên lính lo lắng hỏi.

"Ta bất cẩn, đi không để ý để cây cọc gỗ nhọn cửa vào rách cả bắp chân rồi... Đau quá đi, không thể nào chịu nổi nữa rồi..."

Hắn than đau, ngồi phịch xuống đất ôm lấy cái chân mình, máu me chảy lã lã xuống đất. Mấy tên lính khác rồi trí không biết làm gì, giờ cũng muộn lắm rồi, giờ mà đưa hắn tới ngự y phòng kiểu gì cũng mất máu mà chết, mà bọn người này cũng không biết phải băng bó sơ cứu vết thương làm sao nữa. Cứ lấy mảnh vải quần chặt lại để cầm máu cho hắn tạm thời.

"Các người tránh ra để ta xem thử coi nào?"

Những tên lính chợt giật nảy mình vội đứng phắt dậy né tránh khi thấy Hải Đường đứng lù lù phía sau bọn chúng. Họ vội rút kiếm phòng ngự.

Nàng thờ phắt một cái ánh mắt chán trường nhìn mấy tên lính ngu ngốc này. Nàng đi ra đường cái phòng giam kia do bọn chúng sơ sẩy quên đóng cửa lại, nên nàng mới hiện ngang đi ra đây một cách dễ dàng như vậy. Nhưng khổ một cái là nàng phải lét cả xiềng xích nặng nề ở tay và chân.

Nàng nhìn họ nhẹ giọng thân nhiên đáp: "Các người đừng lo, ta không có làm gì đâu mà sợ. Ta cũng chỉ là một người bình thường thôi mà, nhưng có đôi chút khác biệt xiu thôi. Để coi, vết thương của tên này..."

Nàng định cúi xuống xem vết thương của tên lính đang nằm vật lộn với đau đớn này thì bị một tên chìa thẳng kiếm vào cổ đe dọa:

"Người định làm gì vậy? Nếu người mạnh động, bọn ta sẽ giết chết người đấy!"

"Khô... Á...!" Hải Đường kêu lên một tiếng đau nhỏ khi đưa tay hất kiếm của họ ra, những ngón tay của bàn tay trái bị cửa đứt hờ miệng rỉ máu, nàng nhủ may có chút nhói đau nhưng đó chỉ là nhất thời vì chẳng mấy chốc nó đã lành lại. Nàng ngược mặt nhìn bọn hạ mím cười bình thản đáp:

"Mọi người đứng yên đấy, để ta điều trị vết thương cho hắn. Okk, Do you understand?"

Bọn họ như ngơ ngác gãi đầu nhìn nhau vì chẳng hiểu nàng đang nói gì nữa.

Hải Đường tháo lớp vải quần quanh chân của hắn ra xem, chau mày nhìn vết rách ở bắp chân lòi cả thịt ở bên trong, máu cứ như thế chảy tuôn ra rùng rùng không ngừng. Nàng lắc đầu đáp:

"Nếu ở thời này, tên này chết chắc vì mất máu, không thì bị nhiễm trùng. Chẳng biết hắn đi đứng cái kiểu gì để ra cái nông nổi này nữa... Với trách nhiệm của một người học y như mình, thì thấy người gặp nạn phải cứu thôi..."

Nói rồi Hải Đường kiếm một vật gì đó sắc nhọn và nàng vớ ngay cái thanh kiếm đang cầm trong tay của tên lính vừa rồi chia kiếm hăm dọa nàng, cửa vào lòng bàn tay phải khiến bọn họ như trở mắt nhìn hành động của nàng. Nàng khẽ nhăn mặt có chút đau.

Nàng bóp mạnh để cho máu chảy ra, chảy nhiều giọt máu xuống vết thương của hắn. Trong phút chốc, vết rách ở chân của hắn nhanh chóng lành lại không một vết tích. Vết mặt của hắn cũng trở nên hồng hào trở lại. Điều đó, khiến bọn họ không thể nào thốt lên lời, khi chứng kiến những gì mà nàng làm.

Bọn họ vội xông lại chỗ hắn xem thử, hoàn toàn lành lặn, ở chân hắn không còn bị chảy máu nữa. Có lẽ họ đã nhầm, nàng thật sự không phải yêu nữ như lời đồn thổi.

Hải Đường vươn tay, ôm cái bụng đang đánh trống của mình than:

"Mấy anh ở đây, có cái gì để ăn không? Ta đói bụng quá... Ủa, bánh bao này, cho ta nha..."

Chẳng ngần ngại gì, nàng chụp lấy cái bánh bao trắng trên đĩa ngồi phịch xuống ghế ăn một cách ngon lành, lấy luôn bình rượu nhỏ có sẵn uống ừng ực. Thay vì nàng chỉ ngồi chờ sung rụng trong cái phòng giam kia thì ra đây có vẻ ổn hơn, nàng nghĩ mình càng phải lạc quan hơn thôi.

Bọn họ chỉ biết đứng trơ mắt nhìn dáng vẻ vô tư hồn nhiên của Hải Đường mà không có bất cứ sợ hãi gì. Tên bị thương vừa rồi đứng dậy đi lại bình thường tới chỗ nàng cất giọng chân thành đáp:

"Đa tạ cô nương đã cứu tôi!"

"Hihi... không có gì đâu! Ai trong hoàn cảnh như vậy cũng làm giống ta thôi!"

Hải Đường mỉm cười đáp, cầm bánh bao ăn rất ngon rồi đưa mắt nhìn họ tiếp lời: "Ta ở trong kia chán lắm, cho ta ở ngoài đây chơi với các người đi... Đàng nào ta cũng chết mà... Đừng lo ta sẽ không làm gì các anh đâu... Ta là con người chứ không phải yêu nữ!... Các anh chơi ca rô với ta đi..."

Thế là nàng vui vẻ cùng với những người canh gác ở nhà lao chơi với rất vui vẻ. Tiếng cười giòn giã âm vang khắp cả nhà lao xua tan bao nỗi lo sợ, muộn phiền.

...

Tại phủ Vương gia.

"Ta có thể nhận ra âm mưu của Thành Đô Vương, hắn đang muốn hạ thủ ta. Đã hai lần hắn đều cho sát thủ nhắm vào ta nhưng đều thất bại, hai lần đó ta đều suýt mất mạng nếu không có Hải Đường giờ này ta chẳng thể nào ngồi đây rồi!"

Nguyên Ân trầm giọng nói với ánh mắt lạnh lùng sắt bén, giờ chàng đang cảm thấy có chút rồi bời, không biết mình nên bắt đầu từ đâu.

"Hắn đang cấu kết với tên Đôn đại nhân, sứ thần Bắc Triều để lật đổ Ngũ Thiên Quốc. Tên sứ thần đó đang cố tình kiêu ngạo để chọc tức chúng ta đấy. Ta e không sớm thì muộn hắn cũng dẫn quân đầy động bên vùng biên giới thôi."

Từ Khuynh đáp lại với vẻ mặt nghiêm nghị, sau khi nắm bắt được tình hình ở bên phủ của Thành Đô Vương.

Từ Thiên vội lên tiếng khi nghe hai người nói: "Vậy hoàng thúc và hoàng huynh dự định sẽ làm gì? Mà hoàng huynh nói, Thành Đô Vương biết khả năng của Đường tỷ rồi phải không? Đệ đang rất lo cho tỷ ấy, sợ hắn sẽ bắt tỷ ấy lợi dụng thôi. Mà giờ Tổ mẫu và cả hoàng cung, ai cũng đang muốn tỷ ấy chết cả."

"Ta sẽ có cách để đưa Hải Đường ra khỏi nhà lao!"

Nguyên Ân nói giọng đầy vẻ quyết tâm. Chàng không công tâm để nàng ấy ở trong cái nơi giam cầm đó được. Chàng tiếp lời: "Còn Thành Đô Vương, ta sẽ phải đích thân đi gặp hắn để nói chuyện thôi."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Tại phủ của Thành Đô Vương

Tại phủ của Thành Đô Vương.

"Trên danh nghĩa người đến Ngũ Thiên Quốc làm sứ thần. Thực tế là kẻ gây rối, kể cả khi người và tên Hoàng đế kia kết giao tình thâm giữa hai nước. Giờ hắn có rất nhiều thế lực đứng sau hậu thuẫn nhất là Vương gia Từ Khuynh. Nếu chúng ta không có thực lực thì chúng ta sẽ thất bại thôi."

Thành Đô nói giọng đều đều với ánh mắt hiện rõ sự mưu mô, tay nâng ly rượu uống vài ngụm.

Đôn đại nhân nghe Thành Đô nói vậy, cười trừ lên tiếng đáp: "Với sức mạnh hiện giờ của ngài khả năng để chống đối với họ rất khó đấy. Nếu ngài nhất định muốn diệt trừ hai tên tài giỏi kia, thì ngài phải nên cân nhắc cho thật kĩ đấy."

"Bây giờ ta có nên phản kháng không đây?" Thành Đô thờ dãi đáp.

"Phản kháng e rằng không phải biện pháp tốt. Giờ thì ngài phải cố gắng gây loạn trong thành, trong triều hiện giờ đang náo loạn với cái à yêu nữ kia. Nó là con cò tốt của chúng ta, nghe nói đầu hoàng thượng rất yêu con yêu nữ đấy. Như vậy hoàng thượng mới không có thời gian để ý đến chúng ta, chúng ta sẽ có cơ hội lật đổ nhanh thôi. Hoàng thượng có muốn tiêu diệt chúng ta cũng không được."

"Vậy làm sao chúng ta có thể gây ra nội loạn?" Thành Đô Vương thắc mắc hỏi.

Nhấp vài ngụm rượu hần cười với vẻ ản ý đáp:

"Theo những gì ta biết, cách đây không xa, trên ngọn núi Ngọc Vân có một cái động nhốt những con quỷ khát máu trăm năm không ai dám đến đó. Chỉ cần cho bọn chúng thoát khỏi cái hang đó và những gì xảy ra thì ngài cũng hiểu rồi đây."

...

Du Lan thần thờ tỉnh dậy sau giấc mộng dài. Đêm nay vàng trắng sáng rọi xuống Ngũ Thiên Quốc, bóng hình những chiếc lá đen xào xạc trong con gió thổi thoảng qua khiến Du Lan cảm thấy lạnh hết cả sống lưng.

"Nương nương mơ thấy ác mộng sao?"

Một cung nữ lo lắng chạy lại bên giường hỏi.

"Không bị bệ hạ trừng phạt, điều đó càng khiến ta cảm thấy lo sợ hơn bởi sự im lặng ghê gớm của người. Bệ hạ trước giờ làm nhiều hơn nói, ta e sau chuyện lăng mạ ả Hải Đường tiểu thư kia bệ hạ sẽ chẳng ngó ngàng gì đến cửu tần chúng ta."

Nàng ta đáp với giọng đều đều rồi lại nằm phịch xuống giường với vẻ mặt chán nản.

Đêm nay, nàng ta khó lòng nào mà chìm vào giấc ngủ sâu được, bởi vì ám ảnh bởi ánh mắt đỏ giận dữ cùng với đường gân máu nổi chằng chịt, tóc đen dài bay lùa xòa trong gió cùng với bộ móng tay dài của Hải Đường luôn xuất hiện trong đầu nàng ta. Nàng ta cảm thấy lo sợ một ngày sẽ bị Hải Đường tới trả thù.

Chuyện yêu nữ đã khiến nhiều người thấp thỏm không yên. Các điện trong cung đều tranh thủ phòng bị kĩ lưỡng sợ yêu nữ tấn công ăn thịt hút máu.

"Nàng ta bị giam trong ngục rồi, nương nương đừng lo lắng quá. Chắc cũng không còn bao lâu nữa nàng ta sẽ bị xử trảm hoặc bị thiêu chết thôi. Có Hoàng Thái Hậu đứng ra xử lý nên hoàng thượng cũng không thể nào chống lại đâu ạ!"

Cung nữ trấn an Du Lan khi thấy vẻ mặt hoang mang lo sợ của nàng ta.

...

Tại nhà lao.

"Đến giờ này vẫn chưa thấy Tử Thiên hay Đằng Vân đến thăm mình nhỉ. Xem ra họ bị Hoàng Thái Hậu cấm cửa rồi, cũng chẳng thấy hỏi thăm gì từ phụ thân của mình nữa."

Hải Đường chán nản than ngắn thở dài, ngồi cùng với các người lính canh giữ ở đây chơi hết trò đến trò khác cũng nhạt dần vì không có muối.

"Này tiểu thư ăn quả táo này đi, ngon lắm đấy."

Một tên lính mỉm cười đưa cho nàng một quả táo nhỏ màu xanh. Nàng vui vẻ nhận lấy cho vào miệng cắn một miếng ăn, vừa ăn vừa tấm tắc khen ngon.

Sống trong cung được một thời gian, Hải Đường cũng dần trưởng thành hơn rất nhiều, không còn nhiều nét vô tư hồn nhiên như hồi trước. Nàng cảm thấy trước mắt mình mọi thứ diễn ra như một định mệnh đã sắp đặt sẵn cho nàng vậy.

"Tiểu thư, cho bọn tôi hỏi. Sao tiểu thư không giải thích với mọi người mình không phải là yêu nữ, cô chỉ là sở hữu dòng máu bất tử có thể cứu người? Nhưng mà dòng máu của cô sẽ có nhiều kẻ rất muốn có vì họ muốn trường sinh bất tử đây, có thể sống được mấy trăm năm."

Một tên lính hỏi, ánh mắt thắc mắc nhìn Hải Đường. Mấy tên kia cũng chụm đầu lại vì muốn xem nàng trả lời như thế nào.

"Hay là tiểu thư sợ?" Một tên lính khác gặng hỏi.

Hải Đường mỉm cười bình thản lắc đầu rồi đáp: "Sợ ư? Phải, ta có một chút lo sợ khi phải đối diện với rất nhiều thứ, nhưng ta không để nỗi sợ đó lấn áp tâm trí của ta đâu."

Nàng nói rồi gục đầu xuống bàn khẽ nhắm mắt lại. Họ nhìn bộ dạng nhỏ bé của người con gái này trong bộ y phục màu tím nhạt khiến cảm thấy tội nghiệp cho nàng ấy, vì phải rước họa vào thân, còn mang danh yêu nữ trong khi nàng ấy là một người quá đỗi bình thường, chỉ là có chút khác biệt mà thôi.

Không gian bỗng trở nên im lặng khi họ đều kiếm một góc nào đó để ngủ vì trời cũng đã khuya lắm rồi.

Bất ngờ có một phi tiêu xé toạt không gian tĩnh lặng sâu thẳm đến khôn cùng lao thẳng tới chỗ Hải Đường, nhưng nàng đã chụp gọn lại trong tay bằng sự phản xạ nhanh nhạy của mình.

Bất giác Hải Đường đứng phắt dậy nhìn ba tên mặc đồ đen bịt kín mặt với ánh mắt dữ tợn nhìn nàng, trên tay cầm thanh gươm sắc bén chìa thẳng về phía

nàng. Những tên lính giết mình, cũng rút kiếm với vẻ dè chừng.

"Các người là ai?"

Hải Đường gần giọng hỏi, hai tay nàng nắm chặt vạt váy siết chặt lại để kìm nén sự sợ hãi của mình. Vì nàng biết chắc bọn chúng tới đây là giết nàng lấy máu thôi hoặc với mục đích khác.

Không nhận được một câu trả lời. Kiếm ánh lóe sáng lên, kế theo đó, tên sát thủ kia vọt tới như một con gió. Hải Đường bị một đòn phủ ngay bụng khiến nàng chệch bước va mạnh vào cái bàn vô cùng đau nhói, nhưng nàng nhanh chóng xoay người né tránh được đường kiếm của đối phương.

Nàng ngoảnh mặt nhìn những người lính canh giữ kia gằn cổ lên nói nhanh:

"Các anh mau chạy đi, nếu không ở đây chết chắc đấy."

Rồi nàng lại nhanh chóng chống trả với ba tên sát thủ, tuy nàng không có chút võ thuật nhưng từ ngày biết mình có năng lực đặc biệt, mọi thứ trong nàng bỗng chốc tự bộc phát ra. Phản xạ cực kì nhanh nhạy hơn. Ánh mắt nàng chột hừng đỏ như vàng trắng máu kia, gân máu lại nổi lên từng đường trên khuôn mặt bỗng chốc trở nên lạnh lẽo.

Nhưng nàng không thể nào một mình đánh lại được bọn sát thủ cự khôi này, trong lòng nàng đang cực kì hoang mang.

Ba tên sát thủ kết hợp lại vô cùng ưng ý tấn công nàng, bọn chúng dùng sự nhẹ mà chớp nhoáng để đối phó với nàng. Bọn chúng điều khiển kiếm trong tay vô cùng linh hoạt. Thoắt lui thoắt ẩn, đường kiếm tưởng đánh bên phải nhưng lại đâm bên trái.

"Xẹt... Xẹt..."

Hải Đường bị những nhát kiếm chém trượt qua tay rồi chân khiến nàng ngã gục xuống đất trong đau đớn. Nhưng kì thực vết thương không tự lành, mà đau rất vô cùng và thanh kiếm của bọn chúng có tẩm thuốc, khiến nàng cảm thấy đầu óc choáng váng không định hình rõ mọi thứ trước mắt.

Nàng lắc mạnh đầu để cố định thần lại mà chống tay đứng dậy, cho dù có trúng độc đi chăng nữa thì máu của nàng cũng có khả năng kháng độc mà thôi nhưng cần phải có thời gian, không được vận động để chất độc không lan rộng nhưng thế sẽ giải độc nhanh hơn, tình thế bây giờ không cho phép.

Bọn chúng là cao thủ thật sự!

Chẳng mấy chốc Hải Đường bị dồn đến chân tường. Một tên nhân cơ hội lao tới phóng kiếm về phía nàng, đôi đồng tử nàng giãn căng nhìn mũi kiếm sắc nhọn kia, nàng đứng như chết sững.

"Phập"

Ánh mắt nàng nhìn xuống dưới, mũi kiếm đâm xuyên vào bụng nàng, hấn rút phẳng kiếm ra, máu theo đó chảy ra rò rỉ. Máu trong miệng nàng học ra nhiều nhãi xuống áo.

Nàng từng mất hiện rõ những đường tơ đỏ nhìn bọn chúng hiện rõ sự căm phẫn, nàng không thể chết như vậy. Nàng hét lên "A" một tiếng vang vọng khắp cả nhà lao, nàng hùng hổ xông tới tấn công bọn chúng. Mặc cho những nhát kiếm cứ dội vào người, tấm thân mỏng manh vương vãi những vết thương rỉ giọt máu đào, bộ y phục rách bươm không lành lặn, nàng vẫn quyết tâm phải hạ gục được bọn chúng.

Nhưng nàng chẳng thể nào đánh bại được những tên này. Nàng nằm la liệt dưới nền đất với thân không thể nào thể thậm hơn, máu trong miệng cứ học ra, vết thương ở bụng không ngừng rỉ máu khiến nàng đau nhói khôn cùng. Lồng ngực nàng phập phồng với hơi thở gấp gáp, hỗn hển.

Giờ nàng chỉ có thể chờ đợi bàn tay một ai đó cứu nàng mà thôi. Nàng có thể cảm nhận được hơi lạnh của thanh kiếm đang kề sát cổ mình.

Bất chợt có một kẻ tóc trắng xuất hiện, mắt nàng lúc nhắm lúc mở ngước lên nhìn hắn. Không ai khác chính là Thành Đô Vương. Nàng cố lấy hơi gần giọng nói:

"Ngươi là ai?"

Hắn ta đi lại cúi người khụy chân xuống, đưa tay hất tóc Hải Đường qua để nhìn rõ mặt nàng hơn. Nét mặt hắn trông vô cùng kiêu ngạo với nụ cười đắc ý trên môi. Hắn cất giọng:

"Thì ra là con gái của đại thừa tướng. Kẻ đã cản đường cuộc ám sát Hoàng Đế của ta ở núi Ngọc Vân đây mà... không ngờ ngươi lại là yêu nữ đấy... máu của ngươi là liều thuốc trường sinh mà nhiều kẻ thèm khát đây mà... ngươi sẽ là công cụ tốt của ta, lói đi!"

Hắn ra lệnh cho tên sát thủ kia lói Hải Đường đi. Hắn vừa đứng dậy thì bất ngờ bị Đằng Vân tấn công từ phía sau. Nàng vào đây để thăm Hải Đường nhưng không ngờ lại phát hiện có kẻ muốn bắt nàng ấy đi, nên nàng liều mạng xông tới.

"Ta sẽ không để các ngươi đưa Hải Đường đi đâu!"

Thành Đô Vương hồ báo phản công lại Đằng Vân, hấn rút kiếm tấn công nàng. Nàng bị hấn chém một nhát ngay hông trái. Nàng cố gắng chịu đựng tiếp tục chống trả lại.

Hải Đường không muốn Đẳng Vân phải vì mình mà mất mạng. Nên nàng dùng lực đẩy hai tên đang giữ mình ra, chạy nhanh tới khi thấy lao kiếm đâm Đẳng Vân.

"Phập"

Thêm một nhát kiếm đâm xuyên thẳng ngay phía sau lưng nàng. Đẳng Vân như đứng hình trơ mắt nhìn mũi kiếm lộ liễu phía trước bụng Hải Đường, mà gào thét lớn lên:

"Hải Đường..."

"Phụt"

Máu bắn ra thành tia, nhỏ nhiều giọt xuống sàn khi hấn rút phắt thanh kiếm dính đầy máu ra khỏi người Hải Đường, khiến nàng gục xuống nhưng được Đẳng Vân đỡ lấy. Nàng vùi chặt lấy tay Đẳng Vân đứng dậy với đôi chân run rẩy. Nàng đẩy Đẳng Vân ra, với một chút sức lực ít ỏi còn sót lại, nàng giơ bàn tay với những móng vuốt sắc nhọn cào cào cầu hấn.

Giáng cho hấn một đòn chí mạng ở ngay phía trước ngực hấn, khiến hấn ngã nhào ra sau. Hải Đường quay người nắm lấy tay Đẳng Vân chạy đi.

"Mau bắt hai ả lại cho ta!"

Ba tên sát thủ tuân lệnh nhanh chóng đuổi theo.

Vừa bước ra khỏi nhà lao, Hải Đường chợt bật ngã xuống nhưng kịp thời được một vòng tay ôm lấy nàng, nàng sà vào lòng Nguyên Ân.

"Hải Đường... Hải Đường..." Nguyên Ân lay lay người nàng, khi thấy nàng chẳng có phản ứng gì cả. Trên người đầy rẫy những vết thương, ở dưới bụng máu lên chảy ra không ngừng nghỉ.

Những tên sát thủ thấy sự xuất hiện của Nguyên Ân nên đã tẩu thoát.

"Hải Đường suýt nữa bị Thành Đô vương bắt đi thừa bệ hạ, cũng may tiểu nữ tới đó kịp. Hải Đường bị đâm và chém rất nhiều nhát. Tiểu nữ cảm thấy lạ, nếu nàng ấy bị thương thì ắt sẽ tự khỏi nhưng lần này nó không lành mà còn bị chảy máu nhiều hơn. Bệ hạ mau đưa nàng ấy về phủ của Đại tướng quân, biết đâu ông ấy sẽ có cách chữa trị cho nàng ấy."

Đẳng Vân nói giọng đều đều, ánh mắt lo lắng nhìn bộ dạng không thể nào thảm hơn của Hải Đường. Vết thương bên hông của nàng thì có là gì so với nỗi đau mà Hải Đường đang chịu đựng.

Không chần chừ gì nữa, ngay lập tức Nguyên Ân bế Hải Đường lên chạy đi.

...

Tại phủ Thừa tướng quân.

Hải Đường đang nằm trên giường gỗ mê man, mồ hôi nhễ nhại thấm đẫm trên khuôn mặt tái nhợt của nàng. Bộ y phục máu me trên người nàng đã được thay đi bằng bộ y phục lụa trắng mỏng manh để lộ bờ vai trắng ngần, nhưng vẫn ướt đẫm bởi một màu đỏ của máu khi vết thương chưa lành mà đang có dấu hiệu loét ra và rỉ máu liên tục. Gân máu nổi chằng chịt trên tay, cổ và mặt nàng.

Làn tóc của nàng đã dài đến nỗi sà xuống nền. Nàng đang phải vật lộn với từng cơn đau nhói thấu đến tận thịt và xương tủy.

Nguyên Ân ngồi bên cạnh giường, nắm chặt lấy tay nàng với ánh mắt lo lắng không nguôi. Chẳng tự trách bản thân mình đã không tới đó sớm hơn, để nàng bị chúng làm cho nóng nổi này.

"Con bé ngốc nghếch này, con đừng có chuyện gì xảy ra đấy. Nếu con có mệnh hệ gì, lão già sống không nổi đâu mà còn có lỗi với mẫu thân của con đấy."

Ông nghẹn giọng nói, ánh mắt xót xa nhìn đứa con gái bé bỏng của mình đang đối mặt với nhiều hiểm họa sắp tới.

Nguyên Ân nghiêng đầu sang nhìn Thừa tướng trầm giọng đáp:

"Sao ngài không trị thương cho Hải Đường đi? Nếu cứ như vậy nàng ấy sẽ chịu không nổi mất."

"Thừa bệ hạ, Hải Đường bị trúng loại kịch độc nên vết thương mới khó lành lại như vậy. Cũng may máu con bé có thể kháng được độc nhưng chỉ được một phần nào đó thôi. Lục phủ ngũ tạng của nó bị tổn thương nghiêm trọng rồi. Giờ chỉ có máu người mới cứu được con bé thôi. Thành Đô vương muốn bắt con bé để làm mục tiêu khiêu khích bệ hạ đấy."

Ông nói giọng đều đều, đưa tay chạm lấy đầu Hải Đường rồi cầm khăn lau đi mồ hôi cho nàng.

Chẳng chần chừ gì nhiều, Nguyên Ân đi tới bàn cầm lấy cái ly đập mạnh xuống bàn một cách "choang", rồi chàng nhặt lấy mảnh vỡ của ly cửa mạnh vào

lòng bàn tay phải. Chàng đi tới chỗ Hải Đường, bóp mạnh tay mình cho máu chảy xuống nhỏ từng giọt từng giọt vào miệng nàng.

"Bệ hạ, người làm vậy sẽ mất rất nhiều máu đấy!" Thừa tướng lên giọng nói, nhú mày nhìn Nguyên Ân khi thấy chàng làm như vậy.

Tuy đau thật, nhưng Nguyên Ân có thể chịu được chứ nhất định chàng không để Hải Đường chịu đau đớn như vậy, nàng đã cứu mạng chàng hai lần rồi nên chàng phải đền ơn cho nàng. Chàng trầm giọng nói:

"Nếu chút máu này cứu được Hải Đường, thì ta chấp nhận cả."

Bất chợt Hải Đường chợt mở mắt trừng trừng lên với con người màu đỏ chói. Nàng ngồi bật dậy, nhe răng nanh cắn phập vào cổ Nguyên Ân một phát để hút máu. Nguyên Ân để im không chút phản ứng gì để cho nàng làm vậy, chàng vòng tay ôm lấy nàng.

"Bệ hạ..." Thừa tướng định can lại thì Nguyên Ân lắc đầu, ông đành đứng im chỉ biết nhìn. Mái tóc Hải Đường lại dài thêm một khúc nữa.

Khi những vết thương trên người Hải Đường lành lại hẳn, đường gân máu cũng dần biến mất. Nàng gục đầu xuống vai Nguyên Ân ngất lịm đi trong vô thức, chàng đỡ nàng nằm xuống rồi lấy chăn đắp cho nàng. Có lẽ máu của chàng rất có hiệu nghiệm với Hải Đường.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Công chúa Bắc Triều

Tại điện Phù Dung

Tại điện Phù Dung

Đằng Vân cùng Từ Khuynh đi tản bộ trên cây cầu bắc ngang qua một con hồ, nơi hoa súng đua nhau khoe sắc. Hai người cứ thế chậm rãi bước đi, không ai nói gì. Bầu không khí nơi đây bỗng trở nên yên tĩnh đến lạ, chỉ nghe thấy tiếng gió sào sạt những chiếc lá trên tán cây cao kia.

Trên nét mặt hai người đều mang cảm xúc khác nhau. Từ Khuynh luôn điềm tĩnh, trầm lặng ít nói nhưng lại một người ôn hòa, hành động thông minh khôn khéo, điều đó khiến Đằng Vân thật sự cảm thấy muốn có được một người như vương gia để ở cạnh bên mình. Nhưng nàng không biết trong lòng ngài đang nghĩ gì, ngài giỏi che giấu cảm xúc.

Nàng biết Từ Khuynh cũng đang lo lắng cho Hải Đường nhưng không bộc lộ rõ bên ngoài.

Dù sao đi cũng được cả đoạn đường rồi, im lặng cũng không phải là cách nên Đằng Vân lên tiếng đáp:

"Hải Đường và Hoàng Thượng thật sự hai người đang yêu nhau, nhưng không ai thể hiện ra điều này. Ngài ấy âm thầm bảo vệ Hải Đường nhưng cũng phải đau đầu lo giải quyết chuyện hỗn loạn đang xảy ra trong triều đình này."

Từ Khuynh khẽ vụt ra tiếng thở dài mỉm cười điềm đạm ôn nhu đáp: "Nguyên Ân sẽ có cách giải quyết ổn thỏa thôi. Bệ hạ có cái nhìn rộng nhạy bén sẽ biết mình nên làm gì."

"Vương gia này..." Đằng Vân ấp úng chần chừ không biết có nên nói hay không. Nàng có chút ngại ngùng khi ánh mắt ngài đang nhìn nàng. Nàng nhẹ giọng tiếp lời: "Sao lúc ở phủ của Thừa tướng, ngài không vào trong thăm Hải Đường? Nhìn ngài có vẻ rất lo cho nàng ấy."

Nghe Đằng Vân nói vậy làm Từ Khuynh có chút ái ngại, khẽ nhắc chân bước đi vài bước, trầm giọng đáp:

"Vì nàng ấy có Nguyên Ân ở bên cạnh rồi. Chỉ có Nguyên Ân mới có thể cứu được nàng ấy thôi. Chỉ cần nàng ấy không sao thì ta yên tâm rồi."

Từng câu từng chữ Từ Khuynh nói ra cũng đủ để Đằng Vân thấy được đều là thật lòng, Hải Đường là đã là một người quan trọng với ngài. Vậy thì vị trí trong lòng của Từ Khuynh sẽ không có chỗ cho nàng rồi.

Cũng phải thôi, nàng chẳng có chút ấn tượng gì trong mắt vương gia cả, hoàn toàn mờ nhạt, nếu một ngày nào đó nàng biến mất thì ngài cũng sẽ không nhớ gì đến hình bóng một Đằng Vân như nàng. Trong khi Hải Đường là một cô gái vô tư hồn nhiên, cách nói chuyện ngông cuồng ngang tàng nhưng luôn khiến mọi người cười đùa vui vẻ, nên rất được lòng nhiều người.

Hằng ngày nàng đều đến phủ của vương gia cũng chỉ để nhìn Từ Khuynh, lâu lâu nói chuyện với ngài nàng cảm thấy vui lắm. Nhưng có lần nàng vô tình nhìn thấy ngài ấy vẽ bức họa chân dung của Hải Đường, nàng chỉ mong rằng người trong đó là nàng chứ không phải là nàng ấy.

Ánh mắt Đằng Vân có phần thoáng buồn, nàng chỉ gượng cười cho qua. Dù sao nàng cũng không thể giấu diếm tình cảm của mình dành cho vương gia, ngài ấy là mối tình đầu của nàng. Có thể đến rồi đi, chỉ bằng nàng nói cho nhẹ lòng.

Nàng đi nhanh một bước đứng trước mặt Tử Khuynh với dáng vẻ ngượng ngùng, nàng nhìn thẳng vào mắt ngài hít một hơi thật sâu, nhẹ giọng đáp:

"Ta... À... um... Ngài có bao giờ để ý đến ta dù chỉ một lần thôi không?..."

Tử Khuynh bất ngờ nhìn Đằng Vân khi nghe nàng hỏi vậy, ánh mắt nàng hiện rõ những cảm xúc vừa xấu hổ vừa thật lòng. Ngài trầm mặt lặng thinh không biết phải nói sao.

Thật ra trong lòng ngài ẩn chứa bóng dáng nhỏ nhắn của Hải Đường, còn đối với Đằng Vân lại là tình bạn hữu nhưng cũng không hẳn. Khi nói chuyện với nàng, ngài cảm thấy rất ưng ý, ở nàng có một điều gì đó rất nhẹ nhàng. Ngài thật sự vẫn chưa hiểu rõ lòng mình đang hướng về đâu.

Thấy Tử Khuynh im lặng, Đằng Vân gượng cười với ánh mắt xao động đáp:

"Sẵn ở đây, ta muốn nói thẳng với ngài luôn. Ta cảm thấy nặng nề khi cứ giữ mãi thứ tình cảm đơn phương của mình. Ta... thật sự thích ngài đấy... Ngài sẽ chẳng hiểu được thứ tình cảm này của ta đâu, tuy hơi mờ nhạt nhưng đối với ta nó cũng mới mẻ đầu ý nghĩa. Ngài cứ coi như ta chưa nói gì đi... Ta đi đây."

Nói rồi Đằng Vân quay người chạy đi một mạch. Tử Khuynh chưa kịp nói một lời nào chỉ biết đứng nhìn bóng dáng nữ nhân đó khuất dần sau rặng cây.

...

Tại phủ Thừa tướng quân.

Sau một dài hôn mê, cuối cùng thì Hải Đường đã tỉnh dậy. Nàng chống tay ngồi dậy cảm thấy vô cùng khỏe khoắn, cơ thể không có bất cứ vết tích gì nữa.

Vừa lúc Nguyên Ân cùng với Thừa tướng và Đằng Vân, Tử Thiên từ ngoài đi vào. Nguyên Ân thấy Hải Đường đã tỉnh lại, chàng vội đi tới ngồi xuống bên cạnh nàng, nắm chặt lấy nàng, nhìn nàng với ánh mắt chứa đựng cảm xúc khó tả. Chàng nhẹ giọng đáp:

"Nàng cảm thấy trong người sao rồi?"

Hải Đường nở nụ cười thật tươi để Nguyên Ân cảm thấy yên tâm hơn nên đáp: "Ta không sao, ta cảm thấy rất khỏe là đằng khác..."

Chợt nàng nhận ra mình đã được thoát ra khỏi cái nhà lao kia, như vậy nếu Hoàng Thái Hậu biết được thì Nguyên Ân sẽ giải quyết làm sao đấy. Nét mặt nàng chợt tối sầm lại đáp:

"Nếu ta ra khỏi ngục rồi, Hoàng Thái hậu sẽ rất tức giận mà cho người tới bắt ta thôi."

"Nàng đừng lo, ta đã sắc phong nàng làm Hoàng quý phi rồi, nên Tổ mẫu sẽ không làm gì được nàng đâu. Ta sẽ có cách để thuyết phục Tổ mẫu."

Nguyên Ân trầm giọng đáp với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

"Hoàng Quý Phi?" Nàng thốt lên đầy ngạc nhiên khi nghe Nguyên Ân nói vậy. Nếu như nàng làm Hoàng Quý Phi rồi, như vậy mọi chuyện sẽ trở nên rắc rối hơn thôi. Nàng lên giọng đáp: "Như vậy không được, mọi người trong hoàng cung sẽ loạn hết thôi."

"Tỷ đừng lo, có đệ và hoàng huynh nên tỷ yên tâm. Chúng ta sẽ không để họ làm tổn thương tỷ đâu."

Tử Thiên im lặng này giờ cũng lên tiếng đáp với giọng chắc chắn. Vì đối với ngài, Hải Đường là một người tỷ tốt bụng, vui tính và hiền lành, luôn làm mọi người cảm thấy vui. Nếu như không có Nguyên Ân thì có lẽ ngài đã thích Đường tỷ lâu rồi, nhất thời ngài đã cảm nắng tỷ ấy từ lâu nhưng nhanh chóng gạt nó đi, và xem như là tình bạn giao hữu.

"Đến giờ phút này có lẽ ta không giấu bí mật này nữa."

Phụ thân của Hải Đường lên tiếng đáp, ánh mắt nhìn về phía Hải Đường hiện rõ sự xót xa.

Hải Đường thắc mắc hỏi: "Phụ thân có bí mật gì sao?"

"Thật ra thì Hải Đường con chính là công chúa cuối cùng của Bắc Triều. Con không phải là con gái ruột của ta."

Từng câu từng chữ thốt ra từ miệng của Đại tướng quân đều được thốt ra rõ ràng mạch lạc.

"Công chúa cuối cùng của Bắc Triều? Không thể nào?"

Hải Đường không hiểu ông ấy đang nói gì cả. Trái tim nàng như hẫng đi một nhịp, nàng bắt đầu cảm thấy run rẩy và hoang mang.

Nguyên Ân, Tử Thiên và Đằng Vân nghe Đại tướng quân nói ra bí mật thật sự hoàn toàn bất ngờ không tin nổi vào những gì mình nghe thấy nữa.

...

Cách đây 19 năm về trước.

Khi Bắc Triều xảy ra cuộc chiến loạn do cuộc tấn công của Ngũ Thiên Quốc. Hoàng cung bị tấn công náo loạn cả lên, toàn bộ quân lính đều bị giết chết cả. Hoàng hậu Chiêu Linh đã bế đưa đứa con vừa tròn 18 tháng tuổi chạy trốn trên núi Ngọc Vân.

Vì không thể nào đảm bảo sự an toàn cho đứa con gái bé bỏng của mình nên Hoàng hậu đã để nàng trên rừng cây gần đó rồi gieo mình xuống vực thẳm.

Lúc đó Thừa tướng Đồ Tăng cũng chỉ là một tên lính cấm vệ bình thường chỉ nghe theo lệnh, lục soát khắp khu rừng để tìm Hoàng Hậu Chiêu Linh. Thì ông vô tình nhìn thấy đứa trẻ được chôn trong cái khăn bằng lụa màu vàng, khóc ré lên, ông vội chạy tới và ôm đứa bé lên.

Bên trong khăn quấn quanh đứa trẻ có một lá thư và ngọc tỷ của Bắc Triều, một sợi dây chuyền có mặt đá cẩm thạch màu xanh khắc chữ công chúa Thiên Kiều. Ông còn phát hiện phía sau cổ của đứa trẻ còn có một vết bớt hình hoa dạng niền.

Ông nghĩ nếu mình giao đứa trẻ tội nghiệp cho họ thì cuộc đời của nó sẽ trở nên tăm tối. Một đứa bé không có tội tình tại sao phải gánh chịu số phận ác nghiệt này chứ? Ông quyết định nhận nuôi đứa trẻ này và đặt tên là Hải Đường.

"Năm con tám tuổi, không biết con đi chơi kiểu gì mà bị lạc nên núi Ngọc Vân, giống nhân trời xui đất khiến vậy. Nên con mới bị hồ ly chín đuôi cắn nên mới thành ra như thế này. Cũng may gặp bệ hạ và hoàng hậu Ngọc Vân cứu đấy."

Ông ôn tồn ngồi kể lại sự thật bấy lâu nay bị chôn vùi.

Hải Đường như ngồi ngẩn người ra với dòng suy nghĩ: "Vậy ra những dòng kí ức luôn hiện trong đầu mình lúc ở đây cũng như hiện đại đều có liên kết với nhau cả. Chứng tỏ đây là kiếp trước của mình rồi. Nếu vậy ở thời hiện đại, mình coi như đã chết chăng?"

Nàng cảm thấy hoang mang vô cùng, không biết đây là sự thật hay giả dối nữa. Nàng đứng phắt dậy lững thững bước đi loạng choạng khi biết kiếp trước là công chúa cuối cùng của Bắc Triều. Là kẻ thù của Ngũ Thiên Quốc. Ông trời cho nàng quay về quá khứ kiếp trước để làm gì chứ?

Nàng chạy ào ra ngoài con gió, làn mây đen kéo tới. Mọi người vội chạy ra theo khi thấy nàng chạy ra khỏi phòng.

Hải Đường ngược mặt lên nhìn bầu trời mà hét lớn: "Ông trời ơi, sao ông lại đùa giỡn với số phận của con như vậy chứ?... Con đang có một sống vui vẻ yên bình thời hiện đại, tại sao lại cho con quay về kiếp trước làm gì hả... Ông trời muốn con phải làm gì đây..."

Con mưa rào ập xuống xối xả cùng giông chớp đùng đùng, ánh mắt nàng lóe sáng lên một màu đỏ rực, gân máu lại nổi lên chẳng chịt trên mặt và cổ. Những hạt mưa tấp vào mặt nàng đau rất, áo quần nàng ướt sũng. Nàng cứ tưởng mình xuyên không qua Ngũ Thiên Quốc là chuyện hoang đường, nhưng hóa ra là không phải vậy. Đó là định mệnh!

Nước mắt hòa lẫn nước mưa, rốt cuộc thì nàng ở kiếp này làm cái quái quỷ gì chứ?"

Nàng đang cảm thấy vô cùng mông lung như một trò đùa định mệnh vậy. Nàng ngửa mặt lên trời cười cho số phận của mình và khóc cho cái cuộc đời éo le của nàng. Nàng ngã khụy xuống nền với vế mặt bơ phờ, dòng cảm xúc rối bời trong lòng. Bao nhiêu kí ức của kiếp trước đều lần lượt ùa về trong đầu nàng.

Nguyên Ân vội chạy lao ra đỡ lấy Hải Đường với ánh mắt lo lắng nhìn nàng.

"Bình tĩnh lại đi Hải Đường, chúng ta vào trong thôi. Ngoài trời mưa to không tốt đâu."

"Hải Đường à, ta biết con sẽ sốc khi biết chuyện này nhưng con phải đối mặt với nó thôi."

Ông khuyên nhủ Hải Đường với vẻ mặt lo sốt vó.

Hải Đường không sốc về chuyện mình là công chúa của Bắc Triều, mà sốc vì ông trời trêu đùa số phận của nàng. Đã cho nàng trở về kiếp trước rồi mà còn bị mang danh yêu nữ nữa.

Lạc lõng và sợ hãi chính là cảm xúc duy nhất mà nàng đang nếm trải.

Đặng Vân với Từ Thiên chỉ biết đứng nhìn nàng với ánh mắt xót xa khi biết được sự thật này. Cho dù thế nào thì họ cũng sẽ bảo vệ nàng thôi.

Nguyên Ân ôm lấy Hải Đường vào lòng, bắt giác nàng trở về hình dạng vụn vỡ. Trong vô thức nàng thốt lên một câu:

"Sao tôi cảm thấy thù ghét chính định mệnh của mình thế này?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Trở thành Hoàng Quý Phi!

Mưa ngớt dần rồi tạnh hẳn, ánh nắng bắt đầu le lói xuất hiện trở lại

Mưa ngớt dần rồi tạnh hẳn, ánh nắng bắt đầu le lói xuất hiện trở lại. Hiện tại Hải Đường được phụ thân của mình đưa đến một cái Miếu ở trên ngọn núi Ngọc Vân, nơi nàng bị bỏ rơi năm đó, để giúp nàng cảm thấy được yên tĩnh hơn, sẵn tiện gặp vị pháp sư năm xưa đã nói về duyên mệnh của Hải Đường.

Nguyên Ân vỗ nhẹ vai nàng an ủi, nhưng chàng không hiểu được cảm giác của nàng ngay lúc này. Chàng để Hải Đường ngồi một mình trong đó rồi đi ra ngoài cùng mọi người, để nàng nói chuyện cùng với vị pháp sư già kia.

Vị pháp sư thấp nhen nhang lên linh hương rồi quay người ngồi xuống đối diện với Hải Đường. Ánh mắt ôn hòa nhìn nàng ôn tồn đáp:

"Nhìn con ta có thể thấy được rõ số mệnh sau này của con ra sao rồi. Mệnh kiếp bất định, ảo ảo hư vô. Sau này sẽ có mối tai họa đến với con nhưng đổi lại con mang điều tốt đẹp cho những người mà con yêu thương nhất. Đó là lý do tại sao, con lại quay về miền kí ức kiếp này của con, chứ không phải ở thế giới con đang sống hiện tại kia."

Hải Đường nhú mày thắc mắc hỏi: "Vậy tai họa đến với con như thế nào vậy? Rốt cuộc con quay lại kiếp này với ý định gì chứ?"

Pháp sư chỉ lắc đầu mỉm cười, hai mắt nhắm nghiền lại, vẻ như không để ý đến những gì xung quanh. Một lúc sau ông mở mắt ra nhìn Hải Đường đáp:

"Ta không thể nói cho con biết được. Dù có nói thì cũng sẽ không tránh khỏi tai họa này. Chỉ bằng tự khắc đến rồi đi cho nhẹ lòng. Còn nữa duyên kiếp của con với bề hạ sẽ một ngày nào đó, một trong hai người sẽ có người biến mất."

"Biến mất?" Hải Đường chau mày đáp vì nghe pháp sư nhấn mạnh câu cuối. Nàng bắt đầu cảm thấy trong lòng có sự bất an và lo sợ. Nàng tiếp lời: "Vậy ông..."

"Rồi một ngày nào đó không xa con sẽ thấy rõ những gì còn muốn biết thôi! Tốt hơn hãy thuận theo tự nhiên, con đừng suy nghĩ gì nhiều nữa. Hãy sống những tháng ngày an nhiên sẽ khiến con cảm thấy nhẹ lòng hơn."

Pháp sư khuyên rằng Hải Đường với những lời nói tốt đẹp nhất dành cho nàng.

Hải Đường khẽ vụt ra tiếng thở dài nặng nề, không biết số phận nàng sẽ đi về đâu. Thôi thì nàng đành chấp nhận vậy, tới đâu hay hay tới đó. Thay vì phải buồn rầu ngồi nghĩ suy về định mệnh rồi như năm tư vô của mình như thế này, thì nàng phải vui lên thôi. Có lẽ mọi người cũng đã lo lắng quá nhiều cho nàng rồi.

Đối với giờ đây tai họa hay bất cứ điều gì đang ập lên đầu nàng thì nàng cũng sẽ tiếp nhận chúng một cách nhẹ nhàng hơn. Dù cho đó là niềm đau hay mất mát gì nàng cũng sẽ đối mặt với nó thôi.

Hải Đường đứng dậy khẽ cúi đầu chào tạm biệt pháp sư một cách kính cẩn, mỉm cười dịu nhẹ nhìn ông đáp: "Giờ con biết mình phải làm gì rồi. Con xin phép rời khỏi đây!"

Nói rồi nàng quay người đi ra ngoài với nét mặt không thể nào tươi tỉnh hơn, như đóa hoa sen trắng nở rộ giữa hồ vậy.

"Phụ thân, Nguyên Ân, Tử Thiên và Vân Vân, chắc mọi người đợi ở ngoài này lâu lắm phải không?"

Hải Đường nhẹ giọng đáp, trên môi nở nụ cười tươi vui nhìn mọi người.

Nguyên Ân nhìn hải Đường với ánh sâu lắng trầm giọng đáp: "Nàng thật sự ổn đấy chứ?"

Hải Đường mỉm cười "Hi hi" rồi đáp: "Ta thật sự ổn mà, người đừng lo!"

"Con gái nhỏ ngốc nghếch của ta, con không oán giận ta vì đã che giấu thân công chúa Bắc Triều của con chứ?"

Thừa tướng Đồ Tăng khàn giọng đáp, với ánh mắt lo lắng nhìn Hải Đường.

Nàng đi lại ôm chầm lấy ông như một đứa trẻ con vậy, nàng cất cao vút đáp: "Con không giận phụ thân đâu. Người nuôi nấng con khôn lớn từng này, con biết ơn còn không hết thì làm sao mà oán hận phụ thân được."

"Cái con nhỏ này... Thật sự ta thương con nhiều lắm đấy." Thừa tướng đáp, đưa tay vuốt nhẹ lấy đầu tóc của nàng. Có lẽ sau khi gặp vị pháp sư năm xưa kia, mà Hải Đường trong tốt hơn nhiều rồi.

"Hoàng huynh, đệ e nếu như để Tổ mẫu hoặc người trong cung biết được, Đường tỷ không phải là con ruột của Thừa tướng quân mà là công chúa Bắc Triều, đã vậy giờ tỷ ấy còn mang danh yêu nữ. Chắc chắn họ sẽ không để yên đâu."

Tử Thiên lên giọng đáp với vẻ mặt lo lắng khi nghĩ tới những chuyện sắp sửa không hay xảy ra.

"Cũng phải, lúc trước kia Bắc Triều và Ngũ Thiên Quốc đã không ưa gì nhau nên chuyện công chúa cuối cùng của Bắc Triều còn sống sẽ khiến cả hai

bên nổi loạn thôi."

Đặng Vân im lặng nãy giờ cũng lên tiếng đáp.

Về mặt Nguyên Ân trở nên lạnh lùng khi nghe những gì mà Từ Thiên và Đặng Vân nói, chàng hạ giọng đáp: "Chuyện này tạm thời đừng nói cho biết. Ta sẽ có cách giải quyết ổn thỏa thôi. Ta sẽ tiến hành tổ chức quốc hôn, sắc phong Hải Đường làm Hoàng Quý Phi, để mọi người không thể làm gì được nàng ấy cả. Ta không quan tâm Hải Đường là công chúa của nước nào cả, ta sẽ bảo vệ cho nàng ấy."

Hải Đường cảm động đến muốn rơi nước mắt khi nghe Nguyên Ân nói vậy. Nàng chạy tới vòng tay ôm chầm lấy chàng với cảm xúc vỡ òa.

...

"Chiều nghỉ nương nương không ngủ được sao?"

Cung nữ hỏi, khi thấy Du Lan đang ngồi bên chiếc gương tròn. Tóc dài buông xõa xuống lưng, áo lụa mỏng khẽ ôm lấy thân hình mảnh khảnh của nàng ta.

"Ta không ngủ được!" Du Lan nhẹ giọng đáp rồi tiếp lời: "Người nói xem bệ hạ chắc chắn đã ở bên cái con yêu nữ kia rồi, nghe nói ả ta đã thoát khỏi cái nhà lao đó. Rốt cuộc thì ả ta hơn ta ở chỗ nào chứ?"

Cung nữ bất mãn đáp: "Á yêu nữ đó thì có tư cách gì mà đòi so sánh với nương nương chứ? Nương nương cốt cách thanh cao, lại còn đẹp người đẹp nét nữa. Nô tì nghĩ bệ hạ rồi sẽ cũng đề ý đến nương nương thôi."

"Ta hơn ả thứ đó nhưng vẫn thua ả ở chỗ, ả ta có được trái tim của hoàng thượng, còn ta thì không bao giờ có được."

Du Lan thờ dãi đáp với vẻ mặt chán nản.

...

Ngay trong ngày hôm đó, trong cung truyền tai nhau tin tức về việc con gái của Thừa tướng quân sẽ trở thành Hoàng Quý Phi theo hôn ước đã sắp đặt từ trước, do Nguyên Ân ra lệnh.

Mặc cho việc Hải Đường mang tai tiếng về chuyện yêu nữ kia, nhưng quân lính canh giữ ngục đã làm chứng cho nàng và chính miệng họ nói rằng, nàng đã dùng máu của mình để cứu một tên lính bị thương mất máu. Nên giờ nàng đường đường chính chính trở thành Hoàng Quý phi, sẽ không có bất kì kẻ nào dám làm hại nàng cả.

Còn về thân phận công chúa Bắc Triều thật sự của Hải Đường chỉ có những người thân của nà và Nguyên Ân biết, ngoài ra không ai biết cả.

Chiều nay chính ngày hôn sự trọng đại nhất của Ngũ Thiên Quốc.

"Liệu Nguyên Ân sắc phong ta làm Hoàng Quý Phi có ổn không Vân Vân?"

Hải Đường lo lắng nhìn Đặng Vân hỏi, trong lòng sốt sắng không yên.

Hiện tại nàng đang ngồi trước gương để Đặng Vân làm tóc cho mình, nàng đã vận trên người bộ quốc phục màu đỏ nổi bật với, ở cổ và cánh tay áo được thêu hình con khồng tước bằng chỉ kim tuyến óng ánh. Khuôn mặt trang điểm đậm nét với đôi môi đỏ đậm, ánh mắt được kẻ đuôi sắc sảo tựa mắt chim phượng hoàng vậy, trong nàng vô cùng xinh đẹp với vẻ nữ quyền hơn hẳn.

Đặng Vân mỉm cười nhẹ giọng đáp: "Đừng lo, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Hoàng thượng làm vậy cũng vì muốn bảo vệ người đấy, Hoàng Quý Phi à!"

"Hoàng Quý Phi, nghe thật sang chảnh và quyền lực đấy. Vậy là có phẩm hạnh cao nhất trong số phi tần, chiều nghỉ kia rồi."

Hải Đường nói giọng đùa.

Đặng Vân cầm lấy vương miện được điêu khắc tinh xảo đội lên đầu cho Hải Đường sau khi búi gọn tóc của nàng lại. Nàng đứng dậy giang hai tay ra rồi nắm lại để phía trước bụng, thể hiện sự thanh nhã.

...

Trước quảng trường rộng lớn, tám thảm đỏ được trải từ ngoài đường đi thẳng tắp vào trong đại điện chính. Quan lại triều đình cùng các hậu cung đều có mặt rất đầy đủ để chứng kiến Quốc hôn này.

Nhạc trống tung lên rộn rã, hoa đỏ tung bay rực trời, cảnh tượng khí thế. Nguyên Ân trong bộ long bào với tông màu chủ đạo là đen và đỏ có họa tiết con rồng trông vô cùng uy nghiêm và quyền lực, với nét mặt lạnh toát. Ánh mắt theo cái kiệu lớn đang tiến tới ở ngay cửa thành kia.

Điều ấy khiến cho Du Lan, Huyền Trân và Hoàng Thái hậu đứng bên cạnh Nguyên Ân gần không ai thấu ngoài ông trời.

Kiệu hạ xuống. Đoàn người quỳ dưới chân Hoàng Đế, tiếng tung hô vạn tuế vang khắp trời. Chàng đợi bọn họ hành lễ xong, Nguyên Ân đã tiến tới bên

kiệu.

Hải Đường mỉm cười nhẹ nhàng bước xuống.

Giây phút nàng bước xuống phải khiến mọi người phải há hốc mồm, cả đoàn người xôn xao bỗng chốc lặng im như tờ vì khi thấy nàng, bởi ánh mắt màu đỏ đỏ nhưng thoáng chốc đã trở lại thành màu đen sắc sảo. Họ cũng phải công nhận nàng thật sự sắc nước hương trời không còn vẻ ngây ngô vô tư như thuở ban đầu nữa.

Nhưng người ta vẫn còn chút kinh hãi và lo sợ vì nàng vẫn còn mang danh yêu nữ ăn thịt và hút máu người. Chuyện một vị Hoàng Đế lấy một nữ nhân lập dị như thế khiến nhiều người lo ngại vì thái bình thượng thế của Ngũ Thiên Quốc.

Hải Đường nhìn Nguyên Ân mỉm cười khi đây là hạnh phúc của đôi người con gái, tuy thanh xuân của nàng và Nguyên Ân còn rất tươi trẻ. Nàng sánh bước cùng chàng đi trên thảm đỏ với vẻ chậm rãi.

Nàng bình thân ngẩng cao đầu với ánh mắt sắc lạnh lướt qua từng người một. Du Lan và Huyền Trân lộ rõ sự khinh ghét nhìn nàng, vẻ mặt như bị ma ám vậy. Những phi tần còn lại thì có phở e dè. Chỉ có Đằng Vân với Từ Thiên là mừng rỡ thôi, còn Vương gia Từ Khuynh có chút thoáng buồn nhưng nhanh chóng nở nụ cười điềm đạm.

"Từ hôm nay và trở về sau, nàng đã trở thành chính thất của ta..."

Nguyên Ân nói giọng trầm thấp đủ để nàng nghe thấy, ánh mắt vẫn hướng về phía trước.

"Thiếp tin tưởng ở người, bệ hạ. Nói vậy có hơi ngượng miệng, ta chỉ muốn xưng tên với chàng thôi, Nguyên Ân à."

Hải Đường đáp lại với giọng đùa.

"Vậy thì nàng cứ gọi vậy đi, giống như lúc nhỏ chúng ta đã từng chơi với nhau ở núi Ngọc Vân đấy. Có vẻ tự nhiên gần gũi hơn!"

Cả hai cùng nhau bước vào trong đại điện. Nàng cùng Nguyên Ân tiến lên trên bậc cao nhất nơi gần ngai vàng quay xuống dưới trăm quan văn võ có mặt ở đây.

"Với hôn ước đã được định sẵn trước giữa ta và con gái của Thừa tướng quân, Hải Đường tiểu thư. Nay ta theo đó mà sắc phong cho nàng làm Hoàng Quý Phi, chính thất của ta. Ngoài ra nàng là một người sở hữu dòng máu bất tử duy nhất của Ngũ thiên Quốc, nên cần phải xem trọng. Nếu để ta nghe ai nhắc đến yêu nữ hồ ly tinh thì sẽ bị xử tội chết không dung tha."

Từng câu từng chữ thốt ra từ miệng Nguyên Ân đều rõ ràng mạch lạc cũng như lời ám chỉ. Khiến bọn họ chỉ biết câm nín cúi mặt tuân theo bởi Nguyên Ân là Hoàng Đế, không một dám làm sai.

...

Tối trong thiện phòng tại cung cấm.

Hải Đường đang ngồi trên giường trong bộ y phục lụa mỏng màu trắng sau cởi bỏ bộ quốc phục nặng nề ra khỏi người. Tóc đen dài phủ xuống lưng, nét mặt nàng trở nên bơ phờ. Nàng đang tựa đầu vào vai của Nguyên Ân, chàng cũng bộ y phục lụa màu trắng nốt.

Đây có vẻ là lúc nàng cảm thấy yên tâm nhất khi ở bên cạnh Nguyên Ân, dù không biết ngày mai sóng gió sẽ ra sao.

"Mệt thì nàng ngủ đi!" Nguyên Ân nghiêng đầu sang nhìn Hải Đường đáp, tay khẽ đưa lên vuốt nhẹ lấy mái tóc dài của nàng.

Nàng lắc đầu "không" vì nàng sợ khi ngủ lại gặp ác mộng, thấy những điều không hay. Nàng sức nhớ ra điều mà pháp sư đã nói lúc sáng "một trong hai sẽ biến mất", nàng nắm chặt lấy tay của Nguyên Ân vì nàng sợ chàng chính là người biến mất, thà rằng người đó là nàng còn hơn. Nàng mong muốn biết được hậu họa sẽ xảy ra đó là gì nhưng lại không thể biết được.

Thấy nàng nắm chặt lấy tay mình như vậy, Nguyên Ân cất tiếng hỏi: "Nàng sợ sao?"

Hải Đường gạt đầu vài cái. Nguyên Ân vòng tay ôm lấy nàng nhẹ giọng đáp: "Có ta ở đây cho nên nàng đừng sợ gì cả."

Nép mình trong lòng Nguyên Ân, Hải Đường cảm thấy an toàn vô cùng, ấm áp và có thể nghe được nhịp đập nơi con tim đang hướng về một đó quan trọng cả cuộc đời.

Nàng sức nghĩ đến, nếu như một ngày nàng biến mất thật sự nhưng chỉ ít nàng cũng muốn để lại một điều gì đó quan trọng với Nguyên Ân. Nàng rời lòng của Nguyên Ân nhìn chàng với ánh mắt nghiêm túc đáp:

"Nguyên Ân, ta muốn chàng nhớ kĩ những lời ta nói rõ đêm nay. Giả sử, ta chỉ giả sử thôi nha... Nếu một ngày ta thật sự biến mất thì ít ra giữa chúng ta còn có mối liên kết. Đêm nay chàng hãy chiều theo ý ta được không?"

Nói rồi nàng đưa tay kéo nút áo ra, kéo hai bên áo xuống. Nguyên Ân ôm chầm lấy nàng đáp, hơi thở phả ra lạnh lẽo: "Ta sẽ không để nàng biến mất đâu. Tuyệt đối không bao giờ."

Rồi Nguyên Ân buông nhẹ nàng ra, nhẹ nhàng trao nàng một nụ hôn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Sóng gió bắt đầu

Ngày hôm sau, Hải Đường trở về điện Hưng Đức vốn được Nguyên Ân ban cho trước đó với một thân phận mới, cấp bậc cao nhất cửu tần là Hoàng Quý Phi.

Ngày hôm sau, Hải Đường trở về điện Hưng Đức vốn được Nguyên Ân ban cho trước đó với một thân phận mới, cấp bậc cao nhất cửu tần là Hoàng Quý Phi. Nàng sẽ ở đây cùng với Đổng Vân, ngoài ra sẽ không có bất kì ai tự tiện ra vào cả. Nhất cử nhất động của nàng đều trở thành tâm điểm chú ý của chúng phi tần.

Hôm nay Hải Đường diện cho mình bộ phục trang màu tông màu đỏ và trắng làm chủ đạo, có họa tiết không tước ở cổ áo và viền tay. Tóc nàng buông xõa dài bay tự do trong con gió thổi thoảng qua, kẹp tóc hình hoa được điêu khắc tinh tế, nét mặt trang điểm nhẹ nhàng nhưng vẫn tôn lên được phong thái nhân nhã của nàng.

Nàng đang đi cùng với Đổng Vân di chuyển về điện Hưng Đức sẵn tiện tranh đi tản bộ ngắm cảnh quanh đây.

"Hoàng Quý Phi, người có dự định gì cho mình trong thời gian sắp tới chưa?"

Đổng Vân dùng kính ngữ nói chuyện với Hải Đường, vì xét về địa vị thì giờ nàng đã là Hoàng Quý Phi rồi. Nhưng điều đó khiến Hải Đường cảm thấy không được tự nhiên nên lên tiếng đáp:

"Đổng Vân à, đừng gọi ta là Hoàng Quý Phi. Nghe nó xa cách lắm. Cứ gọi tên xưng hô bình thường như lúc trước là được rồi."

Đổng Vân gật đầu "Uhm", khẽ nở nụ cười thật tươi. Dù sao thì vẫn nói chuyện tự nhiên cảm thấy thoải mái và gần gũi hơn.

Hai người đang đi thì chợt dừng lại ở vườn phúc bồn tử khi thấy tiếng xôn xao ở gần đó. Vì nghĩ nơi này không ai qua lại nên chẳng kiêng nể gì.

"Cái gì mà trở thành Hoàng Quý Phi chứ? Chẳng qua chỉ là một đứa con gái mang dòng máu tai họa thôi đã vậy bề ngoài thật sự của nàng ta đâu phải như vậy. Trong đáng sợ hơn nhiều. Nếu không phải là con gái Thừa tướng, được bệ sủng hạnh, nàng ta chẳng có cơ mà trở thành Hoàng Quý Phi đâu. Trong nghi Du Chiêu Nghi hay Huyền Trân tiếp dư còn không được nữa là."

Biết họ đang nói đến mình nên Hải Đường nép vào bên cái cây to gần đó im lặng lắng nghe. Đổng Vân định xông ra cho họ một bài ca bắt từ thì Hải Đường vội ngăn lại.

"Suýt, để im xem họ nói gì rồi lúc đó hãy trách phạt!" Hải Đường nói nhỏ đủ để Đổng Vân nghe thấy.

"Đã mang danh yêu nữ rồi nàng ta sẽ bị có ám hoài thôi. Chẳng biết máu nàng ta chứa cái gì mà bọn lính canh ngục kia dám đứng ra bênh vực để nàng ta thoát tội nữa?"

"Nghe đâu là máu nàng ta có thể trường sinh bất tử, chữa được bách bệnh và trị thương đấy."

"Nói chung bây giờ nàng ta được bệ hạ sủng hạnh rồi còn được làm chính thất nữa. Không khéo sau này lên làm Hoàng Hậu cũng nên, nếu nàng ta sinh được hoàng tử. Nếu không được bệ hạ sủng hạnh chắc gì nàng ta đã được như bây giờ?"

"Quan trọng là hai chữ sủng hạnh mà người nói đấy!" Du Lan đáp lại với giọng chán ghét, nàng ta tiếp lời: "Bây giờ trong hậu cung, kẻ khôn thì đi tới Hưng Đức để lấy lòng vì sợ ả ta sẽ hút máu ăn thịt, không thì im hơi lặng tiếng để giữ mình. Các người liệu giữ mồm giữ miệng, kéo ả ta nghe được thì các người không xong đâu."

"Nô tì không sợ. Bởi vì nàng ta thật là yêu nữ đội lốt người thôi, ai cũng sợ nàng ta. Chỉ có bệ hạ mới mù quáng mà sắc phong nàng ta làm Hoàng Quý Phi thôi, chắc chắn bệ hạ bị yểm bùa rồi. Kể cả Hoàng Thái Hậu còn ba lần bảy lượt ngăn cản bệ hạ còn không được nữa là. Giả mà ả yêu nữ bị hại chết luôn thì có lẽ hoàng cung này sẽ trở nên yên bình hơn."

Hải Đường nghe vậy cảm thấy máu trong người như sôi sùng sục cả lên, hai lòng bàn tay buột lỏng siết chặt lại. Ánh mắt từ màu đen chuyển sang màu đỏ như máu vậy. Hải Đường không thể kìm chế khi nghe những lời nói đó, nàng đi ra với vẻ mặt băng lãnh lên giọng:

"Nô tì như người muốn ta chết đến như vậy sao? Người đã quên lời bệ hạ đã nói gì à, không được nói ta là yêu nữ cơ mà... Người không sợ bệ hạ sẽ trị tội người hay sao?"

Du Lan như im bất với vẻ mặt ngạc nhiên khi thấy sự xuất hiện của Hải Đường. Cô cung nữ kia không khó để nhận ánh mắt tia giận dữ trong đôi đồng tử đỏ au giận dữ kia của Hoàng Quý Phi.

Chân tay nàng ta bần rần run lẩy bẩy vội quỳ rạp xuống dưới chân Hải Đường, mặt lấm lét sợ hãi không còn giọt máu. Vội vàng khóc lóc cầu xin:

"Hoàng Quý Phi nương nương, xin người tha cho nô tì. Nô tì biết sai rồi. Cầu xin nương nương độ lượng bỏ qua cho nô tì."

Đặng Vân đưa ánh mắt chán ghét nhìn Du Lan khi thấy nàng ta không hành lễ gì trước Hải Đường. Xét về địa vị, lúc trước Du Lan đứng đầu trong lục chức nhưng bây giờ thì sau Hải Đường cả hai cấp bậc. Đặng Vân cất giọng mỉa mai:

"Du Chiêu Nghi, sao thấy Hoàng Quý Phi mà nương nương không hành lễ vậy?"

Du Lan như muối mặt giống như bị Đặng Vân tạt gáo nước lạnh thẳng vào mặt vậy. Lưỡng lự rồi cũng cúi mặt gượng gạo hành lễ:

"Hoàng Quý Phi cát tường!"

Chức danh Chiêu Nghi này của Du Lan lúc trước quyền uy bấy nhiêu bây giờ chỉ là cái danh. Giờ muốn đấu lại với Hoàng Quý Phi thì gì kiêu nàng ta cũng sẽ thua cuộc, khi nàng ta có bề hạ đã vậy còn có Vương gia, Tứ hoàng tử bên vực.

Hải Đường đi lại gần cô cung nữ đang quỳ trước mặt mình, tay nhẹ nhàng vuốt nhẹ lấy gò má nàng ta rồi nâng cằm lên mỉm cười đáp:

"Ta đâu có làm gì mà người sợ đến như vậy?"

Câu nói có phần mỉa mai của nàng khiến mặt nàng ta càng tái xanh như tàu lá chuối cùng nụ cười mỉm trên môi của nàng càng thêm rùng rợn.

"À ta chỉ là một nô tì thấp hèn ăn nói ngu xuẩn, hà khắc gì mà khiến Hoàng Quý Phi phải đề tâm như vậy?... " Du Lan đứng đĩnh đạc với vẻ ánh mắt khinh thường không xem Hải Đường là người đứng đầu tẩm cung. Nàng ta nhếch môi cười tiếp lời: "Cho dù Hoàng Quý Phi người đây, thì cũng chưa chắc gì được nhiều người phải kính nể. Nương nương hãy lo cái việc làm sao để trong mắt mọi người trong hoàng cung không xem mình là yêu nữ."

Nói rồi nàng tay đi lướt qua mặt Hải Đường.

"Vậy thì Du Chiêu Nghi hãy lo tìm cách bảo toàn mạng sống của mình đi là vừa."

Nghe Hải Đường nói đầy sự ám chỉ khiến Du Lan dừng bước quay mặt nhìn Hải Đường. Nàng lại mỉm cười nhẹ giọng đáp:

"Ta không đảm bảo người sẽ thoát khỏi sự trừng phạt của bề hạ khi tìm cách hãm hại ta. Người đủ minh mẫn để nhận ra mà phải không Du Lan?"

Cắt lời Hải Đường cùng Đặng Vân bước đi nhanh chóng rời khỏi đây. Du Lan hậm hực không thể nói được gì, vẻ mặt vô cùng tức tối.

"Hải Đường, ta nhất định sẽ không để yên cho người ở trong cái điện Hưng Đức vốn dĩ thuộc về ta đâu."

...

Ở ngoài con hồ gần điện Phù Dung.

Từ Thiên đang ngồi gần bên đầm sen dưới tán cây cổ thụ rợp bóng mát, ngai cùng với Hồng Quân, Bát công công cùng với một số người làm ở bếp hoàng cung nướng cá để ăn vô cùng vui vẻ.

"Ô, mọi người làm gì vui thế? Cho ta tham cùng với được không?"

Giọng nói thánh thót vang lên khiến mọi người đều quay lại nhìn.

"Đường tỷ!" Từ Thiên thốt lên bất ngờ khi thấy Hải Đường. Ngai đứng dậy chạy tới ôm lấy nàng một cách tự nhiên như đúng rồi vậy.

Hải Đường nở nụ cười thật tươi, đưa tay vỗ lưng Từ Thiên vài cái đáp:

"Ồi cái hoàng tử ngốc nghếch của tỷ, cung quá đi!"

Từ Thiên buông nhẹ Hải Đường ra, nắm tay nàng đi tới cùng với mọi người. Nhưng ai nấy đều cúi gằm mặt với vẻ e dè, chắc sau cái vụ xảy ra ở cung Hưng Đức trước đó và mang theo cái danh yêu nghiệt nên mọi người có khoảng cách như vậy.

Bọn họ đều đồng thanh: "Vấn an Hoàng Quý Phi nương nương!"

"Mọi người có vẻ như xa lánh ta nhỉ? Cứ bình thường như lúc trước đi nha."

Hải Đường vui vẻ đáp rồi đi ngồi chồm hóm xuống cầm lấy con cá được xiên cây sẵn để nướng, với nét mặt vô cùng tươi vui hồn nhiên.

"Ta rất thích ăn cá nướng đây... Giờ mà làm lẩu cá uống bia là ngon bá cháy."

Từ Thiên nhìn mọi người đánh mắt, nhẩn mặt đủ kiểu với ý rằng: "Không sao đâu, cứ bình thường đi."

Hồng Quân cầm trái hồng vàng chạy lại đặt vào trong tay Hải Đường, cười tí mắt đáp:

"Tỷ ăn hồng đi, hồng được mùa ngọt lắm đây!"

"Này Hồng Quân, là Hoàng Quý Phi chứ không phải tỷ của ngươi nữa đâu!"

Bát công công lên tiếng đáp với vẻ mặt nghiêm túc.

Hải Đường cười "hìhì", đưa tay xoa lấy đầu Hồng Quân lên giọng đáp:

"Không sao đâu mà, đừng để ý tới địa vị làm gì. Cứ như thế này đi, ta cảm thấy vui lắm."

Trên cây cầu gỗ bắc ngang đầm sen gần đó, Từ Khuynh đang ngồi trên đó với phong thái vô cùng ung dung. Cầm trúc trong tay khẽ rung, rõ ràng cá đã mắc câu rồi nhưng ngài lại chẳng để tâm mà chỉ chú ý đến người con gái mặc bộ trang phục tông đỏ trắng kia đang vui vẻ cùng mọi người.

"Vương gia câu cá như vậy đến mai vẫn chưa có con nào đâu!"

Sau lưng ngài vang lên tiếng một giọng nói đùa. Không cần quay lưng lại ngài cũng đủ biết đó là Đằng Vân.

Thấy Từ Khuynh không phản ứng gì khiến nàng có chút hụt hẫng. Nàng đi đến bên ngồi xuống cạnh ngài, ánh mắt nhìn xuống đầm sen với mặt nước phẳng lặng. Nàng biết trong lòng Từ Khuynh đang nghĩ gì và hướng về ai, nên nàng không bao giờ để làm ngài phải khó xử khi lần trước nàng nói rõ tâm tư tình cảm của mình cho ngài nghe. Nàng vẫn kiên nhẫn chờ đợi sẽ có một ngày lòng của ngài hướng về mình.

"Có phải ngài đang bận tâm tới chuyện của Hải Đường phải không? Có lẽ ngài cũng biết nàng ấy là công chúa cuối cùng của Bắc Triều rồi."

Đằng Vân nói giọng đều đều với ánh mắt nhìn đi đâu đó một cách thâm chiêu.

Từ Khuynh nghiêng đầu sang nhìn nàng với ánh mắt chứa đựng một cảm xúc nào đó mà hiện tại ngài vẫn chưa phân định được. Ngài ôn tồn đáp:

"Giờ đây Hải Đường là ai ta cũng không cần bận gì nhiều. Vì nàng ấy đã có một người che chở vững chắc như hoàng thượng để bảo vệ rồi. Mọi chuyện đều có quy luật tự nhiên cả. Nữ nhân ấy chỉ là tình cờ lướt ngang qua ta thôi, còn người thật sự dừng lại ở cuộc đời ta thì đang rất gần bên ta và ngồi bên cạnh ta đây.."

Nói rồi Từ Khuynh quay mặt đi nhìn chỗ khác, tiếp tục sự nghiệp câu cá của mình. Dù sao thì Hải Đường cũng chỉ khiến ngài cảm nắng nhất thời và không bao có thể nắm tay nàng ấy được. Người khiến ngài muốn giữ lấy và không được buông bỏ là Đằng Vân.

Nghe Từ Khuynh nói những lời vừa rồi khiến Đằng Vân cảm thấy có chút ngạc nhiên lẫn sự mơ hồ, quay sang nhìn ngài nhíu mày thắc mắc. Nàng thầm nghĩ: "Ngài nói vậy có ý gì chứ? Người thật sự dừng lại ở cuộc đời ngài đang rất gần bên vương gia và ngồi bên cạnh ngài? Không lẽ người đó..."

"Tôi nay cùng uống trà thưởng trăng với ta chứ?"

Khi nghe Từ Khuynh ngỏ ý muốn cùng nàng uống trà thưởng trăng làm dòng suy nghĩ trong đầu nàng bỗng chốc tan biến ngay tức khắc. Không cần suy nghĩ gì nhiều, nàng lập tức gật đầu đồng ý với vẻ mặt ngượng ngùng.

...

Sau khi bận rộn giải quyết phê duyệt tấu chương cuối cùng cũng hoàn thành. Chàng đã ngay lập tức đến điện Hưng Đức để gặp Hải Đường, những người ở đó báo lại nàng hiện không có ở đó.

Điện Hưng Đức cũng gần với điện Phù Dung, nên nghĩ nàng sẽ tới đó dạo chơi, chàng tới đó xem thử có gặp được nàng hay không.

Đúng như dự đoán, Hải Đường đang ở điện Phù Dung, chơi cùng với mọi người rất vui vẻ.

Thấy được nụ cười trên môi của nàng khiến chàng cảm thấy nhẹ lòng, vì sợ nàng bị những lời dèm pha của mọi người khiến nàng sợ hãi mà đánh mất đi nụ cười vốn dĩ luôn sẵn có của nàng. s

"Ừa, hoàng huynh!"

Từ Thiên thốt lên khi nhìn thấy sự xuất hiện của Nguyên Ân.

Mọi người đều dừng lại mọi hành động của mình hành lễ: "Bái kiến bệ hạ!"

Nguyên Ân vẫy tay với vẻ mặt trầm tĩnh pha chút lạnh, trầm giọng đáp: "Miễn lễ! các ngươi cứ tiếp tục đi. Ta cũng ngang lứa tuổi với các ngươi, cho nên các ngươi cứ tự nhiên, đừng phân biệt trên dưới làm gì. Cứ coi như là bạn tâm giao đi!"

"Lần đầu tiên mới thấy bệ hạ cười mở với mọi người đấy. Đã vậy còn không nói kiếm lời như lúc trước nữa."

Bát công công lên tiếng đáp với nét mặt tươi vui.

"Nào nào, mọi người tiếp tục thôi!" Từ Thiên lên tiếng đáp, cùng mọi người tiếp tục sự nghiệp nướng cá, nướng khoai của mình.

Hải Đường nhí nhố chạy tới bên cạnh Nguyên Ân nở nụ cười tươi rói nhẹ nhàng đáp:

"Nguyên Ân, chàng ăn khoai nướng đi, ngon lắm đấy!"

Nguyên Ân nắm tay nàng đi tới gốc cây ngồi xuống. Nàng lột bỏ vỏ đen xỉ của khoai ra, màu vàng cùng mùi thơm của khoai bốc lên vô cùng hấp dẫn, nàng đưa cho Nguyên Ân, nàng nhìn chàng ăn một cách chậm rãi.

"Ta nghe nói Du Lan có đến chỗ nàng phải không?"

Nguyên Ân quay sang nhìn Hải Đường hỏi, sau khi biết được một chuyện xảy ra vừa rồi của nàng.

Hải Đường cười băng quơ, cất giọng đáp: "Không có gì đâu, chàng đừng có lo ngại gì cả!"

Tuy Hải Đường nói vậy nhưng Nguyên Ân tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho những kẻ xúc phạm đến nàng. Nguyên Ân đưa tay vuốt lấy bờ má hồng hào của nàng khẽ mỉm cười.

"Hoàng huynh, Đường tỷ mau tới đây cùng chơi với mọi người đi. Khoai với cá chín hết rồi này."

Từ Thiên quay lại nói với giọng vô cùng vui vẻ.

"Chàng lại chơi cùng với mọi người đi, vui lắm đấy!"

Hải Đường đứng phắt dậy nắm lấy tay Nguyên Ân kéo lại chỗ mọi người. Và điện Phù Dung lúc này tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ của bậc đế vương với những con người không cùng địa vị, nhưng chẳng còn ai bận tâm đến chuyện đó nữa.

Ở trên cây cầu gỗ nhỏ kia, có một đôi mỉm cười nhìn nhau ngượng ngùng.

...

Mấy hôm nay Nguyên Ân toàn lui tới điện Hưng Đức mà không hề ngó ngang gì tới mấy phi tần trong cung. Vốn dĩ từ trước đến giờ Nguyên Ân chưa bao giờ xem họ là người của mình cả, vì trong lòng chàng chỉ có duy nhất một người là Hải Đường, một chính thất duy nhất và sẽ không có người thứ hai.

Hải Đường đang đứng trước gương chỉnh chu lại bộ trang phục của mình, nàng tháo bớt trăm cài tóc trên đầu xuống cho nhẹ đầu.

"Ta thấy Du chiêu nghi cùng với một số phi tần khác sẽ không dễ yên cho cô đâu Hải Đường."

Đằng Vân vừa nói vừa cầm lược chải tóc cho Hải Đường.

Nàng khẽ thờ dài vuốt lấy tóc mình nhẹ giọng đáp: "Ta cũng không muốn đôi co với mấy người này làm gì. Ta thì không sao, còn Nguyên Ân đang bận rộn chuyện chính sự, ta nghĩ tốt hơn đừng đề chàng nghe thấy những chuyện này, mắc công khiến chàng phải bận lòng."

Đằng Vân thả lượt xuống bàn cùng Hải Đường đi tới bàn ngồi xuống ăn bánh ngọt uống trà. Đằng Vân nâng tách trà uống vài ngụm rồi cất giọng đáp:

"Ta có chuyện này muốn nói cho cô nghe!"

Đằng Vân nhướn người sát lại chỗ Hải Đường thăm đáp: "Có kẻ muốn soán đoạt ngôi vị của bệ hạ đấy. Vương gia và bệ hạ đang bày mưu tính kế để bắt hắn ra mặt đấy."

"Soán ngôi đoạt vị sao?" Hải Đường thốt lên với vẻ mặt ngạc nhiên khi nghe Đằng Vân nói. Nàng thắc mắc muốn biết đó là ai nên hỏi: "Vậy đó là ai?"

"Ta nghe Vương Gia nói đó là Thành Đô Vương. Hắn ta cấu kết với Đôn đại nhân, sử thần Bắc Triều bày mưu tính kế đấy. Cô còn nhớ cuộc hành thích trên núi Ngọc Vân không? Đó là do Thành Đô Vương sai bọn sát thủ để hạ thủ bệ hạ đấy."

Đằng Vân nói giọng đều đều với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Hải Đường nghe Đằng Vân nói vậy chợt nhớ tới lúc nàng mình nhốt ở nhà lao, Thành Đô Vương cho sát thủ để bắt nàng đi, chắc chắn hắn ta muốn dùng nàng để làm điểm yếu của Nguyên Ân, vì hắn biết rõ nàng là người quan trọng với bệ hạ. Hắn đang muốn làm loạn đây mà...

Nàng cắn miếng bánh ngọt nhân đậu đỏ một miếng to ăn cho bỏ tức rồi đáp:

"Nếu hắn có âm mưu muốn soán đoạt ngôi vị của Nguyên Ân ta sẽ không dễ yên đâu."

"Quan trọng là ta đang lo sợ, hấn sẽ bảo Đôn đại nhân đem quân Bắc Triều nước ta sang làm loạn Ngũ Thiên Quốc đấy."

Đằng Vân đáp nhanh, cầm tách trà uống ừng ực đến cạn.

Hải Đường hùng hổ đập bàn đáp lại: "Nếu chuyện đó xảy ra thật thì ta nhất định sẽ dùng danh phận công chúa cuối cùng của Bắc Triều để ngăn bọn chúng lại. Ta là Thiên Kiều công chúa mà!"

"Công chúa cuối cùng của Bắc Triều, Thiên Kiều sao? Minh phải về bẩm báo lại cho Huyền Trân tiếp dư và Du chiêu nghi biết mới được!"

Cô cung nữ đứng ngoài nghe lén cuộc trò chuyện nãy giờ của hai người vợ vàng bỏ đi.

"Thôi cô nghi ngại đi, ta về phòng của mình đây."

Nói rồi Đằng Vân đứng dậy vẫy tay tạm biệt Hải Đường rồi rời đi.

...

"Giờ hoàng thượng đã lập con gái của Thừ tướng quân làm Hoàng Quý Phi rồi, kiểu gì cũng sẽ có con nối dõi thôi. Đã vậy nàng ta còn sở hữu dòng máu bất tử nữa, không khéo sau này hoàng thượng nhờ đó mà sẽ trị vì vài trăm năm đấy."

Thành Đô Vương nói giọng đều đều với vẻ mặt đầy sự toan tính.

Tên Đôn đại nhân không phủ là lời nói của Thành Đô Vương là đúng. Ông ta đáp:

"Vậy thì còn chờ gì mà không lên núi Ngọc Vân thả mấy con quý hút máu người kia ra làm loạn đi là vừa. Nếu mà hoàng thượng có con nối dõi thật thì cho người giết chết thôi."

Thành Đô Vương lắc đầu cười nhạt đáp:

"Ngài nghi Nguyên Ân là kẻ ngốc chắc? Còn Hoàng Quý Phi mới vừa sắc phong kia cũng chẳng dễ dàng gì mà đối phó đâu. Nàng ta có sức mạnh đặc biệt đấy."

"Ta nhất định phải lấy được mạng của Nguyên Ân đem cho bọn quý khát máu kia hút cạn máu, rĩa nát thịt thì ta mới hả dạ. Nó là cháu ta vậy mà nó lại làm Hoàng Đế còn ta thì không được."

...

Hải Đường ngồi than ngẩn thờ dài trong điện Hưng Đức, hai chồng cầm nhìn ra cửa chờ đợi Nguyên Ân tới mà đã khuya lắm rồi vẫn chưa thấy bóng dáng đâu.

Nàng chợt nghĩ đến chuyện kẻ Thành Đô Vương muốn soán ngôi đoạt vị của Nguyên Ân. Nàng thầm nói: "Không lẽ chuẩn bị có một trận chiến loạn xảy ra sao?"

Nguyên Ân là một vị Hoàng Đế tài danh có mệnh đế vương, nếu chàng ấy chết thì nhất định hoàng cung sẽ trở nên loạn lạc và đẫm máu. Đối với những âm mưu thế lực dòm ngó ngoài kia thì Nguyên Ân chỉ biết đề phòng thôi.

Nàng cảm thấy nổi bất an lần lo sợ cứ một ngày càng dồn dập trong lòng khiến nàng chỉ muốn hét thật lớn lên cho nhẹ lòng nhưng cố kiềm nén.

Vừa lúc Nguyên Ân từ ngoài bước vào, nàng lập tức đứng phắt dậy chạy tới ôm chầm lấy chàng chặt.

"Cuối cùng thì chàng cũng tới... Nguyên Ân, ta lo cho chàng lắm đấy!"

Nguyên Ân nhú mày hỏi: "Nàng lo cho ta chuyện gì sao?"

"Sợ có người hại chàng!" Hải Đường nhẹ giọng đáp.

Nguyên Ân buông nhẹ Hải Đường ra, nắm lấy tay đi tới chỗ cái đệm gần đó ngồi xuống, nhìn nàng với ánh mắt sâu lắng đáp:

"Nhưng điều ta sợ đó là mất đi những người thân thương của mình và nàng đấy!"

Hải Đường ngồi sát lại Nguyên Ân mảy nheo: "Nguyên Ân à, hay là chàng uống máu của ta. Chàng sẽ sống được mấy trăm năm đấy!"

Nguyên Ân chợt cười đưa tay vỗ nhẹ lên trán nàng một cái khi nghe nàng nói vậy.

"Ngốc à, chẳng phải nàng đã cho ta máu rồi đấy. Những lần trước ta bị thương, nàng dùng máu của mình trị thương cho ta, còn cắt tay cho ta uống máu nàng rồi còn gì."

Nàng cười "hihi", tựa đầu vào lòng Nguyên Ân mà cảm thấy ấm áp vô cùng. Không biết ở thời hiện đại Kỳ Phong có được như thế này không? Bởi

Nguyên Ân từ ngoại hình đến khuôn mặt đều rất giống Kỳ Phong, nhưng tính cách còn chưa biết được. Tuy nàng có tiếp vài lần, cũng đủ biết con người của Kỳ Phong lạnh lùng nhưng lại vô cùng tinh tế giống như Nguyên Ân vậy.

Và rồi, hai người cùng trao nhau một nụ hôn ngọt ngào trong không gian tĩnh lặng. Chỉ cần có Nguyên Ân ở bên, dù có chuyện gì xảy ra thì nàng cũng cảm thấy được bình yên.

Nhẹ nhàng buông Hải Đường ra, Nguyên Ân đưa tay chạm lấy bờ má nàng, nhìn ngắm từng đường nét trên khuôn mặt nàng. Vì chàng muốn nhớ kỹ khoảnh khắc cảm xúc này của nàng

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Con đêm tối qua đi, con ác mộng qua đi. Sau những lo toan về âm mưu, thực hư chưa rõ người ta vẫn mãi sống cuộc sống của riêng mình.

Hải Đường rời khỏi giường đi tới cửa sổ ra đưa tay đón lấy ánh nắng mặt trời dịu nhẹ. Giờ cũng sắp tới mùa đông rồi nên thời tiết cũng chuyển sang se lạnh với con gió đầu mùa buốt giá.

Đêm qua nàng đã mơ thấy một cuộc nổi loạn xảy ra ở Ngũ Thiên Quốc, cảnh nhà cửa tan hoang chìm trong biển lửa khi bị một đám quỷ dữ tấn công. Trong tháp thoảng, nàng thấy mình đang đứng bơ vơ trước quảng trường rộng lớn của hoàng cung trong bộ dạng máu me bê bết, ánh mắt hoang mang sợ hãi tột độ, xác chết nằm rải rác khắp nơi. Nhưng trong con mơ này, nàng lại không nhìn thấy Nguyên Ân, Tử thiên hay Đằng Vân kể cả vương gia Tử Khuynh đầu, người cha già của nàng cũng vậy.

Nàng tự hỏi mình nếu nàng trở về Bắc Triều với tư cách là công chúa kế vị, liệu rằng Ngũ Thiên Quốc có đón nhận nàng khi mà cả hai nước đều là thù địch của nhau? Tình yêu với Nguyên Ân có đủ lớn để nàng quên đi mối hận gia tộc năm xưa hay không? Có đủ để nàng vượt qua hay không, để tới với vòng tay của một vị đế vương Ngũ Thiên Quốc yêu nàng không? Những lúc ấy nàng chỉ lắc đầu buông xuôi mọi thứ với ánh mắt đắm chiêu, sâu mùn.

Nàng giờ đã Hoàng Quý Phi của Ngũ Thiên Quốc, dấn thân vào cuộc chiến hoàng cung, che giấu thân phận vì mọi người, cũng vì chính Nguyên Ân.

Trong cung đang có kẻ muốn soán ngôi đoạt vị của Nguyên Ân, đó là điều mà nàng lo sợ. Mọi thứ cứ im lìm trôi qua không biết khi nào mới bắt đầu.

Bất chợt có một vòng tay ôm lấy nàng từ phía sau, hơi thở lạnh lẽo phả vào phía bên mặt nàng. Nàng có thể cảm nhận được đó là Nguyên Ân.

“Sao dậy sớm vậy? Không ngủ thêm chút nữa đi.” Nguyên Ân trầm giọng đáp.

Hải Đường buông nhẹ tay Nguyên Ân quay người lại mỉm cười nhìn chàng cất giọng:

“Ngủ vậy đủ rồi. Sáng nay chàng không đi lên triều sao?”

“Có chứ! Giờ đi này!”

Nguyên Ân đáp, đưa tay vuốt lấy tóc nàng và đặt lên trán nàng một nụ hôn nhẹ. Nhiều đó cũng đủ để nàng cảm thấy ấm lòng biết bao.

...

Sáng nay tiết trời se lạnh cho dù có nắng mặt trời rọi xuống nhưng không đủ để sưởi ấm. Hải Đường được Hoàng Thái Hậu gọi tới điện Châu Cảnh.

Nàng an nhiên đi tới hành lễ trước mặt Hoàng Thái Hậu một cách kính cẩn:

“Vãn an Tổ mẫu!”

Nàng có thể cảm nhận không khí ngột ngạt lẫn căng thẳng đè nặng nơi đây. Ánh mắt bà ấy nhìn nàng không mấy thiện cảm sau chuyện lùm xùm yêu nữ liên quan tới nàng, giờ đây nàng còn trở thành Hoàng Quý Phi, chính thất của hoàng thượng nên làm bà cảm thấy không mấy ưng thuận.

“Miễn lễ!” Bà vẫy tay, nét mặt vô cùng nghiêm nghị khiến Hải Đường cảm thấy sắp như có bão dông tới vậy.

Nàng đi tới ghé ngồi xuống yên vị, nét mặt vẫn tỏ ra tươi tỉnh mỉm cười nhìn Hoàng Thái Hậu nhẹ giọng đáp:

“Không biết tổ mẫu gọi con tới đây có chuyện sao ạ?”

Hoàng Thái Hậu từ ái điềm đạm đáp:

“Người mà đầu tiên ta chọn cho hoàng thượng là con gái của Đô đốc đại nhân nhà họ Du. Kể từ đó đến nay, biết bao thiếu nữ vào cung, bao nhiêu phi tần, vậy mà hoàng thượng chưa chọn ai làm Hoàng Hậu, càng chẳng độc sủng một ai. Bá quan nhiều lần dâng tấu bàn đến chuyện này nhưng nó lại chẳng quan tâm...”

Hải Đường tròn tròn mắt ngạc nhiên nhìn Thái hậu khi nghe bà nhắc đến chuyện này, khiến nàng cảm thấy khó hiểu và không khỏi thắc mắc.

“Hoàng Quý phi chính là người đầu tiên được hoàng thượng đề tâm tới, vì nó nói với ta rằng, con là người nó đã gắn bó từ nhỏ trên núi Ngọc Vân và cũng đã đính ước. Cũng là người khiến nó dốc sức bảo vệ khi danh phận yêu nghiệt của con lan truyền khắp nơi. Chắc chắn nó sẽ lập con lên làm Hoàng Hậu một ngày không xa, nhưng ta lại không muốn điều này xảy ra. Ta không muốn con cháu của hoàng gia không có mạng bất cứ điều gì biệt gì cả vì có thể là mầm mống tai họa sau này của Ngũ Thiên Quốc.”

Thái hậu dừng lại phút chốc với vẻ mặt nghiêm túc nhìn Hải Đường. Lúc này nàng mới hiểu ra, thì ra bà ấy đang nhắc đến chuyện lập Hoàng Hậu, câu nói cuối cùng của bà đang ám chỉ rằng, bà ấy không muốn để nàng làm Hoàng Hậu, đứng đầu hậu cung.

Chắc chắn bà ấy đang muốn đưa ai đó lên làm để lấy tâm chân tình của hoàng thượng mà lãng quên nàng. Nàng nhìn thẳng vào mắt bà ấy giống như đọc được suy nghĩ của bà vậy, nàng ngầm hiểu rằng bà ấy không muốn nàng có con với Nguyên Ân, vì bà ấy sợ đứa con này mang dòng máu bất tử giống nàng, ngờ vực nó sẽ mang hình dạng đáng sợ lúc nàng hiện nguyên hình, bà ấy vẫn cho rằng nàng là thứ chủng tộc dị biệt.

“Chuyện xảy ra vừa qua chắc Hoàng Quý Phi cũng là người hiểu rõ. Ta không chắc sau này con xảy ra chuyện gì nữa, con người của Hoàng Quý Phi ta không dám chắc sẽ đảm bảo mang lại bình yên cho hoàng thượng. Mặc dù nó khư khư cố chấp bảo vệ con, nhưng ta lại chỉ mong rằng con hãy làm cách nào đó giữ khoảng cách với hoàng thượng, ta chỉ muốn nó đảm bảo được an toàn và không có chuyện gì xảy ra với nó cả. Chắc Hoàng Quý Phi cũng hiểu những gì ta nói rồi chứ?”

Nét mặt Hải Đường tỏ ra không mấy được vui, trong lòng cảm xúc lẩn lộn. Nàng chỉ gật nhẹ đầu rồi đáp:

“Con hiểu ý tổ mẫu đang nói gì. Chắc người muốn lập Du Chiêu nghi làm Hoàng Hậu?”

“Ta sẽ không lập Du Lan làm Hoàng Hậu mà là nữ nhân nhà họ Chiêu, một người có vừa có tài sắc vẹn toàn ở ngoài thành đô. Ta nói trước điều cho Hoàng Quý Phi biết, để con biết mình nên làm gì.”

...

Rời khỏi điện Châu Cẩn, hải Đường bước đi với vẻ mặt như chiếc bánh bao chiều vậy, sau khi nghe những gì Hoàng Thái Hậu đề cập đến chuyện lập Hoàng Hậu khi mà nàng mới làm Hoàng Quý Phi chưa được bao lâu. Nếu mà nàng có con, chắc chắn đứa con này sẽ bị miệt thị thôi, cho dù có được Nguyên Ân đứng ra bảo vệ.

“Này Hải Đường, sao nhìn mặt cô thần thờ như người mất hồn vậy? Hoàng Thái hậu đã nói gì với cô sao?”

Đặng Vân vỗ nhẹ vai Hải Đường đáp, nhướn mày nhìn sắc mặt không được tốt của Hải Đường.

“Là chuyện lập Hoàng Hậu cho bệ hạ đấy mà.” Hải Đường đáp lại với giọng chán nản. Khẽ thở dài nãy nê, ánh mắt đượm buồn nhìn ngắm phong cảnh rù rượi quanh đây.

“Lập Hoàng Hậu sao? Có phải bà ấy không muốn cô làm phải không?”

Đặng Vân đáp khi đoán được tâm tư của Hải Đường.

Nàng chỉ gật đầu “Ừm”, trầm mặt buồn rười rượi:

“Bà ấy sợ bệ hạ sẽ lập con của ta và chàng sau này lên làm thái tử, mà bà ấy chưa gì hết đã miệt thị nó rồi trong khi ta còn chưa có thai nữa. Bà ấy không muốn con hoàng tộc mang dòng máu dị biệt rồi có hình dạng đáng sợ như ta, mắt đỏ, gân máu nổi chằng chịt rồi móng tay dài. Bà ấy nói có thể mầm mống tai họa sau này của Ngũ Thiên Quốc.”

“Vậy bệ hạ đã biết chuyện này chưa?” Đặng Vân nhìn nàng hỏi.

Nàng lắc đầu “Chưa”, cứ thế hai người đi sai bước chân đi chậm rãi men theo bờ hồ về điện Hưng Đức, không có cung nữ hay kẻ hầu người hạ gì cả.

“Ta thật sự không muốn để bệ hạ phải bận tâm chuyện này đâu.”

“Ồ Đường tỷ, Vân tỷ! Hai người ở đây sao?”

Từ Thiên từ đâu đi tới tình cờ gặp hai nàng ở đây nên hào hứng chạy lại với nụ cười tươi rói trên môi.

“Từ Thiên, đệ đi đâu vậy?” Đặng Vân mỉm cười nhìn ngài đáp.

Từ Thiên đáp nhanh: “Đệ đi dạo chơi đây đó thôi. À, đúng rồi, đệ mới ở bếp hoàng cung về có mang mấy cái bánh ngọt nhân đậu đỏ mà hai tỷ thích nè. Định mang đến cho hai tỷ nhưng lại gặp nhau ở đâu nên đệ đưa luôn cho này.”

“Đạ ta đệ đệ đáng yêu, khi nghĩ tới hai người tỷ này.”

Hải Đường cầm lấy túi bánh một cách vui vẻ, rồi mở túi ra lấy một cái cho vào miệng cắn một miếng ăn. Đàng Văn cũng không chần chừ gì mà lấy bánh ăn ngon lành.

Nhưng đúng lúc Hải Đường vừa nuốt chửng miếng bánh vừa ăn xong, thì nàng có cảm giác nôn nao trong bụng khiến nàng vội chạy tới chỗ gốc cây oằn mình nôn khan, bao nhiêu đồ ăn trong bụng mình nôn ra hết.

Đàng Văn với Từ Thiên chạy tới đỡ lấy nàng, vẻ mặt ai nấy đều lo lắng. Sắc mặt nàng như tái nhợt hẳn đi.

“Hải Đường...” Đàng Văn hạ giọng đáp, nét mặt nghiêm túc đáp: “Đạo này cô có hay buồn nôn, chóng mặt hay thèm ăn chua không?”

Hải Đường run run bám lấy cánh tay của Từ Thiên để đứng vững hơn. Đúng là Nguyên Ân thường xuyên tới điện Hưng Đức, nhưng sẽ không nhanh như vậy chứ. Rồi nàng nhớ lại mấy bữa nay nàng thèm ăn chua, thỉnh thoảng cảm thấy buồn nôn rất khó chịu trong bụng.

Nàng nghiêng đầu sang nhìn Đàng Văn đáp: “Đúng, đạo gần đây ta bị giống như những gì cô nói.”

“Vậy không lẽ cô mang long thai?” Đàng Văn thốt lên đầy bất ngờ.

“Đường tỷ có thái rồi sao?” Từ Thiên ngạc nhiên không kém.

Nếu như chuyện này là thật thì quá tốt rồi, nhưng nàng lại cảm thấy trong lòng vô cùng bất an không ngừng. Nàng cũng không chắc chuyện nàng có thai là thật hay không nên nàng đưa mắt nghi ngờ nhìn Đàng Văn và Từ Thiên đáp:

“Trước khi chưa có kết luận của thái y, thì hai người không được nói chuyện này cho ai biết hết được không? Kể cả bề hạ. Ta muốn chắc chắn chuyện này rồi mới báo cho chàng ấy sau.”

“Vậy thì đệ đệ cho người tới ngự y viện gọi thái y đến cho tỷ. Giờ thì hai người về điện Hưng Đức trước đi.”

...

Đúng như những gì dự đoán, Hải Đường đã có thai nhưng nàng lại giấu không nói cho Nguyên Ân biết, vì mọi chuyện vẫn chưa ổn định vào đâu cả khi mà sắp tới Hoàng Thái Hậu sẽ cho con gái nhà họ Chiêu hồi cung để lập Hoàng Hậu.

Chiều hôm đó, số lần Hải Đường nôn ngày càng nhiều hơn, ăn bao nhiêu thì nôn ra hết bấy nhiêu, khiến nàng như đuối là người, nét mặt hiện rõ sự mệt mỏi. Nàng chán nản lòng vòng đi ra ngoài vừa hoa phù dung.

Đang lảo đảo quanh đi thì nàng thấy phía bên trong bụi hoa phù dung có một chất lỏng sánh sệt lại màu đỏ bết bết trên bãi hoa bị dập nát phía trước kia.

Nàng tò mò đi lại gần xem thử thì chợt ngửa ra sau ngã phịch xuống hét toáng lên “A” thật lớn. Từ Thiên ở phía xa nghe thấy tiếng hét thất thanh của nàng vội chạy tới, thì thấy nàng ngổ phịch ở dưới nền với nét mặt hoảng sợ vội đỡ lấy nàng lo lắng hỏi:

“Có chuyện gì vậy Đường tỷ?”

Hải Đường đưa tay run run chỉ về hướng đó mà không dám quay mặt ra nhìn.

“Có cái gì ghê tởm ở đằng đó đấy.”

Từ Thiên đứng thẳng dậy đi tới đó xem là thứ gì mà khiến Hải Đường sợ hãi đến như vậy. Đôi đồng tử ngài gian rộng khi thấy trong bụi hoa dập nát đó là xác người bị phân ra thành nhiều khúc mà còn bị thổi rửa nát thịt trong rất kinh dị, đã vậy còn bị quạ rĩa thịt nữa, bốc lên mùi tanh nồng của máu.

Trong lúc hoảng sợ, ánh mắt Hải Đường vô tình dừng lại ở một góc sân đằng xa kia, khi nhìn thấy có một kẻ ăn mặc bộ quần áo nhem nhuốc rách bươm, hẩn nhanh chóng biến chạy đi mất hút sau đó.

...

Trong chiều hôm đó, có người ở điện Hưng Đức bị chặt xác ăn thịt bỗng chốc nhanh chóng lan truyền khắp hoàng cung. Chắc chắn có kẻ đã đứng sau âm mưu muốn hại Hải Đường. Người nàng nghi ngờ đầu tiên là Du Lan và Huyền Trân, vì hai người có lòng ghen ghét nàng khi nàng được sắc phong làm Hoàng Quý Phi. Nhưng nghĩ kiểu gì thì nàng vẫn không thể tin họ lại có thể cả gan giết người phân xác được.

Nhớ lại cái xác bị phân khúc đó giống như bị ai đó ăn thì đúng hơn là bị chặt. Nghĩ đến nó chỉ khiến nàng cảm thấy buồn nôn mà thôi.

Nghe tin có chuyện xảy ra ở điện Hưng Đức, khiến Nguyên Ân không yên lòng mà nhanh chóng tới chỗ Hải Đường ngay lập tức.

Thấy Hải Đường đang nằm trên giường với sắc mặt nhợt nhạt không ổn tí nào nên chạy đến bên nàng. Nàng vội chống tay ngồi dậy nhẹ giọng đáp:

“Nguyên Ân!”

“Nàng không sao đấy chứ? Ta nghe tin lập tức chạy tới đây.”

Nguyên Ân nói giọng đầy lo lắng, nắm chặt lấy tay lạnh ngắt của nàng.

Hải Đường mỉm cười lắc đầu không sao, để Nguyên Ân khỏi phải lo lắng gì nhiều cho mình.

Đúng lúc Từ Thiên từ ngoài đi vào, nhìn thấy Nguyên Ân có chút ngạc nhiên. Về mặt ngài không hề ớn tí nào sau khi nghe ngóng tin tức ở hoàng cung. Ngài lên tiếng đáp:

“Tin tức bị người ở điện Hưng Đức bị chặt xác ăn thịt đều đang đổ đồn vào Đường ti cả. Họ cho rằng chính tỷ ấy ăn thịt và hút máu người rồi dựng lên chuyện có kẻ hại mình để che giấu đây.”

“Chuyện quái quỷ gì vậy chứ? Lúc trước cũng có kẻ chặt xác người rồi cũng đổ tội cho ta. Bây giờ cũng thế. Rốt cuộc là kẻ nào chứ? Từ lúc nào công trạng chặt xác ăn thịt và hút máu người lại được tặng cho ta vậy chứ?”

Hải Đường vô cùng hoang mang khi nghe Từ Thiên nói, hai tay buông lỏng chợt nắm chặt lấy vạt áo siết chặt lại với ánh mắt từ màu đen chuyển sang màu đỏ, khiến Nguyên Ân và Từ Thiên thoáng giật mình khi nhìn thấy.

Nguyên Ân vội ôm lấy nàng vào lòng trấn an:

“Nàng bình tĩnh. Có gì chúng ta sẽ tìm cách giải quyết!”

Bất chợt cảm giác lợm giọng xuất hiện, nàng đứng phắt dậy chạy tới cửa sổ ôm bụng nôn hết đồ ăn trong bụng. Thấy vậy Nguyên Ân lo lắng đi lại gần nàng hỏi:

“Nàng bị gì vậy? Không khỏe trong người sao?”

“Đường tỷ...”

“Ta không sao đâu, chắc do ăn nhiều nên bị chướng bụng với lại nhớ lại cảnh tượng ghê tởm đó nên buồn nôn thôi!”

Hải Đường chặn họng Từ Thiên nhìn Nguyên Ân gượng cười đáp. Ánh mắt nàng nhìn Từ Thiên, khẽ lắc đầu vì không muốn Từ Thiên nói chuyện nàng mang thai cho Nguyên Ân biết, vì đây không phải là thời điểm thích hợp để nói. Từ Thiên chỉ biết ngậm ngùi im lặng.

“Vậy để ta gọi thái y tới!”

“À không cần đâu, lúc sáng Từ Thiên đã gọi rồi.”

Hải Đường vội lên tiếng từ chối, ánh mắt né tránh cái nhìn nghi hoặc của Nguyên Ân.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Gặp họa

Du Lan thoải mái ngã mình vào bồn tắm sau một ngày dài chờ đợi. Việc chặt xác người phân thay bị rửa thịt, tin đồn ăn thịt và hút máu người liên quan đến Hoàng Quý Phi để lợi dụng tâm lý và phản xạ để lợi dụng nàng ấy hiện nguyên hình hung dữ, mọi người trong cung bấn loạn, dấy lên hàng loạt tin về yêu nữ trong hoàng cung... Đều do một tay Du Chiêu Nghi bày ra cả.

Nàng ta đang nắm giữ bí mật về thân phận công chúa Bắc Triều của Hải Đường, nên nàng ta sẽ nghĩ ra nhiều kế để hại nàng ấy và buộc nàng ấy phải sống dở chết dở trong sự dèm pha của Ngũ Thiên Quốc. Nàng ta chỉ còn chờ cơ hội đến nói với Hoàng Thái hậu về chuyện động trời nữa thôi, ắt Hoàng Quý Phi sẽ chẳng nào ngóc đầu lên nói cho dù có cha là Thừa tướng quân nắm trong tay vạn binh hay Hoàng Thượng uy lực bảo vệ đi chăng nữa, thì nàng ấy cũng sẽ chết chìm trong đau đớn tuyệt vọng thôi.

...

Vì điện Hưng Đức đang trở thành nơi để nhiều kẻ ganh ghét đều nhắm đến Hải Đường nên Nguyên Ân rất lo lắng. Sau ngày hôm đấy, Nguyên Ân đã phái thêm lính canh gác triệt để nhằm có kẻ lạ mặt ra vào. Còn cho Hồng Quân hay những người ở bếp hoàng cung có quan hệ thân thiết với Hải Đường đều chuyển qua Hưng Đức để tiện chăm sóc và hầu hạ cho nàng.

“Tại sao tỷ không nói chuyện tỷ mang thai cho hoàng huynh của đệ biết? Có vậy, huynh ấy sẽ có cách bảo vệ cho tỷ hơn?”

Từ Thiên nhú mày khó hiểu nhìn Hải Đường hỏi.

Đằng Vân cũng chen vào đáp: “Đúng vậy, sao cô không nói cho hoàng thượng biết đi? Không thể giấu được hoàng thượng đâu.”

Hải Đường lắc đầu, khẽ thở dài ngán ngẩm. Nàng bắt đầu cảm thấy mệt lung như một trò đùa vậy. Nàng nhẹ giọng đáp:

“Việc xảy ra vừa rồi đã khiến bề hạ rất lo lắng, nếu ta nói cho chàng ấy biết ta có thai chỉ làm cho chàng càng thêm lo hơn. Do ta sợ việc ta mang thai lan truyền khắp hoàng cung sẽ khiến nhiều kẻ dòm ngó âm thầm hại ta, đã vậy Hoàng Thái Hậu còn không muốn ta mang thai với Nguyên Ân nữa là...”

Nàng cũng không muốn đề cập tới chuyện này nữa nên kết thúc câu chuyện bằng một giọng nói đầy ảm đạm:

“Trong này ngột ngạt quá, ta muốn đi tản bộ đến điện Phù Dung. Hai người đi cùng ta nha. À nói Hồng Quân mang cho ta vài quả táo đen nha, đột nhiên ta cảm thấy thèm ăn nó.”

Từ Thiên với Đằng Vân chỉ gượng cười, hai người cũng cảm thấy lo sốt vó cho Hải Đường khi gặp phải chuyện sóng gió này. Thôi thì họ cũng đành gạt cho qua chuyện dù mọi thứ trước mắt đang rùm ben cả lên.

...

Chuyện xảy ra hôm qua vẫn là một dư âm lớn chưa thể nguôi ngoai ngay. Hải Đường bước đi tới đâu mọi người đều né tránh tới đó. Nàng cũng chỉ biết gượng cười cay đắng cho qua, coi như không quan tâm và chưa biết gì vậy.

Hoàng cung tưởng chừng rộng lớn nhưng kì thực lại vô cùng nhỏ bé. Hải Đường gặp Du Lan và một vài phi tần cấp bậc nhỏ bé ngay lối đi trên dãy hành lang.

Bọn họ đều cũng hành lễ trước mặt nàng và Từ Thiên, cũng coi như thể hiện sự kính trọng của kẻ bề dưới đối với người bề trên. Không cần quá tính ý để nhận ra Từ Thiên đối với đám phi tần hậu cung mà Hoàng Thái Hậu đem vô cung cho Nguyên Ân không ưa gì rồi.

Vừa lúc đó Huyền Trân tiếp dư cũng đến chung vui. Nàng ta gấp gáp nhìn Hải Đường, những lời chào đầu môi nghe sao chẳng thể lọt tai:

“Thần thiếp cứ tưởng chỉ có mình đến điện Phù Dung thôi chứ? Hóa ra có Hoàng Quý Phi nương nương và Tứ hoàng tử cũng lưu luyến hoa phù dung đây chứ?”

Du Lan mỉm cười đắc ý, cất giọng đáp:

“Sẵn tiện có Hoàng Quý Phi ở đây, hay nương nương cũng cùng chúng muội muội đây ca múa hát, uống trà thưởng thức được không?”

“Du chiêu nghi, Hoàng Quý Phi đang gặp chuyện buồn không có tâm trạng ngồi đàn ca múa hát với các người đâu.”

Từ Thiên háng giọng nhắc nhở với nét mặt nghiêm nghị. Điều đó làm Du Lan cảm thấy mất cả hứng.

Hải Đường cũng chẳng muốn dây dưa với những con người này. Đã biết chuyện xảy ra với nàng mà còn giả vờ làm như không biết vậy. Nàng đi lướt qua Du Lan với đám người phi tần đó bước chân xuống bậc thang.

Việc Hải Đường rời đi chóng vánh khiến Du Lan bịn rịn không nguôi.

Khi Hải Đường vừa nhắc chân bước xuống bậc thang thứ nhất cũng là lúc Du Lan đưa tay xô Huyền Trân một phát, khiến nàng ta không giữ được thăng bằng. Tay quờ quạng cô nắm tay ai giữ lại nhưng không được, nàng ta lao đảo ngã nhào ra sau, tấm lưng va vào người Hải Đường khiến nàng lao đảo ngã người ra trước.

“Đường tỷ...”

Từ Thiên hét toáng lên với nét mặt hoảng hốt. Vội vàng vươn tay nắm lấy tay Hải Đường kéo lại, ôm lấy nàng. Cả ba ngã sòng soài dưới nền trong những ánh nhìn hốt hải của đám người kia. Huyền Trân cũng lãnh cú ngã không thể nào đau hơn.

Hải Đường nằm đè lên người Từ Thiên, cột sống ngài đau dữ dội. Ngài vội đỡ Hải Đường ngồi dậy, lo lắng hỏi:

“Tỷ có sao không?”

Hải Đường im lặng không nói, tay ôm lấy bụng mình mà nhăn mặt đau đớn. Từ Thiên thấy vậy bế nàng lên chạy đi, nhưng không quên dành câu nói đầy sự tức giận cho đám người kia:

“Nghe cho rõ đây, nếu như đứa con trong bụng tỷ ấy có mệnh hệ gì thì ta không đảm bảo các người sẽ yên thân với hoàng huynh của ta đâu.”

“Có thai?” Ai nấy đều bắt ngờ nhìn nhau khi biết được tin này.

“À ta đang mang long thai sao?” Du Lan gần giọng nói với ánh mắt đã sự dã tâm.

...

Đó một buổi chiều u ám tưởng chừng sẽ đeo bám lấy mà không khép lại. Thái y được Từ Thiên trực tiếp gọi vào để khám riêng cho Hải Đường. Ngài thật sự đang rất lo cho đứa con trong bụng của tỷ ấy sau cú ngã vừa rồi, mặc dù ngài đã chạy tới đỡ. Không biết có ổn hay không?

Nguyên Ân như đón nhận tin dữ với vẻ mặt căng ra, chàng đã lập tức tới thái y viện ngay lập tức. Ánh mắt hiện lên tia đỏ giận dữ hiện lên với nét mặt lạnh tanh đến đáng sợ. Du Lan và Huyền Trân thấy Nguyên Ân như vậy vô cùng sợ hãi.

Không khí trong phòng vô cùng căng thẳng và ngột ngạt đến mức khó thở. Nàng đưa tay sờ vào bụng mình, đưa ánh mắt có lỗi nhìn Nguyên Ân khi đã giấu chuyện này với chàng. Nàng biết rõ Nguyên Ân đang rất giận trong đó.

Sau khi bắt mạch xong, thái y mỉm cười ôn tồn kính cẩn đứng trước mặt Nguyên Ân đáp:

“Bệ hạ yên tâm, cái thai trong bụng nương nương không sao cả, chỉ là bị động thai thôi. Sau này nương nương nhớ đi đứng cẩn thận. Thai kỳ mới được tuần tuổi nên rất dễ sảy, nương nương cần ăn uống nghỉ ngơi để an thai. Vi thân sẽ sắc vài thang thuốc bổ cho người.”

Nói rồi thái y rời khỏi đây.

Từ Thiên cũng không ở lại đây làm gì nên đi ra ngoài để hai người ngồi lại nói chuyện rõ ràng với nhau. Nghỉ lại vừa rồi, trong lúc tức giận quá nên ngài lỡ miệng mà nói cho cái đám phi tần của hoàng huynh biết tỷ ấy đang mang thai. Kiểu gì cũng sẽ có nhiều chuyện xảy ra đến với tỷ ấy nữa cho xem.

Thấy Nguyên Ân ngồi đó không hề lên tiếng mà chỉ im lặng, nét mặt hằm hằm băng lãnh đủ khiến người khác cảm thấy rùng mình. Hải Đường rời khỏi giường bước đến bên Nguyên Ân ngồi xuống bên cạnh chàng, nhẹ giọng nói:

“Thứ lỗi cho ta vì đã không nói chuyện ta mang thai cho chàng biết. Ta không muốn chàng phải lo lắng nhiều về ta. Chàng còn phải lo cho bá tánh Ngự Thiên Quốc nữa... Nguyên Ân, chàng hãy hiểu cho lòng của ta.”

Nguyên Ân quay lại nhìn Hải Đường, thật sự muốn mắng nàng một trận cho hả dạ nhưng khi nhìn ánh mắt đượm buồn có chút ngây dại của nàng, chàng lại không thể nặng lời với nàng. Khẽ thở phất một cái, chàng trầm giọng đáp:

“Đó là con ta, nếu như cả hai có chuyện gì làm sao ta chịu nổi chứ? Nàng phải nói ra thì ta mới có thể bảo vệ được hai người chứ?”

Hải Đường chỉ mỉm cười, nắm chặt lấy bàn tay lạnh của Nguyên Ân. Nàng không muốn chàng phải bận lòng chuyện này nữa, mà chuyển qua chủ đề khác:

“Sắp tới Tổ mẫu sẽ cho con gái của nhà họ Chiêu vào cung, bà ấy muốn chàng sắc phong nàng tiểu thư công dung môn hạnh ấy làm Hoàng Hậu. Tổ mẫu cũng muốn có con nối dõi rồi, nên chàng cứ làm theo lời tổ mẫu đi.”

Nguyên Ân hơi bất ngờ khi nghe nàng nói vậy. Chàng chưa nghe tổ mẫu đề cập gì tới vấn đề này.

“Tổ mẫu lo sợ về việc đứa con giữa chúng ta sinh ra mang một nửa dòng máu dị biệt của ta. Bà ấy sợ sẽ có hình hài đáng sợ giống ta và còn là mầm móng tai họa cho Ngự Thiên Quốc sau này. Cho nên bà ấy muốn chàng phải có một đứa con bình thường để nối dõi. Chàng đừng làm trái ý bà ấy, cứ làm theo đi, hãy vì Ngự Thiên Quốc.”

“Nhưng ta không muốn, ta phải đi nói chuyện này với tổ mẫu. Ta chỉ muốn có một mình nàng, phi tử duy nhất của ta. Và đứa con của chúng ta nhất định sẽ làm thái tử, mang dòng máu của hai ta. Còn về Ngự thiên Quốc, ta vẫn có thể lo được.”

Nguyên Ân nói giọng đầy sự phẫn nộ khi tổ mẫu cứ tự quyết định về việc sắc phong ai làm Hoàng Hậu cũng như cả đám phi tần kia, tự tay bà ấy đưa vô cả. Nhưng cũng chỉ làm động bực nhìn trước mặt chàng mà thôi.

Nếu cho chàng lựa chọn có cuộc sống bình thường với vinh hoa phú quý của một bậc đế vương, chàng sẽ chọn có cuộc sống bình ổn cùng với người mình yêu thương, như vậy mới đáng trân quý.

Hải Đường nhẹ nhàng nép vào lòng Nguyên Ân đáp:

“Chàng đừng làm trái ý tổ mẫu, như vậy bà ấy sẽ càng gây khó dễ cho ta hơn thôi. Chỉ cần chàng nghĩ đến ta được rồi, rảnh rồi ghé qua Hưng Đức ăn cơm trò chuyện với ta. Ta cùng với mọi luôn sẵn lòng chờ chàng đến.”

Đó có lẽ là một ít ki của riêng nàng khi chỉ muốn Nguyên Ân thuộc về mình, nhưng cũng phải thôi ai cũng có một người yêu thương mình thật lòng. Dẫu biết Vua thì chuyện tam thế tứ thiếp là điều hiển nhiên. Thật sự mà nói, có một vị Hoàng Đế yêu thương mình thật sự, mà không hề ngó ngang gì đến mỹ nhân khác như Nguyên Ân thật sự rất hiếm.

Nghe Hải Đường nói vậy Nguyên Ân cũng không muốn nhiều lời làm gì. Dù sao thì bây giờ chỉ cần nàng an toàn là đủ, chàng sẽ không để ai hăm hại nàng.

Nguyên Ân đã hạ lệnh trị tội đám phi tần kia mỗi người 20 chượng để biết thế nào là lễ độ.

...

Vài ngày sau, khi tiểu thư nhà họ Chiêu được triệu vào cung và sắc phong làm Hoàng Hậu khiến cho các quan trong triều đều tán thành hài lòng, đặc biệt là Hoàng Thái Hậu.

Trong hoàng cung lại dấy lên việc Hoàng Quý phi có nguy cơ bị thất sủng, bởi Hoàng Hậu là một nữ nhân quốc sắc thiên hương, đẹp người đẹp nét, tài trí thông minh. Còn về việc nàng mang thai, họ cũng dám chắc rằng đứa con này cũng sẽ không được sự đồng tình về việc lập thái tử.

Hôm nay là ngày quốc hôn của Nguyên Ân. Hải Đường không muốn tới đó làm gì, nàng ở trong điện Hưng Đức ngồi ăn bánh uống trà, ngắm cảnh vật xung quanh đây.

“Tỷ đừng buồn, hoàng huynh nhất định sẽ không bỏ rơi tỷ đâu.”

Từ Thiên cất giọng an ủi.

“Ta biết mà!” Hải Đường đáp nhanh.

Trong không khí se toát gió, một mũi phóng thẳng tới, găm ngay trên cột gỗ khiến Hải Đường và Từ Thiên thoáng giật mình. Trong chớp nhoáng nàng thấy có một kẻ mặc đồ đen bịt mặt nhảy xuống khỏi bức tường biến mất.

Từ Thiên đứng dậy đi tới rút phát mũi tên ra để lấy lá thư ra. Ngài nhủ may khi có dòng chữ ghi tên Hải Đường, ngài đi lại đưa nó cho nàng.

Nàng cầm lấy mở ra xem thử ghi gì trong đấy. Nét mặt nàng trở nên bàng hoàng khi đọc nội dung trong lá thư.

“Thật không ngờ công chúa cuối cùng của Bắc Triều lại còn sống đấy? Kẻ mang dòng máu bất tử diệt vong đây mà. Nếu muốn biết ta là ai thì hãy tới làng Quốc Châu Tự gặp ta. Tuyệt đối không được nói cho hoàng thượng biết hoặc bất kì ai, nếu không ta e sẽ không bảo đảm hoàng thượng sẽ an toàn đâu.”

Ánh mắt nàng hiện rõ sự hoang mang khi có kẻ biết được bí mật của nàng. Ngoại trừ những người thân thiết là Nguyên Ân, Từ Thiên và Đằng Vân ra thì không ai biết được nàng là công chúa của Bắc Triều cả. Rốt cuộc là kẻ nào?

Thấy vẻ mặt thất thần lo sợ của Hải Đường, Từ Thiên lấy lá thư trong tay nàng đã nhanh tay vò lấy nó ném thẳng xuống hồ cá, rồi đứng dậy đi thẳng vào trong phòng đóng sầm cửa lại.

Từ Thiên ngờ ngạc không biết trong lá thư đó viết gì mà khiến tỷ ấy là im lặng như thế, nét mặt tỏ ra nghiêm trọng. Chắc hẳn trong thư đó là lời hăm dọa gì rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Gặp họa (2)

Tại chính điện.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào vị nữ nhân nhà họ Chiêu, vừa mới được sắc phong làm hoàng hậu, nàng ta là Chiêu Dân Dân.

Nàng ta vẫn miên man tàu khúc đàn tranh. Dáng người trôi trước đàn thuần thục mà nhàn nhã. Ngón tay gảy đàn vô cùng uyển chuyển. Nàng ta chơi đàn chuyên nhịp rất êm ái, khi trầm lắng đến đỗi lòng, khi cao vút ngời ngời, nghe rất mượt mà và tinh tế.

Tiếng đàn vẫn vang lên du dương. Hình như sự tồn tại của nàng Chiêu hoàng hậu cùng tiếng đàn vi diệu kia không thể lay động được tâm trí của Nguyên Ân.

Nét mặt Nguyên Ân trầm tư lãnh đạm với ánh mắt lơ đãng, dường như không mấy hứng thú gì ở đây. Chàng chỉ muốn rời đi khỏi đây ngay lập tức để đến điện Hưng Đức gặp Hoàng Quý Phi yêu quý của mình, nhưng có tổ mẫu với các quan lại triều đình ở đây nên chàng mới nán lại. Khẽ đưa tay đón lấy chén rượu uống vài ngụm cho qua chuyện.

Từ Thiên từ dưới đi lên chỗ Nguyên Ân đang ngồi với vẻ mặt nghiêm túc như đang có chuyện gì đó. Ngài ghé sát bên tai Nguyên Ân đáp:

“Hoàng huynh, vừa rồi đệ ở điện Hưng Đức nói chuyện với Đường tỷ, thì bất ngờ có một kẻ bắn tên gửi cho tỷ ấy một lá thư. Tỷ ấy đọc xong liền vào trong phòng đóng sầm cửa lại với vẻ mặt nghiêm trọng lắm, đệ chưa kịp đọc lá thư viết gì thì tỷ ấy ném xuống nước mất tiêu. Đệ lo có chuyện xảy ra với tỷ ấy nên mới chạy tới đây nói cho huynh biết đấy.”

Nghe Từ Thiên nói vậy, Nguyên Ân đứng phắt dậy rồi đi không nói một tiếng nào trước mặt bá quan văn võ khi đang thưởng thức lơ dờ tiếng đàn của Chiêu hoàng hậu.

Điều đó khiến mọi người không hiểu hoàng thượng đang có chuyện gì xảy ra nữa.

...

Ngay sau khi đọc xong lá thư đa sự đe dọa đó, Hải Đường giấu mọi người, không nói cho ai biết mà bảo Hồng Quân cưỡi xa ngựa đưa nàng tới làng Quốc Châu Tự một cách bí mật. Nàng tin tưởng Hồng Quân nên chỉ cho cậu nhóc này đi cùng mình.

Vừa tới cổng trào Quốc Châu Tự, Hải Đường bước xuống kiệu. Anh mắt nhìn qua gốc cây cổ thụ phía bên trái kia, có một kẻ mặc đồ đen đang nhìn về phía nàng. Nàng cũng đoán ra người đó chắc chắn có liên quan đến lá thư đã gửi cho nàng lúc ở điện Hưng Đức.

Nàng quay sang nhìn Hồng Quân nhẹ giọng đáp:

“Đệ vào trong làng, kiểm một quán trọ nghỉ tạm đi. Ta đi đến đây một lát!”

Nói rồi nàng đi theo kẻ lạ mặt đó ngay khi hắn rời đi.

Bước chân nàng không nhanh cũng không chậm, ánh mắt sắc sảo quan sát từng cử chỉ nhất động của tên đó. Hiện tại đang đi vào trong một rừng trúc hoang sơ, tiếng gió làm lay lay các nhánh trúc cọt kẹt vào nhau. Tay nàng nắm chặt con dao trong tay. Tim nàng đang đập thình thịch rất nhanh.

Thoáng chốc trong chớp nhoáng tên đó đã biến đâu mất, làm nàng cảm thấy hoang mang, vội chạy về trước xem thử. Thì nàng bắt gặp một nữ nhân trong trang phục màu xanh nhạt thoát quen mà lạ. Vì nàng ta mang một chiếc mạng che mặt nên Hải Đường không nhìn thấy rõ dung mạo của nàng ta.

Nàng nhấc chân tiến vài bước lại gần lên giọng điềm tĩnh đáp:

“Các hạ là ai? Tại sao lại biết được ta là công chúa cuối cùng của Bắc Triều?”

Lúc này nàng ta mới gỡ mạng che xuống, đó là Du Lan. Người mà nàng không hề ngờ tới lại biết bí mật này, ánh mắt nàng tròn tròn ngạc nhiên nhìn nàng ta thốt lên:

“Du chiêu nghi? Là cô sao?”

“Bất ngờ lắm sao?” Du Lan nhướn miệng cười đắc ý khi thấy vẻ mặt bất ngờ của Hải Đường. Nàng ta tiếp lời: “Cô có biết tại sao lại biết bí mật động trời của cô không?... Đơn giản thôi, là người của ta ở trong điện Hưng Đức tình cờ nghe cuộc nói chuyện giữa cô và Đăng Văn đấy.”

Hải Đường giữ bình tĩnh nhất có thể, không để nàng ta đánh đòn tâm lý của nàng được mặc dù trong lòng có đầy nổi bất an. Nàng mỉm cười thân nhiên đáp:

“Vậy thì Du chiêu nghi sẽ định làm gì đây? Đi nói sự thật cho tất cả mọi người biết, ta là công chúa của Bắc Triều để lập công trọng thưởng?”

“Đương nhiên là không rồi.” Du Lan đáp nhanh với nụ cười nham hiểm, thâm độc. Nàng ta tiếng lại gần lượn lờ trước mặt Hải Đường, trừng mắt lên nhìn nàng, gần giọng nói:

“Hôm nay, ngay tại đây, ta sẽ cho Hoàng Quý Phi chôn xác nơi này. Chỉ có trời biết, đất biết và ta biết, ngoài ra sẽ chẳng còn biết sự tồn tại của cô nữa. Coi như ta giúp Ngũ Thiên Quốc loại bỏ được kẻ thù địch. Người đâu, mau giết chết ả ta đi.”

Ngay lập tức có mười tên sát thủ xông tới tấn công Hải Đường, khiến nàng không kịp định thần chuyện gì xảy ra. Một mình không thể đánh lại với những tên sát thủ hạ đẳng này được, vì nàng mang thai sẽ rất nguy hiểm đến cái thai mới được tuần tuổi.

Nàng không thể nào chết ở đây được, nhất định không thể. Ánh mắt nàng chuyển sang màu đỏ lạnh tanh đầy quyết tâm mãnh liệt, gân máu nổi hằn lên khuôn mặt, tóc buông xõa đen dài bay lùa xòa trong gió. Nét mặt nàng kiêu hãnh đến đáng sợ.

Nàng chống trả lại bọn chúng bằng thứ năng lực siêu nhiên mình sở hữu. Nàng có khả năng về thuật phân thân rất tài tình. Nhưng điều bất lợi cho nàng đó là bọn chúng đều cầm những đoản kiếm sắc bén, trong khi nàng chỉ cầm một con dao phòng thân nhỏ xíu.

“Xet”

Một nhát kiếm suýt qua cánh tay phải của nàng, khiến con dao trong tay nàng rơi xuống. Hàng chân mày chau lại vì đau, nhưng nàng phải tiếp tục nén đau mà chống trả lại bọn chúng. Tuyệt đối không để tổn hại đến mình vì nàng còn phải bảo đứa con chưa ra đời này.

Từng tên một đều bị nàng hạ gục, nhưng vẫn còn tới sáu tên nữa mà nàng thực sự đã thấm mệt. Trên người ngoại trừ tay nàng đang ôm lấy bụng ra, thì ở chân, cánh tay và phía lưng cô đều đầy rãnh vết thương nhưng lại không có dấu hiệu tự lành lại, do kiếm của bọn chúng có tâm độc.

Nàng gườm gườm ánh mắt tia uất hận nhìn Du Lan dần giọng đáp:

“Cho dù cô có giết ta thì cô cũng chẳng có được gì cả đâu!”

“Haha” Du Lan bật cười khoan khoái cảm thấy khinh thường khi nghe Hải Đường nói vậy. nàng ta tắt ngay điệu cười, lên giọng đáp:

“Đương nhiên là có chứ sao không? Loại bỏ được cái gai trong mắt thôi. Có khi còn lấy lại cái chức Hoàng Quý Phi mà vốn dĩ thuộc về ta mới phải. Không nhiều lời nữa, giết ả ta đi.”

Hải Đường tiếp tục bị bọn sát thủ tấn công dồn dập. Nhân cơ hội này, Du Lan giương cung tên nhắm về phía Hải Đường.

Mũi tên xé toạt gió bay thẳng về phía Hải Đường, trong khi nàng không chú ý gì.

“Phập”

Mũi đâm ngay vào bả vai Hải Đường với một lực đẩy ra sau, khiến nàng khụy xuống trong đau đớn tức thời. Nàng rút phách mũi tên ra khỏi người, máu theo đó phụt ra.

Sáu tên sát thủ kia đồng loạt vung kiếm xông tới, mũi kiếm in hằn trong ánh mắt nàng. Nàng dồn hết hơi thở của mình hét lên một tiếng “A” thật lớn, âm vang khắp cả khu rừng. Tạo ra một lực tỏa ra, khiến bọn chúng đều ngã xuống bệt tại lại vì chịu không nổi, Du Lan cũng vậy. Trong chớp lát từ mũi, đến khoe mắt, tai của bọn chúng đều chảy ra một dòng máu đỏ tươi, máu trong miệng học ra. Còn Du Lan nằm ngửa dưới đất, mắt trừng trợn lên, máu trong mắt chảy dọc xuống.

Chính tiếng hét của nàng có thể gây đứt thần kinh não khi bị kích động bởi thứ âm thanh quá lớn chết người này. Du Lan đã nhận phải kết cục này khi trêu đùa nàng. Nàng không có cố ý giết nàng ta, chính tự nàng ta chút lấy mà thôi.

Hải Đường thoắt thân bước đi ra khỏi khu rừng với bộ dạng quần áo rách bươm như người mất hồn vậy. Mồ hôi ướt nhòa trên trán.

Khi bước vào làng Quốc Châu Tự, ai nấy đều nhìn nàng với ánh mắt khiếp đảm né tránh. Nàng quên mất rằng bộ dạng lúc này của nàng, ánh mắt đỏ, gân máu nổi chằng chịt với móng tay dài nhọn, tóc dài hơn móng bay phấp phới.

“Nàng ta là yêu nữ trong truyền thuyết sao?”

“Nhìn giống như những dã tà trong cuốn truyền thuyết kia để lại, một yêu nữ ăn thịt và hút máu người. Giống như Ngọc Vân hoàng hậu lúc trước đây.”

“Yêu nữ kia... Mau giết ả đi...”

Người dân ở đây đều hoảng loạn cả lên khi thấy hình hài của Hải Đường, trong ma mị đến đáng sợ. Bọn họ đều lấy đá, trứng hay những vật dụng có gần đó ném vào người nàng không một chút thương tiếc.

Nàng nhìn họ với ánh mắt đỏ hoe ươn ướt những giọt nước mắt, cất giọng đầy thảm thương:

“Xin các người đừng làm như vậy. Ta không phải là yêu nữ, ta chỉ là một con người bình thường có đôi chút khác biệt thôi.”

Dường như sự khản kiệt của nàng có vẻ như vô ích đối với họ, họ vẫn cứ ném đồ vật vào người nàng. Một dòng máu từ tóc mai chảy dọc xuống gò má khi bị đá tó vào đầu, nét mặt nhăn lại vì đau đớn, tay ôm lấy bụng mình cứ thế đứng bất động.

Hồng Quân thấy vậy chạy ra bảo vệ cho nàng, mà nhìn bọn họ hét toáng lên:

“Mọi người có mau dừng tay lại ngay không? Các người đang lăng mạ Hoàng Quý Phi đấy.”

“Hoàng Quý Phi sao? Không lẽ nào hoàng thượng lại rút con yêu nữ vào trong cung để bảo vệ sao?”

“Ngũ Thiên Quốc này sắp có tai họa rồi. Hoàng thượng lại rút yêu nữ vào Ngũ Thiên Quốc, bọn quý sắp tràn vào rồi.”

“Tai họa lại sắp sửa lặp lại giống như cách đã 10 năm trước, chúng ta hãy mau diệt trừ ả yêu nữ này nhanh đi. Nếu không chúng ta sẽ bị làm mồi cho ả mất.”

Ở đằng xa.

Thành Đô Vương ngồi trên lưng ngựa quan sát tình hình diễn ra nãy giờ. Hắn chợt nhếch môi cười đáp:

“Thì ra nàng ta lại chính là công chúa bị thất lạc cách đây 10 năm trước của Bắc Triều đấy. Giờ còn là Hoàng Quý Phi của Ngũ Thiên Quốc nữa, chắc hoàng thượng cũng biết rồi.”

Lý do Thành Đô Vương biết được Hải Đường là công chúa của Bắc Triều, đều do Du Lan nói lại. Nàng ta muốn nhờ hắn loại bỏ nàng, nhưng không ngờ lại nhận kết cục không thể nào đáng hơn.

“Nếu nàng ta quay trở về Bắc Triều đường đường chính chính lên ngôi làm nữ hoàng, vậy thì hoàng đế hiện tại của chúng tôi sẽ bị đẩy xuống rồi. Nhưng nàng ta hiện giờ là phi tử của hoàng đế Ngũ Thiên Quốc, kiểu gì cũng cho xác nhập hai nước lại, ta không muốn điều đó xảy ra.”

Đôn đại nhân nói giọng đều đều với ánh mắt nham hiểm, trong lòng sục sôi với ý định loại bỏ nàng công chúa đáng lẽ ra nên chết từ lâu.

“Vậy thì hãy tạo cuộc nổi loạn đi nào. Nhân cơ hội này để người dân ở đây hỗn loạn lên mà đi tới kêu gọi hoàng đế nào, kiểu gì thì nó cũng nhất quyết bảo vệ phi tử của mình. Có như vậy ta sẽ dễ dàng lật đổ được nó thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Hải Đường vẫn đứng hứng chịu những đả kích từ người dân ở đây, trong khi Hồng Quân đứng ra che chắn cho nàng. Nàng không muốn Hồng Quân vì nàng mà chịu đựng hứng trọn những gạch đá vào người, nên nàng đẩy Hồng Quân ra, lên giọng đáp:

“Đệ mau đi đi, ta e sẽ không thể nào rời khỏi đây được đâu. Ta không muốn đệ dính dáng gì đến ta, sẽ rất nguy hiểm đấy.”

“Đệ không đi, đệ ở đây bảo vệ tỷ và tiểu bảo bối chưa ra đời kia nữa. Đệ biết tỷ là người tốt, không phải là yêu nữ. Chỉ họ có mắt như mù nên mới thấy vậy thôi. Để đệ cố gắng giải thích cho họ hiểu.”

“Vô ích thôi. Mắt mũi của đệ bầm hết tron rồi, quần áo bẩn nữa. Mau đi đi, nếu không sẽ không chịu nổi mất.”

Hải Đường kiên quyết thuyết phục Hồng Quân đi cho bằng được. Tay đẩy Hồng Quân hối thúc Hồng Quân chạy đi.

Hồng Quân lưỡng lự nhìn nàng ứa cả nước mắt vì cảm thấy mình vô dụng không làm gì được để bảo vệ tỷ ấy. đành nghiêng răng bậm môi quay người chạy đi.

Bất ngờ, có một đám người dữ tợn trong bộ dạng rất ghê sợ đang tấn công tới đây. Mắt mũi của bọn chúng máu me nhớp nháp, chất lỏng sánh màu đỏ đặt sệt trong miệng bọn chúng nhiều nhãi ghê tởm. Gân máu nổi chằng chịt đầy mặt và cổ, có cả móng vuốt.

Mọi người đều hoảng sợ chạy toán loạn cả lên. Có người không may bị chúng tóm lại hút máu, cắn thịt.

Hồng Quân thấy vậy khiếp đảm chạy lại tới chỗ Hải Đường, mặt cắt không còn giọt máu. Tay chân run rẩy cả lên, giọng run run đáp:

“Tỷ ơi, bọn chúng là cái quỷ gì mà ghê vậy? Làm sao sao, bọn chúng đang hút máu người dân kia. Tỷ ơi...”

“Sao nhìn chúng giống tha ma xác sống trong mấy bộ phim zombie mình coi thế nhỉ? À, Đàng Văn đã từng nói, trên núi Ngọc Vân có loại quỷ hút máu và ăn thịt người ngàn năm nhốt trong hang động. Không lẽ bọn chúng thoát ra được rồi sao?”

Hải Đường nhíu mày trầm nghĩ khi thấy bọn chúng xuất hiện ở ngay làng Quốc Châu Tự. Chắc chắn bọn chúng sẽ hại đến người dân ở đây mất thôi.

Không chần chừ gì nữa, nàng vớ lấy con dao gần đó chạy một mạch xông tới cứu lấy những người bị bọn chúng đang hút máu cắn thịt, tấn công bọn chúng. Nét mặt băng lãnh cùng ánh mắt đỏ sắc lạnh.

“Xẹt... Xẹt...”

Chẳng mấy chốc bọn chúng đều gục ngã dưới con dao nhỏ từng giọt máu của Hải Đường. Nét mặt nàng vương vãi những giọt máu đào nhưng không làm phai đi vẻ đẹp ma mị của nàng. Ánh mắt nàng dừng lại phía người nam nhân tóc trắng đang ngồi trên lưng ngựa kia, lóe lên tia nhìn sắc bén. Ngay lập tức hấn cho ngựa quay đi khỏi đây.

Hồng Quân vội vàng chạy lại chỗ Hải Đường lo lắng hỏi:

“Tỷ không sao đấy chứ?”

“Tỷ phải cứu họ không thì họ sẽ chết mất!”

Nói rồi Hải Đường cầm dao cứa vào cổ tay trái của mình một đường, máu theo đó chảy ra ròng ròng. Nàng cho máu chảy vào những chỗ bị thương của những người bị hại suýt chết vừa rồi.

Hồng Quân thấy vậy vội can ngăn nàng lại: “Nếu tỷ dùng máu của mình cứu những người này, tỷ sẽ mất nhiều máu lắm đấy.”

“Nếu không làm vậy thì họ sẽ chết. Tỷ làm vậy cũng chỉ để mọi người thấy, tỷ không phải là yêu nữ hay yêu nghiệt gì cả.”

Hải Đường gượng cười trong đau đớn, nén cơn đau với nước mắt mà cứu họ. Vết mặt dần chuyển sang trắng bệch, mắt lơ đãng, mồ hôi nhễ nhại trên trán.

Những người đứng chứng kiến hành động của nàng đang làm, từ ánh mắt sợ hãi kèm theo những lời xua đuổi dèm pha giờ lại chuyển sang thiện cảm. Họ mới ngờ người nhận ra rằng, nàng mang dòng máu bất tử có thể làm hồi sinh vạn vật, cứu chữa bách bệnh, trị thương bằng chính máu của mình.

Sau khi được Hải Đường dùng máu cứu, vết thương của những người bị hại nhanh chóng lành lại không còn một vết tích gì, họ tỉnh dậy cảm thấy vô cùng bình thường. Cũng là lúc Hải Đường ngã khụy xuống ngất lịm đi trong vòng tay của Hồng Quân.

Hồng Quân lay lay người nàng hốt hoảng hét toáng lên:

“Tỷ ơi, mau tỉnh lại... Đường tỷ...”

“Hải Đường!”

Nguyên Ân chạy tới ôm lấy nàng vào lòng, ánh mắt hiện lên tia đỏ giận dữ. Lòng chàng không thể nào đau hơn khi thấy bộ dạng lúc này của nàng. Chàng tự trách mình đã tới đây quá muộn.

Hồng Quân ngạc nhiên thốt lên: “Bệ hạ!”

Nghe thấy hai từ “Bệ hạ” thốt ra rõ to từ miệng Hồng Quân, những người dân ở đây vội quỳ rạp xuống, cúi gằm mặt. Từ Thiên như đứng hình nhìn mấy cái xác với hình dạng ghê tởm không khác nhìn quỷ cả nằm lẫn lóc ở kia, trong vô cùng kinh tởm, nhìn mà chỉ muốn nôn hết đồ ăn ra ngoài thôi.

Nguyên Ân vội rút lấy con dao đem bên mình, cứa vào lòng bàn tay rồi bóp mạnh cho chảy vào trong miệng của Hải Đường. Chỉ có duy nhất máu của chàng mới có thể làm cho Hải Đường hồi phục nhanh chóng được.

Nét mặt Nguyên Ân lạnh tanh nhìn sang Hồng Quân hỏi:

“Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy hả? Sao người lại cùng nàng ấy tới làng Quốc Châu Tự để làm gì chứ?”

Hồng Quân lấp ba lấp bốn hốt hải nói: “Dạ bẩm bệ hạ, tiểu nhân chỉ đi cùng Hoàng Quý Phi xuống đây thôi, tiểu nhân không biết gì hết ạ. Lúc tới đây, nương nương dẫn tiểu nhân đi vào kiểm phòng trọ nghỉ ngơi, rồi nương nương đi đâu theo một kẻ lạ mặt về hướng rừng trúc. Rồi lúc trở ra, thì nương nương ở trong bộ dạng mất đồ, gân máu nổi, tóc dài. Y phục thì rách bươm như thế này đây ạ. Xong người dân ở đây thấy vậy hoảng sợ cho rằng nương nương là yêu nữ nên ném đá chọi trứng đủ kiểu. Rồi bất chợt có đám người quái dị ra tấn công mọi người, hút máu ăn thịt, nên nương nương thấy vậy mới chạy cứu giúp. Tiểu nhân vô dụng không làm gì được, xin bệ hạ trách tội.”

“Đề đệ vào rừng trúc xem thử có chuyện gì xảy ra, huynh lo cho tỷ ấy, đệ sẽ quay lại ngay.”

Nói rồi, Từ Thiên nhanh chóng leo lên lưng ngựa hướng về rừng trúc gần đó để xem đã có chuyện gì xảy ra ở đó, mà khiến Đường tỷ thành ra như vậy.

“Bệ hạ hãy trách tội chúng tiểu nhân, vì đã khiến Hoàng quý Phi ra nông nổi như vậy. Chúng tiểu nhân đã hiểu lầm nương nương rồi. Nếu như không nhờ người thì giờ người dân ở làng Quốc Châu Tự ở đây đã bị đám quỷ kia ăn thịt rồi.”

Mọi người dân đều đồng thanh lên tiếng khiến Nguyên Ân không khỏi đau lòng thay vì bất ngờ hay vui khi họ nhận ra Hải Đường không phải yêu nữ. Nhưng đôi lại nàng ấy đã phải chịu sự đau đớn, sỉ vả của họ.

Nguyên Ân nén cảm xúc rồi bởi của mình, chàng bế Hải Đường lên bước đi. Nếu như hôm nay không làm lễ Quốc hôn mà ở bên nàng thì có lẽ sẽ chẳng có chuyện này xảy ra rồi.

...

Trở về kinh thành thì trời cũng đã sập tối.

Sau những gì xảy ra ở làng Quốc Châu Tự, việc Du Lan bị giết chết trong rừng trúc ở nơi đó đang rầm rộ lên trong hoàng cung, cái chết không hiểu lý do gì nhưng mọi người đều đổ dồn sự ngờ vực cho Hoàng Quý Phi.

Bởi nàng cũng từ làng Quốc Châu Tự trở về cùng với hoàng thượng. Chuyện người dân ở đó bắt đầu tung hô Hoàng Quý Phi là nữ thần cứu họ khỏi quỷ hút máu và ăn thịt đang bắt đầu xuất hiện, điều đó đang dần khiến họ cảm thấy lo lắng cho an nguy của bản thân mình.

Ngày Quốc hôn cũng cả là một đời người gắn bó trong cung, ấy vậy mà đêm họp phòng, Chiêu Dân Dân chỉ ngồi một mình trong phòng đợi hoàng thượng tới, quốc phục mặc trên người còn chưa cởi ra. Trong lòng buồn bực, dẫu biết hoàng thượng đang ở bên cạnh người mình yêu thương và sủng hạnh nhất là Hoàng Quý Phi, đã vậy còn mang long thai nữa.

Chắc chắn nàng sẽ tìm mọi cách khiến cho hoàng thượng phải chú ý đến mình, thủ đoạn không thiếu và nhan sắc có thừa, đủ để chinh phục được trái tim của một bậc đế vương.

Cuộc chiến cung phi sắp sửa xảy ra, dẫu sao sẽ chẳng đấu thắng được một vị Hoàng Đế trẻ tuổi kia, khi trái tim hướng về một người duy nhất mà mình yêu thương.

Trong phòng cách điện Hưng Đức không quá xa, nghe tin Du Lan chết, Huyền Trân cũng nháo nhào cả lên nhưng cũng nhanh chóng định thần lại mọi chuyện.

Nàng ta đang cúi húi thấp lên ngọn nến, đột nhiên căn phòng sáng bừng bởi ánh nến, nàng ta mới khoan khoái thối tất đi ngọn nến trong tay mình đi.

“Hoàng Quý Phi à Hoàng Quý Phi, cho dù Du chiêu nghi chưa vạch loại bỏ được ngươi, cũng như vạch trần sự thật về thân phận công chúa Bắc Triều của ngươi, nhưng ta sẽ thay nàng ta làm điều này. Nhưng ta chưa vội vàng ra tay đâu. Phải từ từ cho ngươi đắc tội, làm hoàng thượng mất niềm tin, khiến ngươi bị thất sủng, mất đứa con. Khi đó ta mới nói bí mật động trời trước tất cả bá quan văn võ trong triều, để khiến ngươi và cha ngươi không thể ngóc đầu lên được. Coi như ta lập được công, loại bỏ kẻ thù địch của Ngũ Thiên Quốc. Lúc đó, không chừng Hoàng Quý Phi của ngươi sẽ thuộc về ta.”

Một ngày dài khép lại, một nụ cười thâm độc nở trên môi Huyền Trân một cách tươi tắn.

...

Tại điện Hưng Đức.

Thay vì phải họp phòng với Chiêu Hoàng Hậu theo lời của Hoàng Thái Hậu, thì Nguyên Ân lại ở điện Hưng Đức, bên cạnh chăm sóc cho Hải Đường. Chẳng thật sự lo lắng cho nàng và cả cái thai chưa được một tháng tuổi.

Từ Thiên cùng với Từ Khuynh và Đẳng Vân bước vào để xem tình hình của Hải Đường như thế nào, sẵn tiện còn có một số chuyện quan trọng cần trao đổi với Nguyên Ân.

“Hoàng huynh, Đường tỷ vẫn như vậy chưa tỉnh sao?”

Từ Thiên hỏi, ánh mắt xót xa nhìn Hải Đường đang nằm trên giường kia với vẻ mặt gầy gò hốc hác đi hẳn.

Nguyên Ân chỉ gật đầu “Ừ” rồi đứng dậy đi tới bàn ngồi tròn gần đó để ngồi cùng với mọi người.

“Hiện giờ những bọn hút máu và ăn thịt người ở trên động của núi Ngọc Vân đã đã thoát ra ngoài hết rồi. Ta e không sớm thì muộn chúng sẽ vào trong Ngũ Thiên Quốc làm loạn thôi. Ta chắc chắn chỉ có Thành Đô Vương làm điều này thôi.”

Vương gia Từ Khuynh nói giọng đều đều với vẻ mặt nghiêm túc.

Từ Thiên lên tiếng đáp: “Theo đệ điều tra thám thính được, hẳn đang âm mưu một chuyện đó soán ngôi đoạt vị.”

“Nếu vậy hẳn sẽ lợi dụng dân chúng hỗn loạn về chuyện quý xuất hiện, rồi lấy Hải Đường ra làm con cò tấn công. Làm lòng dân bán loạn mà kêu gọi bệ hạ phải loại bỏ mầm mống tai họa cho Ngũ Thiên Quốc, nếu bệ hạ chọn bảo vệ phi tử của mình, ắt sẽ làm dân chúng nổi loạn lên. Nhân cơ hội này, hẳn sẽ lấy lòng tin của dân về phía mình và lật đổ bệ hạ.”

Từ Khuynh nói những gì mình biết được theo cách phán đoán đường đi nước bước của Thành Đô Vương.

Nguyên Ân trầm mặt với tâm tư khó lường, mọi thứ đều tai họa đều dồn dập vào chàng mặc dù chưa xảy ra, nhưng khiến chàng bắt đầu cả thấy áp lực như đè nặng lên đôi vai này.

Chàng trầm giọng đáp: “Tạm thời thì hãy cho quân lính canh gác cổng thành nghiêm ngặt, đề phòng những tên mang hình hài quý dị kia xuất hiện, hãy trấn an lòng dân trước đã. Ta sẽ tìm cách đối phó với Thành Đô Vương!”

“À, tiểu nữ có chuyện này cần nói cho bệ hạ biết. Tiểu nữ e rằng, hẳn cầu kết với Đôn đại nhân của Bắc Triều, sẽ cho quân của nước tiểu nữ tấn công vào Ngũ Thiên Quốc để gây lật đổ bệ hạ xuống mà để hẳn lên ngôi báu. Tên Đôn đại nhân nhân, mưu kế đa đoan, chắc chắn sẽ không làm theo những gì mà Thành Đô Vương đã lên kế hoạch sẵn. Hoàng Đế hiện tại của Bắc Triều là một kẻ có lòng tham chiếm Ngũ Thiên Quốc từ lâu, cho nên việc giúp Thành Đô Vương lên làm vua chỉ là để làm bù nhìn, sau đó sẽ thâm hiểm một nhát dao sau lưng hẳn thôi.”

Đẳng Vân nói nhỏ nhẹ, điềm nhiên với ánh mắt nghiêm túc. Nàng biết được những tin tức đều nhờ từ các thương lái có mối quan hệ mật thiết với tên Đôn đại nhân kia.

“Nếu vậy, thì cần phải có sự chuẩn bị kỹ lưỡng để lường trước những chuyện có thể xảy ra. Việc Hải Đường là công chúa cuối cùng của Bắc Triều càng không thể để bại lộ được. Nếu việc này đến tai tổ mẫu hay quan triều thần sẽ không để yên chuyện này đâu. Kể cả Bắc Triều cũng vậy. Hoàng đế bên đó mà biết được sự tồn tại của vị công chúa này nhất định sẽ cho người trừ khử thôi.”

Nguyên Ân buông lời danh thép. Thật sự chàng lo lắng cho sự an nguy của Hải Đường cũng như đứa con chưa chào đời kia, kể cả Ngũ Thiên Quốc đang trong giai đoạn bức bối.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Bị hạ độc

Sau một đêm dài mê man, Hải Đường choàng tỉnh dậy, cảm thấy cơ thể đau khắp toàn thân, khẽ đưa tay ôm lấy bụng mình rồi chống tay ngồi dậy. Nhìn lại người mình, nàng mới nhận ra mình mặc trang phục mới màu trắng, thay cho bộ trang phục máu me hôm qua.

Nàng đưa mắt nhìn xung quanh đây, cũng đủ biết mình đang ở điện Hưng Đức rồi. Nhưng không biết sao nàng lại về được đây nữa.

“Hải Đường, cô tỉnh rồi sao?”

Đặng Vân vui mừng thốt lên khi thấy nàng đã tỉnh. Vội chạy tới nắm lấy tay nàng đỡ nàng đi tới ghế ngồi xuống. Nhìn nàng có vẻ vẫn còn yếu.

Nàng nhìn Đặng Vân nhẹ giọng hỏi: “Sao ta về được đây vậy?”

“Là bệ hạ với Từ Thiên đưa cô về đây. Nhìn bộ dạng lúc đó của cô rất thê thảm, bệ hạ lo lắng cho cô lắm đấy. Sáng ra, bệ hạ phải lo giải quyết việc triều chính liên quan tới bọn quý vừa thoát ra khỏi động trên núi Ngọc Vân, nên đã dặn tôi ở đây chăm sóc cho cô, khi nào cô tỉnh lại thì cho người báo bệ hạ biết.”

Đặng Vân nói giọng đều đều, ánh mắt thể hiện sự quan tâm đối với nàng.

Về mặt Hải Đường bỗng trầm xuống cảm thấy có lỗi khi lúc nào cũng khiến Nguyên Ân phải lo lắng cho nàng. Nàng thấy mình thật sự vô dụng, chỉ gây phiền phức mà thôi.

“Mà này, tại sao cô lại giết chết Du chiêu nghi vậy?”

“Ta không có cố tình, chỉ vì năng lực của ta tự dừng bộc phát ra thôi trong lúc ta không kiềm chế được cảm xúc của mình. Tại bọn chúng ép ta vào đường cùng mà. Với lại, nàng ta biết ta là công chúa của Bắc Triều.”

Hải Đường nói ngắn gọn những gì diễn ra cho Đặng Vân biết. Thật sự thì nàng cũng không muốn giết chết nàng ta đâu, tất cả là do nàng ta tự gánh lấy hậu quả thôi.

Đặng Vân bất ngờ thốt lên: “Cô nói gì, nàng ta biết bí mật của cô sao? Sao nàng ta biết được chứ?”

“Nàng ta cho người của mình trà trộn vào điện Hưng Đức của ta, chắc đã nghe lén trong lúc chúng ta nói chuyện nên mới biết được đấy.”

Hải Đường trả lời với nét mặt nghiêm túc. Chắc nàng cần phải đề phòng ngay trong chính nơi mình đang ở rồi. Cũng may nàng được Nguyên Ân đãi ngộ như một hoàng hậu, mặc dù không được làm hoàng hậu, nhưng những gì hoàng hậu có thì nàng cũng được và càng được nhiều hơn thế khi nàng mang long thai. Chỉ vì điều này sẽ nảy sinh ra nhiều chuyện thị phi trong hậu cung mà nàng sắp sửa phải đối mặt.

Một cung nữ từ ngoài đi vào, trên tay có bưng nồi niêu cháo cá chép, khẽ cúi đầu hành lễ.

“Nô tì mang cháo cá chép đến cho Hoàng Quý Phi nương nương tắm bổ ă!”

Cô cung nữ đặt nồi cháo cá xuống mức ra bát cho Hải Đường, đúng lúc bụng nàng đang đánh trống. Dù sao cũng phải ăn để tắm bổ cho thai nhi. Đặng Vân lấy thìa bạc bỏ vào trong bát cho Hải Đường.

Nàng mỉm cười, cầm lấy thìa lên thì đôi đồng tử giãn rộng, đưa tay hất đổ cả bát cháo, khi thấy thìa bạc chuyển sang màu đen. Về mặt nàng trở nên hoảng loạn.

“Trong cháo có độc!”

Đặng Vân đứng phắt dậy lớn giọng, trừng mắt nhìn cô cung nữ mang cháo vào.

Nàng ta vội quỳ rạp xuống với vẻ hoảng sợ, giọng run run lắp đầu đáp:

“Nô tì không biết gì cả, nô tì chỉ nhận lệnh mang cháo từ bếp hoàng cung tới thôi.”

...

Sau khi nghe tin Hải Đường có kẻ muốn hạ độc hãm hại, ngay lập tức Nguyên Ân bỏ hết mọi việc để tới điện Hưng Đức ngay lập tức.

Hồng Quân đang dùng roi tra khảo các cung nữ làm trong điện Hưng Đức. Họ đều than khóc kêu than rằng không biết gì cả.

“Còn không công khai thành thật ra?”

“Bọn nô tì thật sự không biết gì cả? Oan quá, nương nương!”

“Bệ hạ giá lâm!”

Mọi người nhanh chóng đứng nép qua một bên khi Nguyên Ân bước vào. Mọi người đều cúi đầu hành lễ. Nét mặt Nguyên Ân lo lắng sốt vó khi nghe được tin này, quay sang nhìn những cung nữ bị đánh kia với ánh mắt lạnh tanh đến đáng sợ.

“Là đám cung nữ này sao?” Nguyên Ân trầm giọng hỏi.

Đằng Vân đáp nhanh: “Vâng, thưa bệ hạ! là cung nữ phụ trách việc ăn uống trong cung, nấu cháo cá chép dưỡng thai cho Hoàng Quý Phi.”

“Không nên tra khảo ở đây, nên lôi hết vào nhà lao giết đi!”

Nguyên Ân gần giọng nói với ánh mắt hiện lên những tia tơ đỏ máu giận dữ. Dám hại đến huyết mạch của hoàng thất là tội chết, huống chi là chọn ngay người được hoàng thượng sủng hạnh nhất.

“Vâng thưa bệ hạ! Mau lôi xuống!” Hắc Sát ra lệnh cho quân lính giải cung nữ đó đi.

“Khoan đã!”

Hải Đường bỗng nhiên lên tiếng can ngăn khiến Nguyên Ân ngạc nhiên đưa mắt nhìn nàng. Nàng nhẹ bước đi tới với vẻ mặt nghiêm túc đáp:

“Bệ hạ, không giống là việc chúng làm.”

“Thế thì ai lại làm ra chuyện độc ác này chứ? Đó là đứa con chưa chào đời của ta đấy.”

Nguyên Ân nói với giọng không thể nào bình tĩnh hơn, thật sự nếu biết được kẻ nào thì nhất định chàng sẽ giết chết kẻ đó ngay lập tức.

“Thái hậu nương nương giá đáo!”

Hoàng Thái hậu đột nhiên xuất hiện, bước vào với dáng vẻ quyền uy trong sự cúi đầu kính cẩn của bề dưới. Theo sau đó còn có Chiêu hoàng hậu trong bộ trang phục màu đỏ lộng lẫy, với vẻ mặt tỏ ra hiền thực.

Nguyên Ân cũng hành lễ để thể hiện sự tôn trọng với Hoàng Thái hậu nhưng không hề liếc mắt nhìn Chiêu Dân Dân lấy một lần, rồi chàng trầm giọng đáp:

“Tổ mẫu tới đây có chuyện gì không?”

“Ta nghe tin Hoàng Quý Phi hạ độc nên tới xem thử tình hình như thế nào.”

Thái hậu điềm đạm lên tiếng, nhưng ánh mắt nhìn nàng không một chút thiện cảm gì.

Chiêu Dân Dân thấy vậy nhẹ nhàng đi lại gần chỗ Hải Đường, vẻ mặt tỏ ra lo lắng nhưng ánh mắt lại chứa sự thâm độc, cất giọng thánh thót:

“Hoàng Quý Phi không sao chứ? Kẻ nào lại ra tay độc ác với Hoàng Quý Phi như vậy, khi muội còn đang mang long thai, huyết mạch của hoàng thất mà.”

Hải Đường tỏ ra ái ngại, gượng cười trầm mặt đáp:

“Đa tạ, tổ mẫu và Chiêu Hoàng hậu đã quan tâm tới thần thiếp!”

Từ Thiên đề ý thấy ánh mắt không tỏ ra quan tâm thật sự của Chiêu Dân Dân dành cho Hải Đường, mà chất chứa sự nham hiểm trong đó.

“Ta nghĩ chuyện này nên giao cho bên hình bộ xử lý, bệ hạ nên lo chuyện chính sự đang trong nước sôi lửa bỏng kia đi. Còn nữa sự ngênh đón tân Hoàng hậu, nên Hoàng Quý Phi cố gắng hết sức tránh gây thêm chuyện nữa đi.”

“Tổ mẫu...” Nguyên Ân nghe những lời nói có phần quá đáng với Hải Đường nên lên tiếng nhưng bà ấy vẫn tiếp tục nói:

“Bao nhiêu tin đồn kia liên quan đến Hoàng Quý Phi còn chưa hạ xuống mà người đã gây ra thêm biết bao nhiêu chuyện, làm loạn cả hoàng cung rồi. Những lời ta nói trước đó với Hoàng Quý Phi quên rồi sao?”

Bầu không khí ở trong này bỗng trở nên căng thẳng, không ai dám lên tiếng bênh vực cho Hải Đường ngoài trừ Nguyên Ân, còn lại im bật khi Hoàng Thái hậu nói vậy.

Hải Đường cảm thấy đáng hòng không biết nói gì, đành chọn cách im lặng. Bà ấy nói phải, từ ngày nàng vào cung, không biết có bao nhiêu chuyện liên tiếp ra xảy ra nữa.

“Tổ mẫu, Hoàng Quý Phi đang mang thai đứa con của ta đấy, suýt chút nữa bị hạ độc chết. Sao tổ mẫu lại có thể trách móc nàng ấy như vậy chứ? Còn việc ngênh đón hoàng hậu thì không liên quan gì đến nàng ấy cả.”

Nguyên Ân nói lớn nổi cả gân cổ với vẻ mặt nghiêm túc. Ánh mắt hiện rõ sự phẫn nộ.

“Ai gia chỉ muốn hoàng thất này được yên bình thôi.”

“Yên bình hay chính người đang làm cho nó loạn thêm!”

Dứt lời Nguyên Ân đi thẳng một mạch khỏi đây trong sự căm phẫn, vì không thể nào giáp mặt nói chuyện với Hoàng Thái hậu thêm một phút nào được nữa. Vì cảm xúc rối bời nên chàng quên để ý tới Hải Đường.

Hải Đường như đứng hình với dáng vẻ bất thần, ánh mắt đỏ hoe mờ đục như lớp sương mù vậy.

Chiêu hoàng hậu nhẹ bước lại gần nói nhỏ đủ để Hải Đường nghe thấy:

“Mong Hoàng Quý phi chú ý một chút dùm cho. Đừng để hoàng thượng phải bận tâm đến những chuyện mà Hoàng Quý Phi gây ra.”

Nói rồi nàng ta nhếch môi cười khinh khinh rồi quay người thông thả rời đi cùng với Hoàng Thái hậu.

“Hoàng hậu nhất định phải lấy được lòng của hoàng thượng đấy. Nhanh chóng mang long thai để còn có nối dõi hoàng tộc, ta không muốn để đứa con mang dòng máu dị biệt của nàng ta, sẽ để lại mầm mống tai họa sau này cho Ngũ Thiên Quốc.”

“Vâng, thư Tổ mẫu. Con sẽ cố gắng!”

Họ vừa rời khỏi Hải Đường như gục xuống nhưng kịp thời được Đằng Vân và Tử Thiên đỡ lấy. Giọt nước mắt mặn chát chảy dọc xuống bờ má của nàng. Chả bao giờ nàng cảm thấy bất lực như thế này cả.

Nàng nghẹn giọng nói: “Có phải ngay từ đầu ta bước chân vào đây là sai lầm rồi phải không?”

“Không đâu tỷ... Tỷ đừng nghĩ vậy... ở đây ai cũng biết tỷ là người tốt cả, còn có khả cứu người nữa. Chắc chắn có kẻ ganh ghét với tỷ nên muốn hại tỷ thôi.”

Hồng Quân chạy tới mếu máo đám. Muốn òa khóc với nàng. Mọi người làm rư bép hoàng cung thân thiết với nàng đều cảm thấy đồng cảm với nàng cả.

“Cô hãy lạc quan lên, có ta, Tử Thiên và mọi người ở đây nên cô sẽ ổn thôi. Bình thường cô là người mạnh mẽ bà, sự tươi vui hồn nhiên của cô đâu mất rồi...”

Đằng Vân an ủi, ôm lấy cô vào lòng.

“Vân Vân tỷ, mọi người ở đây chăm sóc cho Đường tỷ. Ta đi giải quyết một chuyện rồi sẽ quay lại liền, có lẽ ta đã biết kẻ hạ độc là ai.”

Dứt lời, Tử Thiên nhanh chóng rời đi. Để lại bao nhiêu con mắt đầy ngờ ngác.

Hải Đường nghe Đằng Vân nói phải, nàng bây giờ không thể nào yếu đuối để Nguyên Ân phải bảo vệ được, nàng phải mạnh mẽ hơn, quyết liệt hơn để tìm ra kẻ muốn hại mình. Dù đối phương là ai, thì nàng tuyệt đối không tha cho kẻ muốn hại nàng và đứa con chưa chào đời của nàng.

...

Tại điện Thanh Ngọc.

Chiêu Dân Dân đang ngồi trước khuôn viên để ngồi uống trà ăn bánh ngắm hoa với phong thái ung dung, nhã nhặn.

“Ả hồ ly tinh Hoàng Quý phi đó đã nắm gọn bệ hạ trong tay rồi.”

Một cô cung nữ thân cận lên tiếng đáp. Cô ta từng làm cung nữ cho Du Lan, được chuyển qua hầu hạ Chiêu Hoàng hậu.

“Đu rồi, cứ tiếp tục thế này ta e rằng bản thân sẽ sinh lòng oán hận Hoàng Quý Phi mất. Ta không muốn tạo nghiệt chướng.”

Chiêu Dân Dân đáp lại với giọng dịu nhẹ như mật ngọt, vẻ mặt tỏ ra hiền từ đầy giả tạo, nhưng trong tâm thì lại đầy dã tâm. Khẽ nâng tách hoa cúc uống nhâm nhi vài ngụm.

“Người phải oán hận chứ ạ, ả Hoàng Quý Phi đó... cũng tại ả ta mà nương nương chịu cảnh phòng không cô độc. Đương nhiên là phải hận rồi, nương nương! Người sao lại có thể thiện lương linh lợi đến thế.”

“Nương nương, có Tứ hoàng tử tới thăm ạ!” Một cung nữ khác chạy vào bẩm báo.

“Mau mời vào!”

“Vâng, thưa nương nương!”

Tứ Thiên từ ngoài bước vào với dáng vẻ uy nghiêm cùng nét mặt không thể hiện cảm xúc gì. Khẽ cúi đầu hành lễ theo phép tắc.

“Không biết, Tứ hoàng tử tới điện Thanh Ngọc của ta có chuyện gì không? À, người mau đi chuẩn bị chút trà đi.”

Dân Dân mỉm cười ôn nhã đáp. Cô cung nữ nhanh chóng tuân lệnh rồi lui đi.

“Chúng ta tuy từ nhỏ có chơi thân thiết cùng với nhau, vì vậy ta còn hiểu rõ tỷ hơn bất kỳ người nào khác.”

Từ Thiên đáp với giọng đều đều chứa đầy hàm ý, với ánh mắt lạnh.

Dân Dân nở nụ cười tươi khi nghe Từ Thiên đáp vậy. Đúng là từ nhỏ Từ Thiên với nàng ta chơi với rất vui vẻ và còn thân thiết với nhau như ruột thịt vậy. Nhưng cho đến khi Từ Thiên luôn ở trong cung học võ nghệ nên cũng không còn được xuất cung nhiều, vì vậy cũng không gặp nhau nhiều nữa.

“Nương nương... đừng bao giờ lặp lại cái trò đó nữa.”

Nghe Từ Thiên nói vậy Dân Dân tắt ngay nụ cười ngay tức khắc, ánh mắt chuyển sang mờ mờ ngay sau đó.

Từ Thiên giữ vững lập trường tiếp tục nói:

“Cả gan sát hại Hoàng Quý Phi đang mang long thai, một sinh linh vô tội còn chưa chào đời, nương nương có còn là người không? Lúc nhỏ, lòng đỏ ky và nhân tâm của tỷ lớn hơn bất kỳ ai. Vì còn mèo hay kêu inh ỏi mỗi tối, mà tỷ đã bắt nó giết chết.”

Nét mặt Dân Dân hiện rõ vẻ nham hiểm ẩn chứa đầy sự giả tạo lẫn mưu kế so với khuôn mặt nhìn có vẻ hiền thực kia. Nàng ta nhướn miệng cười khinh, vành mặt kênh kiệu, lên giọng nói với nhịp độ lúc cao lúc thấp:

“Sau khi làm Hoàng hậu quả nhiên lập tức sinh chán ghét. Đúng là ta làm vậy. Nhưng nếu ta thật sự muốn giết Hoàng Quý Phi cùng với huyết mạch của hoàng thất, sao có thể làm nửa vời như thế?... Chỉ một chút, ta chẳng qua chỉ là cho thấy một chút tâm tư thôi.”

Tiền Tiên lờm ánh mắt sắc lạnh nhìn nàng ta, không ngờ nàng ta lại thủ đoạn xảo quyệt như vậy.

Nàng ta quay lưng bước đi vài bước với dáng vẻ tự cao tự đại mà không hề tỏ ra một chút lo sợ gì. Nàng ta lại mỉm cười hờ hợt buông câu:

“Ta là Hoàng hậu của Ngũ Thiên Quốc, nếu muốn bị một Hoàng Quý phi thấp hèn chiếm lấy Hoàng đế, lúc đầu ta sẽ không vào hoàng cung.”

Rồi nàng ta quay lại nhìn Từ Thiên với ánh mắt nghiêm túc đáp lời:

“Tứ hoàng tử hãy đợi xem, ta sẽ đuổi ả Quý phi đó, đoạt lại Hoàng đế như thế nào.”

“Chuyện của hậu cung lục tẩn, ta không can dự. Nhưng mà, nếu chỉ vì một tay Hoàng hậu nương nương, ta sẽ không để yên mà nhìn đâu.”

Nói rồi Từ Thiên quay người rời khỏi đây một cách nhanh chóng với vẻ mặt nghiêm nghị.

Nàng ta nhếch môi cười: “Ngu xuẩn!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Yểm bùa

Ngày hôm đó, Nguyên Ân đã ngồi cùng với Từ Khuynh ở phủ của ngài uống rượu, nét mặt chàng mang nỗi trầm tư hòa lẫn sự tức giận chưa nguôi. Khế nâng lấy ly rượu được rót đầy nổi một hơi đến cạn.

“Có vẻ như bệ hạ đã uống quá nhiều rồi đấy.”

Từ Khuynh điềm đạm lên tiếng với vẻ mặt nhàn nhã.

“Ta muốn có một sống tự do tự tại không phải lo nghĩ gì, có thể giao du và yêu một người, ở bên cạnh người đó giống như hoàng thúc vậy.”

Nguyên Ân nói giọng đều đều chứa đựng cảm xúc thật lòng. Chàng thật sự muốn được như Từ Khuynh, không phải suy nghĩ bất cứ điều gì. Chàng muốn cho Hải Đường có một cuộc sống an nhiên bình dị không rơi vào phòng thị phi như hiện giờ. Trong vô thức chàng buông một câu:

“Hay ta nhường ngôi Hoàng đế lại cho hoàng thúc? Ta nghĩ hoàng thúc thích hợp hơn ta.”

Từ Khuynh chợt mỉm cười khi nghe Nguyên Ân nói ra những lời như vậy. Ngài điềm tĩnh đáp:

“Bệ hạ đừng nói như vậy. Ngay từ đầu chính ta đã từ chối việc lên ngôi Hoàng đế vì ta thấy mình thật sự không thích hợp với việc triều chính, khi cách nhìn của ta hoàn toàn khác biệt so với bá quan văn võ trong triều. Việc bệ hạ làm Hoàng đế đều là do số mệnh sắp đặt cả. Chúng ta không thể khước

từ.”

Nguyên Ân cười trừ, lại nâng ly rượu uống vài ngụm, có vẻ như chàng bị bủa vây với cuộc chiến tranh giành quyền lực rồi lại chuyện ân sủng của hậu cung, khiến chàng chán ngấy.

Từ Khuynh thấy Nguyên Ân cứ ngồi uống rượu liên tục như vậy, trong khi Hải Đường đang cần sự an ủi của Nguyên Ân thì chàng lại ở đây chìm đắm trong men say thế này. Ngài đưa tay lấy lại ly rượu trong tay Nguyên Ân ôn hòa đáp:

“Bệ hạ nên về với Hải Đường đi, hãy suy nghĩ chín chắn hơn. Nàng ấy đang cần người đấy! Ta tin bệ hạ sẽ có cái nhìn sáng suốt và biết mình nên làm gì. Có gì cần ta giúp thì cứ cho gọi ta bất cứ lúc nào...”

...

Tại điện Hưng Đức.

Hải Đường đang nằm trên giường nghỉ ngơi sau khi trải qua những chuyện vừa rồi, đó là một cú sốc với nàng. Bất chợt nàng trở mình liên tục, mồ hôi ướt đầm trên trán, hai tay nắm lấy cái mền siết chặt lại không dứt.

Nằm gập con ác mộng. Nàng đang guồng chân chạy đi khi bị một đám người quỷ dữ tấn công đuổi theo. Một con chó thành tinh dữ tợn đang cố gắng rượt theo nàng, nó muốn ăn thịt nàng. Nàng cứ thế mà chạy rồi vấp ngã, nó cùng đám quỷ đó vồ vào tấn công nàng.

“A”

Nàng chợt choàng tỉnh, ngồi bật dậy. Tay ôm lấy lồng ngực phập phồng với hơi thở gấp gáp của mình. Nét mặt vô cùng hốt hoảng mà còn tái nhợt hẳn đi rất nhiều. Nàng lại gập con ác mộng này lần nữa rồi, đêm qua cũng gặp, bây giờ cũng vậy.

“Hải Đường, cô bị sao vậy?”

Đằng Vân hốt hải chạy vào khi nghe thấy tiếng hét của nàng. Ánh mắt trân trân nhìn nàng.

“Cô không sao đấy chứ?”

“Hình như ta đã mơ thấy ác mộng kinh hoàng!” Hải Đường vừa thở vừa nói với ánh mắt không ngớt sự lo sợ.

“Hải Đường, tay của cô có vết thương kia.”

Đằng Vân bất ngờ nói, khi thấy trên cánh tay trái của Hải Đường có một vết bầm màu tím với hình dạng như vết cắn vậy.

Nghe Đằng Vân nói vậy, nàng nhìn cánh tay mình. Đúng là có vết thương bị cắn bầm tím ứng đỏ cả lên, nhìn còn mới. Nét mặt nàng lúc này hiện rõ sự hoang mang tột cùng không biết có chuyện gì đang xảy ra với mình nữa.

...

Thoáng buổi chiều yên ả, Hải Đường ngồi phía trước mái ngói để thư thả thoải mái đầu óc sau khi gặp con ác mộng vừa rồi.

Từ lúc gặp chuyện hồi sáng, nàng không thấy Nguyên Ân tới đây sau khi nói chuyện căng thẳng với Hoàng thái hậu. Nàng nghĩ tốt hơn Nguyên Ân cũng nên hạn chế tới điện Hưng Đức của nàng, để cho mọi chuyện lắng xuống. Để hậu cung lục tẩn không ai có thể nói nàng được sủng ái quá mức, cũng giảm bớt các đồ kị dôn vào nàng.

Tay nàng sợ vào bụng mím cười nhẹ giọng đáp: “Con hãy khỏe mạnh con nhé!”

“Nương nương, có Huyền Trân tiếp dư tới thăm ạ!”

Một cung nữ đi bẩm báo.

“Mời vào!”

“Vâng thưa nương nương!”

Huyền Trân từ tốn đi vào nhẹ nhàng cúi đầu hành lễ chõ có lễ, mím cười đáp:

“Hoàng Quý Phi, cát tường!”

“Ngồi đi! Hôm nay tiếp dư tới đây gặp ta có chuyện gì chăng?”

Hải Đường nhẹ giọng đáp với ánh mắt khiêm nhường, dò thám cảm xúc trên khuôn mặt của nàng ta. Vốn dĩ nàng ta trước kia cũng giống như Du Lan đều không ưa gì nàng cả. Nhìn nụ cười mím của nàng ta, nàng cảm thấy có sự nham hiểm và thâm độc trong đấy.

“Don giản hôm nay, muội đây đến thăm tỷ thôi. Nghe chuyện tỷ bị hạ độc nên có phần lo lắng cho huyết mạch của hoàng thất. Hình như nhìn sắc mặt của nương nương không được tốt cho lắm. Có lo lắng gì sao?”

Huyền Trân nói giọng đều đều, nét mặt tỏ ra lo lắng như có như không, không khỏi người khác nhìn vào cảm thấy đa nghi.

“Kỳ thực đột nhiên ta lại mơ thấy ác mộng nên ngủ không được ngon giấc.”

Hải Đường đáp với vẻ mặt thản nhiên, khẽ nâng chén thuốc bỏ uống vài ngụm.

“Vậy sao?” Huyền Trân tỏ vẻ ngạc nhiên khi nghe Hải Đường nói. Nàng ta tiếp lời: “Vậy thì không tốt đâu. Đối với người mang thai việc ngủ ngon giấc rất quan trọng. À ta có sai cung nữ mang vài thang thuốc bỏ dành cho người có thai, mong tỷ nhận lấy tẩm lòng thành của muội.”

Chẳng biết nàng ta có lòng thật hay lấy lòng nàng nữa. Không lẽ lại đối với nàng như vậy? Thôi thì nàng cũng nhận cho có lệ. Nàng đáp:

“Nếu như tiếp dư có lòng thì ta xin nhận.”

Huyền Trân đứng dậy khẽ cúi đầu rồi đáp: “Thôi muội không dám làm phiền tỷ nữa, muội xin phép cáo lui!”

Nói rồi nàng tay quay người rời đi, khẽ cong môi cười đắc ý sau khi thăm dò tình trạng hiện giờ của Hoàng Quý phi. Vừa rồi nàng ta đã thấy vết bầm bị cắn trên cánh tay trái của Hải Đường. Nàng ta thầm nói:

“Xem ra lời nguyên của ta rất có hiệu quả. Sắc mặt tái sạm cả ra! Để xem người chịu được bao lâu Hoàng Quý phi. Ta chờ đợi cái ngày người chết dần chết mòn, đứa con bị mất. Bị thất sủng.”

Nàng ta tình cờ gặp Từ Thiên và vương gia Từ Khuynh, khẽ chào nhau thể hiện sự kính trọng rồi mạnh dạn ai nấy đi. Cả hai người đều đi tới chỗ Hải Đường đang ngồi thẩn thờ một mình đắng kia.

“Từ Thiên, vương gia!”

Hải Đường thì không mấy ngạc nhiên khi thấy sự xuất hiện của Từ Thiên, nhưng có chút bất ngờ khi thấy Từ Khuynh tới đây. Kể ra cũng lâu rồi nàng chưa gặp mặt vương gia.

Từ Khuynh với Hải Đường cùng nhau cúi nhẹ đầu chào nhau để tỏ sự tôn trọng đối phương.

“Nhìn sắc mặt của Quý phi không được tốt lắm! Nghe chuyện người bị hạ độc nên ta cùng Từ Thiên tới đây thăm người. Bệ hạ cũng vừa ở chỗ ta vừa về cung ăm, bệ hạ đã uống rất nhiều rượu. Có lẽ người đang cảm thấy rất lo lắng và bất lực.”

Từ Khuynh nhẹ giọng đáp với vẻ điềm nhiên trên gương mặt.

“Thật vậy sao?”

Hải Đường đáp, ánh mắt có chút thoáng buồn khi nghe Từ Khuynh nói đến Nguyên Ân. Có lẽ quá bức bối nên chàng đã tìm tới vương gia mượn rượu giải sầu.

“Nhìn nét mặt của tỷ xanh xao hốc hác hơn lúc sáng rất nhiều đấy.”

Từ Thiên lo lắng đáp khi thấy sắc mặt không hề ổn tí nào của Hải Đường.

Nàng khẽ thở dài đáp: “Thật ra thì ta vừa gặp con ác mộng dầy vò. Sau khi tỉnh dậy cảm thấy cơ thể mệt mỏi, hơi thở gấp gáp, tim đập nhanh... Tự nhiên ta bắt đầu cảm thấy sợ ngủ rồi này...”

“Nhưng mà nếu không ngủ cơ thể sẽ càng yếu đi đấy, tỷ à. Với lại sẽ ảnh hưởng đến thai nhi nữa.”

Từ Thiên lâu bầu đáp khi nghe Hải Đường nói vậy.

Ánh Từ Khuynh trở nên nghiêm túc khi nghe những biểu hiện mà Hải Đường nói, ngai ngời ngờ đến một chuyện.

“Trên người Quý Phi có phải có vết thương phải không?”

“Sao ngài biết được?” Hải Đường tròn mắt ngạc nhiên nhìn Từ Khuynh mà thốt lên.

“Nếu như ta đoán không lầm thì người nhất định có vết thương như bị quỷ cắn.”

Hải Đường vội kéo tay áo lên cho Từ Khuynh xem. Ngài với Từ Thiên hoàn toàn bất ngờ khi nhìn thấy vết thương in hằn dấu răng bị cắn trên cánh tay của nàng.

“Đây rốt cuộc là cái gì?”

Nàng hỏi với ánh mắt hoang mang tốt độ.

“Bùa linh nhi! Quý phi đã bị trúng bùa linh nhi.”

“Bùa linh nhi?” Hải Đường cùng với Từ Thiên cùng đồng thanh đáp.

“Ta đã từng xem qua trong một thư tịch cổ, là dùng vong hồn quỷ dữ vào hình nhân có ghi rõ họ tên và tuổi tác, đọc thần chú để kêu gọi ma quỷ hành hạ người muốn hại. Bọn Ma Quỷ đó sẽ dùng các đồ vật, vũ khí đánh vào người bị hại thành thương, không thành vết thương mà thành nội thương, tà khí xâm nhập vào trong cơ thể. Lâu dần bệnh trạng nặng lên, nếu không biết thì có thể chết.”

Những người bị Bùa linh nhi thụ yểm như thế, thường trong ngày vào những giờ nhất định sẽ bị đau yếu, mỗi một vô cùng, tinh thần bất định hoảng hốt, lòng áy náy lo lắng không yên, sợ hãi vô cớ... Sau giờ đó lại hết triệu chứng trên hoặc nhẹ đi hẳn.

Nghe Từ Khuynh nói về bùa ngải mà Hải Đường như muốn suy sụp tức khắc, nỗi lo sợ lấn áp cả tâm trí nàng. Ánh mắt nàng hiện rõ nỗi lo lắng sợ hãi không người.

“Ngài có biết cách giải lời nguyên này không?”

Hải Đường đáp với giọng run run.

“Chỉ có tự mình thoát ra thôi. Nhưng mà người thành công lại không hề có.”

Từ Khuynh ôn tồn đáp với giọng trầm tĩnh.

“Kẻ nào lại có thể bày ra cái trò độc ác như thế này chứ?”

Từ Thiên gằn giọng nói trong sự bức tức khi phát hiện ra chuyện này. Ngài trầm nghĩ: “Không lẽ lại là do Chiêu hoàng hậu? Không đúng... Tỳ ta mới vào cung chưa hôm qua, không thể làm điều này được... Kẻ ra tay biết rõ cả tên tuổi của Đường tỷ... vậy ai có thể.”

Hai tay Hải Đường nắm lấy vạt váy siết chặt lại, ánh mắt rung rung những giọt lệ tưởng chừng sắp rơi trong uất ức. Nàng có gây thu trút oán với đâu chứ? Sao họ lại nhẫn tâm hại nàng như vậy.

“Bắt đầu từ hôm nay, Quý Phi nên cho người lục soát kỹ xung quanh điện Hưng Đức của mình. Theo như trong thư tịch cổ ghi lại, nhất định sẽ tìm thấy một hình nhân dưới đất.”

Từ Khuynh căn dặn những điều cần biết cho Hải Đường nghe.

“Hình nhân đó...”

“Nhất định sẽ viết tên của Quý phi lên đó.”

Xem ra không phải loại pháp thường thấy. Nàng thật sự không hề biết những thứ này. Lúc ở thời hiện đại, nàng không hề tin bất cứ những thứ bùa chú gì hết cả và nàng nghĩ đó chỉ toàn lừa người, mê tín dị đoan. Nhưng ở thời đại này thì nàng phải tin thôi, quá đáng sợ.

“Thuật sĩ biết về bùa linh nhi này chắc chắn không nhiều. Đệ sẽ sai thủ hạ đi truy tìm.”

Từ Thiên nói giọng dứt khoát.

Ngay trong ngày hôm đó, nàng đã cho người lục soát tìm kiếm cho ra cái con hình nhân đó. Nếu cứ tiếp tục thế này nàng e rằng mình sẽ không gượng nổi mất thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Tại điện Thanh Ngọc.

Tuy đã có được thực quyền trong cung nhưng Chiêu Dân Dân vẫn cảm thấy chưa đủ. Sự đối đãi của Nguyên Ân đối với Hải Đường khiến nàng ta khó chịu. Đợi đám cung nhân đi hết, Chiêu Dân Dân liền quay đầu sang nói với cung nữ thân cận Tiết Hoa của mình:

“Cho người ám sát Hoàng quý phi cho ta!”

Tiết Hoa đang bóp vai cho Chiêu Dân Dân thì chợt dừng lại khi nghe nàng ta nói.

“Nương nương... nương nương nói gì ạ?”

“Ta bảo người tìm thời cơ thích hợp cho người ám sát Hoàng quý phi. Làm kín đáo một chút, đừng để người khác biết được.”

...

Trong điện Hưng Đức, Hải Đường đứng quan sát mọi người đang tìm lục khắp điện để xem có hình nhân nào hay không. Nét mặt nàng vẫn tỏ ra bình tĩnh cho dù có lo sợ cỡ nào cũng không để bộc lộ ra bên ngoài. Có lẽ tối nay nàng sẽ không ngủ được rồi, vì nàng sợ sẽ gặp con ác mộng đáng sợ đó.

“Đường tỷ, sao tỷ không vào trong nghỉ ngơi đi. Ở đây có đệ với Hồng Quân cùng mọi người làm rồi, trời cũng tối tỷ không nên ở ngoài đây lâu, sẽ lạnh lắm đó.”

Từ Thiên nói giọng đều đều, thể hiện sự quan tâm dành cho nàng. Khẽ cời lấy áo choàng của mình khoác vào người cho nàng.

Hải Đường mỉm cười, ta giữ lấy áo choàng, nhẹ giọng đáp: “Không sao đâu, ta vẫn chịu được. Khi nào tìm chưa ra hình nhân và hung thủ thì ta nhất định sẽ không yên giấc. Rốt cuộc thì là kẻ nào muốn hại ta chứ? Ta có gây thù chút oán với ai trong hoàng cung này đâu.”

“Ban đầu đệ nghĩ đến Chiêu hoàng hậu, vì nàng ta chính là người cho độc vào cháo cá chép để hại tỷ đấy.”

“Là Chiêu hoàng hậu sao? Sao lại là nàng ta chứ? Nhìn có vẻ hiền hậu mà.”

Hải Đường thốt lên, với ánh mắt tròn tròn ngạc nhiên nhìn Từ Thiên khi nghe ngài nói vậy. Nàng thật không ngờ Chiêu hoàng hậu lại có dã tâm thâm độc như vậy, tuy có vẻ hiền thực nhưng đó chỉ tâm mặt nạ bên ngoài mà thôi.

“Nhưng đệ lại nghĩ chuyện yểm bùa này không liên quan đến Chiêu hoàng hậu, vì nàng ta mới vào cung được vài ngày. Với là nàng ta sẽ không làm như vậy, sợ sẽ ảnh hưởng tới tước vị hoàng hậu của mình.”

Từ Thiên đáp, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Hải Đường sực nhớ ra, sáng nay Huyền Trân tiếp dư tới điện Hưng Đức thăm nàng, nhìn nét mặt của nàng ta tỏ ra rất điềm nhiên nhưng ánh mắt lại vô cùng nham hiểm quan sát cận kề sắc mặt của nàng lúc đó. Còn có lòng mang thuốc bỏ thai cho nàng nữa chứ. Sao đột nhiên lại tỏ ra có lòng tốt như vậy chứ? Chắc hẳn nàng ta có ý đồ trong đó.

“Ta nghi ngờ là Huyền Trân tiếp dư. Đệ cho người theo dõi hành tung của nàng ta giúp ta đi. Để xem nàng ta có hành động gì khác thường không.”

Hải Đường đáp với giọng đánh thép, ánh mắt trở nên sắc lạnh với nét mặt băng lãnh.

“Huyền Trân sao? Nàng ta sao có thể chứ?”

Từ Thiên nhíu mày nhìn nàng đáp, vì không tin loại người như Huyền Trân tiếp dư kia lại có quý kẻ thâm độc như vậy. Trước giờ nàng ta toàn dưới chân của Du Lan mà thôi, Du Lan nói gì cũng nghe và làm theo.

“Không gì là không thể. Lòng người khó đoán.”

Hải Đường đáp, khẽ vụt ra tiếng thở dài, phả ra hơi thở trắng trắng trong không khí. Đây là đạo lý mà nàng học được từ xã hội văn minh thế kỉ 21 mà nàng ở đó, nhớ lại khiến nàng chỉ muốn rời bỏ chốn hậu cung đầy thị phi căm thù này mà về đó sống yên bình với ngôi nhà nhỏ ven biển của mình. Hằng ngày phụ mẹ bán cơm, đi bắt ngêu sò mà không phải lo nghĩ gì nhiều.

Từ Thiên nghe theo lời Hải Đường cho người đi theo dõi hành tung của Huyền Trân, còn ngài lại tiếp tục rà soát nơi đây.

“Hoàng thượng giá đáo!”

Hải Đường nhìn thấy Nguyên Ân bước tới, nhẹ nhàng tiến lại gần chàng cúi đầu hành lễ. Mọi người cũng đều hành lễ khi nhìn thấy Nguyên Ân.

Chàng nhíu mày cảm thấy lạ khi có nhiều người ở đây đang đào bới, chàng thắc mắc hỏi:

“Có chuyện gì mà giờ này mọi người cảm được, rồi không ngừng đào bới tìm kiếm gì đó.”

“Chuyện này...” Hải Đường ấp úng không biết có nên nói cho Nguyên Ân biết hay không. Vì chuyện bị hoàng hậu hạ độc còn chưa lắng xuống thì lại có chuyện khác xảy đến. Nàng thật sự không muốn làm ảnh hưởng đến Nguyên Ân, càng không muốn chàng phải lo lắng bận tâm chuyện này, khiến chàng với Hoàng thái hậu trở nên căng thẳng.

Thấy Hải Đường cứ chần chừ lưỡng lự nên Từ Thiên đi lại lên giọng đáp:

“Tỷ ấy bị người ở trong hậu cung yểm bùa đầy hoàng huynh. Khiến cho tỷ gặp ác mộng không thể ngủ được, do đó sẽ làm cho tỷ ấy thức trắng đêm vì sợ gặp con ác mộng, như vậy dẫn đến suy nhược cơ thể mà ảnh hưởng đến thai nhi. Trên người tỷ ấy còn có vết cắn nữa đấy, ở tay trái của tỷ.”

Nghe Từ Thiên nói vậy, Nguyên Ân nắm lấy tay trái của Hải Đường kéo tay áo lên xem. Một vết cắn bầm tím in hằn dấu răng không thể lành lại được. Chẳng cần giọng nói:

“Là ai muốn làm chuyện độc ác này mà hại nàng chứ?”

“Là Huyền Trân tiếp dư đó hoàng huynh. Nhưng tạm thời đó chỉ là suy đoán của Đường tỷ thôi, Đệ đã cho người theo dõi nàng ta rồi.”

Từ Thiên đáp nhanh.

“Nếu thật vậy, để ta đi tới đo tìm nàng ta!”

“Nguyên Ân... À không tệ hại!” Hải Đường nhất thời thốt lên tên chàng nhưng nhanh chóng sửa lại vì mọi người đang nhìn nàng, nàng không thể phát ngôn tên của chàng một cách bừa bãi được. Nàng nắm lấy cánh tay chàng giữ lại, cất giọng dịu nhẹ đáp:

“Người hãy bình tĩnh trước đã.”

“Chuyện lần này ta không thể cho qua được. Riết hời ở trong hậu cung này không xem quyền của ta là gì sao? Ngay ngày mai ta sẽ đuổi hết các đám phi tần lục cung cho yên thân.”

Nguyên Ân hần học đáp trong sự tức giận với vẻ mặt lãnh khốc. Chàng trước giờ vốn dĩ không thích có quá nhiều nữ nhân xung quanh mình vì chàng cảm thấy họ phiền phức, nhưng vì Hoàng thái hậu cứ ép chàng rồi đưa họ vào cung, để rồi xảy ra cuộc chiến tranh sủng, đấu đá nhau. Chính vì thế chàng không bao giờ bước chân vào hậu cung điện của những phi tần đó, quanh năm suốt tháng toàn ở cung ấm của mình. Kể từ ngày có Hải Đường thì Nguyên Ân mới có sự thay đổi chút ít, vì nàng vốn là người mà chàng trân trọng.

“Trước khi tìm được chứng cứ xác thực thì chàng cần phải nhẫn nại.”

Hải Đường nhẹ nhàng khuyến nhủ Nguyên Ân.

“Vậy ta phải giương mắt nhìn nàng chịu đau đớn dần vật kia sao?”

“Nhưng gì đau đớn hơn, ta cũng đã chịu đựng qua rồi. Chịu đau đớn này có đáng là gì đâu.”

Nguyên Ân nắm chặt lấy tay Hải Đường, nhìn nàng với ánh mắt đầy hạ huyết đáp:

“Ta tuyệt đối sẽ không tha. Tuyệt đối không.”

“Tìm được rồi à!”

Hồng Quân kêu toáng lên khi cuối cùng cũng tìm thấy con búp bê hình nhân có ghi tên nàng trên dây dưới gốc cây hồng. Nhóc vội chạy tới đưa cho Hải Đường.

Nàng run run cầm lấy nó trên tay với ánh mắt căm phẫn tới cùng.

“Hắc Sát, ngươi hãy qua điện Thánh An quan sát Huyền Trân tiếp dư cho ta, và xem nàng ta có ở đó hay không.”

Nguyên Ân ra lệnh.

...

“Bây giờ ta phải đến Thần Đường.”

Huyền Trân lên tiếng đáp. Nàng ta cũng đã thay trang phục thành màu đen, trút bỏ những trang phục lụa đào.

“Tiếp dư, hôm nay hay là... nương nương hãy nghỉ ngơi đi. Nô tì thấy nương nương cứ đến đó thức trắng đêm sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe đó ạ.”

Cô cung nữ đáp với nét mặt tỏ ra lo lắng.

“Cứ nghĩ đến à Hải Đường đó chết khát, mất đứa con, ta dù cảm thấy mệt mỏi cũng tự nhiên có sức lực vô hạn.”

Nói rồi nàng ta nhanh chóng đi tới cung nữ thân cận của mình tới Thần Đường bí mật phía sau Đông cung. Mà không biết rằng Từ Thiên đang đi phía sau với dáng vẻ oai phong.

“Hắc Sát, ngươi mau về bẩm báo với hoàng huynh ta và Đường tỷ biết đi.”

“Vâng thưa hoàng tử!” Hắc Sát tuân lệnh nhanh chóng rời đi.

...

Trong Thần đường.

Huyền Trân quỳ xuống, cầm lấy một lá bùa đốt cháy thành tro. Sau đó đổ huyết tươi sống của chó lên con búp bê hình nhân có khắc tên Hải Đường trên đó đổ vào, rồi dùng một cây kim châm vào. Hai tay chấp lại đọc thần chú:

“Thiên linh linh, địa linh linh...”

Bất chợt có luồng gió lùa vào làm tắt đi hết cả hàng ngọn nến khiến nàng ta bất ngờ quay lại nhìn. Vừa lúc đó, Nguyên Ân cùng Hải Đường và Tử Thiên bước vào, khiến nàng giật mình hoảng hốt vội đứng dậy.

Nguyên Ân đưa mắt nhìn linh hương ở đây cùng với mấy bức tượng ma quỷ với vẻ mặt lạnh tanh, quay sang nhìn Huyền Trân với ánh mắt sắc lém.

“Bệ hạ... đêm hôm khuya hoắt thế này, bệ hạ đến đây có việc gì ạ?”

Huyền Trân gượng cười tỏ ra như chưa có gì cất giọng đáp, nhưng ánh mắt nàng ta lại hoang mang thấy rõ.

“Ta cảm thấy thật hổ thẹn. Thân là bậc mẫu nghi thiên hạ lại đối với người đang mang thai nhi ra yếm bùa linh nhi ác độc như vậy.”

Nguyên Ân trầm giọng đáp với vẻ mặt pha sự giận dữ không bộc lộ ra hẳn.

Huyền Trân tặc lưỡi nhếch môi cười đáp như đúng rồi vậy: “Yếm bùa linh nhi gì ạ? Thần thiếp chẳng qua là vì yên bình của hoàng cung nên cầu phúc với thiên địa thần linh mà thôi.”

“Ta không thể chịu đựng vẻ ghê tởm này của tỷ thêm một lần nào nữa.”

“Tỷ” đó là sự nhân nhượng nhất mà Nguyên Ân dành cho nàng ta, dù sao thì nàng ta cũng đã dành cả tuổi thanh xuân tươi trẻ của mình ở trong hoàng cung mười mấy năm rồi, lúc đó thì chàng cũng chỉ mới là một cậu nhóc đang tuổi ăn tuổi lớn thôi.

“Đây là sự thật ạ. Tiếp dư nương nương chỉ...”

“Câm miệng!” Nguyên Ân lớn giọng khiến cung nữ của Huyền Trân giật mình im bật.

“Lôi tất cả cung nữ này xuống đánh 20 trượng rồi đưa tới Tân Dã phổ!”

Ngay lập tức quân lính lôi những cung nữ thân cận của Huyền Trân lôi đi. Nguyên Ân tiến sát lại, trừng ánh mắt sắc lạnh nhìn nàng ta đáp:

“Còn tỷ sẽ bị mình nhốt vào Lẫm cung suốt đời không được bước ra đó nữa bước!”

Dứt lời Nguyên Ân quay người rời khỏi đây với vẻ lạnh nhạt.

Huyền Trân tức tối không thể nói được gì khi kết cục của mình lại xảy ra nhanh như vậy. Hải Đường đi lại gần nàng ta, nhìn nàng ta với ánh mắt không chứa đựng cảm xúc gì, nhẹ giọng đáp:

“Cái thứ bùa yêu nghiệt này tuyệt đối không thể giết chết được ta đâu.

Nói rồi nàng nhanh chóng rời đi.

"Ta vào Lẫm cung rồi nhưng nhất định ta sẽ không để yên cho người đầu Hoàng quý phi. Ta còn chưa tiết lộ người là công chúa của Bắc Triều, người hãy chờ đó đi."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Tại điện Thanh Ngọc.

“Dân Dân, đêm trước khi muội tiến cung, những lời ta dặn muội vẫn còn nhớ chứ?”

Thành Đô Vương lên giọng nói đều đều, với vẻ mặt nghiêm nghị.

Dân Dân khẽ nhấp vai ngum trà rồi đặt tách trà xuống bàn, dịu giọng nhẹ nhàng đáp:

“Còn nhớ rõ ả!”

“Ta vì sao lại đưa muối tiến cử vào cung làm hoàng hậu?”

Khi nghe Thành Đô Vương hỏi, nàng ta mỉm cười điềm nhiên đáp ngay:

“Huynh đã nói phải chường quân hoàng thất, vì thế giới mà huynh ước mơ mà giúp một phần sức.”

“Thế giới mà ta hằng mong ước là như thế nào?” Thành Đô Vương tiếp tục hỏi.

“Biến Ngũ Thiên Quốc thành một đất nước hùng mạnh nhất, đem thiên hạ quy nạp dưới chân Ngũ Thiên Quốc.”

Thành Đô Vương gật đầu đáp, vẻ mặt ung thuận với những gì mà Dân Dân nói vừa rồi. Khẽ đưa tay nâng lấy tách trà uống một hơi rồi đặt tách xuống nhìn nàng ta đáp:

“Ta nghe nói đêm đầu tiên với Hoàng Đế đã không thành.”

Nét mặt Dân Dân chợt tối sầm lại khi Thành Đô Vương nhắc lại chuyện này, khiến nàng ta chỉ thấy bức tức, liền đáp:

“Khả năng mê hoặc của hoàng quý phi Hải Đường lợi hại hơn ta nghĩ.”

“Không chỉ có Hoàng Đế bị mê hoặc, tất cả nội quan nội mệnh phụ đều nằm trong tay của hoàng quý phi, bởi nàng ta đã dùng huyết bất tử của mình để cứu chữa bệnh nên biết ơn. Đã vậy còn đang mang long thai nữa.”

“Điều này muội biết rõ.”

“Đầu tiên phải đoạt lại Vi chính điện, nắm giữ nguồn tài sản của hoàng thất.”

“Nhưng để đoạt lại không hề dễ dàng gì, khi hoàng thượng một mực khư khư đứng ra hậu thuẫn cho nàng ta, với lại nàng ta là con gái của Thừa tướng nắm giữ cả quân đội nữa.”

“Ta đã có cách khiến nàng ta bị đẩy khỏi hoàng cung này rồi!”

Thành Đô Vương nhoen miêng cười đáp với ánh mắt đầy sự mưu mô.

Dân Dân thắc mắc đáp: “Đó là gì ạ?”

“Nghe cho rõ những gì ta nói đây, hoàng quý phi không phải con ruột của Thừa tướng quân, mà nàng ta chính là công chúa cuối cùng của Bắc Triều, tên thật là Thiên Kiều.”

“Công chúa của Bắc Triều sao? Đây chẳng phải là kẻ thù của Ngũ Thiên Quốc ả?”

Dân Dân thốt lên đầy vẻ bất ngờ khi nghe những gì mà Thành Đô Vương nói. Nàng ta không tin đây là sự thật luôn đấy.

“Chuyện này ắt hẳn hoàng thượng cũng đã biết nhưng che giấu. Hãy đi nói chuyện này cho hoàng thái hậu biết, để trừng trị nàng ta thì đó muối mới có thể toàn tâm toàn ý cai quản hậu cung.”

Không những thế, ngày ta đã mưu tính kĩ lưỡng cả rồi. Ngài ta biết chắc chuyện này nếu xảy ra, thì kiểu gì Nguyên Ân cũng sẽ đứng ra bảo vệ phi tử duy nhất của mình trước sự chống đối của cả hoàng cung. Nhân cơ hội này, hẳn ta sẽ cho quân vào tấn công nhờ sự giúp đỡ của Bắc Triều, tới lúc ấy hẳn ta sẽ có thể ngồi trên ngai vị kia.

...

Sau những ngày xảy ra chuyện trong điện Hưng Đức, Huyền Trân chưa bao giờ là kẻ mà Hải Đường cần bận tâm.

Hải Đường đến điện Phù Dung để cảm thấy an nhiên hơn, nàng đang tựa tay vào thành cầu và dõi những đóa sen dưới hồ với ánh mắt thoáng buồn. Trong suốt những ngày tháng qua, nàng đã trải qua không biết bao nhiêu chuyện nữa, tòa tai ương ập tới. Nàng đang lo cho đứa con này chưa chào đời, còn Nguyên Ân thì đứng trước mỗi hiểm họa khi có kẻ âm mưu soán ngôi đoạt vị.

Thấy Hải Đường đang đứng trên cầu, Đằng Vân biết ý dẫn đám cung nữ dừng lại ở đầu cầu. Không biết nàng đang mãi miết nhìn cái gì mà khi Đằng Vân bước tới giữa cầu, nàng mới chợt giật mình quay sang:

“Đằng Vân!”

“Đứng nơi này trông về một nơi phương trời ấy nhưng tiếc rằng lại không với tay chạm tới!”

Đằng Vân nhẹ giọng đáp, khẽ mỉm cười.

“Đằng Vân, cô có tin ý trời không?”

Hải Đường buông loi băng quơ, ánh mắt vẫn nhìn những đóa hoa sen dưới hồ nước kia.

“Cô nên tin vào bản thân mình hơn.”

“Đúng là nên tin vào bản thân mình, nhưng có những chuyện vẫn thua ý trời. Toan tính đến đi mấy cũng không thể tránh được sự mất mát.”

Hải Đường nhẹ nhàng đáp, khẽ vụt ra tiếng thở dài mang cảm giác nặng nề.

“Thôi ta nói chuyện khác đi. Hải Đường này, ta tới báo cho cô biết một chuyện vui. Đó là sắp tới, ta với vương gia Từ Khuynh sẽ tiến hành thành hôn đây. Lúc đó cô với hoàng thượng đến chung vui với bọn ta nhé. Được chứ?”

Đằng Vân vui vẻ đáp, nắm lấy tay Hải Đường nhìn nàng với ánh mắt chờ đợi câu trả lời.

Hải Đường chỉ mỉm cười gật đầu “Ừm” một tiếng. Rồi cùng nàng khoác tay nhau đi dạo bước về phía đầu cầu bên kia.

Bất chợt có một cô cung nữ sai bước về phía Hải Đường rất nhanh, mắt tròn trũng như gặp quỷ. Nàng hơi nhíu mày nhìn.

Thoát ẩn thoát hiện. Đột nhiên có một kẻ lạ mặt, tóc tai rũ rượi, bộ quần áo trên người rách bươm. Mặt mũi bê bết máu trong rất dữ tợn như đang thèm khát con mồi vậy, trông vô cùng khiếp đảm.

Đám cung nữ đứng sau đầu cầu bên kia như thất thần khi nhìn thấy. Hai chân như lướt nhanh trong gió, móng vuốt sắc nhọn với hai con mắt in hằn tia đỏ. Chẳng mấy chốc, tên quỷ đồ đã xông thẳng tới chỗ nàng và Đằng vân đang đứng như chết sững giữa cầu.

Hải Đường giữ bình tĩnh nhất có thể mà lao tới nắm lấy tay cô cung nữ hoảng sợ kia lại, rồi tiến tới chỗ tên quỷ kia dùng bàn tay với móng tay dài sắc nhọn của mình ấn phập vào người của hắn, rồi rút ra cào lên người hắn vài phát nữa rồi đẩy nó rơi xuống hồ sen.

Trong nháy mắt, ánh mắt nàng đỏ lóe lên thật tinh anh, rút lấy cái trâm bạc trên tóc phóng thẳng tới cái tên đang lấp ló sau gốc cây đằng kia, đang có ý định giương cung bắn nàng. Cây trâm ghim thẳng vào ngực hắn ngã lẩn ra chết ngay tại chỗ.

Tóc nàng buông xõa bay lòa xòa trong cơn gió thoảng qua, nét mặt lạnh theo một cách ma mị, uất khúc.

“Hải Đường, cô có sao không vậy? Sao giữa thanh thiên bát nhật như này lại xuất mấy tên quái dị này chứ? Còn có kẻ ám sát cô nữa.”

Đằng Vân lo lắng sốt vó nhìn nàng hỏi. Lúc này ánh mắt nàng chuyển về màu đen bình thường, nhìn nàng ấy nhẹ giọng đáp:

“Chắc có kẻ lại muốn hại ta nữa rồi Vân Vân à. Đi đâu có kẻ muốn giết ta cả.”

Cũng nữ được Hải Đường cứu vừa rồi vội quỳ rạp xuống, ngẩng mặt lên nhìn nàng với ánh mắt biết ơn, vội đáp:

“Đa tạ hoàng quý phi nương nương đã cứu nô tì. Nô tì có đến chết cũng không quên ơn cứu mạng của nương nương.”

Hải Đường vội đỡ cô cung nữ này đứng dậy, nhẹ nhàng đáp: “Người không cần phải như vậy đâu. Cứu một mạng như xây bảy tòa tháp, ta làm vậy cũng chỉ để tạo phước cho con ta thôi.”

Nói rồi nàng quay người cùng với Đằng Vân nhanh chóng rời đi, vì không thể nán lại đây thêm một phút nào nữa. Chắc chắn có kẻ trong cung muốn giết hại nàng.

Ai rồi cũng phải trả giá cho những việc mình làm.

...

Canh trưa tại tẩm cung.

Hải Đường cùng với Nguyên Ân, Chiêu hoàng hậu và Hoàng thái hậu cùng nhau ngồi giáp mặt ăn cơm. Không khí trong bàn ăn vô cùng căng thẳng và ngột ngạt hơn hẳn rất nhiều.

Nguyên Ân chẳng mấy quan tâm gì, dùng đũa gấp lấy miếng thịt bỏ vào trong bát cơm cho Hải Đường, trầm giọng đáp:

“Ăn nhiều vào, ăn cho người đầy!”

Thái hậu thấy vậy tỏ vẻ khó chịu ra mặt, nhìn Nguyên Ân đáp:

“Bệ hạ, người muốn để hoàng hậu phòng không đơn độc đến khi nào? Hoàng hậu cũng phải mang long thai chứ? Như thế mới sắc phong thái tử được.”

Nghe thái hậu nói vậy, Nguyên Ân cảm thấy bất mãn đặt đũa xuống dừng lại mọi động tác, với nét mặt lạnh lùng không thể hiện cảm xúc gì nhưng ánh mắt

lại hiện rõ sự bức mình, buông một hờ hững:

“Không cần nói nữa!”

Dân Dân với Hải Đường dường như đều không thể nuốt trôi cơm khi bầu không khí này thật sự quá sức căng thẳng.

“Bởi vì hoàng thượng rất nhiều người bị chê cười. Hoàng hậu chịu sự lạnh nhạt của đế vương, ai gia vô năng.” Thái hậu hần học đáp rồi quay sang nhìn Hải Đường với ánh mắt ác cảm, gằn giọng đáp: “Hoàng quý phi là yêu nghiệt!”

“Tổ mẫu!”

Nguyên Ân cất giọng nói với ánh mắt sắc lạnh khi bà ấy nói Hải Đường là yêu nghiệt.

Nàng chỉ biết nghiêng răng chịu đựng, tay nắm chặt vào bát cơm kìm nén cảm xúc của mình lại để không bộc lộ ra ngoài. Nàng thật sự rất căm phẫn khi bà ấy nói nàng là yêu nghiệt. Nàng thật sự rất ghét hai từ này, nó cứ theo bám nàng hoài không dứt.

“Tổ mẫu, hiện giờ con rất hài lòng ạ.”

Dân Dân lên tiếng gượng cười để xua tan bầu không khí này.

“Quý phi cũng không nên như thế. Sao lại muốn độc chiếm bệ hạ chứ?”

“Râm”

Nguyên Ân bức mình đập tay lên bàn, trừng mắt phẫn nộ nhìn hoàng thái hậu, lớn giọng:

“Tổ mẫu nên thôi đi! Coi như bữa cơm này cũng là bữa cơm cuối cùng của ta.”

Dứt lời Nguyên Ân đứng phắt dậy nắm lấy tay Hải Đường rồi khỏi đây ngay lập tức.

Tổ mẫu tức anh ách mà không thể làm gì được.

“Càng ngày hoàng thượng càng lún sâu vào ả yêu nghiệt đó. Ta nhất định không để cho đứa con nghiệt chủng kia lên làm thái tử được.”

“Tổ mẫu, con có một chuyện động trời này liên quan đến với hoàng quý phi ạ.”

“Là chuyện gì?”

...

Nơi Nguyên Ân và Hải Đường đang đứng là tầng cao nhất của thành. Tầm nhìn không xa những cũng để ngắm một góc Ngũ Thiên Quốc tả thực.

Quân lính canh gác cổng thành chưa bao giờ thấy hoàng thượng lại dẫn một phi tử nào tới đây. Chính vì thế, họ cảm thấy hai người đứng trên kia thật đẹp như tuyệt tác vậy. Một bậc đế vương trẻ tuổi tài ba lẫm liệt, một vị nữ nhân xinh đẹp có chút khác biệt.

Nguyên Ân và hải Đường lặng lẽ đứng nhìn ngắm Ngũ Thiên Quốc với không gian tĩnh lặng đến yên bình. Nguyên Ân quay sang nhìn Hải Đường, phản chiếu trong đôi mắt bình thản của chàng là một khuôn mặt thoáng buồn của nàng.

“Nàng đừng bận tâm đến những gì tổ mẫu nói! Bà ấy vẫn chưa thật sự hiểu gì về nàng cả.”

Nguyên Ân trầm giọng đáp.

“Nhưng chàng cũng không nên lớn tiếng với tổ mẫu như vậy. Dù sao bà ấy cũng là bà nội à không là hoàng thái hậu mà.”

Hải Đường mỉm cười nhẹ giọng đáp lại.

Nguyên Ân đi lại gần Hải Đường ôm chầm nàng vào lòng, phả ra hơi thở lạnh lẽo, cất giọng trầm đục ghé sát bên tai nàng đáp:

“Nàng hãy lợi dụng ta đi, có như vậy nàng và con sẽ được an toàn. Lợi dụng ta thế nào cũng được. Nàng cười trên lưng ta, mượn uy phong của ta bay lên trời cũng không sao cả. Nàng là tri kỷ duy nhất của ta.”

“Làm sao ta có thể lợi dụng chàng chứ, Nguyên Ân? Chàng là một hoàng đế mà!”

“Vì là hoàng đế nên nàng có thể lấy đó mà làm tấm bia che chắn để bảo vệ nàng và con.”

“Nguyên Ân!”

Hải Đường cất giọng thốt lên tên Nguyên Ân trong ghen ngào, cùng với giọt nước mắt rơi xuống trong sự hạnh phúc duy chỉ ngấn gối.

Chương 32

Hải Đường trở về điện Hưng Đức quen thuộc của mình, Nguyên Ân vì lại tất bật giải quyết chuyện triều chính nên lại lên đại điện. Nàng vô tình gặp Từ Thiên đang đến đây, ngài ấy cũng muốn gặp nàng.

Cả hai nhìn nhau mỉm cười rồi cùng đi tản bộ ở gần ven hồ.

"Haizz, khi biết khi nào cháu của ta mới ra đời đây..."

Từ Thiên lên tiếng đáp, miệng nở nụ cười khoan khoái.

Hải Đường mỉm cười đáp lại: "Còn lâu lắm đệ đệ à..."

"Đường tỷ này, nói thật với tỷ, đệ chưa bao giờ biết quan tâm lo lắng cho bất kì một nữ nhân nào ngoài tỷ cả... Tỷ là một con người đặc biệt, biết tạo niềm vui cho mọi người. Đệ rất thích nụ cười của tỷ đây, vô tư không sàu muộn."

Từ Thiên đáp với giọng trầm lắng, ánh mắt nhìn đi đâu đó theo một hướng vô định.

Nàng có thể cảm nhận được từng lời nói của Từ Thiên đều là thật lòng, cái cách mà đệ ấy quan tâm chăm sóc và lo lắng cho nàng đều rất tận tình chu đáo.

"Sao hôm nay đệ đệ lại nói mấy lời này vậy?" Hải Đường thắc mắc hỏi.

"Ừ... thì đệ..."

Từ Thiên có phần ấp úng, ngượng ngùng nhưng nhanh chóng trở về bình thường, khẽ thở phào một cái, ngài đồng dục đáp:

"Nếu không nói ra lời này, chắc đệ cảm thấy nặng lòng lắm. Thật ra thì đệ thích tỷ!"

Nói tới đây, cả hai chợt dừng bước. Ánh mắt nàng nhìn Từ Thiên vô cùng sâu lắng mà cũng có đôi phần khó xử. Thật ra cái cách chăm sóc lo lắng, đứng ra bảo vệ cho nàng của đệ ấy cũng để nàng hiểu rõ đệ ấy đang có tình cảm với mình, nhưng nàng vẫn vui vẻ bình thường, xem như tình chị em.

"Nếu như đệ đến trước thì tốt biết mấy. Nhưng giờ mới hiểu ra, chỉ có hoàng huynh mới có thể bảo vệ được cho tỷ thôi, bởi có nhiều chuyện xảy ra với tỷ, ngay cả đệ nhiều khi cũng không có đủ sức để bảo vệ cho tỷ. Huynh ấy là hoàng đế có thể cho tỷ quyền lực và sự an toàn."

Từ Thiên nói giọng đều đều, ánh mắt hiện rõ những cảm xúc khó tả.

Hải Đường chợt cười, đưa tay lên chạm vai ngài nhẹ giọng đáp:

"Đệ ngốc nghếch của ta à, mọi thứ đều có duyên số của nó cả, ta không thể lường trước được nó sẽ đến lúc nào đâu. Cứ để nó thuận theo tự nhiên đi... Mà này, tình cảm của đệ hãy để cho một cô gái mà xuất hiện đúng thời điểm. Đệ mà ở cái thế kỉ 21, chắc mấy đứa con gái xếp hàng theo ùn ùn đấy..."

"Thế kỉ 21 là gì thế tỷ?" Từ Thiên ngờ ngác hỏi khi không hiểu Hải Đường đang nói gì.

Hải Đường quơ tay cười, lắc đầu đáp: "À... là khoảng cách năm ánh sáng đó... đệ cứ nghĩ vậy đi..."

Nói rồi, Hải Đường nhấc chân bước đi trước với nụ cười tươi trên môi.

"Khoảng cách năm ánh sáng... là sao tỷ... đệ chẳng hiểu gì cả..."

...

Tại tâm cung,

"Lời đó là thật sao?"

Về mặt thái hậu không khỏi bất ngờ khi biết được sự Hải Đường chính là công chúa của Bắc Triều, sau khi nghe Chiêu hoàng hậu cùng Thành Đô Vương nói sự thật động trời này.

"Tổ mẫu, lời của con và Thành Đô Vương đây tâu lên, lời nào cũng là thật, không có nói dối. Xin tổ mẫu minh xét."

Chiêu Dân Dân nói giọng đều đều với vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt đặc ý dò xét cảm xúc biểu cảm trên khuôn mặt của thái hậu hiện giờ.

"Ho... vậy hoàng quý phi này lại là công chúa của Bắc Triều. Thật không thể nào tưởng tượng được."

Bà vẫn không thể nào tin đây là sự thật nữa, vì quá ngạc nhiên.

"Tổ mẫu, đâu chỉ không thể tưởng tượng được. Chuyện này khiến người ta sợ tới độ mồ hôi lạnh luôn. Thân phận của hoàng quý phi khi vạch trần ra khiến con nhớ tới lần trước, hoàng thượng bị hành thích ở trên núi Ngọc Vân. Không phải do hoàng quý phi cấu kết với loạn đảng mà làm sao?"

Dân Dân được nước lấn tới, thêm dầu vô lửa để đẩy sự tức giận của thái hậu lên cực điểm.

"Đúng, nhưng sau đó hoàng thượng còn tìm đủ mọi cách che giấu cho nàng ta."

Thái hậu duy nghĩ lại cảm thấy những lời của Dân Dân nói đúng.

"Từ chuyện này cho ta thấy được, hoàng quý phi là một con người nham hiểm tới cỡ nào. Cứ hừ hừ thật thật, chính là để hoàng thượng tin nhiệm đó."

Dân Dân nói giọng chắc như đinh đóng cột vậy. Ánh mắt sắc lẹm chứa đựng đầy sự xảo quyệt, nàng ta nghĩ thầm: "Hoàng quý phi ơi là hoàng quý phi, để xem lần người có thoát được cái chết không?"

Thái hậu đứng dậy bước xuống bậc thềm với vẻ mặt lo sợ bất an, ánh mắt nửa tin nửa ngờ.

"Không, ta không thể nào chỉ nghe những lời của các người nói được. Ta không muốn vì chuyện thật giả chẳng ai hay mà làm loạn cả hoàng cung đâu."

Nghe thái hậu nói vậy ngay lập tức Thành Đô Vương lên tiếng:

"Ta cũng vừa biết được tin này, chính Du chiêu nghi cũng biết được sự thật nên đã bị hoàng quý phi giết chết. Vì muốn thận trọng đã hết sức đi điều tra, ta cuối cùng cũng kiếm được nhân chứng rồi. Xin thái hậu coi!"

Hắn ta lấy trong tay áo một lá thư được gấp làm bốn đưa cho thái hậu. Bà vội vàng cầm lấy mở ra xem.

"Thái hậu, đây chính là lời khai của một người làm thân cận trong phủ của Thừa tướng quân Đồ Tăng đã viết. Ông ta nói rằng, ông ta năm xưa đích thân đã nói, có một đứa bé bị thất lạc trong rừng trong cuộc chiến hỗn loạn năm đó bị bỏ rơi, còn có ngọc tỷ và sợi dây chuyền đá cẩm thạch có khắc tên công chúa Thiên Kiều, ông ta đã đem về nuôi dưỡng. Ông ta vì muốn che giấu người ta, đã từng ra lệnh tất cả những người biết chuyện này đều không được nói."

Thành Đô Vương nói ra hết mọi chuyện theo những gì mà hắn biết được cho Thái hậu nghe. Vẻ mặt bà ấy căng ra hiện rõ sự căm phẫn, vò nát tờ giấy trong tay.

Dân Dân lên giọng đáp: "Đồ Tăng là một vị tướng quân, lại dám nhận nuôi nghiệt chủng của Bắc Triều trong nhà đúng là có ý đồ bách chính."

"Thật là tức quá, người như vậy mà còn nắm trọng binh của triều đình."

Thái hậu bực dọc nói, ánh mắt như hiện lên tia đỏ tức giận.

"Thái hậu, hèn gì Thừa tướng quân hết sức chủ trương tiêu pha. Ta sợ ông ấy có mưu đồ bách chính lại còn có mưu đồ khác. Mà chuyện này hoàng thượng đã biết rõ từ lâu mà che giấu không nói cho ai biết."

Thành Đô Vương cất giọng đáp.

"Thành Đô Vương, ai gia ra lệnh cho con đi bắt cả nhà của Thừa tướng Đồ Tăng, giải tới thiên lao chờ đợi xét xử. Còn hoàng thượng để ta giải quyết!"

Thái hậu ra lệnh với vẻ mặt nghiêm túc.

"Thành Đô Vương tuân chỉ!"

Dứt lời, hắn ta nhanh chóng rời đi với nụ cười thỏa mãn trên môi. Nếu như không còn thừa tướng hậu thuẫn cầm quân để xem hoàng thượng làm được gì để giữ vững ngai vị đó

...

Ngay trong ngày hôm đó, một tốp quân được Chiêu hoàng hậu dẫn tới xông thẳng vào điện Hưng Đức bắt giải ngay Hải Đường trước mặt mọi người làm việc trong Hưng Đức. Khiến cho Hải Đường không kịp phản ứng gì cả, không hiểu có chuyện gì đang xảy ra nữa.

"Mau bắt hoàng quý phi lại cho ta, mau lên!"

Dân Dân gằn giọng nói đầu hùng hổ, với nụ cười nhếch môi khinh ghét. Ánh mắt gườm gườm nhìn Hải Đường.

Hai tên lính nghe theo lệnh lập tức tới bắt nàng lại, mặc cho nàng giãy co khi không biết chuyện gì nữa. Hai tên khác mang dây xích tới chói tay còng chân nàng lại. Nàng gằn cổ lên nói:

"Các người làm gì vậy hả? Sao lại bắt ta chứ? Ta là hoàng quý phi đây."

"Đường tỷ!" Từ Thiên cùng Hồng Quân đồng thanh cất giọng với vẻ mặt ngạc nhiên. Vội vàng chạy tới đứng trước mặt Chiêu hoàng hậu.

Từ Thiên lên mặt đáp: "Hoàng hậu hãy nói cho rõ ràng, tỷ ấy đã phạm tội gì. Nương nương dựa vào có gì để bắt người chứ?"

Dân Dân cong môi cười khinh khinh với vẻ mặt kênh kiệu đáp:

"Thân phận của hoàng quý phi đã bị vạch trần rồi, nàng ta chính là côn chúa của Bắc Triều, kẻ thù địch của Ngũ Thiên quốc. Sao hả, Tứ hoàng tử còn cứng miệng?"

"Nương nương nói cái gì?" Hồng Quân lên tiếng đáp, vẻ mặt bất ngờ khi nghe nàng ta nói Đường tỷ chính là công chúa của Bắc Triều. Nghe không hề lọt vào tai xiu nào.

Hải Đường cảm thấy trước mắt như tối sầm lại khi sự thật này có lúc lại phơi bày ra như vậy. Chân nàng run run đứng không vững tưởng chừng sắp ngã khụy xuống vậy.

"Đề ta nói cho các người nghe, hoàng quý phi chính là công chúa của Bắc Triều, tên thật là Thiên Kiều. Còn chần chờ gì nữa, mau lôi nàng tã đi!"

Hải Đường bị lôi đi trong sự kinh ngạc của những người làm ở đây, không ai có thể tin nổi sự thật này cả. Từ Thiên đứng hình như trời trồng mà không thể làm gì được.

Giờ Nguyên Ân đã xuất cung để giải quyết một số chuyện, ngài phải đi tìm huynh ấy nói chuyện này trước khi Đường tỷ bị đem ra xét xử. Nhất định ngài không thể để chuyện này xảy ra được.

...

Tại ngục lao.

Hải Đường cời bỏ y phục ngự nga diễm lệ kia bằng bộ y phục của tử tù mà trắng, làn tóc đen xõa dài phủ xuống đôi vai gầy, bụng nhấp nhô vì thai nhi đã bắt đầu hình thành.

Cổng sắt vừa mở ra, nàng bước vào trong đã nhìn thấy người cha già đang ngồi đó.

Trông thấy nàng ông ấy vô cùng ngạc nhiên mà đứng dậy thốt lên: "Hải Đường!"

Nàng rung rung nước mắt nhìn ông ấy không khỏi xao lòng và cảm giác tội lỗi. Nàng đi tới quỳ rạp xuống trước mặt ông nghẹn ngào đáp:

"Phụ thân, con xin lỗi vì đã liên lụy đến phụ thân!"

Ông vội cúi người đỡ Hải Đường đứng dậy, giọng khàn khàn đáp:

"Hải Đường, con không có lỗi gì cả. Con mãi mãi là con gái bé bỏng khờ dại của ta."

Nàng ôm chầm lấy cha của mình mà khóc òa lên như một đứa trẻ vậy.

...

"Những phạm nhân của phủ Thừa tướng bao gồm hoàng quý phi kia, tất cả đã bắt được hết chưa?"

Thái hậu lên giọng nói với vẻ mặt thể hiện sự uy nghiêm của mình.

Thành Đô Vương cúi đầu kính cẩn đáp: "Thưa thái hậu, một người cũng không sót, tất cả đều nhốt trong đại lao. Tất cả đều chờ thái hậu định tội."

"Được. Trị tội không có gấp, tất cả phạm nhân này giao cho Hình bộ chờ đợi xét xử."

Nghe thái hậu nói giao cho Hình bộ, Chiêu Dân Dân ngay lập tức lên giọng:

"Tổ mẫu, chuyện này không thể nào giao cho Hình bộ?"

"Tại sao?" Thái hậu thắc mắc.

"Trong khi Hình bộ biết chuyện nhất định sẽ tâu rõ với hoàng thượng!"

"Chuyện lớn như vậy, ở chỗ hoàng thượng có thể giấu được sao?"

Dân Dân liền đáp: "Con thấy trước khi hoàng thượng biết chuyện thì hãy xử trước để tránh đêm dài lắm mộng còn xảy ra chuyện nữa. Tổ mẫu không thấy sao, hoàng thượng giống như đã bị hoàng quý phi mê hoặc, hết lòng bảo vệ nàng ta. Chuyện dù lớn cỡ nào cũng đem bỏ qua. Đừng nói hoàng quý phi này là thân phận công chúa Bắc Triều, chỉ nói nàng ta cầu kết với loạn đảng, ý đồ hành thích hoàng thượng, cho dù chết mười lần đi nữa thì cũng không nhiều đâu."

"Thái hậu, cả nhà của Thừa tướng quân đều giấu không báo sự thật. Thái hậu còn do dự thì mọi chuyện sẽ thay đổi, tới lúc đó xử lý lại đổi đầu đổi đuôi."

Thành Đô Vương thuyết phục thái hậu với ánh mắt nhìn bà trông chờ câu trả lời. Trong khi bà ấy đang còn trầm ngâm suy nghĩ. Hắn ta đánh mặt sang nhìn Dân Dân với vẻ ngụ ý, nàng ta nhanh chóng hiểu được, lên tiếng hối thúc:

"Tổ mẫu, người còn suy nghĩ gì nữa? Càng để lâu càng làm mối hiểm họa cho Ngũ thiên Quốc đấy ạ."

"Được, cả nhà của hoàng quý phi phạm tội thật là lớn, chết không đáng tiếc. Thành Đô Vương, ai gia ra lệnh cho con, cả nhà của Thừa tướng đều là tội phạm, lập tức giải tới trước hình trường, lập án hành quyết."

Nghe thái hậu ra lệnh như Dân Dân cảm thấy trong lòng rất vui và miễn nguyện khi sắp sửa loại bỏ được cái gai trong mắt, còn bỏ được huyết mạch của hoàng thất nữa. Nàng ta sẽ có cơ hội ở bên hoàng thượng, đứng đầu hậu cung mà không ai dám qua mặt

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

"Gi, người nói sao? Cả nhà của Thừa tướng quân, trong đó có Đường tỷ bị đem đi tới hình trường để chém đầu trước bàn dân thiên hạ sao?"

"Gi, người nói sao? Cả nhà của Thừa tướng quân, trong đó có Đường tỷ bị đem đi tới hình trường để chém đầu trước bàn dân thiên hạ sao?"

Từ Thiên lên giọng đáp với vẻ mặt bất ngờ khi nghe được tin dữ từ Hồng Quân. Giờ hoàng huynh không ở trong hoàng cung khiến ngài cảm thấy vô cùng rối trí.

"Bây giờ mà xin tổ mẫu xin thu hồi lại lệnh rất là khó. Thôi thì cố gắng làm, bây giờ ta ra ngoài kiếm hoàng thượng hy vọng ngăn cản được hành hình. À đúng rồi, người hãy mau chạy qua báo cho vương gia Từ Khuyết biết đi, biết đâu huynh ấy sẽ có thể ngăn cản được chuyện này, còn giờ ta đi tìm hoàng thượng."

Dứt lời Từ Thiên nhanh chóng rời đi ngay tức khắc.

...

Tại lầu Thượng Nghi.

Nguyên Ân đang bàn chuyện chính sự cùng với một số người bí mật mà chàng giao phó. Đang thao thao bất tuyệt tập trung vào vấn đề thì Từ Thiên chạy vào, phá tan cả cuộc nói chuyện, vẻ mặt ngài vô cùng gấp gáp.

"Hoàng huynh, may quá huynh ở đây, xảy ra chuyện rồi. Đường Tỷ bị tổ mẫu điều tra ra là công chúa của Bắc Triều, lập tức sẽ mất mạng đó."

Từ Thiên nói nhanh rồi đứng ôm ngực thở hổn hển.

"Đệ nói gì? Cái gì công chúa Bắc Triều?"

Nguyên Ân đứng phắt dậy, vẻ mặt căng ra khi nghe Từ Thiên nói.

"Chuyện này thật là phức tạp, tóm lại cả nhà của Đường tỷ đều bị Thành Đô Vương bắt đi. Đệ không biết có ai biết được mà nói ra. Bây giờ tổ mẫu hạ chỉ lập quyết, họ đang trên đường giải tới hình trường."

...

Trên đoạn đường của kinh thành Ngũ Thiên Quốc, Hải Đường cùng với cha của mình bị vây đi trong sự dòm ngó chỉ trích của rất nhiều người dân hai bên đường. Hầu hết mọi người cho rằng nàng là kẻ thù của Ngũ Thiên Quốc, vì là người của Bắc Triều. Đã vậy còn mang dòng máu dị biệt, với hình dạng giống yêu nữ.

Ánh mắt nàng như vô hồn lơ đãng nhìn mọi thứ xung quanh, nàng nghĩ đây chẳng lẽ là kết cục của nàng hay sao? Nàng đã làm gì sai chứ?

Nàng cùng với cha của bị đưa lên trên một cái bục gỗ. Hai tên thân hình cường tráng đã cầm sẵn đao trong tay chỉ chờ hành quyết. Trong lòng nàng chỉ thầm cầu nguyện: "Nguyên Ân, chàng đang ở đâu vậy? Mau tới cứu ta đi... Ta đang rất sợ đây này..."

"Hoàng Quý phi là kẻ địch của Ngũ Thiên, mau giết nàng ta đi... Nàng ta là công chúa của Bắc Triều... Cũng là yêu nữ ăn thịt hút máu người đó..."

"Xử tử hoàng quý phi đi, cả Thừa tướng nữa..."

"Xử hết bọn Bắc Triều đi! Xử chém đi..."

Mọi người đồng loạt đều ủa lên, đồng thanh quyết liệt đòi xử nàng chết đi khiến nàng cảm thấy vô cùng sợ hãi và hoang mang.

"Nhưng chính hoàng quý phi đã dùng máu cứu chúng ta lúc bị bọn quý tấn công ở Quốc Châu Tự cơ mà... không được giết nương nương, không được..."

Một người dân đã từng bị quý cản đứng ra bênh vực cho Hải Đường khi đã từng nàng dùng máu cứu mạng.

"Nhờ hoàng quý phi chúng tôi mới có thể sống sót. Chính người đã tìm ra nguồn giống cây trồng để chúng tôi để kiếm sống đây."

Một người khác chen vào cùng đồng lòng bảo vệ cho nàng.

"Các người im mồm hết đi, các người cùng đồng lõa với kẻ thù của chúng ta hả?"

Họ im lặng không thể nói khi Thành Đô Vương xuất hiện. Họ đành lùi bước trong câm nín.

"Còn chần chờ gì nữa, mau hành quyết đi!"

Thành Đô Vương ra lệnh. Hai tên lính lập tức tuân lệnh.

"Mau giết ta trước đi." Hải Đường gằn giọng lên tiếng với ánh mắt sắc lạnh.

"Hải Đường..."

"Phụ thân, nhất định thế nào cũng phải kéo dài thời gian. Phụ thân, cho đến phút cuối cũng không được từ bỏ hy vọng mong manh ạ. Biết đâu hoàng thượng sẽ kịp tới để cứu người."

Nói rồi Hải Đường đi tới chỗ trụ gỗ, quỳ xuống hạ đầu lên mặt gỗ. Một giọt nước mắt đau thương tù khõe mắt chảy dọc xuống. Chỉ ít nàng có thể để cho ông ấy được sống dù chỉ là một chút hy vọng nhỏ nhoi.

Ông ấy chỉ biết đứng lặng thỉnh nhìn nàng mà trực trào nước mắt với vẻ mặt sợ hãi tột độ mà không thể làm gì được.

Tên chuẩn bị xử trảm cho Hải Đường, hần ngậm một nước phun xuống mặt nàng. Nắm chặt thanh đao trong tay hít một hơi thật sâu, gươm thanh đao lên. Nàng chỉ biết nhắm mắt lại buông xuôi mọi thứ: "Còn à, mẹ xin lỗi vì chưa kịp đẻ con ra đời mà đã đi theo mẹ như thế này rồi..."

Nguyên Ân cho ngựa dừng lại ngay lập tức, bước xuống giặt lấy cung tên trong tay tên lính gần đó với ánh mắt ngấm bản cực chuẩn, vẻ mặt cực kì điềm tĩnh.

Mũi tên ngay lập tức xé toạt con gió bay thẳng tới đâm ngay vào tay của tên hành hình kia, làm cho đao trong tay hắn rơi xuống.

Nàng mở mắt ra với ánh mắt mờ mờ vì nước mắt mà thốt lên: "Nguyên Ân!"

Ai nấy đều ngỡ ngàng khi thấy sự xuất hiện của Nguyên Ân.

"Các người còn không mau quỳ xuống hành lễ, đây là hoàng thượng đây!"

Từ Thiên gằn giọng nói lớn với vẻ mặt hầm hầm. Ngay lập tức mọi người quỳ rạp xuống, cúi đầu hành lễ trong sự lo sợ.

"Bệ hạ!"

Nguyên Ân guồng chân chạy lên bục gỗ ôm lấy nàng vào lòng với nét mặt lo lắng vừa tức giận chính bản thân mình khi để nàng rơi vào tình cảnh như thế này.

"Hải Đường!"

Nàng như thất thần nhìn Nguyên Ân với hơi thở yếu ớt, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Nguyên Ân vội đỡ nàng đứng dậy đi xuống khỏi bục gỗ nhưng không quên nhìn Thừa tướng quân với ánh mắt có lỗi, trầm giọng đáp:

"Ta xin lỗi người vì để cả hai rơi vào tình cảnh này... Từ Thiên mau đưa ngài ấy về phủ đi."

Thành Đô Vương thấy vậy chấn ngay trước mặt của Nguyên Ân đáp:

"Đây là kẻ địch chẳng lẽ bệ hạ đưa đi như vậy sao? Thái hậu đã ra lệnh rồi, Thừa tướng quân và hoàng quý phi, tất cả đều phải chém đầu."

"Tránh ra!"

Nguyên Ân trầm giọng đáp với vẻ mặt lạnh tanh.

"Xin bệ hạ minh xét, hoàng quý phi là yêu nghiệt của Ngũ Thiên Quốc đấy ạ! Nếu người vì á yêu nghiệt này thì người không xứng đáng làm hoàng đế của chúng dân."

Mọi người đều đồng lòng lên tiếng phản đối việc Nguyên Ân đưa Hải Đường đi, khiến chàng vô cùng bức tức nhưng cố kiềm nén vì chàng là một bậc quân vương không thể xử trí bừa được, họ là thần dân của Ngũ Thiên Quốc cả, nhưng Hải Đường thì có tội tình gì chứ. Mọi người đều đang bắt đầu chỉ mũi nhọn về phía chàng.

Thành Đô Vương thấy nét mặt khó xử của Nguyên Ân cảm thấy khinh thường, nhếch môi cười nhạt. Chính hắn là người đã rao tin cho người dân biết được Hải Đường là công chúa Bắc Triều, kẻ thù địch của Ngũ Thiên Quốc ngoài ra còn thêm mắm muối vào, bảo nàng là yêu nghiệt ăn thịt hút máu người khiến lòng dân hoang mang mà làm dấy lên đá vào tâm lý của Nguyên Ân, khiến chàng rơi vào tình huống ngặt nghèo này.

"Các người nghe cho rõ đây, chính nàng ấy đã dùng cả máu của mình để cứu người dân ở làng Quốc Châu Tự, còn giết chết cả bọn quý đang hoành hành kia, nàng ấy còn giúp họ có được nguồn lương thực để mưu sinh. Như vậy là tội đồ sao?"

Nguyên Ân gằn cổ lên giọng nói đầy sự đanh thép.

"Đây là lệnh tổ mẫu, người không thể làm trái được đâu!"

Dân Dân từ đâu đi tới đáp với ánh mắt hiện rõ sự tức tối khi Nguyên Ân xuất hiện.

"Tổ mẫu, hoàng hậu đang làm chủ triều đình hả? Trong mắt người chỉ có tổ mẫu còn ta là cái gì?"

Nguyên Ân quát lớn với vẻ mặt lãnh khốc khiến Dân Dân giật mình hốt hoảng cúi mặt xuống, không dám ngược lên nhìn thẳng vào ánh mắt đáng sợ của chàng.

Hải Đường buông nhẹ Nguyên Ân ra nhìn chàng nhẹ giọng khản kiệt đáp:

"Bệ hạ, nếu thân phận của ta là một tội lỗi thì cứ để cho một mình ta gánh vác nhưng xin chàng hãy bảo họ đừng làm khó cha và người nhà của ta được không?"

Nguyên Ân nắm chặt lấy hai của Hải Đường, nhìn nàng với ánh nghiêm túc dứt khoát nói:

"Nàng yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ xử lý. Hải Đường, nàng nghe đây, ta muốn nàng biết, ta mặc kệ nàng là công chúa của triều đại nào, ta nhất định sẽ bảo vệ."

Nói rồi, Nguyên Ân quay sang gửi gắm ánh mắt sắc lém nhìn Thành Đô Vương rồi nhìn những người dân ở đây cảm thấy lực bất toàn tâm, cho dù chàng có lên tiếng nói gì thì cũng như vậy thôi. Dù sao thì chàng cũng có cách để cho tình hình lắng xuống rồi, giờ thì chàng phải đưa Hải Đường về cung, và trừng trị những kẻ đã gây ra chuyện này.

...

"Thật là, đã đưa lên đoạn đầu đài rồi, ai biết được hoàng thượng lại ra cứu hoàng quý phi chứ? Tổ mẫu, con làm sao có thể cam tâm"

Dân Dân vừa than vãn vừa khóc lóc tức giận khi mọi chuyện đều đã thất bại.

"Hoàng hậu đừng có khóc lóc như vậy. Người ta chết có liên quan gì đến con."

Hoàng hậu đáp với vẻ mặt lo lắng sau khi nghe chuyện hoàng thượng cứu hoàng quý phi.

"Đương nhiên liên quan tới con. Hoàng Quý phi này không chết nhất định sẽ bám lấy hoàng thượng không buông. Con còn chưa được hầu hạ hoàng thượng nữa, vẫn đơn thân góa góa. Còn hồ ly tinh yêu nghiệt dám cản trở con. Tổ mẫu nói con làm sao can tâm"

Dân Dân cứ làm ầm mọi chuyện lên, con nóng tức trong người cứ dâng lên ngàn ngạt.

Nghe nàng ta cứ cảm rầm khiến thái hậu cảm thấy vô cùng đau đầu, lên tiếng đáp:

"Được rồi, Chiêu hoàng hậu. Hãy để cho ta yên tĩnh đi. Lát nữa hoàng thượng tới, ta sẽ hỏi nó rồi nó sẽ trả lời cho con."

"Tổ mẫu, nếu cứ tiếp tục để con yêu nữ đó ở bên cạnh hoàng thượng, còn làm hoàng hậu làm gì nữa. Thì cứ để Thành Đô Vương kết minh với Bắc triều, chừng đó muốn có cái này có cái kia."

"Hoàng hậu... hoàng hậu nói cái gì... Ý con là muốn tạo phản?"

Thái hậu bất ngờ khi nghe những lời bông bột thiếu suy nghĩ nhất thời nói ra của Dân Dân, khiến bà không khỏi hoài nghi.

Nàng ta nghe thái hậu nói vậy vội quỳ rạp xuống, tỏ ra hối cải:

"Con nhất thời lỡ lời, xin tổ mẫu tha tội."

"Những lời đại nghịch bất đạo như vậy hoàng hậu có thể nói ra, lại dùng hai chữ lỡ lời nói hay sao?"

"Con... con không hề có ý đó, xin tổ mẫu tha tội."

"Hoàng hậu có thể nói những lời như vậy nhất định là có nguyên nhân..."

"Không có... không có... Tuyệt đối không có..."

Dân Dân vội quơ tay phân bua khi thái hậu nghi ngờ.

"Được, hôm nay ai gia thấy con đang hoàng. Huynh trưởng của con không lẽ đối với triều đình đã có ý đồ khác... Ta đã nghĩ ra rồi, Thành Đô Vương lúc vô kinh lấy lòng sứ thần Bắc Triều, không lẽ huynh của con cũng nhận được ích lợi của bên đó, chuẩn bị đánh lại."

Thái hậu gằn giọng nói đều đều với nét mặt hăm hực đầy sự ngờ vực.

"Không có... hơn nữa chuyện tạo phản của huynh con với sứ thần Bắc Triều không liên quan gì đến con hết. Tổ mẫu, lời của con mà người cũng không tin sao?"

Dân Dân nghẹn ngào nói trong nước mắt.

"Nếu hoàng hậu không phải có mối quan hệ thân thiết với ta, dựa vào những câu nói này của hoàng hậu là đã bị chém đầu. Đứng dậy đi!"

Dân Dân vội cúi đầu đáp: "Đa tạ tổ mẫu khai ân!" rồi đứng dậy lui đi.

"Hoàng thượng giá đáo!" Thái giám báo.

Nguyên Ân đi nhanh vào trong với vẻ mặt băng lãnh, đứng trước mặt thái hậu khẽ cúi đầu kính cẩn đáp:

"Con khấn an tổ mẫu!"

Thái hậu đưa ánh mắt khó chịu nhìn Nguyên Ân từ trên xuống dưới khi thấy chàng ăn mặc theo kiểu thường, mà không mặc hoàng bào gì cả. Bà trách móc:

"Bây giờ ở trong cung mà con ăn mặc kiểu này còn giống hoàng đế hay sao?"

"Con không giống như hoàng đế, ngai vàng này ngồi cứ lắc qua lắc lại, không thể ngồi yên."

Nguyên Ân hạ giọng đáp nhanh, với vẻ mặt uy nghiêm.

"Con nói vậy là có ý gì?" Bà ấy nhíu mày đáp.

Nguyên Ân quỳ xuống trước mặt thái hậu khiến mà vô cùng bất ngờ khi thấy hành động của chàng. Nét mặt chàng vẫn điềm tĩnh, cất giọng đáp:

"Xin tổ mẫu ân chuẩn, cho con từ bỏ ngai vị này."

"Hoang đường! Người đã đọc biết bao nhiêu sách thánh hiền, từ xưa tới nay có vị hoàng đế nào từ bỏ ngai vị không?"

Hoàng hậu quát lớn đầy sự tức giận khi Nguyên Ân có ý định từ bỏ làm hoàng đế.

"Người cứ coi như con là người đầu tiên đi!" Nguyên Ân cứng rắn đáp.

"Con chỉ một hoàng quý phi, hoàng đế cũng không muốn làm nữa phải không?"

"Tổ mẫu, con hỏi, kẻ hoàng đế này có quyền quyết định mọi việc phải không?... Nếu như chỉ là hư ảo, con thật sự nhất quyết từ bỏ."

"Hoàng thượng đang chỉ trích ai gia can thiệp chính sự..."

Nguyên Ân hùng biện đáp lại: "Nếu hải Đường thật sự là công chúa của Bắc Triều, liên quan tới mối quan hệ hai nước. Chuyện đó liên quan tới chính sự... Chính sự phải cho hoàng đế không để cho tổ mẫu quyết định. Như vậy từ nay, làm sao con đứng trước mặt bá quan văn võ mà tạo uy tín đây? Như vậy cần hoàng đế để làm gì?"

Nguyên Ân nói hết ra cảm xúc phẫn nộ của mình, khẽ vụt tiếng thở dài tiếp lời: "Con từ nhỏ, tổ mẫu ủng hộ đăng cơ mà người là không ủng hộ hoàng thúc, ân đức của tổ mẫu con không bao giờ quên. Nếu như ngôi vị này do tổ mẫu ban cho, người có quyền lấy nó lại."

"Có vẻ con đang rất giận ai gia?" Thái hậu nhìn Nguyên Ân nhẹ giọng đáp.

"Không, con không làm hoàng đế, con vẫn là đứa cháu trai yêu quý của tổ mẫu. Vẫn hiếu thảo với tổ mẫu, nhưng giữa chúng ta vẫn không tránh được sự bất đồng ý kiến. Tại sao lại không làm chứ?"

"Đừng có nói nữa... Ta sẽ không có đồng ý đâu. Đứng dậy đi!"

Tổ mẫu bảo Nguyên Ân đứng dậy nhưng chàng không đứng dậy mà vẫn quỳ đó. Bà đành bắt lực với đứa cháu cứng đầu cổ chấp này. Bà thở mạnh một cái đi rồi đỡ Nguyên Ân đứng lên, mà điềm đạm nói:

"Đừng có giận tổ mẫu nữa. Chuyện này làm ta không muốn. Hồi này con nói thì không sai. Con bây giờ đã trưởng thành rồi, phải có chủ trương của mình, tổ mẫu già rồi hồ đồ. Có đôi lúc, ta làm hơi quá mức."

"Tổ mẫu, con thần sự không có ý mạo phạm, xin tổ mẫu tha thứ!"

Nguyên Ân chân thành nói, ánh mắt tỏ ra có lỗi khi đã lớn tiếng với thái hậu.

"Ta hiểu được ý của con, hơn nữa tôn trọng con. Về chuyện của hoàng quý phi, con cứ tự quyết định đi. Không chỉ là chuyện này, sau này bất luận trong triều đình dù chuyện lớn chuyện nhỏ gì, ta sẽ không nhúng tay nữa."

"Tổ mẫu, sự thật của Hải Đường, tổ mẫu phản ứng thật là quyết liệt chỉ là nàng ấy là công chúa Bắc Triều, nhưng trong quốc pháp thì định tội gì hả?"

Nguyên Ân nói giọng đều đều, với lập luận sắc bén của mình.

"Nói thật không sai. Thôi thì con với Từ Khuynh muốn làm gì thì làm đi. Nó mới này cũng tới đây nói mấy lời lý lẽ giống con đây."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Tại chính điện

Tại chính điện.

Thành Đô Vương và Chiêu hoàng hậu đều được gọi tới. Hai người đều cúi đầu hành lễ:

"Tham kiến hoàng thượng!"

Nét mặt Nguyên Ân tỏ ra lạnh tanh không một chút cảm xúc gì, ánh mắt chán ghét nhìn hai người họ. Cất giọng trầm đục đáp:

"Ta có một nghi vấn muốn hai người nói ra đáp án!"

"Hoàng thượng..."

"Chưa hỏi tới hoàng hậu mà lên tiếng. Lễ nghĩa không biết mà làm hoàng hậu?"

Nguyên Ân gần giọng nói, mắng xối xẻ như tát gáo nước lạnh vào mặt Dân Dân vậy, khiến nàng ta giật mình im bặt.

"Thành Đô Vương, bí mật của hoàng quý phi là công chúa Bắc Triều mà ngài còn điều tra ra được, đương nhiên ta sẽ ban thưởng cho ngài. Nhưng mà ta còn một điều chưa hiểu, người từ đâu mà có thể điều tra được thân phận của hoàng quý phi vậy?"

Nguyên Ân nhìn Thành Đô Vương gần hỏi, với ánh mắt thăm dò cảm xúc trên gương mặt bình thản của hắn ta. Chàng tiếp lời:

"Ngoài ta, Từ Thiên, vương gia Từ Khuynh và tiểu thư Đăng Vân thì không ai biết được sự thật này."

Thành Đô Vương im lặng không đáp gì, nét mặt vận thần nhiên với nụ cười như có như không vậy. Làm ta người khác nhìn vào có cảm giác hơi bức.

Thấy hấn ta im lặng, Nguyên Ân đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi đi xuống trước mặt hấn ta, từ tốn đáp:

"Chính Du chiêu nghi đã nói cho ngài biết phải không? Vậy mà ngài còn giờ trò lại cả gia nhà của hoàng quý phi, nhằm cắt bỏ sự hậu thuẫn của Thừa tướng cho ta. Còn nữa nhân cơ hội này, ngài tung tin đồn cho người dân, nói nàng ấy là yêu nghiệt, là kẻ địch của Ngũ Thiên Quốc, lấy nàng ấy làm điểm yếu của ta. Ngài biết rõ ta sẽ bảo vệ phi tử của mình, do vậy người dân biết được sẽ bảo ta không xứng đáng làm hoàng đế. Ngài còn năm lần bảy lượt cấu kết với Đôn đại nhân cho người ám sát ta nhưng không thành. Ngài còn thả sẽ quý nhốt trong động Ngọc Vân lâu năm ra làm loạn, nhờ sự giúp đỡ của toán quân Bắc Triều hạ bệ ta để soán ngôi đoạt vị. Sao đây, ngài còn gì muốn nói không?"

Thành Đô Vương không ngờ Nguyên Ân lại biết rõ tẩn tật kế hoạch của hấn ta như vậy. Thật ra Nguyên Ân biết được tất những điều này đều nhờ vương gia Từ khuyên cả, ngài ấy đã gài người vào để làm tiếp tế nắm bắt những mưu đồ bách chính của hấn ta, mà hấn không hề hay biết.

"Nguyên Ân, ngươi nghi ngươi có tư cách làm hoàng đế sao?"

Hấn lên giọng nói, lúc này hấn mới chịu lộ mặt thật đầy đầy giả tạo của mình.

"Vậy còn ngươi xứng đáng chắc?"

Nguyên Ân đáp lại với ánh mắt sắc lạnh nhìn hấn.

Thành Đô Vương trừng mắt lên Nguyên Ân đầy sự uất hận, gân cổ lên nói lớn:

"Đáng lẽ ra hoàng đế đó phải thuộc về ta mới phải... Chính sự ra đời của ngươi mà ta không thể nào làm hoàng đế được. Ai ai cũng ưu ái ngươi, kể cả thái hậu cũng vậy. Bọn cho cho rằng ngươi tài giỏi hơn ta, đem ngươi ra so sánh với ta. Ngươi chẳng làm nên trò trống gì cả, ta giỏi hơn ngươi gấp ngàn lần chỉ là do ngươi cướp lấy mọi thứ trong tay ta. Ta chỉ muốn giết ngươi chết đi thôi. Nhưng mỗi lần giết ngươi thì bị phi tử của ngươi ra cản trở cả..."

Nguyên Ân cảm thấy có chút thương hại cho Thành Đô Vương khi lòng tham vọng muốn được làm hoàng đế của hấn lại cao đến vậy. Trong khi một người không muốn làm như Nguyên Ân muốn từ bỏ cũng không được, còn hấn lại muốn mà chẳng được. Cuộc đời này vốn dĩ đã được trời an bài sẵn rồi. Chẳng nhếch môi cười khinh thường, trầm giọng đáp:

"Ngài muốn làm hoàng đế để như vậy sao? Chỉ cần tìm đến ta nói một tiếng, ta sẽ nhường nó cho ngài mà. Nhưng rất tiếc điều đó sẽ chẳng xảy ra. Nếu ngài làm hoàng đế thì Ngũ Thiên Quốc này sẽ trở nên tan hoang và sụp đổ trong tay ngài thôi. Vì trong mắt ngài chỉ có quyền lực, chứ không có lòng yêu thương bá tánh."

Nói rồi Nguyên Ân nhắc chân đi sang chỗ Chiêu hoàng hậu, nhìn nàng ta khiến chàng cảm thấy chán ghét hơn, lòng dạ nàng ta quá hiểm độc.

"Chiêu hoàng hậu, bây giờ có thể nói chuyện rồi."

"Hoàng thượng, ta..." Dân Dân lấp ba lấp bắp không biết nói gì.

"Khi hoàng hậu biết hoàng quý phi là công chúa Bắc Triều thì hoàng hậu ngay lập tức đi tới tìm tổ mẫu, xin tổ mẫu giết chết nàng ấy. Nói nghe rất hay, là vì bảo vệ ta, bảo vệ triều đình. Như vậy thử hỏi, cả huynh muội ngươi uy hiếp ta, uy hiếp cả triều đình không lẽ là tội nhỏ hơn hoàng quý phi hay sao?"

Nguyên Ân buông một tràn đầy sự bức xúc vào mặt Dân Dân khiến nàng ta câm nín.

"Như vậy ngươi đáng gánh tội gì hả? Ta còn chưa nói đến việc, chính ngươi đã cho người hạ độc hoàng quý phi với ý định giết chết cả mẹ lẫn con. Giết hại một sinh linh chưa chào đời, ngươi có còn tình người không hả?"

Dân Dân quỳ xuống cầu xin với nét mặt hoảng hốt: "Hoàng thượng... hoàng thượng, thần thiếp biết lỗi rồi..."

Thành Đô Vương nhân cơ hội Nguyên Ân đang trị tội Dân Dân mà không chú ý gì, rút con dao mang bên mình lao tới, nhưng Nguyên Ân đã nhanh hơn hất bay con dao của hấn ta đi, giáng cho hấn ta một cú đá ngay bụng khiến ngán ngĩa phịch xuống nền. Rồi nhanh chóng bị Hắc Sát kê kiếm ngay vào cổ không chể.

"Máu lòi hấn vào ngực lao chờ ngày hành quyết, còn Chiêu hoàng hậu bị tước bỏ hoàng hậu và giam vào lãnh cung."

Nguyên Ân ra lệnh với giọng dứt khoát.

"Tuân lệnh bệ hạ!"

Hắc Sát cùng với quân lính lời Thành Đô Vương và Chiêu hoàng hậu đi ra khỏi đây. Mặc cho Dân Dân có ra sức gào thét cầu xin nhưng vô ích.

...

Sau khi mọi ân oán âm mưu đều được vạch trần, hiện tại Nguyên Ân đang ở điện Hưng Đức. chàng đang ngồi bên cạnh giường, cầm lấy cái khăn trắng nhỏ lau mồ hôi trên trán cho Hải Đường. Nhìn vẻ mặt xanh xao hốc hác của nàng khiến chàng cảm thấy xót xa.

Khẽ nắm lấy bàn tay của Hải Đường, trầm giọng gọi tên nàng: "Hải Đường!"

Hải Đường chợt mở mắt tỉnh dậy, nghiêng đầu sang nhìn Nguyên Ân.

"Nguyên Ân!"

"Nàng không sao chứ?" Nguyên Ân lo lắng hỏi.

Nàng chống tay ngồi dậy nhìn Nguyên Ân chợt bật khóc nức nở với những lén không ngừng tuôn rơi. Nàng Vừa khóc vừa nói:

"Cái chết luôn là việc đáng sợ nhất trên đời này. Ta nghĩ rằng lúc đó ta sẽ chết đi trong đau đớn rồi. Sao ta không thể nào được một ngày yên bình chứ, hết chuyện này đến chuyện khác xảy ra với ta... ta toàn khiến chàng phải bận tâm lo lắng vì ta không thôi, ta đúng là vô dụng mà... Nguyên Ân à, ta thấy ghét bản thân mình. Lần đầu tiên, ta cảm thấy bản thân thật sự thật đáng thương vì phải là chính mình..."

Nguyên Ân kéo Hải Đường ôm lấy nàng vào lòng, thấy nước mắt của nàng tuôn rơi khiến chàng cảm thấy mình tội lỗi nhiều hơn. Chàng khuyên nhủ:

"Không sao rồi, có ta bên cạnh nàng sẽ ổn thôi. Tất cả mọi chuyện ta đã giải quyết hết rồi, về sau nàng có thể yên tâm mà sống một cách thoải mái hơn."

...

Sau những ngày tháng khó khăn đã qua, giờ mọi thứ cũng trở nên yên bình hơn hẳn. Trong hậu cung bây giờ đều diễn ra sinh hoạt bình thường, Hải Đường là người đứng đầu hậu cung. Bao nhiêu phi tần đều đã bị Nguyên Ân trả về hết, vì đối với Nguyên Ân chỉ cần một phi tử là đủ.

Ngoài Ngũ Thiên Quốc dần biết đến một hoàng quý phi cao thượng là nàng, bởi vì nàng lấy dùng máu chữa bệnh cho họ trong những thời gian rảnh rỗi không biết làm gì.

Nhiều lần Nguyên Ân cảm cannot cho nàng tiếp tục lấy máu cứu người nữa vì sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe và thai nhi. Nhưng Nàng vẫn lén lút ra khỏi cung, thế rồi rốt cuộc thì nàng bị bắt ở điện Hưng Đức không được ra ngoài.

Hôm nay là ngày lễ của vương gia Từ Khuynh và Đăng Vân, nên mọi người đều rất háo hức vào vui mừng.

Hải Đường đang ở trong phòng chải tóc cho Đăng Vân. Đêm nay nàng ấy sẽ là một tân nương đẹp nhất và hạnh phúc nhất.

"Này Đăng Vân, à mà phải gọi là Vương phi mới phải chứ nhỉ?... Lấy được một người vương gia Từ Khuynh là phúc ba đời nhà cô đấy..."

Hải Đường buông giọng nói đùa, miệng nở nụ cười thật tươi.

Đăng Vân mỉm cười ngượng ngùng đáp: "Nhưng ta phải khó lắm mới cura đồ được đấy." Nàng quay người lại nhíu mày nhìn bụng to nhấp nhô của Hải Đường cảm thấy có chút lo lắng: "Mà này bầu bí như thế, cô không nên di chuyển nhiều đâu, nguy hiểm lắm đấy."

"À, không sao đâu! Ngày vui của hai người ta sao không tham dự được chứ!"

Hải Đường đáp nhanh, rồi lấy trâm cài tóc gắn lên tóc cho Đăng Vân.

Tiếng kèn trống ở bên ngoài vang lên rất vui nhộn và náo nhiệt. Khắp nơi đều được trang trí bởi một màu đỏ trắng lộng lẫy. Hôm nay có Nguyên Ân với Hải Đường, Từ Thiên và cả hoàng thái hậu đều có mặt tại phủ của Vương gia để chứng kiến buổi lễ thành hôn này.

Mọi người đều chăm chú xem những tiết mục ca múa hát, cùng nhau mừng tiệc rượu. Lính canh gác đứng xung quanh rất nghiêm ngặt để đảm bảo sẽ không có chuyện gì xảy ra.

"Này Nguyên Ân, ở đây vui thật đấy!"

Hải Đường vừa cười vừa đáp.

Nguyên Ân chỉ gật đầu "ừ" một tiếng, khẽ nắm lấy tay nàng.

Hôn lễ bắt đầu diễn ra, Từ Khuynh thật khôi ngô tuấn tú trong bộ trang phục màu đen đỏ, dáng đi khoan thai bước tới loan kiệu đưa tay về phía Đăng Vân. Nàng nắm lấy nhẹ nhàng bước xuống khẽ mỉm cười ủy mị. Trong nàng thật sự rất xinh đẹp với bộ trang phục màu đỏ có họa tiết hoa mẫu đơn được thêu bằng chỉ vàng nổi bật.

Hai người cùng nắm tay nhau bước tới lễ đường.

Đang yên ắng lành thì bất ngờ, có một cung nữ xông tới đẩy Đăng Vân qua nhưng kịp thời được Từ Khuynh đỡ lấy. Cô ta cầm kiếm lao thẳng tới chỗ Hải Đường đang ngồi, kẻ lưỡi kiếm vào cổ nàng, khiến nàng như đứng hình.

Mọi người đều hoảng hốt mà hét toáng lên: "Có thích khách. Có thích khách... mau bảo vệ hoàng thượng, hoàng quý phi..."

"Đường tỹ!" Từ Thiên thốt lên.

"Chiêu hoàng hậu..."

Hải Đường nuốt chửng nước bọt mà thốt lên khi nhận ra đó là Chiêu hoàng hậu. Nàng ta đã lên trốn khỏi Lãnh cung, nhân cơ hội hôm nay là lễ thành hôn của Vương gia Từ Khuynh, nên nàng ta đã trà trộn vào đám cung nữ hầu hạ Đẳng Vân, với mục đích tới nơi tổ chức hôn lễ để giết Hải Đường.

"Các người dám lại gần đây, ta sẽ giết chết ả!" Dân Dân hét lên, trừng mắt nhìn.

Hải Đường đang bị ả ta khống chế, chỉ cần nàng nhúc nhích thì sẽ mất mạng như không. Nàng ta đang thật sự rất tức giận nên không thể làm nếu không nàng ta sẽ bị kích động mà ra tay giết chết nàng.

"Chiêu Dân Dân, mau bỏ kiếm xuống! Nếu muốn giết thì hãy giết ta đi!"

Nguyên Ân gần giọng đáp, cố gắng giữ bình tĩnh, tìm cách cứu Hải Đường.

"Chính ngươi đã cướp hết tất cả những gì của ta, ngươi khiến ta bị hoàng thượng bỏ rơi trong đêm hợp phòng đầu tiên, để ta một mình đơn chẵn gối chiếc. Ta đã phạm tội gì tại sao trong tay giờ không còn có gì cả? Tại ngươi đây, hoàng quý phi! Chính ngươi khiến ta bị nhốt vào lãnh cung, bị hoàng thượng bỏ rơi. Hôm nay ngươi phải chết theo ta, dưới Hoàng Tuyền ta sẽ rất cô đơn nên lời người đi cùng."

"Ngươi thôi đi Chiêu Dân Dân, cho dù không có nàng ấy, thì ngươi cũng không bao giờ có được ta đâu!"

Nguyên Ân lớn giọng nói với vẻ mặt lãnh khốc pha sự giận dữ.

Nàng ta chợt cười phá lên, tay cầm chặt kiếm kề sát cổ Hải Đường khiến cổ của nàng bị cửa nhẹ ngoài da rỉ máu. Nàng ta nhìn xuống cái bụng bầu mang thai nhi kia chỉ khiến nàng ta cảm thấy căm ghét hơn thôi.

"Có nói gì thì ta cũng sẽ giết chết ả hoàng quý phi tiện tì này. Chết đi..."

Dứt lời nàng ta vung kiếm lên.

"Xẹt"

Thanh kiếm trên tay Chiêu Dân Dân rơi xuống leng keng, nàng ta ngã phịch xuống khi bị Từ Thiên chém một nhát từ phía sau trong nhất thời. Có lẽ vì nàng ta đã quá mù quáng mà sinh hận nên mới thành ra như vậy.

Nét mặt Hải Đường tái nhợt không còn giọt máu vì hoảng sợ. Nguyên Ân ôm chầm lấy nàng, lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

"Chiêu tỹ, thứ lỗi cho ta!" Từ Thiên thầm nói với ánh mắt thoáng buồn nhìn Dân Dân.

Ngày hôm đó, buổi lễ thành hôn của Từ Khuynh và Đẳng Vân đã bị Chiêu hoàng hậu phá vỡ. Xác của nàng được đem đi chôn cất ngoài hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Cuối

Một thời gian sau, Hải Đường được sắc phong làm hoàng hậu sau khi hạ sinh được một cặp song sinh nam nữ vô cùng đáng yêu

Một thời gian sau, Hải Đường được sắc phong làm hoàng hậu sau khi hạ sinh được một cặp song sinh nam nữ vô cùng đáng yêu. Cậu nhóc ngay sau đó được sắc phong làm thái tử với niên hiệu là Nguyên Dương. Còn cô công chúa thì được đặt tên là Tường Vy.

Hải Đường đang ngồi nhìn ai đưa con bé bông của mình đang nằm ngủ trong nôi mỉm cười. Sắc mặt nàng trong hốc hác tái nhợt đi rất nhiều, nàng luôn cảm thấy chóng mặt, buồn nôn, có vài lần thì bị ngất đi, điều đó khiến cho Từ Thiên vô cùng lo lắng, khi ngài tới thăm nàng, sẵn tiện xem hai nhỏ như thế nào.

Hồng Quân lon ton chạy vào bẩm báo: "Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng tới ạ!"

"Hai đệ thấy sắc mặt của ta như thế nào? Có được hay không?"

Hải Đường đưa tay áp mặt mình nhìn cả hai người họ hỏi.

"Xem ra rất là tốt, nên tỹ đừng có lo lắng!" Từ Thiên giọng cười đáp khi biết được bệnh tình của nàng.

Nàng bị nhiễm kỳ độc trong máu sau khi hạ sinh xong, vài tháng trở lại đây nàng mới phát hiện ra sau khi ngày nào nàng cũng uống thuốc tắm bỏ để hồi phục sức khỏe sau sinh. Nàng cũng tìm ra được thủ phạm là ai... và không ai khác chính là hoàng thái hậu. Khi vô tình cờ phát hiện cũng nữ thường sắc thuốc cho nàng nói chuyện với bà ấy, nàng nghe được. Chính bà ấy đã sai nàng ta cho loại độc không mà không mùi không vị, để không ai biết được trong thuốc có độc, kể cả thừa bạc cũng không có tác dụng.

Nàng chỉ biết giữ im lặng không làm lớn chuyện này và bảo Từ Thiên không được nói cho Nguyên Ân biết, vì nàng không muốn chàng phải lo lắng. Chắc có lẽ bà ấy không chấp nhận nàng, bởi nàng dị biệt.

Giờ chất độc đã thấm vào trong máu không có cách nào để chữa trị được cả. Cho dù nàng có sở hữu dòng máu bất tử, nhưng hoàng thái hậu đã độc rất kĩ cuốn sách truyền thuyết năm xưa để lại, những người sở hữu dòng máu này chỉ chết khi trúng kỳ độc mà thôi. Nếu như người bình thường thì đã chết ngay trong tức khắc rồi.

"Hôm nay hoàng hậu nương nương trang điểm đẹp lắm!"

Hồng Quân cười tươi đáp.

"Hoàng thượng giá lâm!"

Hải Đường vội đứng dậy mỉm cười khi thấy Nguyên Ân bước vào. Bất chợt nàng cảm thấy choáng váng đứng không vững suýt té nhưng kịp thời được Nguyên Ân đỡ lấy.

"Hải Đường, nàng sao vậy? Mau đi gọi thái y đến đây!"

Nguyên Ân lên tiếng đáp nhanh.

Từ Thiên với Hồng Quân nghe lệnh vội vàng chạy đi gọi thái y.

Nguyên Ân vội đỡ Hải Đường tới giường ngồi xuống, nhìn nét mặt hốc hác đi trông thấy.

"Nàng có sao không? Nàng bị sao vậy chứ? Nhìn sắc mặt nàng xanh xao hẳn đi đấy."

Nguyên Ân đáp, ánh mắt lo lắng nhìn nàng.

Hải Đường hít một hơi thật sâu để lấy lại hơi thở đều, nhanh chóng lấy lại bình thường, mỉm cười nhìn Nguyên Ân đáp:

"Ta chỉ giống với chàng thôi, Nguyên Ân à! Đã lâu không cười với chàng cho nên ta đùa chút thôi."

Nghe nàng nói vậy khiến Nguyên Ân cảm thấy có chút bức mình khi nàng lại giả bệnh như thật đùa giống với chàng như vậy. Chàng lớn giọng đáp:

"Hải Đường, sao nàng lại làm như vậy? Nàng đã là hoàng hậu rồi còn sử dụng những thói quen đó."

"Ta chỉ là..."

"Tại sao nàng lại giả vờ bệnh đùa với ta như vậy?"

"Thôi mà đừng giận... mà thật là kì lạ, tại sao lúc nào chàng cũng bị ta làm cho giật mình cả. Ta nghĩ, sau này chàng để ta hù nữa..."

Hải Đường nhẹ giọng nói, khẽ nắm lấy tay Nguyên Ân nở nụ cười thật tươi rồi.

"Sau này nàng đừng có đùa như vậy. Ta không thích đâu!"

Nguyên Ân ôn tồn đáp.

"Hoàng thượng, thái y tới rồi!" Hồng Quân chạy vào báo.

Hải Đường đi tới gần thái y tỏ vẻ có lỗi: "Hại người đi tới đây một chuyến, ta không có bị gì cả."

"Hoàng hậu nương nương thật không có gì chứ?" Thái y lo lắng đáp, khẽ cúi đầu kính cẩn khi thấy Nguyên Ân đang đứng trước mặt nhìn mình.

Hải Đường khẽ lắc đầu đánh mắt cô ý để cho thái y hiểu, nàng đáp nhanh:

"Ta thật sự không sao, người mau đi đi!"

Thái y lưỡng lự rồi cũng đành gật đầu "dạ vâng" sau đó rời đi.

"Nàng thật sự không sao đấy chứ?" Nguyên Ân gần hỏi, nhìn nàng với ánh mắt đa nghi.

Hải Đường cười rồi đáp nhanh: "Đương nhiên là không sao rồi! À mà chàng lại với Thiên Dương và Tường Vy."

"Được rồi!"

Nguyên Ân đứng dậy đi tới chỗ hai đứa nhỏ, nhìn chúng với ánh mắt sâu lắng. Trên môi nàng chợt tắt lịm đi rồi lại với vẻ thoáng buồn, nàng đang cảm thấy lo sợ một điều sắp xảy ra.

...

Ngay khi Nguyên Ân rời khỏi, Hải Đường đã cho triệu tập mọi người lại để nói chuyện liên quan tới việc nàng bị kỳ độc. Nàng nghiêm túc nhìn bọn họ đáp:

"Hôm nay ta bảo mọi người tập trung lại đây để dặn mọi người một vài điều. Liên quan tới việc ta bị trúng kỳ độc không được nói cho hoàng thượng biết."

"Hoàng hậu nương nương!" Mọi người cùng đồng thanh.

"Nhưng bệnh của người ngày càng nghiêm trọng hơn, kỳ độc càng ngày càng phát tán. Cho nên hoàng thượng nên biết được chuyện này sẽ tốt hơn."

Đặng Vân lên tiếng đáp, ánh mắt không khỏi lo lắng nhìn nàng.

Hải Đường lập tức phản bác: "Không được, ta không muốn. Bệ hạ còn nhiều bận rộn với việc triều chính. Ta không muốn vì ta mà khiến người gạt bỏ mọi việc chính sự."

"Tại sao phải như vậy, mau lấy lại tinh thần đi. Hay tỷ sợ hoàng huy bỏ rơi tỷ?"

Từ Thiên lên tiếng đáp, ánh mắt hờn trách nàng.

Nàng gượng cười đáp: "Không phải ta sợ hoàng thượng bỏ rơi ta. Cho nên các người tuyệt đối không được nói ra. Ta muốn thấy hoàng thượng cười mỗi khi thấy ta chứ không phải không mặt buồn rầu."

Mọi người đành chỉ biết nghe theo những gì mà nàng nói. Trong lòng họ cảm thấy áy náy vô cùng và không kém phần đau xót.

...

Nguyên Ân từ lúc điện Hưng Đức trở về cung ấm, nhớ lại lúc Hải Đường bị choáng khiến chàng cảm thấy nghi ngờ, dường như nàng ấy đang giấu chàng chuyện gì đó. Nên chàng đã gọi Hồng Quân tới đây.

"Đạo này người thấy hoàng hậu như thế nào? Ta thấy sắc mặt của nàng ấy ngày càng hốc hác đi rất nhiều đấy. Lúc trước đâu có như vậy?"

Nghe Nguyên Ân hỏi làm Hồng Quân lúng túng không biết nói sao, nhìn vẻ mặt lạnh lùng cùng với ánh mắt lãnh đạm của chàng khiến Hồng Quân có chút e dè.

"Dạ... dạ... chuyện này..."

"Có phải nàng ấy biến ăn hay không?"

"Ồ... dạ không phải đâu thưa bệ hạ! Không có chuyện này, hoàng hậu vẫn ăn uống đều độ ạ. Chắc do thời tiết chuyển mùa nên hoàng hậu mới cảm thấy khó chịu trong người thôi ạ."

Hồng Quân cười đáp nhanh, tỏ ra như không biết gì.

"Người hãy thật tình nói cho ta biết, hoàng hậu có khỏe hay không?"

Nguyên Ân tiếp tục gặng hỏi.

"Dạ gần đây, hoàng hậu chỉ cảm thấy hơi thiếu ngủ chút thôi, nên không sao. Xin bệ hạ đừng quá lo lắng."

Hồng Quân đáp với giọng đều đều. Chợt Hồng Quân nhớ ra một chuyện mà Hải Đường đã dặn phải nói cho hoàng thượng biết khi đến gặp người, suýt chút nữa thì quên.

"À, thưa bệ hạ! Dưới sự thỉnh cầu của hoàng hậu nương nương, mong bệ hạ đưa nương nương xuống làng Quốc Châu Tự một chuyến ạ!"

...

Ngày sau đó, theo sự thỉnh cầu của Hải Đường, Nguyên Ân đã tạm gác chuyện chính sự qua một bên và giao cho Từ Thiên xử lý. Cả hai cùng đoàn người đi chuyển đến làng Quốc Châu Tự mà Hải Đường mong muốn.

Cả hai ngồi trên kiệu vừa nhìn nhau mỉm cười nhìn ngắm cảnh vật xung quanh nơi đây. Hồng Quân cùng những người hầu thân thiết với Hải Đường đều không kìm nén nỗi lo lắng trong lòng. Nàng trang điểm khá đậm nét để che đi vẻ ngoài nhợt nhạt của mình vì sợ Nguyên Ân sẽ nhận ra.

Cả đoàn người dừng lại, Nguyên Ân cùng Hải Đường bước tới cây táo sai trĩu quả mà lúc trước nàng với Nguyên Ân, có cả Từ Thiên và Đàng Văn, Từ Khuynh đều ở đây rất vui vẻ. Nhìn lại mảnh đất phủ đầy những đóa sen khiến nàng cảm thấy vui lòng, mỉm cười đáp:

"Công nhận nơi đây bây giờ trở thành đầm sen đẹp thật đấy!"

"Đúng vậy! Nếu không nhờ nàng, thì mảnh đất đã tro bụi rồi!"

Nguyên Ân trầm giọng đáp, nắm chặt lấy tay của nàng.

Hai người cùng nhau tản bộ trên con đường đất bằng phẳng trải dài về phía trước, dừng lại trước một con sông xanh biếc, cả hai đứng dưới tán cây hoa tử đằng nở rộ.

"Trải qua bao nhiêu chuyện, cuối cùng nàng và ta tới nhau như một sự sắp đặt vậy."

Nguyên Ân đáp giọng đều đều, với ánh mắt nhìn về phía nào đó không điểm dừng.

"Tất cả đều do duyên mệnh đưa đẩy chúng ta gặp nhau cả!"

Nàng nhẹ giọng đáp. Bất chợt nàng cảm thấy khó thở mà khựng xuống nhưng kịp thời được Nguyên Ân vòng tay đỡ lấy.

"Hải Đường... Hải Đường..." Nguyên Ân hốt hoảng cả lên.

Nàng cố gắng gượng bởi cơn chóng váng càng lúc càng nặng hơn, hơi thở cũng dần yếu đi. Nàng đứng thẳng người cười đùa:

"Ta đã với chàng đừng để cho ta hù nữa mà. Tại sao lần nào chàng cũng để bị ta hù vậy?"

"Thật là hết cách nói với nàng."

Nguyên Ân bức bối quay đi chỗ khác, chàng đi lại chỗ tảng đá to kia ngồi xuống. Hải Đường đến bên Nguyên Ân, ngồi xuống bên cạnh chàng đáp:

"Xin lỗi, đừng giận ta..."

Nguyên Ân im lặng không nói gì, vẻ mặt lạnh lùng vốn có.

"Nguyên Ân, xin chàng hãy xây cho ta một tòa miếu bên kia sông kia được không?"

"Một tòa miếu?" Nguyên Ân nhíu mày thắc mắc đáp.

"Phải! Ta chỉ muốn cầu mong cho chàng, con chúng ta, bá tánh được bình yên thôi."

"Được, ta sẽ xây cho nàng!" Nguyên Ân gật đầu đáp.

Chợt nàng gục đầu vào vai Nguyên Ân với vẻ mặt thất thần, mắt lúc nhắm lúc mở. Nguyên Ân thấy vậy vô cùng lo lắng vội ôm nàng vào lòng, lay lay người nàng khi thấy nàng nhắm mắt:

"Hải Đường... Hải Đường... nàng sao vậy chứ?"

"Ta chỉ đang đùa với chàng thôi!" Nàng đáp với giọng yếu ớt, không rõ chữ. Trên môi vẫn nở nụ cười mỉm.

"Hải Đường!" Nguyên Ân thốt lên tên nàng, với ánh mắt hoảng mang.

"Xin chàng đừng có khóc. Chàng từng nói với ta không được khóc. Lúc này chàng rất là dễ nhìn... Nguyên Ân, lúc mà chàng cười... lúc mà chàng cười..."

Chưa kịp nói hết câu thì nàng đã gục đầu vào người Nguyên Ân, với hơi thở cuối cùng tắt đi, cánh tay nàng buông lơi mọi thứ. Nàng sẽ nhớ mãi những dòng kí ức đẹp đẽ này.

Thấy Hải Đường không phản ứng gì, Nguyên Ân lay người nàng không ngừng gọi tên nàng: "Hải Đường... Hải Đường..."

Khẽ ôm lấy nàng thật chặt vì ngỡ đây không phải là sự thật khi nàng đã rời xa chàng mãi mãi. Tim chàng như đau nhói lê từng giây liên hồi. Nàng có lẽ biết trước được sẽ có ngày này, mà không hề nói cho chàng biết nàng đang bị gì cả.

...

Hoàng cung giờ trở nên yên ắng đến lạ thường vì là ngày quốc tang của Hải Đường hoàng hậu. Nàng ra đi để lại hai đứa con thơ chưa tròn một năm tuổi

và một mình Nguyên Ân đứng ở điện Phù Dung trông ngóng một điều gì đó xa xôi.

Đến cuối cùng chàng mới biết được một sự thật, lý do tại sao nàng lại chết như vậy. Tất cả đều do hoàng thái hậu gây ra cả.

"Hoàng huynh, thì ra huynh ở đây!"

"Tử Thiên! Đệ đến đây có chuyện gì không?" Nguyên Ân nhìn Tử Thiên hỏi.

Tử Thiên sai người mang vô một bức tượng được điêu khắc bằng đá cẩm thạch màu trắng đục hình hoa sen, có con phượng hoàng trên đỉnh đầu, chân được khắc hình con rồng cách điện. Nguyên Ân nhìn thấy với ánh mắt ngạc nhiên.

"Cái này là..."

"Đây là do Đường tỷ đã thiết kế ra, cho người chạm khắc để tặng huynh. Nhưng chưa kịp gì thấy thì tỷ đã ra đi rồi."

Nguyên Ân đi lại nhìn kĩ từng đường nét của bức tượng này cũng đủ để hiểu hết ý nghĩa mà nàng đặt ở bên trong này. Thể hiện sự ngự trị của một bậc đế vương, có thể bao dung che chở cho bá tánh, sự yên bình và không loạn lạc.

...

Hiện đại, thế kỉ 21.

Hải Đường chợt bừng tỉnh sau một giấc mộng dài tưởng, nước mắt cô chảy xuống tèm nhem hết. Cô chợt nhận ra mình đang nằm trên giường bệnh, mũi còn xọc tới tận não, tay ghim ống truyền dịch.

"Minh đã trở về rồi sao? Sao mọi thứ lại diễn ra tưởng chừng như thật vậy?" Hải Đường thầm nói, khẽ véo má mình kêu lên một tiếng "A" thật đau.

"Em tỉnh rồi à?" Kỳ Phong vội vã hỏi khi thấy Hải Đường choàng mắt tỉnh dậy.

Hải Đường sau một hồi ngơ ngác bất ngờ người khi thấy Kỳ Phong đang ngồi bên cạnh nhìn cô với ánh mắt lo lắng. Khuôn mặt đó, ánh mắt làm cô chợt bồi hồi òa khóc mà thốt lên:

"Nguyên Ân!"

"Em làm anh lo chết đi đó, biết không? Sao lại chạy ra đỡ cho anh chứ?"

Kỳ Phong mở miệng trách móc Hải Đường, làm cô ngẩn người dờ ra.

Cô nghẹn giọng meo meo như con mèo, ánh mắt ướt nước vì người trước mặt cô không phải là Nguyên Ân, mà là Kỳ Phong. Mặc dù anh ấy có khuôn mặt lạnh lùng, từ đầu đến chân đều giống như Nguyên Ân, ánh mắt cũng lạnh đậm.

Mọi thứ đối với Hải Đường như một trò đùa vậy, nửa thực nửa mơ. Cô vẫn còn nhớ y nguyên từ Tử Thiên, Đằng Vân, Tử Khuynh, tất cả mọi người ở Ngũ Thiên Quốc và đặc biệt là Nguyên Ân, một hoàng đế trẻ tài ba.

Bây giờ có lẽ cô nên tập quên dần đi kí ức nơi đó thôi!

Hải Đường gượng cười nhìn Kỳ Phong, cô mới chợt nhận ra anh cũng bị thương, hình như khá nặng. Bằng chứng đó là băng trắng quấn trên trán.

"Anh không sao đấy chứ?"

"không sao! chỉ bị trầy da chút thôi. Dù sao cũng cảm ơn em!"

Kỳ Phong trầm giọng đáp. Giọng nói đó mới giống làm sao, khiến cô như muốn bật khóc.

Thấy Hải Đường tỉnh dậy, anh cũng yên tâm một phần nào nên đứng dậy đáp:

"Em nghỉ ngơi đi, mai anh lại đến thăm!"

Nói rồi, anh quay người đi nhưng trước khi đi anh quay người nhìn Hải Đường nói câu cuối cùng: "Em biết Ngũ Thiên Quốc chứ?"

"Không lẽ anh là... Nguyên Ân...?"

Anh im lặng không nói chỉ mỉm cười gật đầu rồi bước đi ra khỏi phòng. Để Hải Đường với ánh mắt ngơ ngác, sau vài phút định thần lại, cô giật phắt ống truyền dịch ra khỏi tay. Nhanh chóng bước xuống giường chạy lao ra với đôi chân trần, vòng tay ôm chầm lấy anh từ phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quý Phi Kỳ Duyên Truyện!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

